

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHARINE MCGEE

Kayıp
gökyüzü

Her şeye sahipsen, hepsini kaybetmeye de
çok yakınsın demektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

*Büyülü New York kışına, 2119'a hoş geldin.
Teknolojinin göz alıcı ışıltısıyla aydınlanan bin katlı Kule,
seni gölgelerin karaltısıyla yüzleşmeye davet ediyor.*

Gerçeklerin hayallerle beslendiği gökdelen şehir,
içinde sakladığı sırlarla çalkalanıyor.

Leda'nın tek isteği Dubai'de olanları arkasında bırakabilmek.
Ancak yeni bir polis soruşturması, onu bütün yıl unutmaya çalıştığı
kâbusun ortasına yeniden atıyor.

Rylin eski hayatına, eski sevgilisi Hiral'a geri dönüyor...
Fakat çok geçmeden, iki dünya arasındaki
parçalanmış hayatıyla baş başa kalıyor.

Calliope, daha önce hiç deneyimlemediği yerleşik hayat
içinde kendini kapana kısılmış hissediyor. Avery ile yaptığı
pazarlık tahmin ettiğinden de pahalıya mal oluyor.

Watt ise hâlâ umutsuzca Leda'ya âşık. Onu geri kazanmak
için her şeyi yapıyor. Peki ya gömülü kalması gereken sırları
aşkı için kazıp çıkaracak kadar cesur mu?

Ve Avery... Bininci katın sakini yeni erkek arkadaşı Max ile
birlikte İngiltere'den dönüyor. Hayatı her zamankinden daha
mükemmel görünüyor. İyi ama içinde neden bir şeylerin
ters gideceğine dair bir his var?

Gerçeklerle yüzleşmek zordur ve bazen zirvenin
büyüsünden vazgeçmeyi gerektirir.

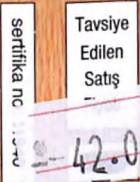
***Bininci Kat serisinin üçüncü ve son kitabı
Kayıp Gökyüzü ile serbest düşüşe hazır mısın?***

**DE
X**

www.dexkitap.com

[f](https://www.facebook.com/DEXpub) [i](https://www.instagram.com/DEXpub) [y](https://www.youtube.com/DEXpub) /DEXpub

Kayser
gökyüzü

KAYIP GÖKYÜZÜ

Orjinal adı: The Towering Sky – The Thousandth Floor 3

© 2018, Alloy Entertainment ve Katharine McGee

Yazan: Katharine McGee

Çeviren: Elif Öztarhan Karadoğan

Yayına hazırlayan: Ali Deniz

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Rights People, London aracılığıyla alınmış ve Alloy Entertainment tarafından üretilmiştir.

1. Baskı / Ocak 2020 / ISBN 978-605-09-6902-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KATHARINE MCGEE

Kayıp
gökyüzü

Deedo için ve Snake'in sevgili anısına...

GİRİŞ

Aralık 2119

New York'ta yılın ilk karında her zaman başka dünyalara ait bir şeyler olur.

Kar, şehrin kusurlarını, sert köşelerini yıldızlarla kaplar, Manhattan'ı gururlu, parıldayan bir kuzey şehrine dönüştürür. Havada yoğun bir büyü duyumsanır. İlk karın sabahında en bezgin New Yorklular bile sokağa çıkıp gökyüzüne bakar, sakın bir şaşkınlık hissiyle hareketsiz kalır. Sanki geçen her sıcak yazdan sonra bunun mümkün olabileceğini unutur ancak ilk kar taneleri yüzlerini öpünce yeniden inanırlar.

Kar yağışı şehri yeniden temizleyebilecek, yüzeyin altında gömülü duran korkunç sırların tümünü ortaya çıkarabilecekmiş gibi olur.

Ama belki de bazı sırların gömülü kalması en iyisidir.

O soğuk, büyümlü sabahların birinde Manhattan'ın dev gökdeleninin çatısında bir kız duruyordu.

Kenara bir adım daha yaklaştı, rüzgâr saçlarını kamçıliyordu. Kar taneleri küçük parçalara bölünmüş kristaller gibi etrafında dans ediyordu. Cildi şafak aydınlığında ışıldayan hologramlar gibi parlıyordu. Onu orada, yukarıda gören olsaydı, sıkıntılı ve çarpıcı bir güzellikte göründüğünü söylerdi. Bir de korkmuş.

Oraya çıkmayalı bir yıldan fazla olmuştu, yine de çatı eskisi gibi görünüyordu. Yüzeyinde bir araya toplanmış fotovoltaiik paneller güneş ışığını içip kullanışlı bir enerjiye dönüştürmeyi bekliyordu. Dev gibi çelikten bir sarmal bükülüp gökyüzüyle çarpışlıyordu. Kızın altında koca bir şehir uğılduyordu –bin katlı bir kule milyonlarca insanla kaynıyordu.

Bazılarını sevmişti, bazılarınıaysa kırgındı. Birçoğunu da hiç tanıımıyordu. Yine de kendilerince ona ihanet etmişlerdi; her biri. Hayatı boyunca sevdiği tek insandan onu ayırarak hayatını çekilmez bir hale getirmişlerdi.

Kız burada, yukarda fazla kaldığının farkındaydı. Bedeni azalan oksijene uyum sağlamaya çalışıp tüm kaynakları kendi özüne çekmek için yavaşlarken, o tanıdık kaygan sersemliği hissetmeye başlamıştı. Ayak parmaklarını kıvırdı. Hissizleşmişlerdi. Hava aşağıda oksijenle zenginleştirilip vitaminlerle doldurulurken, burada kamçı inceliğindeydi.

Yapmak üzere olduğı şey için onu affetmelerini umuyordu. Ama başka seçeneğı kalmamıştı. Ya bunu yapacaktı ya da o kuru, sefil, yarım hayatını; onu yaşamaya değerkılan tek insandan mahrum bırakılmış o hayatı sürdürmeye devam edecekti. Vicdan azabı duyuyordu, yine de rahatlatma hissi daha güçlüydü; en azından –en sonunda– yakında her şey sona erecekti.

Kız gözlerini silmek için uzandı; rüzgârdan yaşlarla dolmuş gibiydiler.

“Üzgünüm,” dedi, oysa etrafında kimse yoktu. Kiminle konuşuyordu? Belki altındaki şehirle, belki tüm dünyayla, belki de kendi sessiz vicdanıyla.

Hem ne önemi vardı? New York onunla ya da onsuz, nasılsa aynı şekilde devam edecekti; her zamanki gibi gürültülü, elektrikli, kaba ve parlak. New York, bunların Avery Fuller’ın söylediği son sözler olmasıyla ilgilenmiyordu.

AVERY

Üç ay önce.

Avery parmaklarını huzursuzca aile helikopterindeki kol-
çaklara vuruyordu. Erkek arkadaşının bakışlarını üze-
rinde hissedip gözlerini kaldırdı. “Neden bana öyle bakı-
yorsun?” diye sordu alay ederek.

“Nasıl? Seni öpmek istiyormuşum gibi mi?” Max ken-
di sorusuna kendi cevap vererek Avery’nin dudaklarına
bir öpücük kondurmak için eğildi. “Anlamamış olabilirsin
Avery ama ben seni her zaman öpmek istiyorum.”

Helikopterin oto pilotu, “New York’a yapmak üzere ol-
duğumuz kesin yanaşma için hazırlanın lütfen,” diyerek
araya girdi, sözcükler görünmez hoparlörlerce yansıtılı-
yordu. Aslında Avery’nin bu güncellemeye ihtiyacı yoktu;
bütün yolculuk boyunca kaydettikleri mesafeyi izlemişti.

“İyi misin?” Max’in gözleri Avery’nin üzerinde sıcacıktı.

Avery açıklama yapma isteğiyle oturuşunu değiştir-
di. Max’in düşünmesini isteyeceği son şey Avery’nin *onun*
yüzünden kaygılı olduğuydu. “Yalnızca... Ben yokken o

kadar çok şey oldu ki.” Uzun zaman olmuştu. Yedi ay; on sekiz yıl boyunca Avery’nin New York’tan uzakta geçirdiği en uzun süreydi.

“Ben dahil.” Max fesatça sırıttı.

“Özellikle sen,” dedi Avery ona tebessümünü iade ederek.

Kule manzaraya hâkim olarak fleksiglas pencerelerde hızla yükseliyordu. Avery onu bu perspektiften birçok kez görmüştü –bunca senedir ailesiyle ya da Eris ve onun ailesiyle yaptığı yolculuklardan– ama kromdan muazzam bir mezar taşına benzediğini ilk kez fark ediyordu. Tıpkı Eris’in mezar taşı gibi.

Avery bu düşünceyi bir kenara itti. Onun yerine sonbahar ışığının dalgalı nehir yüzeyindeki dansına odaklandı; alttan Özgürlük Heykeli’nin meşalesini cilalıyordu. Eskiden bu heykel ne kadar da uzun görünürdü; oysa şimdi o büyük komşusu, Manhattan’ın beton yüzeyinden biten o bin katlı devasa kule yüzünden şaşılacak derecede cüceleşmişti. Kule’nin yapılmasına Avery’nin babasının şirketi öncülük etmişti; Fuller’lar en üst katta, tüm dünyanın en yüksek çatı katında oturuyordu.

Avery bakışlarının aşağıda vızıldayan botlar ile otokarlar üzerine çullanmasına izin verdi; monoraylar örümcek ağıları gibi narin bir şekilde havada asılıydı

New York’u şubatta terk etmişti; babasının Dubai’deki yeni dikey yaşam kompleksinin satışa sunulmasından biraz sonraydı. Satışa sunum, Atlas’la birbirlerini ne kadar severlerse sevsinler birlikte olamayacaklarına karar verdikleri gece gerçekleşmişti. Çünkü kan bağları olmasa bile Atlas onun evlatlık kardeşiydi.

Avery o zaman tüm dünyasının paramparça olduğunu

düşünmüştü. Ya da belki de paramparça olan kendiydi –o kadar sonsuzca minik parçaya bölünmüştü ki, masaldaki asla bir araya getirilemeyecek o karakter haline gelmişti. Çektiği acıdan öleceğine emindi.

Kırılan bir kalpten ötürü öleceğini düşünmesi ne kadar aptalcaydı ama o zaman öyle hissetmişti.

Oysa kalpler komik, inatçı, esnek, küçük organlardır. Sonuçta ölmediği için gitmek istediğini fark etmişti –acı veren anıları ve tanıdık simalarıyla New York’tan uzaklaşmak. Tıpkı Atlas’ın yaptığı gibi.

Zaten Oxford’un yaz programına başvurmuştu; tek yapması gereken kabul ofisine çağrı atıp erken, yani ilkbahar döneminde geçiş yapıp yapamayacağını sormaktı. Berkeley Akademisi’nin başkanıyla buluşup Oxford Üniversitesi’nin derslerine katılabilmesi için okul notlarının yüksek verilmesini rica etmişti. Sanki Pierson Fuller’ın kızına hayır diyebilirlermiş gibi.

Tek direniş, şaşırtıcı biçimde Pierson’ın kendinden gelmişti.

“Bütün bunlar ne demek oluyor Avery?” diye sormuştu, Avery ona geçiş belgeleriyle geldiğinde.

“Gitmem gerek. Hiçbir anımın olmadığı, uzak bir yere.”

Babasının bakışları kararmıştı. “Onu özlediğini biliyorum ama bu da bana aşırı geliyor.”

Elbette babası bunun Eris’in ölümüyle ilgili olduğunu zannediyordu. Bir bakıma öyleydi de –ama Avery, Atlas için de yas tutuyordu.

“Sadece biraz Berkeley’den uzaklaşmaya ihtiyacım var. Koridorlarda herkes dik dik bana bakıp, hakkımda

fısıldaşıp duruyor,” diye ısrar etti Avery. Doğruyu söylüyordu. “Tek istediğim uzaklaşmak. Kimsenin beni tanımadığı, benim kimseyi tanımadığım bir yere...”

“Tüm dünya seni tanıyor Avery. Hâlâ tanımıyorsa bile yakında tanıyacaktır,” demişti babası nazikçe. “Ben de sana bu yıl belediye başkanlığı için adaylığımı koyacağımı söyleyecektim.”

Avery bir anlığına babasına sessiz bir şaşkınlıkla bakakalmıştı. Oysa bu kadar şaşırmamalıydı. Babası hiçbir zaman elindekiyle tatmin olmamıştı. Şimdi şehrin en zengin adamı olduğuna göre, en önde geleni de olmayı isteyecekti.

“Önümüzdeki sonbaharda seçimler için burada olacaksın,” demişti Pierson ona. Bu bir rica değildi.

Avery, “Öyleyse gidebilir miyim?” diye sorarken göğsünde şiddetli, neredeyse midesini bulandıran bir rahatlama olmuştu.

Babası iç geçirip izin belgelerini imzalamaya koyulmuştu. “Bir gün, Avery, önünde sonunda dönüp yüzleşmek zorunda olduğun şeylerden kaçmanın bir faydası olmadığını göreceksin.”

Ertesi hafta Avery ile kendilerine yol açmak için etraftakileri itip kakan bir grup nakliyecisi robot Oxford’un sokaklarında ilerliyordu. Yurtlar dönemi ortasında tamamen doluydu ama Avery okulun tartışma panolarına isimsiz bir ilan vermiş, kampüsün dışında, arkasında orman gibi nefis bir bahçesi olan bir kulübe bulmuştu. Hatta Neha isimli edebiyat öğrencisi bir ev arkadaşı bile vardı. Sonradan oğlanlarla dolu bitişik bir ev daha olduğu ortaya çıkmıştı.

Avery, Oxford hayatına kayarmışçasına kolay girmişti. Her şeyin verdiği o modern olmama hissini sevmişti: Profesörler yeşil tahtalar üzerine komik beyaz şablonlarla yazıyorlardı; insanlar konuşurken bilgi akışlarını kontrol etmek için sürekli görme alanlarının köşesine bakmak yerine gerçekten ona bakıyorlardı. Çoğu insanın, Avery'nin kullanarak büyüdüğü o bilgisayarlaştırılmış kontaklenlerinden yoktu. Oxford'daki eklemeli teknik düzen o kadar zayıftı ki, sonunda Avery de kendinin-kini çıkartmak zorunda kalmış ve iletişim kurmak için tabletinden başka hiçbir şeyi olmayan modern hayat öncesi insanlar gibi yaşamaya başlamıştı. Görme alanı hoş bir şekilde hamlaşıp engelsiz hale gelmişti.

Bir akşam Doğu Asya sanat dersi için bir makale üzerine çalışırken, bitişikteki evden gelen gürültülerle dik-kati dağılmıştı. Komşuları parti veriyordu.

New York'ta olsaydı susturucusunu, yani gelen ses dalgalarını engelleyip en gürültülü yerlerde bile küçük, sessiz bir boşluk yaratan aygıtını çalıştırması yeterdi. Aslında böyle bir şey New York'ta olmazdı, çünkü Avery'nin New York'ta bitişik komşusu *yoktu*; sadece Fuller'ların dairesinden her yöne doğru genişleyen gökyüzü vardı.

Önce ellerini kulaklarına bastırarak odaklanmaya çalışmış ama o kaba bağırış çağırışlar, kahkahalar giderek daha da gürültülü bir hal almıştı. Sonunda kalkıp bitişik eve yürümüştü; üzerinde atletle şort olmasına ve bal rengi saçlarının Eris'in yıllar önce verdiği kaplumbağa biçimli tokayla kafasının üstünde bir yığın halinde tutturulmuş olmasına aldırmamıştı.

Max'i o zaman görmüştü.

Arka bahçede bir grubun ortasında durmuş, coşku-lu hareketlerle canlandırarak hikâyesini anlatıyordu: Her yöne fırlamış kabarık saçları, üzerinde de ülkesin-deki kızların acımasızca alay edeceği türden bir kotla eşleştirilmiş mavi süveter vardı. Ama Avery bunu temel-den gelen sabırsızlığına bir işaret olarak görmüştü; san-ki kıyafet gibi alelade bir şeyle canını sıkamayacak ka-dar meşguldü.

Birden kendini gülünç hissetmişti. Buraya gelip ne yapmayı planlamıştı acaba; eğlendikleri için komşula-rını *azarlayacak mıydı*? Bir adım geri çekilmişti –tam o sırada hikâye anlatan çocuk gözlerini kaldırıp doğru-dan Avery’nin gözlerinin içine bakmıştı. Her şeyin far-kındaymış gibi gülümsemişti. Sonra bakışları üzerin-den kayıp geçmiş ve anlattıklarına kesintisiz bir şekil-de devam etmişti.

Avery birden duyduğu rahatsızlıktan irkilmişti. Böyle görmezden gelinmeye alışkın değildi.

“Burada oy verebilseydim, elbette referandum için oy kullanırdım,” diyordu oğlan. Alman aksanı vardı; sesi cıl-gınca bir duygu silsilesiyle bir aşağı bir yukarı kayıyordu. “Londra yukarıya doğru genişlemek *zorunda*. Şehir yaşı-yan bir şeydir; büyümezse çürüyüp ölür.”

Avery, çocuğun, babasının tasarısından söz ettiğini anlamıştı. Pierson Fuller, İngiliz parlamentosunda yıl-lardır yaptığı lobinin sonucunda nihayet ülke çapında bir referandum koparmıştı; Britanya’nın başkentini yıkıp onu devasa bir süperkule olarak yeniden inşa edip etme-yeceği belirlenecekti. Dünyada birçok şehir bunu çoktan yapmıştı –Rio, Hong Kong, Pekin, Dubai ve elbette hep-

sinden önce New York; yapılabili yirmi yıl oluyordu. Ama daha eski olan bazı Avrupa şehirleri bu kararı almakta hâlâ tereddütlüydü.

“Ben olsam ret oyu verirdim,” diyerek araya girmişti Avery. Genç insanlar arasında popüler bir görüş sayılmazdı; babası olsa dehşete kapılırdı ama Avery bu oğlanın dikkatini çekmek için bir arzu hissediyordu. Hem, ne olursa olsun, söylediği doğrudu.

Çocuk, Avery’nin bulunduğu tarafa doğru başıyla alaycı, yarı yarıya yabancılara özgü bir selam vermiş, onu devam etmesi için cesaretlendirmişti.

“Demek istediğim, o zaman Londra artık Londra olmaktan çıkar,” diye devam etmişti Avery. Babasının o pürüzsüz, otomatikleştirilmiş şehirlerinden birine; o dikey, anonim denizlere dönüşürdü.

Oğlanın gözleri gülümseyince hoş bir şekilde parlıyordu. “Teklifi gördün mü? Londra hissinin korunması, hatta eskisinden de *iyi* olması için mimarlardan ve tasarımcılardan oluşan bir ordu var.”

“Ama ortaya çıkan sonuç hiçbir zaman öyle olmuyor. Bir kulede yaşıyorsanız o bağlılık, kendiliğindenlik hissi azalıyor. Daha az...” –ellerini biraz çaresizce uzatarak– “...bundan oluyor.”

“Partilere davetsiz girmek mi? Her nedense insanların bunu gökdelenlerde de gayet iyi becerdiklerini düşünüyorum.”

Avery utanç içinde kızarması gerektiğini biliyordu ama onun yerine bir kahkaha patlatmıştı.

Oğlan kendini “Adım Maximilian von Strauss. Max diyebilirsin,” diyerek tanıttı. Oxford’daki ilk senesini yeni

bitirdiğini anlattı; ekonomi ve felsefe okuyordu. Doktorasını alıp akademisyen ya da o anlaşılmaz ekonomi kitaplarından birinin yazarı olmak istiyordu.

Max'te kesinlikle eski moda bir şeyler olduğunu düşünmüştü Avery; sanki başka yüzyıla ait bir kapıdan çıkıp kendini orada buluvermiş gibi. Belki de ağırbaşlılığı böyle hissettiriyordu. New York'ta herkes kibirlilik ve alaycılıkla birbirine üstünlük taslardı. Max ise toplumsal ve ciddi şeyleri önemsemekten korkmuyordu.

Birkaç gün içinde boş zamanlarının çoğunu birlikte geçirir olmuşlardı. Bodleian Kütüphanesi'nde eski romanların yırtık pırtık sırtlarıyla çevrili aynı masada ders çalışıyorlardı. Barlarda dışarıda oturup amatör öğrenci gruplarını ya da sıcak yaz gecelerinde ağustosböceklerinin yumuşak seslerini dinliyorlardı. Arkadaşlığın sınırlarını bir kez olsun aşmamışlardı.

Başlarda Avery ilişkilerine deney gibi yaklaşmıştı. Max, insanların sağlık çubuklarını icat etmeden önce kullandıkları o sargılar gibiydi; Atlas'ı kaybettikten sonra hâlâ çekmekte olduğu acıyı unutmasına yardımcı oluyordu.

Ama bir süre sonra o yara bandı hissi kaybolmuş, duyguları gerçekmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Bir akşam nehir boyundan eve yürüyorlardı; alacakaranlık, gölgelerini ağaçların duvar halısı gibi sık dokulu yüzeyine düşürüyordu. Rüzgâr suyun yüzeyi boyunca küçük dalgacıklar oluşturuyor, üniversitenin beyaz kireçtaşından kemerleri ay ışığında uzaktan uçuk mavi parlıyordu.

Avery, çekinerek Max'in eline uzandığında, çocuğun şaşkınlıkla hafiften sarsıldığını duyumsadı.

“Evde bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum,” dedi Max; sanki Avery’nin sorduğu bir soruya cevap vermiş gibi. Aslında belki de sormuştu.

“Hayır,” dedi Avery alçak sesle. “Sadece... Kaybettiğim bir şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordum.”

Max’in ay ışığını yakalayan koyu renkli gözleri Avery’ninkileri tuttu. “Şimdi üstesinden geldin mi?”

“Geleceğim.”

Şimdi ise babasının helikopterindeki muazzam pelüş koltukların içinde Max’e doğru kaykıldı. Yastıklar lacivert ve altın desenlerle kaplıydı. Daha yakından bakıldığında el yazısıyla yazılmış, iç içe geçmiş bir dizi “F” harfi görölüyordu. Ayaklarının altındaki halı bile ailesinin simgesiyle donatılmıştı.

Avery, ilk kez olmasa da, tüm bunlar hakkında Max’in ne düşündüğünü merak etti. Avery’nin anne babasıyla tanıştığında ne düşünecekti? Avery, Max’in ailesiyle bu yaz Würzburg’da bir hafta sonu tanışmıştı. Max’in annesi dilbilim profesörüydü, babası ise roman yazıyordu; insanların kitap başına en az üç kez öldürüldükleri keyifli, korkunç, gizemli romanlar. İkisi de İngilizce pek konuşamıyordu. Yalnız Avery’i bol bol kucaklamışlar, kontaklenlerinin, senelerdir yapılan güncellemelere rağmen insanları sarhoş çocuklar gibi konuşturarak komik otomatik çeviri işlevlerini kullanmışlardı. “Diller o kadar çok müzik barındırır ki,” diye açıklamaya çalışmıştı Max’in annesi; Avery anlam nüanslarını kastettiğini düşünmüştü.

Ayrıca, jestler ve kahkahalarla gayet iyi anlaşmışlardı.

Avery kendi annesi ile babasının hiçbir şekilde böyle olmayacağını biliyordu. Onları elbette seviyordu ama

aralarında her zaman dikkatle korunan bir mesafe olmuştu. Bazen, daha küçükken, Avery arkadaşlarını anneleriyle gördüğünde içinde kıskançlığın o keskin bıçak darbesini duyardı: Eris ile annesi Bergdorf'ta kol kola dolaşıp, arada dedikodu yaparak kıkırdarken anne ile kızıdan çok iki arkadaşına benzerlerdi. Hatta, her an patlamaya hazır kavgalarıyla meşhur Leda ile annesi bile her zaman ağlar, kucaklaşıp sonra da barışırlardı.

Fuller'lar yakınlıklarını bu şekilde göstermezlerdi. Avery daha çocukken bile ona sarılmaz ya da hasta olduğunda yatağının kenarına oturmazlardı. Onlara göre yardımcıları bunun için vardı. Duygularını dokunarak belli etmemeleri onu daha az sevdikleri anlamına gelmez, diye hatırlatırdı Avery kendi kendine. Yine de, arada sırada birlikte takılıp saygısızlık edebileceği bir anne babaya sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ederdi.

Avery'nin annesi ile babası onun biriyle çıktığını biliyorlardı; onunla tanışmak için sabırsızlandıklarını söylemişlerdi. Yine de elinde olmadan, tüm o darmadağınık Alman ihtişamı içindeki Max'e bir bakıp, onu eşyalarını toplamaya göndermelerinden korkuyordu. Bir de şimdi New York belediye başkanlığına adaylığını koyacakken, babası aile imajları konusunda her zaman olduğundan daha takıntılı görünüyordu. O da ne demekse.

"Ne düşünüyorsun? Arkadaşlarının benden hoşlanmayacaklarından mı korkuyorsun?" diye sordu Max; şaşırıcı biçimde hakikate çok yakın bir tespitte bulunmuştu.

"Tabii ki senden hoşlanacaklar," dedi Avery kararlılıkla. Oysa şu sıralar arkadaşlarından ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu; özellikle en yakın arkadaşı Leda

Cole'dan. Avery geçen bahar New York'u terk ederken Le-da pek iyi durumda sayılmazdı.

"Benimle geldiğin için çok mutluyum," diye ekledi Avery. Max, Oxford'daki son senesine başlamadan önce New York'a birkaç günlüğüne gelmişti. Okyanusu aşip hayatındaki önem verdiği insanları tanınması, doğup büyüdüğü şehri görmesi Avery için çok önemliydi.

"Seninle daha çok zaman geçirme fırsatını tepecek-tim, öyle mi?" Max, Avery'nin parmak eklemlerini sıvaz-lamak için uzandı. Genç ölen çocukluk arkadaşından kal-ma bir anı olan ince örgü bilezik Max'in bileğinden kaydı. Avery onun elini sıktı.

Birkaç derece yan yattılar; Kule'nin kenarına vuran ha-va akıntısından ötürü eğilmişlerdi. Helikopterin, türbülân-sı önlemek için her yandan ağırlıklı olmasına karşın, güç-lü rüzgârlarla mücadele etmesi gerekiyordu. Avery kendi-ni topladı; helikopter iniş pistinin ağzı önlerinde açılıyor-du: Kule'nin duvarlarından kusursuz bir doksan derecey-le kesilmişti; her şey yeni olduğunu insanın suratına hay-kırırçasına sert, düz ve parlaktı. Düzensiz çatıların şarap renkli gökyüzüne yükseldiği Oxford'dan ne kadar farklıydı.

Helikopter, bekleyenlerin saçlarını savurarak iniş sa-hasına doğru yalpaladı. Avery şaşkınlıkla gözlerini kır-pıştırdı. Bütün bu insanlar burada ne yapıyordu? Mercek-leri bir tepegözün gözü gibi patlayan kameralarına sımsı-kı sarılmış, itişip kakışıyorlardı. Muhtemelen video blog-ger'ları ya da i-net muhabirleriydiler.

"New York geri dönmene baya sevinmişe benziyor," di-ye belirtti Max; Avery'nin yüzünde hazin bir tebessüm belirirken.

“Üzgünüm. Böyle olacağını bilmiyordum.” Arada sırada rastladığı ve kıyafetlerinin fotoğrafını çeken moda blogger’larına alışkındı ama bu tarz bir şeye değil.

Sonra annesi ile babasını görünce tüm bunların kimin suçu olduğunu anladı. Babası Avery’nin eve dönüşünü halkla ilişkiler malzemesine dönüştürmeye karar vermiş olmalıydı.

Helikopterin kapısı açıldı, merdivenleri akordeon gibi önlerine serildi. Avery aşağıya inmeden önce son kez Max’e baktı.

Elizabeth Fuller öğle yemeği davetlerinde giydiği türden bir elbise ve topuklularla salınarak öne doğru geldi. “Evine hoş geldin tatlım! Seni çok özledik.”

Avery yeniden bir araya gelmelerinin bu şekilde, kalabalık bir helikopter iniş sahasının sıcağı ve gürültüsünde gerçekleşmesinden duyduğu rahatsızlığı unutmuştu. Bunca aydır ayrı kaldıktan sonra annesini tekrar gördüğü gerçeğinden başka her şeyi unutmuştu. “Ben de seni çok özledim!” diye haykırarak, sıkıca kucaklamak için annesini kendisine doğru çekti.

“Avery!” Babası o sırada elini sıkmakta olan Max’e sırtını döndü. “Geri dönmene çok sevindim!”

O da Avery’i kucakladı, Avery de kucaklamasına karşılık vererek gözlerini kapadı –ta ki babası onu kameralara daha iyi açı verebilmesi için ustaca döndürene kadar. Babası bir adım geri çekildi; parlayan beyaz gömleğinin içinde şık ve kendinden memnun görünüyor, gururla ışıldıyordu. Avery duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı –babası eve dönüşünü dikkat çekici bir reklama dönüştürmüş, medya da onu buna zorlamıştı.

O sırada kayıt alan herkesin işine gelen o gür, çekici sesiyle “Hepinize teşekkür ederiz!” diye duyurdu babası. Neye teşekkür ettiğini tam olarak anlayamamıştı Avery ama muhabirlerin kafalarını sallamalarından bunun pek bir öneminin olmadığı anlaşılıyordu. “Kızımız Avery’nin yurt dışında geçirdiği sömestrden tam seçim zamanında dönmesinden ötürü çok mutluyuz! Avery birkaç sorunuzun yanıtlamaktan memnuniyet duyacaktır,” diye ekledi babası onu hafifçe öne doğru iterek.

Aslında memnuniyet duymazdı Avery ama başka şans da yoktu.

“Avery! Şu sıralar İngiltere’de ne giyiyorlar?” diye haykırdı biri; Avery’nin tanıdığı bir moda blogger’ıydı.

“Eee...” moda tutkunu olmadığını kaç kez söylemesine karşın, kimsenin ona inanır bir hali yoktu. Avery yalvarırcasına Max’e baktı –yardım edebileceğini düşündüğünden değil– ve gözü pazen gömleğinin yakasına takıldı. Yakasından yukarı çıkan düğmelerin çoğu koyu kahverengiydi ama içlerinden biri çok daha açık, yumuşak bir tondaydı. O düğmeyi kaybedip diğerlerine uyup uymadığına aldırmadan yerine başka bir düğme almış olmalıydı.

Kendini “Uyumsuz düğmeler,” derken duydu. “Yani, kasten birbirine uyumayan düğmeler kullanıyorlar.”

Max, Avery’nin bakışlarını yakaladı; bir kaşı kalkmıştı; eğlendiği belli oluyordu. Avery bir kahkaha patlatmak için kendini başka bir yere bakmaya zorladı.

“Peki bu kim? Yeni erkek arkadaşın mı?” diye sordu başka bir blogger; bütün grubun bakışlarının birden Max üzerinde yoğunlaşmasına neden olmuştu. Max arkadaşça omuz silkti.

Diğerleri Max üzerinde yoğunlaşınca, Avery annesi ile babasının bakışlarının sertleştiğini fark etti. “Evet. Bu erkek arkadaşım, Max,” diye duyurdu.

Sözleri üzerine hafif bir uğultu oldu ve Pierson, Avery başka bir şey söyleyemeden, korumak istercesine onu koluyla sardı. “Desteyiniz için teşekkür ederiz! Avery, New York’a döndüğü için çok mutluyuz,” dedi tekrar. “Şimdi izin verirsiniz biraz ailece zaman geçirmek istiyoruz.”

“Uyumsuz düğmeler, öyle mi?” Max, Avery’e doğru yaklaştı. “Bunun nerden çıktığını merak ettim doğrusu.”

“Bana teşekkür etmen gerek. Seni az önce New York’un en tarz sahibi adamı yaptım,” diye espri yaptı Avery, Max’in eline uzanarak.

“Tam anlamıyla! Bu baskının altından nasıl kalkacağım?”

Orada bekleyen hava aracına doğru yürürlerken Avery’ nin akli babasının ettiğı son sözlere kaydı. *Ailece zaman*. Ama şu anda tam olarak aile sayılmazlardı, çünkü çok önemli biri onlarla değildi.

Avery onu düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama şimdi Atlas’ın dünyanın hemen hemen öbür ucunda ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu.

LEDA

“Ne güzel değil mi?” Leda Cole’un annesinin ses tonu acımasız derecede neşeliydi.

Leda etrafına aldırılmaz bir bakışla baktı. İlara’yla birlikte bel derinliğindeki sıcak suda duruyorlardı; Mavi Lagün’ün sivri kaya parçalarıyla çevriliydiler. Üzerlerinde 834’üncü katın tavanı yükseliyordu; Leda’nın ruh haliyle çakışan, neşeli bir gökyüzü mavisiydi.

“Öyle,” diye mırıldandı; annesinin yüz hatlarını hedef alan acıyı görmezden geliyordu. Aslında bugün dışarı çıkmayı bile istememişti. O narin, yalnız hüznüyle odasında son derece mutluydu.

Leda annesinin yardım etmekten başka bir şey istemediğini biliyordu. Bu zorla yapılan gezinin, ikisinin de psikiyatristi olan Dr. Vanderstein tarafından önerilip önerilmediğini merak ediyordu. Leda, *biraz “kız kıza” zaman geçirmeye ne dersiniz*, diye, görünmez hava tırnaklarıyla sorduğunu duyar gibi oluyordu. İlara bu fikre minnettarlıkla atılmış olmalıydı. Kızını bu sarsılmaz

karanlık ruh halinden çekip çıkarmak için her şeyi yapabiliyordu.

Bir yıl önce olsa işe yarardı. Leda'nın, annesinin zamanından bir parça koparabilmesi o kadar ender mümkün oluyordu ki; onunla zaman geçirme şansına bile minnettar kalırdı. Üstelik eski Leda yeni bir spa'ya ya da restorana herkesten önce gitmeyi her zaman sevmiştir.

Mavi Lagün açılalı daha birkaç gün olmuştu. İzlanda'nın çoğunun okyanusa kaymasına neden olan o beklenmedik depremde sonra, bir kalkınma şirketi yeni ortaya çıkan lagünü afallamış haldeki İzlanda hükümetinden çok uygun fiyata satın almıştı. O volkanik kayaların her bir kıymığını çıkartıp, New York'a gönderip, burada taş üstüne taş koyarak yeniden yaratana dek aylar harcamışlardı.

New Yorklular böyledir işte; o minik adalarından çıkmaya zahmet edemedikleri gibi, dünyayı ayaklarına getirmeye sonsuza dek kararlıdırlar. Sanki dünyanın geri kalanına *neyiniz varsa, aynısını –hatta daha iyisini burada yapabiliriz*, der gibidirler.

Eskiden Leda'da da bu türden havalı bir özgüven vardı. Herkes hakkında her şeyi bilen kızdı o; dedikodu ve iyilik yayar, evreni kendi iradesine göre eğip bükmeye çalışırdı. Ama bu eskilerde kalmıştı.

Elini suda sabırsızca kaydırırdı; suyun bu olanaksız maviğinin kolay bükülür moleküllerle işlem görmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Bu, asıl lagünün aksine gerçek kaynak suyuyla dolmamıştı. Yalnızca ısıtılmış, çeşitli vitaminler ve biraz da aloe katılmış musluk suyundan ibaretti; söylendiğine göre o eski çürük sülfür kokulu şeyden çok daha iyiydi.

Ayrıca Leda lagün yöneticilerinin havaya yasadışı sakinleştirici pompaladığına dair bir dedikodu da işitmişti: ciddi bir şey değil; yalnızca havadaki bileşimin yüzde 0,02'si kadar. Doğrusu biraz sakinleştirici ona iyi gelebilirdi.

"Avery'nin döndüğünü duydum," diye ortaya bir laf atıverdi Ilara. Bu ismi duymak Leda'yı koruyan hissizlik ka-buğunu paramparça etmişti.

O İngiltere'deyken Avery'i düşünmemek kolay olmuştu. Avery görüntülü laflamak konusunda hiçbir zaman gönüllü olmamıştı; Leda arada sırada gönderdiği mesajları cevapladığı sürece, Avery her şeyin yolunda olduğuna inanmış, bu konu üzerine fazla kafa yormasına gerek kalmamıştı. Ama ya Avery'i tekrar görmesi tüm o anıları tekrar deşmesine neden olursa –Leda kendini onları düşünmemeye zorluyordu; içinde iyice derinlere, zifiri karanlığa gömmüştü onları.

Hayır, dedi kendi kendine, Avery de geçmiş Leda'dan daha fazla düşünmek isteyecek değildi. O şimdi Max'leydi.

"Yeni bir erkek arkadaşı var, değil mi?" Ilara tek parça siyah giysisinin kuşağıyla oynuyordu. "Çocuk hakkında bir şey biliyor musun?"

"Çok az. Adı Max."

Annesi başını salladı. Eski Leda'nın bu soru üzerine köpürüp Max'le ilgili çeşitli varsayım ve kurgular sunacağını, en yakın arkadaşı için yeterince iyi olup olmadığını sorgulayacağını ikisi de biliyordu. "Senden ne haber Leda? Son zamanlarda bir oğlan hakkında konuştuğunu duymadım," diye devam etti annesi, oysa Leda'nın tüm yazı yalnız geçirdiğini gayet iyi biliyordu.

“Konuşacak bir şey yok da ondan.” Leda çenesini sıkıp suyun içine biraz daha gömüldü.

İlara tereddütlüydü ama sonra bu yolda ilerlemeye karar verdi. “Watt’ı hâlâ unutamadığını biliyorum ama belki de zamanı...”

“Ciddi misin, anne?” Leda patlamıştı.

“Çok zor bir yıl geçirdin Leda; mutlu olmaktan başka bir şey istemiyorum! Hem Watt...” Annesi duraksadı. “Onunla neler olduğunu bana hiç anlatmadın.”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Annesi daha fazla uzatmadan Leda nefesini tuttu ve tüm o vitaminlerin saçlarını katır kutur yapmasına aldırmadan dalıp suyun altından lagünü kat etti. Su, sıcak olduğu ve sesleri tümüyle boğduğu için hoş bir biçimde sessizdi. Sonsuza dek suyun altında kalmayı diledi; burada başarısızlık veya acı yoktu, hata ve yanlış anlama yoktu, yanlış karar yoktu. *Yıka beni, paklanayım...* Bunu okuldan hatırlamıştı ama Leda bir daha asla paklanamazdı; sonsuza dek suyun altında kalsa bile olmazdı. Yaptıklarından sonra olmazdı.

Her şeyden önce Avery ve Atlas’la olan o keşmekeş vardı. Şimdi inanması zor olabilirdi ama Leda bir zamanlar Atlas’tan hoşlanıyordu –hatta, aptal gibi, onu *sevdiğini* düşünmüştü. Ta ki o ve Avery’nin gizlice birlikte olduklarını öğrenene kadar. Leda, Avery’le bu konuyla ilgili çatıdaki yüzleşmesini, her şeyin korkunç biçimde yanlış gittiği o geceyi hatırlamaktan kaçındı.

Arkadaşları Eris, geri çekilmesi için Leda’nın bağırıp çağırmasına rağmen onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Eris yaklaşıncı Leda onu itmişti –yanlışlıkla Kule’nin kenarından aşağıya.

Tüm bunlardan sonra Avery'nin New York'u terk etmek istemesine şaşmamalıydı. Üstelik Avery hikâyesinin tamamını da bilmiyordu. Hakikatin en karanlık ve utanç verici kısmını yalnızca Leda öğrenmişti.

Eris baba tarafından Leda'nın öz kardeşiydi.

Leda bunu geçen kış Eris'in eski kız arkadaşı Mariel Valconsuelo'dan öğrenmişti. Dubai'deki yeni kulenin açılışı sırasında Mariel anlatmıştı –Leda'ya ilaç verip suların yükseldiği sırada onu ölüme terk etmeden hemen önce.

Mariel'in sözlerinin doğruluğu kafasında hasta edici bir kesinlikle yankılanmıştı. Leda'nın neler döndüğüne dair düşüncelerinden çok daha mantıklıydı: Eris'in Leda'nın babasıyla gizlice ilişki yaşamasından. Aslında Eris ile Leda aynı babayı *paylaşıyorlardı*; daha kötüsü Eris ölmeden önce gerçeği biliyordu. Leda bunu şimdi anlıyordu. O gece çatıda Eris'in anlatmaya çalıştığı şey buydu ama Leda her şeyi çok yanlış anlamıştı.

Kendi *kız kardeşini* öldürdüğünü bilmek Leda'yı içten içe yakıyordu. Yumruklar indirip gökyüzü yarılana dek çığlık atmak istiyordu. Eris'in kehribar lekeli gözleriyle ona kötü kötü baktığı çatıdaki o hüznülmü imgeler aklından çıkmadığı için uyuyamıyordu.

Bu türden bir acıdan kurtulmanın yalnızca bir yolu vardı, oysa Leda ona bir daha asla dokunmamaya ant içmişti. Ama kendine engel olamadı. Titreyen sesiyle eski satıcısına çağrı attı.

Daha, hep daha çok hap aldı; insanı hayrete düşürecek bir pervasızlıkla onlarla karışımlar ve birleşimler yapıyordu. Onu hissizleştirdiği sürece ne zıkkım içtiği-

ni umursamıyordu. Sonra muhtemelen derinlerinde bunu yapacağını bildiği halde, Leda çok fazla hap aldı.

Bütün gün ortadan kaybolmuştu. Ertesi sabah annesi onu bulduğunda Leda kotu ve ayakkabıları hâlâ üzerinde, yatağının üstünde kıvrılmış yatıyordu. Bir ara burnu kanamış olmalıydı. Kan bluzundan aşağıya akıp göğsünün üzerine yapış yapış lekeler serpiştirmişti. Alnının terden yapış yapış, nemli olduğunu hissediyordu.

Annesi dehşet içinde “Neredeydin?” diye bağırırmıştı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etmişti Leda. Kalbinin olması gerektiği o bomboş oyukta bir çırpınma vardı. Tam olarak hatırladığı son şey satıcısı Ross’la birlikte kafalarının güzel olduğuydu. Son yirmi dört saatle ilgili hiçbir şey açıklayamıyordu; kendini eve sürüklemeyi nasıl başardığını bile bilmiyordu.

Annesi ile babası Leda’nın kendini öldürmek istemesinden dehşete düşerek onu rehabilitasyona gönderdiler. Belki bilinçaltından *istemişti* de. Mariel’in başlattığı şeyi sonlandırmış olurdu.

Sonra Leda, Mariel’in de öldüğünü duyunca hayrete düşmüştü.

Dubai’deki o korkunç yüzleşmelerinden sonra Leda, Mariel’in adının anıldığı yerleri bayrakla işaretlemek için bir internet uyarıcısı kurmuştu. *Ölüm ilanı* bulmayı hiç beklemiyordu. Ama rehabilitasyonda olduğu bir gün ölüm ilanını gelenler kutusunda buldu: *Mariel Arellano Valconsuelo, 17 yaşında, yüce Tanrı’mıza kavuşmuştur. Annesi ile babası Eduardo ve Maria Valconsuelo ve erkek kardeşi Marcos adını yaşatacak...*

Yüce Tanrı’mıza kavuşmuş. Bu bildik kaybettik ya da

ani ölüm ifadelerinden de belirsizdi. Leda'nın Mariel'e ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu, kaza mı geçirmişti, yoksa aniden hastalanmış mıydı? Belki Eris'i kaybetmenin acısıyla ya da Dubai'de Leda'ya yaptıklarından duyduğu pişmanlıkla o da haplardan yardım ummuştu.

Mariel'in ölüm haberiyle, Leda'nın içine kaskatı kesilmesine neden olan yeni bir korku sızmıştı. Bunun lanet gibi bir şey olduğunu hissediyordu; bundan sonra olacıklara dair korkunç bir kehanet.

"İyileşmem gerek," diye ilan etmişti doktoruna o öğleden sonra.

Dr. Reasoner gülümsemişti. "Elbette Leda. Hepimiz senin için bunu istiyoruz."

"Hayır, anlamıyorsunuz," diye ısrar etmişti Leda; çıldırmış gibiydi. "Acının kısır döngüsüne kapılmış haldeyim. Bundan kurtulmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

"Hayat zordur, haplar ise kolay. Seni gerçek hayattan ayırırlar, fazla derin bir şey hissetmekten korurlar," dedi Dr. Reasoner yumuşak bir tonda. Leda nefesini tutmuştu, sorununun hapların da ötesinde olduğunu açıklayabilmeyi dilerdi. İçinde onu ve etrafındaki herkesi acımasızca aşağıya, kendine çekecekmiş gibi görünen bir karanlık girdabı vardı.

"Leda," diye devam etti doktor, "bağımlı olmana neden olan bu duygusal örüntüyü kırman ve her şeye yeni baştan başlaman gerek. Bu yüzden annenle babana buradaki tedavinden sonra seni bir yatılı okula göndermelerini tavsiye ettim. Yeni bir başlangıca ihtiyacın var."

"Yatılı okula falan gidemem!" Leda arkadaşlarından

–ya da ne kadar parçalanmış ve narin olursa olsun ailesinden ayrı kalma düşüncesine katlanamıyordu.

“Öyleyse bu döngüden kurtulmanın tek yolu, her şeyi olduğu gibi, eksiksiz biçimde elden geçirip tamir etmen.”

Dr. Reasoner, Leda’ya, elinde neşteri olan bir cerrah gibi hayatındaki zehirlenmiş parçaları nasıl kesip atması ve geriye kalanlarla hayatına devam etmesi gerektiğini anlattı. Bu sorunlu davranışının tetiklenmesine neden olabilecek her şeyi kesip atması ve yeniden inşa etmesi gerekiyordu.

“Peki, erkek arkadaşına ne olacak?” diye fısıldamıştı Leda; Dr. Reasoner derin bir iç çekmişti. Leda o yılın başlarında rehabilitasyon kontrolüne geldiğinde doktor aslında Watt’la tanışmıştı.

“En kötü tetikleyicinin de Watt olduğunu düşünüyorum.”

Gözlerini kör eden bu acının ortasındaiken bile Leda doktorun haklı olduğunu anlamıştı. Watt onu tanıyordu –*gerçekten* tanıyordu, tüm o yalan döküntüsünün altında ne varsa, tüm güvensizliklerini, korkularını, yaptığı tüm o korkunç şeyleri biliyordu. Watt, Leda’nın olduğu kişiye çok fazla dolanmıştı, oysa Leda’nın bundan sonra olacağı kişiye odaklanması gerekiyordu.

Bu yüzden rehabilitasyondan döndükten sonra Watt’tan bir daha bir araya gelmemek üzere ayrılmıştı.

Leda’nın düşünceleri görüşünün köşesinde beliren parlak kırmızı bir hatırlatmayla sekteye uğradı. “Bak-sana! Masaj zamanımız gelmiş!” diye haykırmıştı Ilara, ümitle kızına bakarak.

Leda yüzüne bir tebessüm ilıştırmeye çabaladı, oysa artık masajla falan ilgilendiği yoktu. Masaj eski Leda’ya ait bir şeydi.

Sıg suda annesinin arkasından ilerledi, çamur maskesi istasyonunu ve yontulmuş buz barını geçerek özel spa tedavileri için ayrılan yere geldiler. Görünmez bir ses bariyerinden adımlarını attılar; Mavi Lagün'deki kahkahalar ve sesler birden kesilerek hoparlörlerden çalan bir harp müziğiyle değişti.

Korunaklı yerde su üzerinde duran iki minder ayarlanmıştı; her biri havuzun dibine fildişi renkte bir kurdeleyle bağlıydı. Leda'nın elleri minderin üzerinde donakaldı. Birdenbire, Eris karanlığa karışırken kızıl-altın saçlarında dalgalanan eşarbin krem renginden başka bir şey göremez olmuştu. *Babasının* hediyesi olduğu için Leda'nın çok yanlış biçimde yorumladığı eşarptı gördüğü.

"Leda? Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi; alnı endişeyle kırışmıştı.

"Elbette," dedi Leda kaskatı bir halde, sonra kendini masaj minderine çekti. Minder ısınmaya başlamıştı; sensörleri Leda'nın ağırlı yerlerini belirleyip ona göre bir tedavi belirliyordu.

Leda gözlerini kapatıp kendini gevşemeye zorladı. Her şey iyi olacaktı; geçen senenin tüm karanlığı arkasında kalmıştı. Geçmişindeki hataların onu aşağıya çekmesine izin vermeyecekti.

Zihnini boşaltmaya çalışarak ellerini lagünün yapaylıkla mavileştirilmiş sularına bıraktı ama parmakları önce yayılıyor, sonra huzursuzca kapanıp yumruğa dönüşüyordu.

İyi olacağım, diye kendi kendine tekrar ediyordu. Eski bağımlılıklarını tetikleyecek her şeyi kesip atarak onlardan uzak durduğu sürece kendini dünyadan koruyabilirdi.

Böylece dünya da ondan korunmuş olurdu.

CALLIOPE

Calliope Brown avuçlarını dayanıklı korkuluklara dayayarak yetmiş kat aşağıdaki caddeye baktı.

Annesi Elise arkasında “Ah, Nadav!” diye haykırdı. “Haklıydın. Nikâh daveti için burası kesinlikle mükemmel.”

Doğa Tarihi Müzesi’nin açık hava terasında duruyorlardı: Gerçekten açıkta olan bu terasın kapıları eylülün şurup gibi altın havasına açılıyordu. Gökyüzü süslerin parlatılmış şaşasıyla ışıldıyordu. Burası gerçekten dışarı çıkılabilen en üst katlardan biriydi. Daha yükseklerdeki teraslar gerçek teras olmaktan çıkıp polieliten camla kapatılmış güzel manzaralı odalardan başka bir şey değildi.

Nadav’ın yakında Calliope’nin üvey kız kardeşi olacak kızı Livya kapılara yakın bir yerde durarak onaylarcasına ufak bir “ooo” sesi çıkardı. Calliope, Livya’dan epey sıkılıyordu ama hislerini saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Livya’yla asla arkadaş olmayacaklardı. O tahammül edilemez bir kural takipçisiydi; hâlâ kabartmalı teşekkür notları gönderen öğretmenlerinden biri yavan bir esp-

ri yaptığında sahte, cırtlak kahkahalar patlatan tiplerdendi. Daha kötüsü, boncuk boncuk gözlerinde görmezden gelinemeyecek sinsî bir ifade vardı. Calliope öyle hissediyordu ki, sanki kapalı kapıların ardında bir sır fısıldayacak olsan, Livya kulaklarını iştahla anahtar deliğine dayardı.

Nadav'ın, arkasından ayırt edilemez bir şeyler söylediğini duydu; muhtemelen yine Elise'e *seni seviyorum* diyordu. Zavallı Nadav. Calliope'nin annesine Dubai'deki açılış partisinde evlilik teklif ederken kendisini nasıl bir şeye soktuğuna dair hiçbir fikri yoktu. Elise'in profesyonel olarak nişanlandığını, bunun son birkaç yıldaki on dördüncü evlilik teklifi olduğunu bilemezdi.

Annesi, Calliope henüz bir çocukken Londra'yı terk ettikleri sırada, Bayan Houghton isimli, aristokrat bir soydan geldiğini iddia eden, soğuk, zengin bir kadının kişisel yardımcılığını yapıyordu. Doğru olsun ya da olmasın –Calliope bundan şüpheliydi– bu ona annesini o şekilde istismar etme hakkını vermezdi. Sonuçta durum bir kırılma noktasına gelince, Calliope ile Elise Londra'dan kaçtı. O zaman Calliope yalnızca on bir yaşındaydı.

Şaşalı bir göçebelik hayatına atılmışlardı: Jetlerle dünyayı dolaşıp akıllarını ve güzelliklerini kullanarak, Elise'in ifade etmekten hoşlandığı haliyle, *zenginlerin aşırıya kaçan zenginliklerini hafifletiyorlardı*. Bunu yaparken kullandıkları birçok stratejiden biri de evlilik teklifiydi. Elise birini kendine âşık eder, nişanlanır, sonra yüzüğü alıp nikâhtan önce kaçırdı. Ama hepsi sahte nişanlardan ibaret değildi. Yıllar içinde Elise ile kızı çeşit çeşit hikâyeler uydurmuştu; uzun zamandır kayıp olan akra-

balardan yatırım sahtekârlıklarına, gözyaşı ve tutkuyla dolu masallara kadar –insanları, ellerini bitbank hesaplarına daldırmaya götürsün de ne olursa olsun. Hedeflerini parasından ayırır ayırmaz da ortadan kaybolurlardı.

Parmaklıklardan kaçmak, bugün, bu yaşta o kadar kolay değildi. Ama bu işte çok ama çok iyidiler. Calliope yalnızca bir kere yakalanmıştı; bunun da nasıl olduğunu hâlâ biliyordu.

Dubai partisi gecesi idi; Nadav ile Elise nişanlandıktan hemen sonra –Elise, Calliope’ye dönüp ona New York’ta sürekli olarak kalmalarını teklif ettikten sonra. Oradan kalkan ilk trene atlamak yerine gerçekten evlenip orada yaşayacaklardı. Böyle bir olasılığı düşününce Calliope’nin kalbi heyecanla atmıştı. Son zamanlarda içinde yerleşik gerçek bir hayat yaşamak için tuhaf bir arzu duyar olmuştu; New York bunu gerçekleştirmek için mükemmel bir yerdi.

Sonra karşısına Avery Fuller çıkmıştı.

“Annenle ikiniz hakkındaki gerçeği biliyorum. İkiniz de derhal New York’tan defolup gidiyorsunuz,” diye tehdit etmişti Avery; dayanılmaz derecede soğuk ve mesafeliydi. Calliope o zaman geri adım atması gerektiğini anlamıştı. Başka seçeneği yoktu.

Ta ki birkaç saat sonra Avery ile Atlas’ı *öpüşürlerken* görene kadar; o zaman Avery’e karşı kendi elinde de en az Avery’nin ona karşı tuttuğu kadar korkutucu bir şey olduğunu fark etmişti.

Avery’le bununla ilgili New York’ta yüzleşmişlerdi. “Hiçbir yere gitmiyorum,” diye ilan etmişti Calliope. “Birine benim hakkımda bildiklerini anlatacak olursan, ben

de senin hakkında bildiklerimi anlatırım. Beni devirebilirsin ama şunu iyice bil ki, sen de benimle birlikte geliyorsun.” Avery, Calliope’ye bitap düşmüş kıpkırmızı gözlerle baktı; sanki onu görmüyormuş gibiydi: sanki Calliope hayalet gibi soyut bir varlıktı.

O zaman Calliope kendini ne türden bir işin içine soktuğunu anlamamıştı; New York’ta kalıp bu oyunu sürdürecekti. Annesi anlattıklarına artık daha da dikkat etmeliydi. Elise kimi hedef alacaklarsa geçmişlerini ona göre uydururdu –sibernetik mühendisi olan dikkatli, tatlı dilli Nadav için de elinden geleni yapmıştı. Calliope ile kendisini çeşitli vakalar için gönüllü olup yıllardır dünyayı dolaşan ciddi, yufka yürekli hayırseverler olarak tanıtmıştı.

Calliope’nin New York’ta kalıp, yıllardır ilk defa durağan, “normal” bir hayat yaşaması gerekiyordu. Ama bunun muazzam bir bedeli vardı: kendi olamayacaktı.

Gerçi New York’ta kim gerçekten kendi gibi davranıyordu ki? Bu şehir nereden geldiği belli olmayan, buraya vardıkları andan itibaren kendilerini baştan yaratan insanlarla dolu değil miydi? Calliope aşağıdaki Manhattan’ın çevresinde o soğuk Lethe Pınarı gibi akan ikiz ırmaklara baktı –sanki onları geçer geçmez tüm geçmişiniz yersiz bir şey haline geliyor, yeni biri olarak yeniden doğuyordunuz.

New York’un en sevdiği tarafı buydu. O mutlak *canlılık* hissi; acımasız, azgın bir enerjinin koştururcasına akıp durması, burasının dünyanın merkezi olduğuna dair o New York inancı. Başka bir yerdeyseniz Tanrı yardımcınız olsun!

Pes etmişçesine kostümüne baktı –bunu kıyafeti olarak düşünmeyi reddediyordu, çünkü bu hiçbir şekilde

kendine seçeceği türden bir şey değildi- ısmarlama diz boyu elbise ve alçak sivri ökçeli ayakkabılar. Aşağıdan atkuyruğuyla tutturulmuş canlı, parlak kahverengi saçları bir çift mütevazı akuamarin küpeyi ortaya çıkarıyordu. Tümöyle hanım hanımcık, zarif, dayanılmaz derecede donuktu.

Başlarda Nadav'ın hoşgörü sınırlarını zorlamaya çalışmıştı. Sonuçta annesiyle nişanlanmıştı, Calliope'yle değil. Dar elbiseler giyip geç saatlere kadar dışarıda kalıyorsa ona neydi? Onu Su Altı balosu ile Dubai partisinde de görmüştü. Elise'in kızının Elise kadar -ya da Elise'in kendini gösterdiği kadar- iyi huylu olmadığını elbette biliyor olmalıydı.

Buna karşın Nadav derhal, Livya'nın uyduğu kurallara Calliope'nin de uymasını beklediğini son derece açık biçimde belirtmişti. Nadav'ın her şeyi doğrudan ve uzlaşmazdı. Tüm dünyayı bir bilgisayar problemiymiş gibi görüyordu; her şey keskin biçimde siyah beyazdı. Grinin tonlarında işleyen Calliope ile annesine hiç benzemiyordu.

Calliope aylardır düşünmeden kendini bu rolün içine bırakmıştı. Boynunu eğmiş, gerçekten derslerini çalışmış, sokağa çıkma yasağına uymuştu. Ama çok uzun zamandır böyleydi, bugüne kadar sürdürdüğü oyunlardan çok daha uzun. Bu kısıtlamalar Calliope'yi sıkıkmaya başlamıştı. Kendini bu hiç bitmeyen performansın içinde kaybedecekmiş -hatta boğulacakmış gibi hissediyordu.

Dirsekleriyle korkuluğa dayandı. Rüzgâr alay edersine saçlarıyla oynuyor, elbisesinin kumaşını çekiştiriyordu. Bir şüphe parçası zihnini kurcalıyor ve o bundan kur-

tulamıyordu. New York'ta kalmak tüm bunlara gerçekten değer miydi?

Güneş uzakta alçalmış, Jersey'nin ejderha sırtı göğünü altından bir alev kaplamıştı. Ama şehrin yavaşlayacakmış gibi bir hali yoktu. Otokar'lar Batı Yakası Otoyolu boyunca eşgüdümlü kordonlar halinde ilerliyordu. Batan güneşin tozları Hudson'ın üzerinde dans ediyor, onu hoş, sıcak bir bronzlukla parlatıyordu. Irmağın aşağısında eski bir gemi bara dönüştürülmüştü ve dalgalarla sarsılan New York'lular inatla biralarını tokuşturmaya devam ediyorlardı. Calliope birdenbire aşağıdaki o insanların arasında olmak, teknede sallanıp kahkahalara katılmak için içinde şiddetli bir arzu duydu –burada kıpırtısız, nefes alıp veren bir heykel gibi durmaya tercih ederdi.

“Biz fotoğraflarımızı hallederken misafirlerimiz kokteyl zamanını burada geçirebilirler, diye düşündüm,” diyordu Nadav. Ağzının köşeleri, tam olarak değil ama neredeyse bir tebessümle kıvrılacak gibiydi.

Elise genç kızlar gibi ellerini çırpı. “Bayıldım!” diye haykırdı. “Yağmur yağarsa pek iyi olmaz elbette, ama...”

“Metropolitan Meteoroloji Ofisi'ne hava durumu dilekçemizi verdim bile,” diye hevesle Elise'in sözünü kesti Nadav. “Tıpkı bunun gibi, mükemmel bir akşam olacak.” Günbatımını hediye edermiş gibi kollarını Elise'in omzuna doladı; Calliope tam da bunu yaptığını düşündü.

Nikâh gününde iyi bir hava satın alınabileceğini bilmesi gerekirdi, diye düşündü küçümseyerek. Sonuçta New York'ta her şey satılık değil miydi?

Elise itiraz edercesine elini kaldırdı. “Bunu yapmamalıydın! Bunun ne kadar pahalıya patladığını düşün-

miyorum bile –derhal dilekçeyi iptal edip parayı bağış olarak...”

“Kesinlikle olmaz,” diye karşı çıktı Nadav, Calliope’nin annesin öpmek için eğilerek. “Bir kere olsun, her şey senin için olacak.”

Calliope gözlerini döndürmemek için kendini zor tuttu. Sanki her şey *her zaman* Elise için, Elise’in istediği gibi değilmiş gibi. Nadav dünyanın en temel manipülasyon hilelerinden birine kandığının farkında değildi: ters psikoloji. Bazı insanlara kendinize para harcamaması için ne kadar çok yalvarırsanız, sizin için o kadar çok para harcamaya kararlı hale gelirler.

Müzenin etkinlik planlayıcısı iştah açıcıların hazır olduğunu bildirmek için terasa çıktı. Kapılardan geçerlerken, Calliope gözlerini ayıramadan omzunun üzerinden gökyüzünün enginliğine baktı. Sonra içeri girmek için görev bilinciyle mekanik adımlar atarak yürümeye devam etti.

WATT

Cuma akşamıydı ve Watzahn Bakradi her cuma akşamı yaptığı şeyi yapıyordu: Dışarı bara gitmişti.

Bu gece seçilen barın adı Helipad'di*. OrtaKule'li müşteri kitlesi muhtemelen bunun çok eğlenceli bir hipster ironisi olduğunu düşünmüştü ama Watt'ın başka bir teorisi vardı: Adı Helipad'di, çünkü kimse daha yaratıcı bir isim bulma zahmetine girmemişti.

Oysa Watt oldukça havalı bir yer olduğunu itiraf etmeliydi. Gün içinde gerçek bir helikopter pisti olarak iş görüyordu –gri karbon karması zeminde yalnızca birkaç saat önceden kalma, sahici fren izleri vardı– ta ki her gece son helikopter kalkıp, yasadışı bir bara dönüşene kadar.

Tavan, üzerlerinde kocaman çelikten bir göğüs kafesi gibi yükseliyordu. Katlanan bir masanın ardındaki insan barmenler serinletici içkilerden karışımlar yapıyordu: Barla ilgilenmesi için kimse buraya robot sokmaya cesaret edemezdi, çünkü robotlar bütün güvenlik ihlallerini bildirmek zorun-

* Helikopter pisti. (ç.n.)

daydı. Düzinelerce genç, göbeği açık üstler ve yanıp sönen hareketli baskılı tişörtlerle mekânın merkezine doluşmuştu. Ortam heyecan, eğlence ve hoparlörlerin düşük vuruşlarıyla uğulduyordu. Yine de bütün her şey içinde en çarpıcısı helikopter pistinin çift kanatlı kapısıydı –tırtıklı biçimde ardına dek açılan kapılar, sanki dev bir köpekbalığı Kule'nin dış duvarlarından ısırık almış görüntüsü veriyordu. Serin gece havası binanın yanını kamçılıyordu. Watt müziğin altından gelen, tuhaf biçimde ayrıksı uğultuyu duyabiliyordu.

Biraz yaklaşırsanız insanlar atlamayı tasarladığınızı düşünebilirlerdi.

Watt buraya bazen geceleri de helikopterlerin yanaştığını duymuştu; acil tıbbi yardıma gereksinim duyan hastalar için öngörülemez biçimde buraya inerlerdi. Böyle bir şey olursa bütün bar toplanıp dört dakika içinde boşaltılırdı. Buraya gelen tipteki insanlar bu belirsizliğe aldırmazdı. Burayı cazip kılan şeylerden biri de buydu: Tehlikeyle oynaşmanın verdiği heyecan.

Watt, bir elinde kararlı biçimde tuttuğu buzla kaplı bira şişesiyle duruşunu değiştirdi. Bu, akşamın ilk birası değildi. Leda ondan ayrıldıktan hemen sonra akşam çıkmalarına başladığından bu yana hangi bara giderse gitsin bir kenarda pusuya yatar, acısını gizlemeye çalışırdı, ama bu canının daha da yanmasına neden olurdu. Şimdi yarası en azından kalabalığın ortasında durmasına yetecek kadar kabuk bağlamıştı. Böyle durmak Watt'ın yalnızlığını az da olsa azaltıyordu.

Kanındaki alkol seviyesi yasal sınırın üzerinde, diye bildirdi Nadia. Bu, Watt'ın beynine yerleştirilmiş kuantum bilgisayarıydı. Sözcükleri, kontaktenslerine gelen

mesaj bildirimleri gibi yansıtıyordu; kamusal alanlarda Watt'la her zaman böyle iletişim kurardı.

Bana bilmediğim bir şey söyle, diye düşündü Watt, biraz çocukça.

Yalnız içmenden ötürü endişeleniyorum, hepsi bu.

Yalnız içmiyorum, diye keyifsizce işaret etti Watt. Tüm bu insanlar burada benimle.

Nadia espriye gülmedi.

Watt'ın bakışları hoş, uzun boylu, yanık tenli bir kıza yöneldi. Boş bira şişesini geri dönüşüm kanalına atıp o tarafa yöneldi.

“Dans etmek ister misin?” diye sordu kızın yanında durur durmaz. Nadia tümüyle sessizleşmişti. *Hadi Nadia, lütfen.*

Kız alt dudaklarını dişlerine doğru çekip etrafına bakındı. “Kimse dans etmiyor...”

“Biz de zaten bu yüzden ilk olmalıyız,” diye karşılık verdi Watt; tam bu sırada müzik birdenbire kulak tırma- layıcı bir pop şarkısıyla değişti.

Tereddüdü belirgin biçimde eriyip giden kız kahkaha attı. “Aslında bu benim en sevdiğim şarkı!” diye haykırdı, Watt'ın elini tutarak.

“Gerçekten mi?” diye sordu Watt; sanki zaten bilmiyormuş gibi. Şarkının çalmasını o –aslında Nadia– sağlamıştı. Nadia kızın bilgi akışlarındaki sayfasına girip sevdiği müziği belirlemiş, sonra bir saniyeden kısa sürede barın hoparlörlerini ele geçirip bu müziği çalmalarını sağlamıştı.

Teşekkürler Nadia.

Bana teşekkür etmek istediğinden emin misin? Berbat bir şarkı, diye karşılık verdi Nadia. Bunu öyle coşkulu yapmıştı ki, Watt gülümsemeden edemedi.

Nadia, Watt'ın gizli silahıydı. Bilgisayarlı kontaklenleriyle herkes i-Net'te araştırma yapabilirdi elbette ama son model kontaklenler bile ses komutuyla çalışıyordu – yani bir şeye bakmak istediğinizde, mesaj gönderirmiş gibi, bunu yüksek sesle söylemeniz gerekirdi. I-Net'te yalnızca Watt sessiz biçimde gizlice araştırma yapabilirdi, çünkü yalnızca Watt'ın beynine bir bilgisayar yerleştirilmişti.

Watt ne zaman bir kızla tanışacak olsa, Nadia karşısındakinin bilgi akışındaki sayfasını tarar ve sevgisini kazanmak için söylenmesi gerekenleri belirlerdi. Eğer kız dövmesi olan bir grafik sanatçısıysa, Watt iki boyutlu eskizler ile küçük parti viskilerini şermetmiş gibi yapardı. Eğer kız öğrenci değişim programıyla gelmiş bir yabancıysa, o zaman Watt kibar, kültürlü biri gibi davranırdı; ya da eğer tutkulu politik bir avukatsa Watt kızın davası her ne ise, taraftarmış iddiasıyla konuşurdu. Senaryo sürekli değişirdi ama ne olursa olsun takip etmesi kolaydı.

Bu kızların hepsi kendileri gibi birini arardı. Kendi görüşlerinin yankısı olan, ne duymak istiyorlarsa onu söyleyen, onları zorlamayacak, onlarla zıtlaşmayacak birini. Leda, Watt'ın bugüne kadar tanıştığı bunu *isteme-yen* tek kızdı; gerçekten, saçmaladığının yüzüne vurulmasını tercih ederdi.

Zorla Leda'yı düşünmemeye, önünde duran parlak gözlü kıza odaklanmaya çalıştı.

“Ben Jaya,” dedi kız; bir adım atıp kollarını Watt'ın omuzlarına doladı.

“Ben de Watt.”

Nadia sohbete başlayabilmesi için ona Jaya'nın ilgi alanları ya da ailesiyle ilgili sorular sağlıyordu ama Watt'ın ha-

vadan sudan konuşacak hali yoktu. Kendini “birazdan gitmem gerek,” derken duydu.

Vay canına, bu akşam biraz acelecisin galiba? diye belirtti Nadia kuru bir şekilde.

Jaya biraz irkilmişti ama Watt hemen önüne geçip, “Barınaktan yavru köpek evlat edindim,” dedi, “gidip iyi olup olmadığına bakmam gerek. Ev hayvanı bakan robotum var ama yine hayvanı ona bırakmış olmaktan rahatsızım. Daha çok küçük.”

Jaya’nın ifadesi o anda yumuşadı. Hayali veteriner olmaktı. “Elbette, anlıyorum. Cinsi ne?”

“Border teriyer olduğunu düşünüyoruz ama emin değiliz. Anlaşılan Central Park’ta yalnız bulunmuş.” Bu yalan Watt’ın ağzında nedense acı bir tat bırakmıştı.

“Hadi canım! Benim de böyle kurtarılmış bir border teriyem var! Adı Frederick,” diye haykırdı Jaya. “Eski Queensboro Köprüsü’nün altında bulmuşlar.”

“Ne tesadüf,” dedi Watt düz biçimde.

Jaya, Watt’ın ne kadar az şaşırdığını fark etmemiş gibiydi. O yoğun, kırpışan kirpiklerinin ardından ona bakıyordu. “Yardıma gelmemi ister misin? Kurtarma işinde gerçekten iyiyimdir,” diye teklifte bulundu.

Aslında Watt da oltasını tam olarak bunun için atmıştı ama şimdi Jaya bu öneriyle gelince hayret verici biçimde ilgisini kaybetmişti. Sanki hiçbir şey ya da hiç kimse artık onu şaşırtamazmış gibi hissediyordu.

“Sanırım halledebilirim,” dedi. “Ama teşekkürler.”

Jaya irkildi. “Peki, öyleyse,” dedi sakince ve sinirli sinirli yürüyüp gitti.

Watt bıkkınlıkla elini yüzüne götürdü. *Neyi* vardı böy-

le? Watt'ın kendini davet ettiren bir kızı reddettiğini Derrick duyacak olsa, cümlesini bitirmesine izin vermezdi. Tabii, bu kızların hiçbirini istemediğini bilmiyorsa. Hiçbiri kaybettiğinin anısını silemiyordu. Bu güne kadar gerçekten önemsedığı tek kızdı o.

Watt, çıkışa yöneleceğine kendini öteki yöne doğru yürürken buldu. Ayak parmakları boyalı güvenlik çizgisinin kenarındaydı. Yukarıda, gökyüzünde uzakta yıldızlar parlıyordu. Işıklarının delicesine sarsılarak saniyede üç yüz milyon metre hızla ona doğru geldiğini düşündü. Peki, karanlığa ne demeliydi? Bir yıldız ölüp ışığı sonsuza dek söndüğünde karanlık ne hızla gelirdi?

Işık ne kadar hızlı olursa olsun, diye düşündü Watt, karanlık hep önce geliyordu sanki.

Düşünceleri kaçınılmaz olarak Leda'ya döndü. Bu sefer dikkatini dağıtmayı denemedi bile.

Onun hatasıydı. Dubai'den sonraki birkaç hafta Leda'yı daha yakından izlemeliydi. Leda olanlardan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunda ısrar etmişti. Watt isteklerine saygı göstermeye çalışmıştı –ta ki aşırı doz alıp rehabilitasyona döndüğünü öğrenene dek.

Birkaç hafta sonra eve geldiğinde, Leda onu görmeye pek hevesli değil gibiydi.

“Selam, Watt,” demişti odun gibi, kapıyı tutarak. Üzerinde kendisine büyük gelen kömür rengi bir kazak ve plastiğimsi siyah bir şort vardı; ayakları girişteki ahşap parke zemin üzerinde çıplaktı. “Gelmene sevindim. Konuşmamız gereken şeyler var.”

Bu dört kelime Watt'ı titremesine neden olan bir önseziyle doldurmuştu. “Senin... Senin için çok endişelendim,”

diye kekelemişti bir adım öne atarak. “Rehabilitasyonda seninle konuşmama izin vermediler. Ben de sandım ki...”

Leda birden sözünü kesmişti. “Watt, artık görüşmemeliyiz. Yaptıklarımın sonra seninle birlikte olamam.”

Watt’ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. “Umurumda değil,” diye onu ikna etmeye çalışmıştı. “Yaptıklarını biliyorum, umurumda da değil, çünkü...”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun!” diye bağırıyordu Leda. “Watt, Eris’le babamız aynıydı. Ben kendi kardeşimi öldürdüm!”

Sözleri havada yankılanmıştı. Watt boğazının tıkanmış olduğunu hissetti; bundan sonra söylemek istediği her şey ona uygunsuzmuş gibi gelmişti.

“Her şeye yeni baştan başlamam gerek, tamam mı?” Leda’nın sesi titriyordu ve Watt’ın gözlerine bakmama ya kararlı gibiydi. “Seninleyken iyileşemem. Seninle olduğum sürece tetikleyicilerimden biri de sen olacaksın – hatta en *kötüsü*– sürekli eski alışkanlıklarıma döneceğim. Artık bunun üstesinden gelemeyeceğim.”

“Bu doğru değil. Biz birbirimize iyi geliyoruz,” diyerek karşı çıkmaya çalışmıştı Watt.

Leda hayır anlamında başını salladı. “Lütfen,” diye yalvardı Watt’a. “Tek istediğim hayatıma devam edebilmek. Senin için gerçekten önemliyse, lütfen, benim iyiliğim için, beni bırak.”

Kapı, arkasından kesin bir tıkırtıyla kapanmıştı.

“Hey geri çekilsene!” diye bağırdı biri. Watt sersem bir halde boyalı güvenlik çizgisini geçip helikopter sahasının boşluğa açılan ağzına doğru yürüdüğünü fark etti.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıp birkaç adım geri çekil-

di. Açıklamada bulunmaya çalışmadı bile. Bu insanlara tam olarak ne diyecekti ki? Kenardan bakmanın rahatlatıcı olduğunu mu? Bu dev şehirle çevriliyken, ona ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu hatırlattığını mı? Büyük resme baktığında acısının aslında ne kadar önemsiz kaldığını mı?

Nihayet Watt, tıpkı aylar önce kendini Leda'dan uzaklaşmaya zorladığı gibi, arkasını dönüp bardan çıktı.

RYLIN

Rylin Myers bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu; eski video-depolama aygıtları etrafına dağılmıştı. Bazıları parlak yuvarlak disk şeklindeydi; diğerleri kutu gibi, kare şeklinde. Rylin'in ince, yarı Koreli hatları, her donanımı sırayla eline alıp düşünürken, kafasını sallayıp devam etmeden önce içinden değerini tartarmış gibi duraksayıp kaşlarını çattığında kırış kırış oluyordu. Kendini işine öyle kaptırmıştı ki, kapıdan gelen ayak seslerini duymadı.

“Son gününde bu kadar çok çalışmanı beklemiyordum.” Bu Rylin'in patronu Raquel'di.

“Gitmeden önce senin için son koleksiyonu düzenlemek istedim. 2030'a geldik sayılır,” dedi Rylin hevesle.

Raquel'in gelip yerde yanına diz çökmesi Rylin'i şaşırttı. Kolunun ön tarafındaki yıldırım şeklindeki hareketli dövmesi –her altmış saniyede bir parlayıp sönüyordu– belirip sonra tekrar duman gibi ortadan kayboldu. “Sence bu nedir?” Raquel, canlandırılmış bir kar tanesi ve ör-

gülü bir çift kızla süslenmiş diske doğru uzanırken sesli düşünüyordu.

“Bunu sevdim,” dedi Rylin çabucak, Raquel onu atamadan diske uzandı. SAKLA: UYARLAMA YAPILABİLİR yazılı yığına ayırdı.

Raquel’in ağzının kenarında bir tebessüm kıvrıldı. Seni özleyeceğim Rylin. Bu işe başvurmana gerçekten çok mutlu oldum.”

“Ben de öyle.”

Rylin üçüncü sınıfta olduğu geçen senenin çoğunu üst katlardaki özel bir okula burslu giderek geçirmişti. Haziran geldiğinde her yaz yaptığı gibi faturaları ödemek için AltKule’de sersem bir işe gireceğini düşünüyordu. Ama tam gururunu bir kenara bırakıp Monoray istasyonu büfesindeki eski işine başvurmak üzereyken, burusunun aslında yaz boyunca devam ettiğini öğrenmişti –öğrenimiy-le ilgili staj yaptığı sürece.

Bulabildiği tüm stajyerliklere başvurdu, özellikle holografiyle, üç boyutlu holografik film yapma işiyle ilgili olanlara. Sonunda bu stajı bulmuştu: Walt Disney’in arşivcisi için çalışacaktı.

Rylin işin burada, OrtaKule’deki merkezi halk kütüphanesinin bulunduğu yerin iç kısımlarında olduğunu öğrenince hayrete düşmüştü. Buraya daha önce hiç gelmemişti; oysa en yakın arkadaşı Lux’la eskiden en yakın halk kütüphanesinde saatler geçirirlerdi. En sevdikleri e-metinleri bir alıp bir verirler, sonra onlarla ilgili oyunlar uydururlar, şaşkına düşen anneleri ve babaları için sahneye koyar, onları yüksek sesli, doğaçlama müziklerle tamamlarlardı.

Rylin ilk gün içeri girdiğinde Raquel'i bacak bacak üstüne atmış, bir döner sandalyenin üzerinde oturur bulmuştu; sandalyeyi kendinden geçmiş çocuklar gibi bir ileri bir geri döndürüyor, atkuyruğu yanaklarına çarpıyordu. "Yeni stajyer sen misin?" diye sormuştu Raquel biraz sabırsızca; Rylin başını sallamıştı.

Raquel, Disney'in onu holo öncesi dönemden itibaren tüm filmleri ayıklayıp uyarlamaya uygun olanları işaretlemesi için işe aldığını açıklamıştı. "Holograflar piyasayı elli yıl önce tamamen ele geçirdi," demişti Rylin'e. "O noktada herkes iki boyutlu filmler ile onları oynatan makineleri üretmeyi durdurdu. Bunların birçoğunun uyarlaması ilk birkaç on yılda yapıldı ama hâlâ kimsenin yeniden yapma zahmetine girmediği birçok film var."

Rylin iki boyuttan üç boyuta dönüştürmenin çok pahalı ve zahmetli bir iş olduğunu biliyordu. Bir sopayı alıp heykele dönüştürmeye benziyordu; düz bir kâğıttaki noktaları alıp boşlukta yer kaplayacak hale getiriyorlardı. Bu işin tümü yüzlerce saatlik bilgisayar tasarımı ve insan yaratıcılığı demekti.

Duvarlardaki eski kasetlere ve disklere başıyla işaret ederek, merakla "Neden bu şeyler bulutta bir yerde değil?" diye sormuştu Rylin.

"Gişe rekorları kıran büyük yapımlar ile klasikler gibi bazıları öyle. Ama insanlar zamanla her bir şeyi kataloglayıp yüklemekten sıkıldı. Biz de burada devreye giriyoruz."

Rylin bu eski iki boyutlu filmleri seyrettikçe onları bu kadar çok takdir etmesine kendi de şaşmıştı. Yönetmenler ellerinde o kadar az olanak olmasına rağmen ne kadar

çok şey başarmışlardı. Bu filmlerin selüloit düzlüklerinin altında zarafet yatıyordu.

“Bu arada,” dedi Raquel düzenli olarak kutuları ayırırken, “*Yıldız Yağmuru*’ndan çok keyif aldım.”

Rylin şaşırılmış halde başını kaldırdı. “İzledin mi?”

Yıldız Yağmuru Rylin’in geçen bahar yazıp yönettiği bir kısa holo’ydu; Dubai’den döndükten sonraki birkaç endişe dolu hafta içinde çekmişti. Panoramik teras manzaraları ve Lux’ın gözlerine yapılan yakın plan çekimlerle arka arkaya gelen Kule’deki bazı karanlık iç mekânları ön plana çıkarıyordu. Zorla oynatabildiği oyuncular yalnızca kız kardeşi Chrissa ile Lux olmuştu.

“Harika bir film,” diye yanıt verdi Raquel. “Arkadaşını neredeyse... Kaprisliymiş gibi hissettirmişsin. Gerçek hayatta da öyle midir?”

“Öyledir,” diye yanıtlayabildi Rylin, yüreği minnettarlıkla dolup taşarken. Raquel bu o kadar da büyütülecek bir şey değilmiş gibi davranıyordu –belki beş dakikalık bir film izlemiş olmak onun için büyük bir şey değildi de– ama bu Rylin için çok önemliydi.

Rylin “Hoşça kal,” dedikten sonra, kütüphanenin dev oyma aslanlı ana giriş kapısından koşarak çıktı. AşağıKule’ye giden A ekspres asansörüne binip otuz ikinci katta inerek kendi mahallesinin eğlence merkezine doğru on blok yürüdü. Çift kanatlı geniş kapıdan geçip uzun bir koridorda yürüdükten sonra doğrudan öğleden sonra güneşine çıktı.

Rylin gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı. Üstündeki kattan daha ileri genişleyen otuz ikinci katın o dar şeridinin etrafına göz gezdirdi. Kütüphanenin serin

karanlığından sonra güneşi teninin üzerinde kavurucu bir öpücük gibi hissediyordu. Hemen silkinip yumuşak yeşil fermuarlı hırkasını çıkardıktan sonra basketbol sahalarının labirenti içinde ilerlemeye başladı; özel birini arıyordu.

Birkaç saha ilerledikten sonra onu buldu.

Aradığı kişi ilk başta onu fark etmedi. Çalıştırdığı beşinci sınıf çocuklarına odaklanmıştı. O sırada çocuklar alıştırmaya yapıyorlardı; zikzaklar çizip ileri geri koşarak topu bir ileri bir geri geçiriyorlardı. Rylin korkuluğa yaslanıp erkek arkadaşını izlerken tebessümünü bastırdı; sessizce onda sevdiği şeylerin listesini çıkarıyordu: gruba bir şey gösterirken kollarında beliren o güçlü bronzlaşmış çizgiler, saçının kulağının etrafında kıvrılışı, kahkahasındaki o canlılık...

Erkek arkadaşı kafasını kaldırıncaya onu fark etti ve yüzünün tüm hatlarıyla sırttı. "Bakın çocuklar, izleyicimiz var," diye duyurarak Rylin'e havalı biçimde başparmaklarını kaldırdı.

Rylin kahkaha atıp başını salladı, koyu saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Hiral ile ilk ayrılışlarından sonra Rylin tekrar bir araya gelebileceklerini asla tahmin edemezdi. Bu da hayatın seni nereye götürebileceğinin öngörülemez olduğuna dair su götürmez bir kanıttı.

* * *

Rylin, Hiral Karadjan'la ikisi de sekizinci sınıftayken çıkmaya başlamıştı. Hiral'in evi otuz ikinci katta onun-
kine yakın bir yerdeydi ve aynı okula gidiyorlardı. Rylin

ilk anda ona doğru çekildiğini hatırlıyordu: Fıkır fıkır bir enerjisi vardı; öylesine somut bir enerjydi ki, Rylin onu görebildiğini düşünmüştü. Sonra bunun neşe olduğunu anladı –yıldız kaymasından sonra gökyüzünde görülme-ye devam eden o ışık huzmesi gibi, kahkahasının da puslu bir son parıltısı olurdu.

O zamanlar Hiral çok kahkaha atardı. Rylin'i de güldürürdü –birini gerçekten tanıdığınızda kıvılcım gibi ortaya çıkan, çaresizce kapıldığınız o derin kahkahalara tutulurdu. Rylin, Hiral'ın bu özelliğini çok severdi: Sanki Hiral onu kimsenin tanımadığı bir tarafıyla tanırdı.

Cord ortaya çıkana kadar.

Geçen sonbaharda Rylin annesinin eski işinde çalışmaya başlamıştı; 969'uncu katta Anderton'lara hizmetçilik yapıyordu. Hiç öyle bir niyeti olmadığı halde Cord Anderton'a kafa üstü kapılmıştı. Hiral'dan ayrılmaya çalışmıştı ama o sırada Hiral uyuşturucu alım-satım işinden tutuklu olduğu için *hapisteydi*. Sonunda işler iyice sarpa sarıp Rylin, Cord'un güvenini kötüye kullanınca ilişkileri bir daha düzelmeyecek şekilde son bulmuştu.

Sonra Rylin, Cord'un gittiği üst katlardaki özel okulda beklenmedik şekilde burs kazanınca, bir şansları daha olabileceğine inanmaya başlamıştı. Hatta onu geri kazanmayı umarak ta Dubai'deki bir partiye katılmış, ama orada aptal gibi durup Cord ile yeryüzünün en zengin, en kusursuz güzellikteki kızı Avery Fuller'ın öpüşmesini izlemek zorunda kalmıştı.

Rylin kendi kendini böylesinin daha iyi olduğuna inandırmıştı. Cord, Avery gibi birine ait olmalıydı; çocukluktan beri tanıdığı, birlikte bol para harcayabilecekle-

ri kayak seyahatleri yapıp smokinli partilere katılacağı, artık stratosferdekiler ne yapıyorsa onu yapacağı birine.

Birkaç hafta sonra Hiral, Rylin'in kapısına geldi. Rylin bilmediği bir nedenden –belki çok yalnız hissettiği için, belki insanların hak ettikleri ikinci şansı çoğunlukla elde edemediklerini artık bildiğinden– kapıyı açtı.

“Rylin. Merhaba.” Hiral'ın sesi Rylin'in kapıyı açmış olmasına gerçekten şaşırmış gibi çıkıyordu. Rylin de öyle hissediyordu. “Konuşabilir miyiz?” diye eklemişti Hiral ağırlığını öbür bacağına vererek. Koyu renk kot ile Rylin'in daha önce görmediği bisiklet yaka bir kazak giymişti. Ayrıca Hiral'da kıyafetlerinin ötesinde değişen başka şeyler de vardı. Daha yumuşak, daha genç görünüyordu; gözlerinin altındaki boşluklarda duran o gölgeler silinip gitmişti.

“Peki,” diye karar vermişti Rylin ve kapıyı biraz daha açmıştı.

Hiral her an vahşi bir şeyin üzerine fırlayıp ona saldırmasını beklercesine çekinerek içeri girdi. Chrissa evde olsaydı bu olabilirdi. Böylece Rylin yavaş adımlarla onu mutfak masasına kadar takip etti. Aralarındaki sessizlik öylesine yoğundu ki, Rylin içinde bata çıka, zorlukla ilerliyormuş gibiydi.

Hiral'ın gözlerinin ok gibi mutfak masasının kayıp bacağını hedef aldığını gördü –onu kıran kendisiydi; Rylin'in Cord'la birlikte olduğunu öğrenince bir öfke patlaması anında kırmıştı– ifadesi kararmıştı.

“Sana özür borçluyum,” diye beceriksizce söze başlamıştı. Rylin içindekileri açıkça söylemek istemişti ama içinden bir ses ona sessiz durmasını, Hiral'ın istedikleri-

ni söylemesine izin vermesini emretti. “Hapishanedeysen sana yaptığım ve söylediğim şeyler...”

Hiral birdenbire durup yere baktı; masanın yüzeyine oyulmuş düzensiz bir örüntüyü takip ediyordu. Dış izi gibi görünen, yarım ay biçiminde çentiklerdi; Chrissa’nın bebekken kaşığını masaya vurmasından oluşmuşlardı. *Bu bir holo olsaydı*, diye düşündü Rylin garip biçimde, *bu izlerin bir önemi, bir anlamı olurdu*. Ama bu, birçok şeyin hiçbir anlamının olmadığı gerçek hayattı.

“Özür dilerim, Rylin. Sana karşı tam bir dallama gibi davrandım. Sana sadece hapishanenin beni delicesine korkuttuğunu söyleyebilirim,” dedi Hiral cesurca. “Oradaki adamlar...”

Cümlesini bitirmedi, bitirmesine gerek de yoktu. Rylin, Hiral’ı hapishanede ziyaret edişini hatırlıyordu: Yetişkin hapishanesiydi, ıslahevi değildi, çünkü Hiral on sekizini geçmişti. Dayanılmazayacak kadar ruhsuzmuş, her yerine soğuk bir çaresizlik kokusu sinmiş gibi hissetmişti.

Rylin, “Biliyorum,” dedi yumuşak bir şekilde. “Ama bu yaptığın ve söylediğin şeyler için mazeret olamaz.”

Hiral onların anısıyla acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Hepsi ilaçların etkisiyleydi,” dedi çabucak. “Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama öylesine dehşete kapılmıştım ki, hapishanede elime ne geçerse kullandım. Bundan gurur duymuyorum, keşke hepsini geri alabilseydim. Özür dilerim.”

Rylin dudağını ısırды. Geri alabilmeyi dilediği şeyler yapmakla ilgili deneyimi çoktu.

“Duydun mu bilmiyorum ama mahkeme iyi geçti. Eski işimi geri aldım.” Hiral asansör görevlisi olarak çalışı-

yordu; Kule'nin devasa yükseltici şaftlarını içerden tamir eden teknisyenlerden biriydi; ince kablolarla tutturulup yeryüzünün millerce yukarısında asılı kalarak çalışırdı. Tehlikeli bir işti.

"Sevindim," dedi Rylin. Mahkemeye gitmediği için suçlu hissediyordu –eski arkadaşlıklarının hatırına, hiç değilse moral desteği vermek için gitmeliydi.

"Her neyse, tek istediğim gelip özür dilemekti. Değiştim Ry. Sana öyle berbat davranan adam değilim artık. Öyle biri olduğum için de üzgünüm." Hiral gözlerini kırpmadan Rylin'inkilere dikmişti ve Rylin orada yanan pişmanlığı görebiliyordu. Af dilediği için Hiral'la tuhaf biçimde gurur duyuyordu. Kolay değildi kesinlikle.

Sonra birden, geçen gün Leda'nın Dubai'de söylediklerini düşündü –Rylin, öyle birdenbire Berkeley'de boy gösteren o kız değildi artık; sürekli savunmaya geçen o kuşku kızı değildi. Hiral değişmiş olabilirdi ama kendisi de değişmişti. *Hepsi* değişmişti. Tüm o olanlardan, kaybettikleri şeylerden sonra nasıl değişmezlerdi?

Belki de büyümek öyle hissettiriyordu. Rylin'in beklediğinden çok daha fazla can yakıyordu.

"Seni affediyorum Hiral."

Bunu söylemeyi beklemiyordu ama söyledikten sonra, bunu yaptığına memnun olmuştu.

Hiral nefesini çekerek ona bakmıştı. "Gerçekten mi?"

Rylin bir şeyler daha söylemesi gerektiğini biliyordu ama anıların birden üzerine üşüşmesinden şaşkına dönmüştü –eskiden Hiral'la her şeyin nasıl olduğuyla ilgili anılardı. Hiral'ın muz kabuğu gibi saçma sapan yerlere bıraktığı o küçük notlar. Yıl dönümleri için ona parkta

verdiği bitmeyen mumlarla yaptığı o piknik. Büyük annesi ile büyük babasına yaptığı seyahat için Rylin'e bir çalma listesi hazırlamış, aralara da şakalar yapıp tekrar tekrar onu ne kadar sevdiğini söylediği kısa ses kayıtları serpiştirmişti.

Sonra Rylin'in annesi öldüğünde yanında yine Hiral vardı; onu kendinden emin bir şekilde sakinleştirmiş, hiçbir kız çocuğunun hiçbir zaman almaması gereken o berbat kararları almasına yardım etmişti.

Hiral ayağa kalktı. "İçeri girmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Artık Cord'la olduğunu biliyorum, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Yalnızca ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Değilim," dedi Rylin. "Cord'la yani."

Hiral'ın yüzüne kuşkulu bir tebessüm yayılmıştı. "Değil misin?"

Rylin hayır anlamında başını salladı.

"Rylin." Hiral bocalıyor, sesi boğuk çıkıyordu. "Sence bir daha... Deneyebilir miyiz?"

"Bilmiyorum." Bir hafta önce Rylin kesinlikle hayır derdi. Ama artık her şeyin sürekli değiştiğini öğrenmeye başlıyordu; hiçbir şey hiçbir zaman düşündüğü gibi olmuyordu ve belki de bu iyi bir şeydi.

"Belki," diye açıkladı.

Hiral sırtıttı. "Belki benim için uygun."

Şimdi Rylin eğlence merkezinde durup Hiral'ın basketbol sahası boyunca bir ileri bir geri koşuşunu izlerken, ona bir şans daha verdiği için memnundu.

Aylardır birlikteydiler ve Hiral sözünün arkasında durmuştu. Gerçekten *değişmişti*. Tamamen temizdi: Ne

sigara ne alkol kullanıyordu; eski arkadaşlarıyla birlikte olduğunda bile. İşte olmadığı zamanlarda ya Rylin'le zaman geçiriyor ya da eğlence merkezinde bu çocuklarla basketbol oynuyordu.

"Pekâlâ takım! Toplanın bakalım!" diye haykırdı; oğlanların tümü hevesle küme halinde toplandı. Hepsi kollarını ortaya doğru uzatıp hep birden bir bağırtı kopardı.

Hiral son birkaç oğlanla da beşlik çaktıktan sonra hepsini yollayıp çitin Rylin'in durduğu tarafına atladı. Bir kolunu atıp onu alnından öpmek için eğildi.

"Hey, her yerinden ter fışkırıyor!" diye itiraz etti Rylin. Sonra başını eğerek kolundan kurtulmak istiyormuş gibi yaptı; oysa aldırdığı yoktu.

"Yıldız bir sporcuyla çıkmanın bedeli," diye alay etti Hiral.

Katlarının kenarındaki yolu takip ederek yürüdüler. Yol, banklar ve yapraklarla kaplıydı; yol boyunca hamburger ve dondurulmuş meyve tezgâhları serpiştirilmişti. Rylin mahallenin yoga sınıfının bir köşede toplandığını gördü; güneşe doğru selam vererek eğilmişlerdi. Katları, her zaman olduğu gibi dedikodu yapan, tartışan, şakalaşan insanlarla doluydu.

Her şeyin üzerine düş gibi bir anlam katan o hafif ışığın zengin berraklığıyla, New York'un o muhteşem sonbahar öğleden sonralarından biriydi. İyice ileride, 42'inci Cadde'nin trafiğinin üzerinde güneş parçacıkları parlıyor, uçan arabalar nadide taşlarla bezeli sinek sürüleri gibi Kule'nin bir içine bir dışına süzülüyorlardı.

"Yılın en sevdiğim zamanı," diye açıkladı Rylin. Sonbahar ona her zaman bahardan çok daha fazla başlangıç

mevsimi gibi gelirdi. Çocuklar kahkahalar içinde okula doğru yola koyulurlardı. Hava taze ve vaatlerle dolu olurdu. Gün içindeki saatler kısalır, bu yüzden daha değerli olurlardı.

Hiral bir kaşını kaldırdı. “Hava sıcaklığının kontrol altında tutulduğu bir binada yaşadığımızın farkındasın değil mi?”

“Biliyorum ama şuna bir baksana!” Rylin bulundukları katı, puslu güneş ışığını göstermek için kollarını açtı, sonra birdenbire parmak uçlarında dönüp onu öptü.

Ayrıldıklarında Hiral dikkatle ona bakıyordu. “Seni özleyeceğim.”

Rylin onun ne demek istediğini biliyordu. Bu yaz, stajı süresince bile, birlikte geçirebilecekleri bol zamanları olmuştu. Şimdi bunların hepsi değişecekti; Rylin YukarıKule’deki okuluna dönecek, ev ödevlerine odaklanacak, üniversite burslarına başvuracaktı.

“Biliyorum. Ben de seni özleyeceğim,” dedi.

İkisi de Cord’un –geçen sefer aralarına giren oğlanın– da Rylin’le aynı okula gideceği gerçeğinden söz etmemişti.

AVERY

“Yeni bir yıl, yeni bir kostüm partisi,” diye espri yaptı Avery, yanında duran Leda’ya bakmadan. Öteki kız ise tebessüm kırıntısı bile göstermedi.

Cord’un evinde merdivenin başındaydılar; Cord’un her sene düzenlediği okula dönüş partisi için nefeslerini tuttukları her zamanki yerde. Ama bu kez hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Ya da *Leda* olması gerektiği gibi değildi. Aslında Leda bu tür ortamlarda kendini rahat hissedirdi; enerjisi etrafındaki insanların sayısıyla orantılı olarak yükselirdi. Ama bu gece sessizdi, hatta suratsızdı; sanki Avery’nin onu buraya sürüklemesine gücenmiş gibi.

Eve döndüğünden bu yana Avery ne zaman buluşabileceklerini sorup durmuş, Leda ise şüpheli bahanelerle buluşmayı ertelemişti. Sonunda Avery, Cord’a giderken ona uğramaya karar vermişti. Kapı zilini çalmak için duraksamamıştı bile. Cole’ların retina tarayıcısına şöyle bir bakması yetmişti; yıllardır giriş listelerindeydi. Kapı onu içeri almak üzere o anda açılmıştı.

Leda'nın annesi oturma odasında duruyordu; üzerine gösterişli bir palto almıştı. "Avery!" diye haykırmıştı; sesinden rahatladığı duyulabiliyordu. "Gelmene çok sevindim. Seni görmek Leda'ya iyi gelecek."

Leda'ya iyi mi gelecek? diye düşünmüştü Avery; merdivenleri kafası karışmış bir halde tırmanmıştı. Sonra Leda'nın odasına ulaştığında anlamıştı.

Oda tümüyle değişmişti. Parlak cennet hurması renginde halı, klasik Fas yastıkları, el boyaması sehpa gitmişti. Eklektik çeşitlilikteki eşyalarla –yontulmuş uçuk yeşil vazo, taşınabilir güneş lambası, karnına bastığında "İyi ki doğdun" şarkısı söyleyen komik pelüş zürafa– dolu raflar bomboştu. Her şey kasvetli ve aşırı derecede sıradandı. En çarpıcı biçimde değişen de dolabının yanında, bir gölge havuzunda oturan Leda'nın kendisiydi.

Leda her zaman ince olmuştu; ama şimdi korkutucu biçimde siskaydı. Köprücük kemiğinin altına yeni gölgeler toplanmıştı. Kafatasına yakın bir kısalıkta kırpılmış saçları, onu her zamankinden daha oğlansı gösteriyordu. Ama Avery'i en çok korkutan o gergin haliydi.

"Seni çok özledim," diye haykırdı Avery. Odayı geçip arkadaşını yutarcasına kucakladı. Leda orada kaskatı durmuş, kucaklamaya belli belirsiz bir karşılık vermişti. Avery geri çekildiğinde, Leda kollarını savunma amaçlı ani bir hareketle göğsünün üzerinde birleştirdi.

"Ne oluyor Leda?" *Nasıl bunun farkına varmam?* Avery, geçen gün Max'e, gittiğinden bu yana çok şeyin değiştiğini söylediğini hatırladı. Belli ki zannettiğinden de fazlası olmuştu.

"Rehabilitasyondan döndükten sonra bazı değişiklik-

ler yaptım,” dedi Leda kısa ve öz bir şekilde. “Doktorlarım her şeye sil baştan, eski hayatıma dair hatırlatıcı hiçbir şey olmadan başlamamı istediler. Geriye, eski alışkanlıklarıma dönmem için.”

Avery kendini tutup, doktorların her şeye sil baştan başlamasını söylerken muhtemelen mobilyaları kastetmediklerini söylemedi. “Cord’un partisinden önce akşam yemeğine mi gitsek? Sen üzerini değiştirirken beklerim.”

Leda hemen hayır anlamında başını salladı. “Boş ver. Gitmeyi düşünmüyorum zaten.”

“Sen *bu parti için* yaşarsın!”

“Yaşardım,” dedi Leda sakince. Gözlerini kapattı “Artık değil.”

Bu kesinlikle Leda değildi. Önünde duran bu insan Leda’nın içi boşalmış bir tür kabuk haliydi, Leda’nın mankeniydi; görünümü ve sesi Leda’ya benziyordu ama bu kesinlikle Avery’nin o zeki, hayat dolu arkadaşı olamazdı.

Pekâlâ, Leda’yı eski haline döndürecek bir şey varsa o da iyi bir partiydi.

“Çok yazık,” dedi Avery çabucak ve dolabını açmak için avucunu Leda’nın duvarına doğru tuttu. “Tüm yol boyunca seni sürüklemem gerekse de geleceksin. Tek bir şey bile içmene izin vermeyeceğime seni temin ederim,” dedi Leda’nın kekeleyerek yaptığı itirazları yüksek sesle bastırarak. “Rehabilitasyon danışmanıyla canlı olarak görüntülü konuşma yapmam gerekse de geliyorsun. Max’le tanışmanı istiyorum.”

Şimdi Cord’un salonuna yukardan bakarlarken Avery hata yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu. Leda

ifadesiz, donuk bakışlarla orada öylece duruyordu; etrafında olanlarla kesinlikle ilgilenmediği belliydi.

Birinci sınıflardan iki kız kurumla merdivenleri çıkıyordu. İkisi de kedi kulakları takmış, arkalarından tembel tembel holografik kuyruklarını sallıyorlardı. “Bu o. Avery Fuller,” diye fısıldadı biri. “Muhteşem.”

“Genetik olarak böyle görünmek için tasarlanmış olsan, sen de muhteşem olurdun.”

“Babamın belediye başkanlığına aday olmasına ne diyorsun?”

“Kesin yoluna çıkan herkesi satın alıyordur, tıpkı Avery’i satın aldığı gibi...”

Kızlar yanlarından sürtünerek geçip giderken Avery onları dinlememeye çalıştı ama korkulukları tutan elleri belli belirsiz kasılmıştı. Dedikodulara çoktan alışmış olmasa gerekirdi; tüm hayatı boyunca aynı dedikodular sürüp gitmişti.

New York’taki herkes Avery’nin yaratılış hikâyesini bilirdi: annesi ile babası, onun oluşumunu ortak DNA havuzlarından maden çıkarır gibi çok pahalı bir genetik süreçle, ısmarlayarak sağlamışlardı. Doğduğu sene bebeklik fotoğrafı dijital *Time* dergisinin kapağına “Mükemmelliğin Mühendisliği” başlığıyla çıkmıştı. Avery bundan nefret ederdi.

“Şunları bir pataklayayım, ister misin?”

Avery şaşkınlıkla yanına baktı. Öfke Leda’nın hatlarını fırtına bulutları gibi kaplamış, yüzünün az önce havalı duran yüzeyini çatlatmıştı.

Tuhaf biçimde rahatlayıp kahkaha atma isteği duydu. Eski Leda her şeye rağmen hâlâ oradaydı.

“Partideyiz. Şimdi coşup gereksiz dram yaratmayalım,” dedi Avery çabucak.

“Gereksiz dram partide değil de nerede oynanır?” diye sordu Leda, sonra gülümsedi. Bu tebessüm biraz katı çıkmıştı, sanki uzun zamandır gülümsememiş de nasıl yapılacağını hemen hemen unutmuş gibi; ama sonuçta gülümsemişti işte.

Gereksiz dram. Avery birden, geçen sene bu partide, Leda’yla birlikte tam da bu merdivenlerin üzerinde durup birbirlerinden gizledikleri o muazzam sırrı –Atlas’a âşık olduklarını– düşünmekten kendini alamadı.

“Hem o nerede?” diye sordu Leda.

“Kim?” Herhalde Leda da aynı şeyi düşünmüyor...

“Senin şu Klaus von Schnitzel.”

Ah, tabii ya. “Max von Strauss,” diye düzeltti Avery; Leda’nın o tereddüt anını fark etmediğini umuyordu. “Ben de tam olarak bilemiyorum. Bu öğleden sonra acil bir işi olduğunu söyleyip ortadan kayboldu. Benimle burada buluşacağına söz vermişti oysa.”

“Çok gizemli,” dedi Leda, neredeyse alay ediyor gibiydi.

Avery yutkunup, daha önce Leda’ya yönelttiği sorunun aynısını sormaya karar verdi. “Leda, ne oluyor?”

Leda, Avery’e bir yalanla güvence vermek istercesine ağzını açtı ama bunun yerine susup kaldı. “Pek kolay bir sene geçirdiğim söylenemez,” diye itiraf etti. “Bazı şeyler üzerine kafa yormam gerekti.”

Avery, Leda’nın neyle boğuştuğunu çok iyi biliyordu: Eris’i öldürdüğü gerçeğiyle boğuşuyordu. “Kendini böyle hırpalamanı o da istemezdi.” Kimden bahsettiğini açıklamaya zahmet etmedi. İkisi de biliyordu.

“Karışık işte,” dedi Leda kaçamak olarak.

“Keşke bana anlatsaydın.” Avery göğsünün acıyla sıkıştığını hissediyordu. Leda tüm sene boyunca arkadaşlarından kaçıp, o boşaltılmış odanın içinde tüm dünyadan saklanıp durmuş muydu?

“Sen de yardımcı olamazdın,” diyerek ona güvence verdi Leda. “Ama dönmene sevindim. Seni özledim Avery.”

“Ben de seni özledim.”

Avery aşağıya salona baktı; Max’i görünce gözleri parladı. Kalabalığın içinde kendine yol açmaya çabalıyordu. Uzun boylu, etkileyici ve ne yazık ki kaybolmuş görünüyordu. Birden dünya hafifler gibi olmuştu.

“Max gelmiş!” diye haykırdı ve Leda’nın elini tutup onu merdivenlerden aşağı çekıştirmek için uzandı. “Haydi, gel! Sonunda tanışacağınız içim öyle mutluyum ki!”

“Bir dakika,” dedi Leda, kendini nazıkçe Avery’nin onu kavrayan elinden ayırmaya çabalıyordu. “Biraz hava almam gerek. Söz veriyorum, sonra gelip sizi bulacağım.”

Avery itiraz etmek için ağzını açtı ama Leda’nın gözlerini görünce duraksadı; nemli ve ciddi görünüyorlardı. “Tamam,” dedi sonunda; merdivenlerden tek başına inmeye başladı.

Max onu görünce tüm yüzüyle –aslında tüm bedeniy-le– sırıttı.

“Geldin,” diye nefes aldı Avery. Aslında geleceğinden hiç şüphe etmemişti. Max her zaman tam olarak geleceğine söz verdiği yere, tam olarak söz verdiği saatte gelirdi. Avery bunun o gaddar Alman yeterliliğinden kaynaklandığını düşünüyordu, oysa genellikle dersine geç kalan üniversite öğretmenleri gibi görünürdü. “Evi bulman zor olmadı, değil mi?”

“Hiç. Dışarıda kusan kızın olduğu yeri seçtim,” diye yanıt verdi Max. “Merak etme, onu evine götürmesi için bir hava aracına bindirdim,” diye aceleyle ekledi.

Avery eğlenerek başını salladı, etraftaki okul arkadaşlarının payetler ve parlak taytlarla yarattığı çılgınca uyuma bakan Max’i izledi; kızların saçları modelistlerin alışılmış müdahaleleri sayesinde bir süreliğine boyanmış ya da uzatılmıştı. Her şey, üniversite partilerine kıyasla gülünç, biraz da yapmacık görünüyor olmalıydı.

“Özür dilerim. Seni kostüm partisi olduğu konusunda uyarmayı unuttum.”

Max bir an kendi kıyafetine baktı, sanki bu sabah bir şeyler giymeyi hatırlayıp hatırlamadığını kontrol eder gibiydi. “Haklısın! Herkese ne gibi giyindiğimi söylesek? Berduşlar gibi mi?”

Avery kahkaha atmaktan kendini alamadı. Herkesin onu izlediğini hissediyordu; Avery Fuller’ın yeni erkek arkadaşının kim olduğu merakıyla çıldırıyor olmalıydılar. Onca yıl anlamlı bir şekilde bekâr kaldıktan sonra, macerasının *bununla* sonuçlanmasına herkesin şaşırdığını biliyordu. Max, sarkık yeşil gömleği, hantal, tarz sahibi olmaktan çok uzak botlarıyla, birlikte büyüdüğü çocukların hiçbirine benzemiyordu. Aslında yakışıklı olabilecek yüzüne hâkim yırtıcı, şahin benzeri burnuyla o kadar sırik gibi ve Avrupalı görünüşlüydü ki.

“Sense, elbette, nefes kesici görünüyorsun.” Max’in gözleri, Avery’nin siyah, pullarla süslü elbisesi ile başına son dakikada attığı tüylü başlığından oluşan kıyafetini süzüyordu. “Sen kimsin, Daisy Buchanan mı?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Avery otomatik olarak. *Muhte-*

şem Gatsby'yi hiçbir zaman sevmemişti. Daisy'nin o izole hali –parasıyla kuşatılmış soğukluğu ve yalnızlığı– onu tuhaf bir kaygıyla çarpardı.

“Haklısın; Daisy fazla boş. Sen daha çok Zelda Fitzgerald gibisin; güzel *ve* zeki.”

Avery bu iltifatı bir el hareketiyle uzaklaştırdı. “Gel-mene çok sevindim. Seni herkesle tanıştırmak için öyle sabırsızlanıyorum ki.”

“Ben de onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Max içtenlikle. “Ama önce seninle yalnız, bir şey konuşmam gerek. Olur mu?”

Sözlerinden uğursuz bir şeyler hissediliyordu. Avery bunun Max'in daha önce halletmesi gereken o gizemli işle ilgisi olup olmadığını merak etti. “Buradan,” diye teklif etti. Tam buna göre bir yer biliyordu.

Cord'un kış bahçesi, bu partilerde her zaman olduğu gibi, orayı hayal çubuklarıyla dumana boğmaya çalışan alt sınıflardan bir grup çocukla çoktan dolmuştu. Başlarının üzerinde yoğun bir duman bulutu asılıydı. Avery'i gördükleri an, birbirlerine bir şey söylenmeden kış bahçesini terk etmek üzere ayaklandılar. Avery iç çekip kapının yanındaki havalandırma düğmesine bastı, sonra kış bahçesinin iç sistemi odanın havasını temiz havayla değiştirirken arkasına yaslandı.

Avery burasını oldu olası sevmişti. Anderton'ların kış bahçesi, iki duvarı üç kat güçlendirilmiş fleksiğlasla kaplanacak şekilde köşede yer alıyor, yerden tavana kadar uzanan tozlu, mor bir gökyüzü manzarası sunuyordu. Kendi annesi ile babasının düzenli kış bahçesinin aksine burası bir renk şöleniydi. Güller, bambular, ayçiçek-

leri gelişigüzel bir şekilde bir arada büyüyordu; Kule'nin şartlarında çiçek açmaları için hepsinin genetiğiyle oynanmıştı. Toprağa bezelye büyüklüğünde birkaç kapsül serpiştirilmişti –bitkilerin su ve glikoz seviyelerini, hatta ısılarını denetleyerek, kış bahçesinin mikro düzeyde ayarlamalar yapmasını sağlıyorlardı. Avery her şeyin tıpkı Cord'un annesinin bıraktığı gibi kaldığını biliyordu.

Hava sıcak gibiydi; sanki Avery'nin kanı kendi sınırlarını zorlayarak hızlanmıştı. Sanki artık Kule'nin içinde değil de uzak, keşfedilmemiş bir ormanın içindeydiler. Avery bir pencereyi itti, Max onu takip etti; aşırı büyük bir orkidenin altında sinmişlerdi.

"İşler umduğum gibi yürümezse diye daha önce bir şey söylemek istemedim; az önce Columbia'yla mülakattaydım," diye başladı Max, sonra duraksadı; Avery'nin tepkisini ölçmek ister gibiydi. Avery cevap vermeyince sözlerini sürdürdü. "Buradaki profesörlerden biri, Dr. Rhonda Wilde siyasal iktisat ve şehir yapıları konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından biri. Oxford'daki profesörüm *üniversitedeyken* ona danışmışım! Hep onunla doğrudan çalışmamı sağlayacak bir fırsatın hayalini kurmuştum, şimdi elime böyle bir fırsat geçti."

Max, Avery'nin ellerini tutup gözlerinin içine baktı. "Şunu söylemeye çalışıyorum: Columbia da Oxford da bu yıl değişim öğrencisi olarak derslerimi burada almama izin verdi. Yani bu yılı New York'ta geçireceğim."

Avery bir anlığına afalladı. Max'le birkaç gün sonra İngiltere'ye döndüğünde ne olacağını hiç konuşmamışlardı. Avery birlikte kalmayı ummuştu ama bir sonuca varmak istememişti. Sonuçta Max üniversiteye gidiyordu.

“Yani Oxford’a dönmeyeceğini mi söylüyorsun?” diye tekrar etti Avery. “Kalacak mısın?”

“Eğer kalmamı istersen,” dedi Max çabucak. Geçmek bilmeyen duman karanlıkta neredeyse mavi gibi görünüyor, bir hale gibi kafasının etrafında toplanıyordu.

Avery nefes almadan bir kahkaha atıp sevinç içinde kollarını Max’in boynuna doladı. “Tabii ki istiyorum,” diye haykırdı; sözleri Max’in göğsünde boğuk çıkmıştı. “Ama bunu istediğinden emin misin? Üniversitedeki ikinci yılını kaçıracaksın –tüm o sevdiğin gelenekleri, ev partilerini, şafak ziyafetini, kürek sezonunu, hepsini.”

“Dr. Wilde’la çalışmama değer. Seninle olmaya da,” diye güvence verdi Max. “Peki, *sen* ne diyorsun bu işe? Yaz bittikten sonra ne olacağını hiç konuşmadık. Son senen olduğunu biliyorum. Etrafında dolanan yaz aşkın olmadan, yalnızca arkadaşlarıyla zaman geçirmek istersen, anlarım.”

“Max. Benim için yaz aşkından fazlası olduğunu biliyorsun,” dedi Avery alçak sesle ve Max’in yüzünde beliren o kocaman, sabırsız tebessümle yüreği ısındı.

“Sen de benim için yaz aşkından fazlasısın Avery. Hem de çok fazlası. Artık hayatımın bir parçasısın ve hayatımın bir parçası olarak kalmanı istiyorum.”

Son iki kelimeyi, cümlelerin kenarında yağmur damlaları gibi denge kuran o iki kelimeyi söylemeden önce duraksamıştı. “Seni seviyorum.”

Avery, Max’in bunu söyleyeceğini bir şekilde biliyordu, yine de Max’in açıklaması omurgasından aşağıya tatlı bir ürperti yayılmasına yol açmıştı. Bir anlığına sözlerin yankılanmasına izin verdi, onların tadını çıkardı; bu

sözlerle ilişkilerinin yeni bir şeye dönüştüğünü biliyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Onu kendine çekmek için kollarını Max’e doladı, gömleğinin kumaşından sırt kaslarını hissedebiliyordu. Max, Avery’nin alnına bir öpücük kondurmak için öne eğildi ama Avery onun yerine dudaklarının buluşması için yüzünü kaldırdı.

Öpücük başta yumuşak ve nazikti, neredeyse baygın gibi. Ama sonra Max’in elleri Avery’nin vücudu üzerinde artan ısrarla dolaşmaya, sinirlerinden bir aşağı bir yukarı, karıncalanmasına yol açan küçük sarmal uyarılar göndermeye başladı. Sanki tüm bedeni teninin altında cızırdıyormuş gibi hissediyordu, ya da belki teni onu zapt edemeyecek kadar küçülmüştü. Avery’nin nefesi hızlandı. Max’e daha sıkı tutundu, duvarlar boyunca dökülen asmalar gibi hissediyordu; sanki onun desteği olmadan ayakta duramayacak gibi.

“Tanrım, gidip bir oda bulun,” dedi biri kapıyı kaydırıp açarak. Avery ani bir panikle kendini geri itti. Ses Cord’unmuş gibi gelmişti.

“Odamız var, teşekkürler. Bu oda,” diye yanıtladı Max kaygısızca.

Avery konuşmak için ağzını açamamıştı bile. Yalnızca engellediği kişiyi fark ettiğinde Cord’un yüzüne dağılan o eğlenceli dehşet ifadesini seyretmekle kaldı. “Özür dilerim, Avery. Siz, eee, devam edin.”

Duvara komik bir şekilde iki kez vurdu, tam aceleyle oradan ayrılacakken, nihayet Avery dile gelmişti. “Cord, erkek arkadaşım Max’le tanışmış mıydın?”

Cord’un her zamanki gibi görüldüğünü düşündü

Avery, korsan kostümünün içinde etkileyici ve rahattı; açık boyunlu beyaz bluzunun üzerine çarpıcı biçimde kırmızı bir fular atılmıştı. Elinde bir paket çatapat tutuyordu, arkasında birkaç çocuk daha; Ty Rodrick ile Maxton Feld toplanmıştı. Hepsinin tüttürmek için geldiği belli oluyordu.

Cord'un buz mavisi gözleri bir an anlamlı bir şekilde Avery'ninkilere takıldı. Avery onun da o geceyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu –Dubai'deki, ilk ve son kez öpüştükleri geceyi. Düşüncesizce, aptalca bir şeydi ve Avery'nin umurunda değildi; Atlas'ı kaybettikten sonra karanlık ve tehlikeli bir sarmaldan yuvarlanmaya başlamıştı, onun için hiçbir şeyin önemi yoktu. O öpücüğün içerebileceği anlamların, Cord'la ilişkilerine neler yapabileceğinin bile bir önemi yoktu.

Avery bunun korkak ve toyca olduğunu biliyordu ama Cord'la bunu hiç konuşmamışlardı. Onu daha sonra neredeyse hiç *görmemişti*; ertesi hafta İngiltere'ye gitmiş, sonra da Max ile tanışmıştı. Bir tarafıyla Cord'a özür borçlu olduğunu hissediyordu. Çünkü daha sonra, salim kafayla, Avery o öpücüğün gerçek anlamını görmüştü: Atlas'ı kafasından silebilmek için yapılmış bencilce bir girişimdi. Cord bundan iyisini hak ediyordu.

Cord, Max'e gülümseyip elini uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Max. Avery'nin arkadaşıyım, ismim Cord." Ona bir şey söylenmemiş olsa da Avery *arkadaş* sözcüğünün içinde neler gizli olduğunu anlamıştı. Cord'la iyi olacaktı.

"Ah. Burası *senin* kış bahçen!" Max, Cord'un yanından geçip kapıya yöneldi. "Bu durumda başka bir oda bulmalı-

yız. Belki daha az rağbet gören bir tane. Ya da konum açısından daha uygun.” Bu sonuncusunu Avery’e söylemişti ama geriye kalan herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Avery gülmemek için dudaklarını büzüp Max’i partiye geri sürükledi.

Gecenin geri kalanı neşeye batmış bir bulanıklık içinde geçti. Max’i herkesle tanıştırdı – Leda yalnızca merhaba diyebilecek kadar uzun kaldı ama Avery, Max’in ondan bir tebessüm koparabilmesine memnun olmuştu. Nihayet parti sönmeye başlayınca, bir hava taksisinin içinde birlikte eve doğru kaydılar.

“Cord’la eskiden çıkıyordunuz, değil mi?” diye sordu Max damdan düşercesine.

Avery gözlerini kırptırdı, savunmasız yakalanmıştı ama Max farkında değilmiş gibi görünüyordu.

“Bu, o çocuk, değil mi? Hani sen İngiltere’ye gelmeden önce kalbini kıran?” Max olayı çözdüğü için neredeyse kendiyle gurur duyuyormuş gibiydi. “Tek hissedebildiğim, aranızda tuhaf bir şeyler olduğuydu, bu yüzden merak ettim.”

Avery kalbinin çılgınca atışını kulaklarında duyuyordu. “Evet, doğru,” dedi çabucak. “Cord’la aramızda bir şey vardı. Ama yürümedi.”

“Tabii yürümez,” diye katıldı ona Max; malumu ilan eder bir havadaydı. Kollarını Avery’nin omzuna dolayıp onu kendine çekti. “Çünkü sen benimle olmalısın.”

Avery, Max’in bu yönünü çok seviyordu: Kendinden ve dünyadaki yerinden çok emindi. Kimsenin dikkat etmediği şeyleri fark edebiliyordu. Ama şimdi biraz daha az dikkatli olsa iyi olurdu, yoksa Avery’nin ona doğruyu söylemediğini fark edebilirdi.

Max'e yalan söylemeyi istememişti ama başka şansı var mıydı? Max, geçen sene Avery'nin kalbini kıran asıl kişiyi asla öğrenmemeliydi; aksi halde onu artık istemezdi.

Atlas'la aralarındaki ilişkinin uzun zaman önce bitmiş olmasının önemi yoktu. Onlarla ilgili hakikati *herhangi biri* öğrenecek olursa, Avery dünyasının yıkılacağını biliyordu.

CALLIOPE

Calliope, Nadav'ın dairesindeki odasından nefret ediyordu.

Eskiden burası resmi misafir odasıydı; pençe gibi ayakları olan, her çekmecesine kızgın görünümlü kartalların oyulduğu o ağır mobilyalar içinde durmaya devam ediyordu. Ağır kadife dökümlü kumaşlar odanın havasını boğuyordu. Yatağın karşısındaki duvarda köpeklerin bir geyiği öldürdüğü antika bir resim asılıydı. Calliope resmi dehşet verici buluyordu ama Nadav onu bir müzayededen almıştı ve onunla gurur duyuyordu. Calliope yatağa girmeden önce resmin üzerine kazak atmak gibi bir alışkanlık edinmişti, bu sayede geyiğin o acı dolu gözleri uykusunda aklına takılmıyordu.

Calliope buraya ilk taşındığı anda odayı bir daha tasarlamak üzere planlar yapmaya başlamıştı. Aydınlatmalar, neşeli mobilyalar, renkli yastıklar alacak, odayı koyu ana renk paletinden pigma spektrumlu boyayla boyayacaktı. Ama bir akşam, yemekte niyetinden söz edince, Nadav öylesine sarsılmıştı ki, çatalını gürültüyle tabağına çarpmıştı.

“O boya *küçük çocukların* odaları için tasarlanmış,” diye dikkat çekmişti; Calliope’nin önerisinden ötürü haka-rete uğramış gibi görünüyordu.

Calliope boyanın çocuklar için yapılmasına aldırımı-yordu. Renklerin gün boyunca alttan alta değişmesinden çok hoşlanıyordu; koyu, öfkeli bir kırmızıdan mora kadar, sonra tekrar geriye. “Bu kadar nefret ediyorsanız başka bir renk seçebilirim,” diye teklif etmişti, Elise masanın karşısından anlamlı bir bakış atınca.

Nadav hayır anlamında başını sallamıştı. “Üzgünüm, Calliope ama odayı yeniden düzenleyemezsin. O odaya annem ziyarete geldiğinde kullanmak üzere misafir odası olarak ihtiyacımız var.”

Nadav’ın annesi arada bir orada uyuyacak diye neden odasını değiştiremiyordu? “Anneniz benim odamda kalacaksa ben nerede...”

“Livya’yla odasını paylaşacaksın, elbette.”

Bu durumdan Calliope’den daha az hoşnut olan biri varsa o da Livya’ydı; dudaklarını incecik, solgun bir çizgi halinde büzmüştü.

Calliope, Nadav’ın o uzun hayır teranelerine zaman içinde alışmıştı. Okuldaki tiyatro oyununa yazıldığında: *Hayır, onun yerine öğrenci yönetimini denemelisin.* Bir partiye gitmek istediğinde: *Hayır, senden istenilen saatte evde olmalısın.* Bir yavru köpek edinmek istediğinde: *Hayır, yavru köpekler boş yere dikkat dağıtır –bu yaşta senin derslerine odaklanman gerekir.* Aylar ilerledikçe, Nadav, Calliope daha sorusunu bitiremeden hayır der olmuştu.

Calliope kendi kendine pekâlâ demiş, bu şeyleri aslında o kadar da umursamadığını düşünmüştü. Belki yavru

köpek dışında. Hiç değilse o sayede kendini daha az yalnız hissedebilirdi.

Yatak odasında durdu, sinirle bir of çekti. Bu oda pekâlâ bir yabancıнын da olabilirdi. Sekiz ay geçmesine rağmen, odaya kesinlikle bir geçicilik hissi hâkimdi; sanki Calliope buraya yalnızca kamp kurmuş gibiydi: Kutular ile bavulları kanundan her an kaçmak zorunda kalabilecek bir suçlunun eşyaları gibi dolaba gelişigüzel yığılmıştı.

Calliope dolaba doğru bir adım attı, ağırbaşlı ipek elbiseler ve yüksek bel pantolonlarla kaplı askı dizilerini iterek ilerletti. Kıyafetler bile ona aitmiş hissi vermiyordu; buraya taşınmadan önce annesi Calliope'nin gardırobunu acımasızca ayıklamış; sıkı, açık, biraz seksi olabilecek her şeyi atmıştı. Neyse ki Calliope bu gösterişli şenlik ateşinden önce birkaç parça kurtarabilmişti.

Duvarın kenarına doğru uzandı, kocaman bir yün paltoyu geçti; ta ki parmakları aradığı çantaya sürtünene kadar. Hemen çantanın içini karıştırmaya başladı; elektrikli bir bilezik, aşırı süslü bir çift klipsli küpe ve en sevdiği kırmızı dudak parlaticısını çıkardı: Aylardır kullanmadığı şeylerdi bunlar. Nihayet hazırlandığında, Calliope gözlerini odada sevdiği tek şeye çevirdi –tüm duvarı kaplayan bir ayna-ekran.

Odadaki ampulleri en fazla ışık verecek biçimde ayarlamıştı; kendinden memnun bir şekilde sırtıttı. Güzelliği bu aşırı parlak aydınlatma kadar canlı ve neredeyse onun kadar acımasızdı.

“Hadi bakalım,” dedi kendi kendine ve arkasına bile bakmadan koridorda yürümeye başladı.

Nadav'ın dairesinden sessizce ayrılırken hafif bir macera ürpertisi duyumsadı. Çünkü gizlice kaçtığı yalnızca ev değildi. *Hayatından* kaçıyordu; derisini çıkarıp atıyor, Calliope Brown rolünden titizlikle sıyrılıp yeni bir role giriyordu. Kendi yolunda ilerlerken uydurduğu bir role.

Bunun riskli olduğunu biliyordu. Ama Calliope kırılma noktasına gelmişti. Kalın halıları, tik tak eden saatleriyle o soğuk, yıldızlı dairede bir geceye daha katlanamayacaktı. Herhangi bir anda içinde tam olarak neler olduğunu bildiği türden dairelerdendi, çünkü her şey bu türden monoton bir verimlilikle işliyordu. Mesela şimdi Nadav modüler geri dönüştürülmüş-alüminyum masasında oturmuş, uyumadan önce bir sözleşmeyi ya da mesajı gözden geçiriyordu. Livya güven içinde sayvanlı karyolasına yatmıştı, oda bilgisayarının ona SAT sorularını fısıldamasını sağlayarak gece boyunca geçişmeli bir öğrenme yöntemi uygulayacaktı. Her şey öylesine korkunç biçimde öngörülebilirdi ki.

Haykırış ve sohbetlerle –gerçek hayata dair tüm o pis kaosla– dolu AşağıKule asansörüne bindiğinde her şeyi bastıran bir rahatlama duydu. New York hâlâ buradaydı. Bir yere gitmemişti. Merkez Garı'nda monoraya geçiş yaptı, tamamen Kule'nin dışına çıkıp Yayılış olarak bilinen Manhattan mahallesine doğru yola çıktı. Burası Kule'nin o pürüzsüz, düzgün gerçekliğinden gece ile gündüz kadar farklıydı; bazı bölümleri çarpık ahşap zeminleri ve kıvrımlı korkuluklarıyla hâlâ aşırı derecede düşük teknolojiye sahipti. Kilisenin çan kulesi parlak hologramlar eşliğinde gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Calliope monoraydan çıktığında arkasına dönüp Ku-

le'ye baktı. Bu açıdan bakıldığında her zamankinden de parlak gibiydi, yarım ay o tecrit edilmiş ihtişamının içinde yapayalnız görünüyordu.

Elizabeth ile Prince caddelerinin köşesinde duraksadı, gözlerini aldatıcı bir kayıtsızlıkla kapadı. Saat neredeyse akşam dokuzdu ve sokaklar hafta arası çoğunlukla sessizdi. Ama Calliope, Yayılış'ın heyecan dolu patırtısını – genç, nefes kesici, yasa dışı şeylerin insanı yakan bir heyecanla gümbür gümbür akışını– hissedebiliyordu.

Alelaide, kahverengi bir kapıyı itip içeriye adımını attı.

Onu uğultuyla yükselen bir ses duvarı karşıladı: Kitale çığlıklar ve elektronik müziğin o kaygan vuruşları eşliğinde patlıyordu. Merdivenlerden bir kez daha dönüp, yanıp sönen neon ve LED ışıklarıyla kaplı, video oyunlarındaki gizlice içki satılan yerlere benzeyen bir barla karşılaştı. Tavan gösterişli ışıklandırmayı yansıtan, onu milyonlarca parlak ipliğe ayırıp tekrar yutan cam prizmalarla kaplıydı. Renkler öylesine hareketliydi ki, bakmak neredeyse insanın canını yakıyordu.

Calliope içki alma zahmetine girmedi, oysa alabilirdi; on sekizini aşmıştı. Bir köşede durmakla yetindi; gözleri salonun etrafında uzmanca kırışıyordu. Salon kalabalıktı; ahmaklarla, turistlerle ve sadece meraktan orada olanlarla doluydu. Akşamüstü gösterisinin çocuklar için olduğunu biliyordu ama gece eğlencesi söylendiği kadarıyla çok daha heyecanlı ve şiddetli olacaktı.

Biri bir gonk çaldı. Kalabalık içkilerini göğüslerinde tutarak itaatkârca barın içinden geçip arkadaki arenaya yöneldi. Calliope kendini dalgaya bıraktı; saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Askısız gümüşü bir elbise ile bot

giymişti; hatta bronz yanaklarının üzerine, sırf eğlence olsun diye, spreyle hareketli geçici dövmelerden sıkılmıştı. Yüzünün üzerinde birkaç gün yapış yapış ince bir zar kalacaktı ama yarattığı etki buna değerdı.

Arena patlamış mısır ve yağ kokuyordu. Calliope, hevesle bir koltuğa çöküp, dirseklerini dizlerinin üzerine dayayarak öne doğru eğildi; salonun etrafında bekleyen ComBot'ları –Combat Robot– incelemek istiyordu. Her birinin yanına idarecilerden oluşan bir takım doluşmuştu; son dakika sistem kontrollerini yapmak üzere tabletlerine yapışmışlardı. Calliope göz ucuyla gizli kapaklı bir faaliyet yakalayınca gülümsedi. Muhtemelen el altından yapılan bahisleri kaydeden bahisçilerdi. ComBattles** ya da dışı olmayabilirdi ama üzerlerine kumar oynamak kesinlikle öyleydi.

ComBattles pahalı, ayrıca tartışıldığı kadarıyla, eskiden araba yarışlarının olduğu gibi mantıksız bir spordtu –bu şık, karmaşık robotları yapıp, sonra birbirlerini paramparça etmelerini izlemek ne kadar savurgancaydı. Calliope insanları yıkımdan bu kadar zevk almaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Bu, gladyatör savaşlarının, aylara köpek saldırtmanın ya da reality show'ların çağdaş haliydi. Her ne nedenle olursa olsun, insanlar patlayan şeyler izlemekten çok hoşlanıyordu.

Calliope, ComBattles izlemeyeli yıllar oluyordu; Elise onu Şincuku'da birine götürdüğünden bu yana hiç izlememişti. Bu gece buraya neden geldiğinden de pek emin değildi. Belki de bu gürültülü anonimlik rahatlatıcı gel-

* Dövüş Robotları. (ç.n)

** Robot Kapışmaları. (ç.n)

mişti. Mizrahi'lerin dünyasından uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmıştı.

Calliope gözlerinin yanında oturan çocuğa sürüklenmesine izin verdi. "Birine bahis oynadın mı?" diye sordu. Her nedense sözler ağzından Avustralya aksanıyla çıkmıştı.

Çocuk etrafına bakındı, şaşırmıştı, kız başka biriyle konuşuyor olabilirdi, mesela arkasında gizlenen biriyle. "Ah, eee, üç başlı yılan," dedi biraz sonra.

"O şeye mi? Benimki onu ezer," diye ilan etti Calliope; sesinin bu hakareti affettireceğini biliyordu. Calliope'nin sesi -o baştan çıkarıcı aksanıyla kedi gibi yumuşaktı- her zaman onun gizli silahı olmuştu. Ona istediği her şeyi söyleyip, yanında kalmasına izin verirdi.

Genç adam gülümseyince abanoz teninin yanı sıra beyaz dişleri de parladı. "Kumarbaz olabileceğini tahmin etmezdim."

"Neden peki? Biraz heyecan katmak için risk almazsak işin eğlencesi nerede kalır?"

Çocuk onaylarcasına başını salladı. "Sen hangisine oynadın?"

"Benim param o pullu şey üzerine," dedi Calliope; yarısı aslan, yarısı ejderha olan bir robotu işaret etmişti. Boğazından küçük ateş helezonları çıkıyordu.

Acımasız olmasına rağmen, dövüş robotlarıyla ilgili garip bir şey vardı. İnsana benzeyen robot yapmak uluslararası kurallara aykırıydı; üstelik Amerika'da gerçek hayvana benzeyen robot yapmak da yasa dışıydı. Sonuçta ComBot'lar neredeyse başka dünyadanmış gibi olmuşlardı. Calliope bir dinozor, sivri dişli bir tek boynuz ve elektrikle cızırdayan kanatlı bir kaplan görmüştü.

“Buradan başka bir yere gitmek ister misin?” diye sordu çocuk elini uzatarak. “Ben Endred bu arada.”

“Amada.” Avustralya’dayken kullandığı ismiydi. Hatırlaması kolaydı. “Aklında tam olarak ne var?”

“Kaybeden akşam yemeği ısmarlasın mı?”

Calliope buraya birilerini dolandırmaya gelmemiştii. Bu çocuktan bir şey almaya ihtiyacı olmadığını Tanrı biliyordu; artık Nadav’ın parasına ulaşabildiği için kendi yemeğini kendi alabilirdi. Yine de... Bu onun para için olduğu kadar heyecan için de yaptığı bir şeydi; uçlarda yaşamının, olanaksız zorladığını bilmenin verdiği o arzu dolu, insanı nefessiz bırakan his için. Endred’dan istediği *buydu* –ilgi, macera; son sekiz ayda oynadığı dayanılmaz sıkıcılıktaki karakter yerine bir geceliğine başka biri olmak.

“Önce içki içmeyeceksek akşam yemeğini asla kabul etmem,” dedi Endred’a esrarengiz bir tebessümle.

“Tamamdır.”

Arena birden karardı; ilk iki ComBot yüz yüze gelince vahşi çılgınlık koptu.

Dinozor ile Calliope’nin aslan-ejderhası karşı karşıyaydı. Calliope koltuğunun altındaki parlak çubuğa uzanıp onu havada sallamaya başladı; herkes gibi gırtlak yırtılacakmış gibi bağılıyor, dinozor ile o melez yaratık birbirlerine vurmaya başladığında onları kocaman açılmış gözlerle izliyordu. Nefesleriyle alevler çıkarıyorlar, küçük mermiler ateşliyorlar, öne doğru hamle yapıp, sonra çabucak geriye doğru düşüyorlardı. Bir çift yorumcu çarpışmayı boğuk seslerle İngilizce, Mandarin dili ve İspanyolca karışımıyla heyecan içinde yorumluyordu. Baş-

larının üzerinde elektronik flaşlar patlıyordu. Calliope, Endred'in bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyordu; başını gururla geri atmaktan kendini alamadı.

Dinozorun dikenli kuyruğu melez robota kamçı gibi vurdu. Calliope ayağa fırladı; bir elinde hâlâ sımsıkı limon yeşili parlak çubuğunu tutuyordu. Aslan-ejderha ağzını çenesi sökülürcesine açıp –acayip derecede fazla, gerçek bir yaratığın çenesinin açılmayacağı kadar çok– bir alev seli püskürtünce, Calliope “İşini bitir şunun!” diye haykırdı. Dinozor tökezledi, yanında açılan bir yarık parlak kırmızı kablo yumağını açığa çıkarmıştı. Dinozorun kolları sarktı, bilgisayarı kısa devre yapmış gibiydi; sonra bir tarafına doğru yalpalayıp hareketsiz yere düştü.

Endred, arenanın gümbürtüsü arasında Calliope'ye bakıp sıırıttı. “Tebrikler sıraya dizilecekmiş gibi.”

“Kazananı nasıl seçeceğimi her zaman bilmişimdir,” dedi Calliope kışkırtırcasına.

Endred yapışkan, limonlu bir içecekten dolu bir sürahi alıp Calliope'ye bir bardak uzattı. Arenada insan uzmanlardan oluşan bir ekip bozulan ComBot'un enkazını toplamak için öne koştu. Kazanan robotu idare eden takımın elemanları birbirlerine beşlik çakıp bir sonraki raunda hazırlanmaya başladı.

Calliope içeceğinden yoklarcasına bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Eee, Endred, bana kendinden bahset. Neredensin?”

Endred, tahmin edileceği gibi, dikkat çekmeden saçını başını düzeltti. “Miami. Hiç gittin mi?”

Calliope hayır anlamında başını salladı; oysa Elise'le

birlikte Miami'de sayılamayacak kadar çok kişiyi dolandırmışlardı.

Endred, yarım yüzyıl önce Florida'nın kıyı şeridi okyanusun içine çöktüğünde sel basan şehrin su dolu caddelerini anlatmaya koyuldu. Calliope dinlemiyordu. Sanki kendi tam da o caddelerin üzerinde Jet Ski'yle dolaşmamış gibi. Miami'yi severdi, şehrin o inatçı çekiciliğini, sel bastığında bile yenilgiyi kabullenmeyip suların içinden çağdaş bir süper-Venedik gibi cesurca yükselişini severdi.

Calliope, Endred'in, çoğu oğlan gibi, kendi hakkında konuşturulunca kolaylıkla kazanılacak tipte erkeklerden olduğunu anlayabiliyordu.

Ara sıra konuyu söylediği yalanlara getirip, bir de çocuğa sorduğu sorularla üzerine tuz biber ekince, Calliope kendini su içinde canlanan bir bitki gibi hissetmişti. Bu oyunu oynamanın nasıl heyecan verdiğini unutmuştu. Ama şimdi yine ortamını bulmuştu; özgüveni yine yerine geliyor, en iyi yaptığı şeyi yapıyordu: Başka birine dönüşüyordu.

"Şuna da bakın, Calliope Brown buradaymış," dedi arkasından beklenmedik bir ses.

Calliope telaşını gizlemeye çalışarak yavaşça arkasına döndü. Cord'un ağabeyi Brice Anderton'du. Üzerinde koyu renk bir ceket ile aşırı büyük gözlükler vardı. Şimdi gözlüklerini kaldırmış, gözlerini arsızca Calliope'nin daracık elbisesi üzerinde gezdiriyordu. Yanık tenliydi, uzun boyluydu ve aşırı yakışıklı olduğunun farkındaydı.

"Bu o değil," diye araya girdi Endred; aralarındaki gerilimi fark etmemişti. "Adı Amada."

"Evet. Beni başkasıyla karıştırmış olmalısınız," derken Avustralya aksanıyla konuştuğunu duydu Calliope.

“Benim hatam.” Brice zevkle çarpılmıştı.

Endred sohbetlerine kaldığı yerden devam etmeye çabalıyordu ama Calliope’nin tebessümü donmuş hatlarından kaymaya başlamıştı. Tam ışıklar bir sonraki mücadeleye için azalmaya başladığında, “Affedersin,” diye mırıldanıp dar merdivenlerden neon kaplı bara doğru yukarı çıktı.

Brice, Calliope’nin geleceğini biliyormuş gibi umursamazca bara doğru yaslanmıştı. “Calliope. Bu zevki neye borçluyum acaba,” dedi; sözcükleri yanılısamaya yer bırakmadan uzata uzata söylüyordu.

Calliope geri adım atmayı reddetmişti. “O zevk bana ait. ComBattles’a meraklı olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim. Bu türden yerlere geldiğini düşünmezdim.”

Bu gerçek, bana herkesin yıl boyunca gördüğü o cici kız halimden çok daha fazla benziyor. “Hep gizemli biri olduğumu düşünmüşümdür,” dedi Calliope arsızca.

“Ben de hep gizemli şeyleri çözebildiğimi düşünmüşümdür.”

Yapılacak en akıllıca şey onu orada duymazdan gelip eve gitmekti. Calliope’nin asıl kimliğini ortaya çıkarabilecek Avery dışındaki tek kişi Brice’tı. Daha önce Singapur’da tanışmışlardı; Calliope, Brice’ın arkadaşını dolandırıp şehri terk etmişti. Onu tanımış olsa da olmasa da –bunu Calliope hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı– aralarındaki ilişkinin hep tehlikeli, hafif çekici bir tarafı olmuştu.

Ama Calliope orayı terk etmek yerine, botlarını üst üste atıp bara doğru iyice yaslandı. Brice’ın bakışlarını ya-

kalamıştı. “Ne zamandır seni göremiyordum. Sanırım, geçen seneki Deniz Altı Balosu’ndan bu yana.”

“Çok seyahat ettim. Doğu Asya’ya, Avrupa’ya, her yere gittim.”

“New York senin için çok mu sıkıcı?”

“Artık değil,” dedi Brice anlamlı anlamlı; gözleri Calliope’nin üzerindeydi. “Peki, sahiden, o sahte aksanla insanlara adının Amada olduğunu söyleyerek ne yapıyordun?”

Bir kez de olsa, Calliope’nin içinden gerçeği söylemek gelmişti. “Sıkılmıştım. Sanırım bu geceliğine başka biri olmak istedim.”

“Başka bir yerde başka biri olmak ister misin?” diye teklif etti Brice. “Hemen köşede harika mantı yapan bir yer ver. Açlıktan ölüyorum.”

Bu olasılık tuhaf biçimde çekiciydi. Ama Calliope yapması gerekeni biliyordu. Sırf bu gece çıkmakla zaten yeterince çok şeyi riske atmıştı; adı çıkmış, kötü şöhretli Brice Anderton’la görünemezdi. Yukarı katlardaki herkesi kendisinin iyi kalpli bir yardımsever olduğuna inandırmak için bu kadar uğraştıktan sonra olmazdı.

“Ashında eve gitmem lazım,” dedi Brice’a; belirli bir saatte evde olması gereken yeniyetmeler gibi görünmekten nefret ediyordu. Bir tarafıyla, kalması için Brice’ın onu ikna etmeye çalışmasını diledi.

Brice yalnızca omuz silkip bir adım geri çekildi. “Pekâlâ, öyleyse,” dedi rahat bir tavırla. Aşağıya, ComBot arenasının karanlığına inerek gözden kayboldu; Calliope’nin aylardır hissettiği tek heyecan kıvılcımını da kendisiyle beraber götürmüştü.

RYLIN

Okulun ilk günü Rylin, Berkeley'in ana avlusuna çıktı, bir elini gölge yapması için gözlerine götürdü; aslında kontaklenleri ışığı engelleyici hale gelebiliyordu: Okul sınırları içinde yapabildikleri birkaç şeyden biriydi bu. UV'den arındırılmış güneş ışınları hoşça kollarını karıncalandırıyordu.

Önünde fen bilimleri binası yükseliyordu; rengârenk balıklar ve vıraklayan birkaç kurbağayla dolu, parlayan turkuaz bir havuzla çevriliydi. Oradan geçerken Rylin'in tüyleri ürperdi. Geçen sene biyoloji sınıfında bir kurbağayı parçalarına ayırması gerekmişti; oysa kurbağanın gerçek olmadığını biliyordu –hayvanlara zulmedilmesini engellemek adına lise öğrencileri için özel olarak üretilmiş, sentetik kurbağa benzeri bir şeydi– yine de gerçeklerinin sesinden hoşlanmıyordu.

Bu sene hiç bilim dersi almak istememişti ama zorunlu olduğu için Rylin kulağa en zararsız geleninde karar kılmıştı: Psikolojiye Giriş. Aslında bunu yazın patronu olan Ra-

quel önermişti. “İyi hikâye anlatıcıların hepsi psikoloji okumuş olmalıdır,” diye bildirmişti, parmaklarını tembel tembel film saklama kutularına vurarak. “Romancılar, film yapımcıları, hatta oyuncular bile. Karakterlerine yaratmadan önce insan davranışının kurallarını bilmen gerek.”

Bu mantıklı gelmişti. Ayrıca psikoloji diğer seçeneklere göre çok daha sıcak görünüyordu –tüp ya da neşter yoktu, yalnızca araştırmalar ve her ne demekse “sosyal deneyler” olacaktı.

İki katlı fen bilimleri koridorundan yürüyerek, elektrik kıvılcımlarının bir kablodan diğerine alev almış örümcekler gibi atladığı robot teknolojisi laboratuvarını geçti; öğrencilerin kocaman holografik bir kürenin etrafına toplanıp yüzeyde gri dalgalar halinde ortaya çıkan hava modellerini inceledikleri meteoroloji geliştirmeleri laboratuvarını geçti; üzerinde SIFIRIN ALTI LABORATUVARI: ISI KORUMASI GEREKLİDİR yazılı ağır çelik kapıyı geçti. İleri uizik dersinde, donma sıcaklığının altında atom deneyleri yaptıkları bu odaya “buz küpü” deniyordu. Bu sıcaklığı korumak için ne kadar para harcandığını Rylin bilmek bile istemiyordu.

Rylin koridorun sonundaki 142 numaralı odaya girdiğinde, iki kişilik laboratuvar istasyonu sıralarının hologzlüklerinden başka bir şeyle donatılmadığını görüp rahatladı. Boş masalardan birine oturup okul tabletini not defteri işlevine getirdi –tam zamanında.

“İnsanlar mantıksız ve akıl dışıdır. Psikolojinin ilk kuralı budur.” Göz alıcı Çinli bir kadın yürüyerek sınıfa girmiş ve o anda da hepsini birden bakışlarıyla sıkıştırma-ya koyulmuştu. Topukları zeminde hafifçe tıkırdıyordu.

“Psikolojinin bir bilim dalı olarak doğmasının nedeni insanların binlerce yıldır yaptığımız şeyleri neden yaptığımızı anlamaya çalışmasıdır. *Psyche* ruh, *logos* ise bilgi anlamına gelir. Biz bu işi eski Yunanlardan bu yana yapıyoruz, yine de tüm bu yaptıklarımızdan anlam çıkarma noktasına henüz yaklaşamadık bile.

Adım Profesör Heather Wang. Psikolojiye Giriş dersine hoş geldiniz,” diye duyuruda bulunup gözlerini kıstı. “Eğer buraya psikolojinin fizik ile kimyaya kıyasla “kolay” bir bilim olduğunu düşündüğünüz için geldiyse, bir daha düşünün. Hiç değilse doğa unsurları ile kimyasallar öngörülebilir biçimlerde hareket ederler. Buna karşılık insanlar şaşırtıcı biçimde öngörülemezdir.”

Rylin de tamamıyla aynı fikirdeydi. Bırak etrafındaki insanları, bazen kendi eylemlerini bile öngöremiyormuş gibi hissediyordu.

Sınıfın kapısı içeriye doğru itildi ve tanıdık esmer bir kafa belirdi. Rylin oflamamak için kendini zor tuttu. Alabileceği onca ders varken Cord burada olmak zorunda mıydı?

Profesör Wang, Cord’a sakince baktı. “Hepinizin son sınıf öğrencisi olduğunuzu, bir ayağınızın çoktan dışarıda olduğunu biliyorum ama kimsenin geç kalmasını hoş görmem.”

“Özür dilerim, Profesör Wang,” dedi Cord, o her zamanki sevimli beni affedin tebessümüyle. Sonra doğrucu –diğer birkaç boş yeri görmezden gelerek– Rylin’in laboratuvar konsoluna yönelip yanındaki boş yere oturdu.

Rylin onu görmemiş gibi yaparak titizlikle öne doğru bakmaya devam etti.

“Zorla ve en iyi ihtimalle isteksizce olsa da,” diye sı-

nıfa hitap ederek sözüne devam etti Profesör Wang, “az önce Bay Anderton’dan duyduğunuz şeye *özür* denir; bu yıl inceleyeceğimiz sosyal etkileşim tiplerine en iyi örnektir. Bu yıl birlikte yerleşik sosyal normlar da dâhil olmak üzere, insan davranışını etkileyen farklı güçleri araştıracağız. Bu kalıpların nasıl oluştuğunu, biri bu normlardan birini çiğnemeyi seçtiğinde neler olduğunu tartışacağız.”

O kadar çok boş yer varken eski kız arkadaşının yanına oturmaya dair olan o ağza alınmayan normu çiğnemek gibi mi?

“Bugün Stroop etkisini uygulayacağız; insan beyninin ne kadar kolay kandırılabilmesine dair klasik bir gösterebilir. Beyinlerimiz dünyayı yorumlamamızı sağlayan bilgisayarlardır, buna karşılık işletimleri biraz fazla kolay ödün verir. Bilgileri yanlış hatırlayıp zaman parçalarını olduğu gibi unuturuz. Doğru olmadığını bildiğimiz şeylere kendimizi ikna ederiz. Haydi bakalım, başlayalım.” Profesör Wang ellerini çırpınca masalar laboratuvar yönergelerinin metinleriyle aydınlandı.

Cord laboratuvar masasına doğru öne eğildi. Kıyafet yönetmeliğini düpedüz yok sayarak kollarını yukarı doğru sıvayıp kaslarını ortaya çıkarıyordu. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Myers.”

Rylin, ona bakmaktan kendini alıkoymak için gözlerini laboratuvar yönergelerinden ayırmıyordu. Geçen seneki Dubai partisinde onu Avery’i öperken gördüğünden bu yana Cord’dan kaçıyor. Kaçmakta çoğunlukla başarılı da olmuştu; şimdiye kadar.

“Burada birimizin sanal gerçeklik başlığını takmamız gerektiği söyleniyor,” diye belirtti Rylin. Cord, Rylin’in,

tabletine alışılmışın dışında bir sertlikle vurduğunu fark etse de, bu konuda bir yorumda bulunmadı. Eğleniyormuş gibi bir tebessümle Rylin'e bakmayı sürdürmekle yetindi; dudakları hafifçe ayrılmıştı.

"Yazın nasıl geçti?"

Neden gevezelik etmeye uğraşıyordu, sanki? "İyiymiş," dedi Rylin kısaca. "Senininki?"

"Bir süre Brice'la seyahat ettim; genellikle Güney Amerika civarlarında. Rüzgâr sörfü, dalış falan, bilirsin işte." *Hayır, diye düşündü Rylin, hiç bilmiyorum.*

Cord'la ağabeyi Brice yakındılar, aslında –Rylin ile Chrissa gibi– birbirlerinden başka kimseleri de yoku. Anderton'lar yıllar önce korkunç bir uçak kazasında ölecek Cord'u aynı anda hem öksüz, hem meşhur hem de milyarder yapmışlardı. Cord o zaman on yaşındaydı.

Annesi öldüğünde, Rylin'e ödenmemiş hastane faturalarından oluşan dev bir yığından başka bir şey kalmamıştı.

"Senden ne haber, eğlenceli bir yere gittin mi?" diye sordu Cord.

Eğlenceli bir yere gittim mi? "Pek değil. Arşivci olarak işe girdim; halk kütüphanesindeki filmleri gözden geçiriyordum."

"Ah, tabii ya. Fotoğraflarını gördüm. Çok havalı görünüyor," diye kabul etti Cord. Rylin, Cord'un onu bilgi akışlarından takip ettiğini duyunca çok şaşırmıştı.

"Cumartesi günkü partimde seni göremedim," diye ekledi Cord. "Nasıl giyineceğini çok merak ediyordum –hançisinin daha büyük bir ihtimal olduğuna karar veremedim; Kedi Kadın mı, punk rock'çı mı?"

"Kostüm giymek pek tarzım değil." Cord gerçekten de

Rylin'in onun için çalıştığı partiye, Cord'un onu ilk kez öptüğü partiye geleceğini mi düşünmüştü?

"Kostüm giymek tarzın değil mi? Bunun nesi eğlenceli?"

"Her zaman her şeyin 'eğlenceli' olması gerekmiyor, bilirsin ya," diye patladı Rylin; sesi istediğinden fazla sert kaçmıştı. Haksızlık ettiğinin farındaydı. Ama Cord durup, her aklına geleni söylemeden önce *düşünmesi* gerektiğini öğrenmeliydi.

Üstelik Cord'un hayatında onula böyle konuşacak kimse yoktu.

Rylin sanal gerçeklik başlığını alıp beceriksizce alnına yerleştirdi; Cord dâhil tüm dünyayı dışarıda bırakmıştı. "Önce ben başlıyorum," dedi Rylin sessizliğe doğru. Gözlüklerde beyaz bir alan aydınlanmıştı.

Biraz sonra Cord deneye başlamak için bir şeye bastı. "Bana hangi rengi gördüğünü söyle."

Önünde parlak yeşil renkte *merhaba* sözcüğü belirdi. Rylin bir an rahatsız olmuş bir şekilde baktıktan sonra rengi söylemesi gerektiğini hatırladı. "Yeşil."

Sözcük kayboldu ve bu kez koyu kırmızı renkte büyük harflerle *MOR* yazısı belirdi.

Rylin otomatik olarak "mor" dedi ve yine yüzünün kızardığını hissetti. "Hayır, bir dakika, kırmızı demek istedim."

Cord güldü. Rylin bloke edilmiş görme alanının ardında Cord'un ifadesinin nasıl görüldüğünü merak etmemeye çalışıyordu.

"Beyninin ne kadar kolay oyuna geldiğini görüyor musun!" Profesör Wang'in sesi yakında bir yerde ötüyordu.

Rylin, SG başlığının yanındaki düğmeye bir fiske vu-

runca ekran buharlaşıp şeffaflaştı. Artık berraklaşan gözlüklerinden profesörün laboratuvar istasyonlarının etrafında gezindiğini görüyordu. “Sözcüğü otomatik olarak okudum,” diye açıklamaya çalıştı.

“Tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum!” diye haykırdı profesör. “Analitik ve görsel tanımlama nöronların çapraz-amaçlarla ateşlenince kargaşa meydana geldi! Kendi beynin sana ihanet etti!” Bir parmağıyla başına vurup başka bir laboratuvar istasyonuna geçti.

O bana sadece Cord etrafımdayken ihanet eder, diye düşündü Rylin biraz hınçla.

Başlığının kenarına bir fiske vurmak için uzandı; ekran yine laboratuvar programıyla doldu. “Pekâlâ. Hazırım.”

“Rylin...” Cord, Rylin’in başlığını kafasından kaldırmak istercesine ona doğru uzanınca Rylin içgüdüsel olarak geriye sıçradı. Cord onun saçına hiçbir anlama gelmiyormuş gibi dokunamayacaktı. O bu hakkı kaybedeli çok oluyordu.

Cord çizgiyi aştığını fark etmiş gibiydi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı, aklı başına gelmişti. “Ama... Kafam karıştı. Ne oluyor? Geçen sene yine arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm, oysa şimdi bana karşı saldırıya geçtiğini hissediyorum.”

Arkadaş oluyorduk, ta ki ben daha fazlasını isteyip seni Avery’le görene kadar. “Endişelenecek bir şey yok,” dedi Rylin kaskatı bir biçimde. “Her şey yolunda.”

“Her şeyin yolunda olmadığı ortada,” diye itiraz etti Cord.

“Bak, şimdi şu laboratuvardan kurtulsak, sonra...”

“Bırak laboratuvarı, Rylin.”

Rylin, Cord’un sözlerinde parlayan öfkeden afallamış-

tı. SG başlığını tereddüt içinde kafasından kaldırıp masanın üzerine koydu.

“Ne söylemek istiyorsun?”

“Neden böyle davranıyorsun?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” diye karşı çıktı Rylin zayıf bir biçimde –çünkü Cord’un ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve birden kendinden utandığını hissetti. Beceriksizce başlığın bandıyla oynuyordu.

“Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?” diye bastırdı Cord.

Göz göze geldiler; Rylin parlak, hüzünlü bir kırmızıya büründüğünü hissetti. Cord’a doğruyu söylemek, geçen sene onun için hissettiklerini, onun peşinden ta Dubai’ye gittiğini itiraf etmek anlamına gelecekti. Yine de bir tarafı, her ne kadar gururunu kırsa da, Cord’a bir açıklama borcu olduğunda ısrar ediyordu.

“Seni Avery’le gördüm. Dubai’de,” dedi yavaşça.

Rylin, Cord’un bu sözlerden çıkan anlamı çözümlemesini seyretti. “Avery’nin beni öptüğünü mü gördün?” diye sordu Cord en sonunda.

Rylin acınası bir halde başını salladı, konuşabileceğini sanmıyordu. Aylar önce olmasına rağmen –şimdi Hiral’la olmasına, artık önemsiz olması gerekmesine rağmen– o gecenin utancının her zamanki yapışkan ve boğucu haliyle kendini sardığını hissediyordu.

Rylin, Dubai’ye Cord’u bulup ona hissettiklerini anlatabileceği umuduyla gitmişti. Her şeye yeniden başlayabileceklerini ummuştı. Bütün gece onu aramıştı ama sonunda bulduğunda artık çok geçti. Cord, Avery’leydi. Onu öpüyordu.

“Ondan sonra bir daha Avery’le aramda hiçbir şey olmadı,” dedi Cord yavaşça. “Yalnızca arkadaşız.”

Neticede Avery, Avrupa'ya gidip o Belçikalı çocukla ya da her kimse onunla çıkmaya başlayınca Rylin de bunu anlamıştı. Budala gibi hissetmişti. "Bana açıklama yapman gerekmiyor," dedi çabucak. "O kadar çok zaman oldu ki, artık önemi yok nasılsa."

"Yalnız, belli ki önemi var," Cord'un bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu. "Keşke bana bir şey söyleseydin," diye ekledi yumuşak bir şekilde.

Rylin kanının teninin altından çekiç gibi vurduğunu hissediyordu. Birden "Hiral'la tekrar bir araya geldik," deme ihtiyacı duydu.

"Hiral mı?"

Rylin, Cord'un ne düşündüğünü biliyordu. Cord, geçen sene Rylin onun için çalıştığı sırada Hiral'ın yaptıklarını hatırlıyor olmalıydı. "Bu defa farklı," diye ekledi Rylin; Cord'a neden açıklama yaptığından emin değildi.

"Eğer mutluyusan Rylin, ben de senin için mutlu olurum."

"Mutluyum," diye kabul etti Rylin; gerçekten de öyleydi; Hiral'la mutluydu. Ama her nasılsa bu açıklama ağzından sanki biraz kendini savunuyormuş gibi çıkmıştı.

Cord başını salladı. "Baksana Rylin, sil baştan başlatabilir miyiz?"

Sil baştan başlamak. Yaşadıkları bunca şeyden sonra bu mümkün müydü gerçekten? Belki sil baştan başlamak değil de buradan devam etmek gibi bir şey olacaktı. Kulağa hoş geliyordu aslında.

"Bu hoşuma gider," diye karar verdi Rylin.

Cord elini Rylin'e doğru uzattı. Rylin bu jestten bir anlığına afallar gibi olmuştu ama çekinerek elini uzatıp sıktı.

“Arkadaşız,” diye ilan etti Cord, sonra laboratuvarda kendi sırasına başlamak için SG başlığına uzandı.

Rylin ona bir bakış attı, ses tonunda duyduğunu düşündüğü şeyi merak etmişti ama Cord’un ifadesi gözlüklerin o kocaman maskesi ardında çoktan kaybolmuştu.

LEDA

O öğleden sonra daha geç bir saatte, Leda, Berkeley Okulu'nun ana girişine giden koridora saptı. Diğer öğrenciler, etrafında aynı lacivert pantolon ya da ekose pileli etekleriyle, üniformalı kuşlar gibi eş güdümlü sürüler halinde hareket ediyordu. Leda birkaç dedikodu alış-verişi yapmak için gruplar oluşturup tekrar ayrılmalarını izledi. Koridorlar o yoğun okula dönüş uğultusuyla zıvanadan çıkmış haldeydi; üç ay ayrı kaldıktan sonra herkes ilişkilerini hızla tazeliyordu.

Neyse ki *bazı* ilişkiler değişmedi, diye düşündü Leda minnetle; Avery'i koridorun karşısından bir sınıftan çıkarken görmüştü. Leda'nın ona ne kadar ihtiyacı olduğuyla ilgili Avery'nin hiçbir fikri yoktu.

O gece Cord'lara gelmesi konusunda Avery'nin ısrar etmiş olmasından tuhaf biçimde memnundu. Leda'nın partide neşe saçtığı söylenemezdi –her şey fazla yüksek sesli ve parlaktı; tıpkı her an patlak verecek bir depresyon gibi içinde o karanlığın tekrar açılmasından endişelenip

durmuştu. Ama o kadar kötü bir şey olmamıştı. Aslında tekrar neredeyse normal bir şey yapmaktan ötürü iyi hissettiğini fark etmişti Leda.

“Benimle Altitude’a gelir misin?” diye sordu Avery adımlarını ona uydurarak. “Denemek istediğim, ısı şoku veren yeni bir yoga dersi var. Esnemeler sırasında süper sıcak, gevşeme sırasında da buz gibi.”

“Bu gece biraz ders çalışmam gerek,” dedi Leda çapraz çantasını omzuna göre ayarlayarak.

“Okulun ilk günü mü? Daha ödev bile vermediler!”

“SAT öğretmenim. Puanımı üç binin üzerine çıkar-mam gerek.” Leda, Princeton’a başvuruyordu. Annesi de oraya gitmişti; son zamanlarda Leda gitgide onun gibi ol-maya çalıştığını fark etmişti. İlk on sekiz yılını annesi-nin tam tersi olmaya çalışmakla geçirdiği düşünülürse yeni bir dürtüydü bu.

“Fazladan alıştırma yapmak istersen benimle gelebilir-sin,” diye ekledi ama Avery hayır anlamında başını salladı.

“SAT almıyorum. Oxford tanımıyor.”

“Ah, tabii ya, *Max* yüzünden,” dedi Leda, okulun o de-vasa taştan kapısından yapay güneş ışığına çıkarlarken. Oysa Leda’nın *Max* karşısında hoş bir şaşkınlık duydu-ğunu kabul etmesi gerekirdi. Hiç beklediği gibi biri de-ğildi. Kabarık saçları, eklektik Avrupa tarzıyla; dikkati-nin sürekli dağınıklık ile aşırı odaklanma arasında gidip gelmesiyle *Max*’in kendisine çekici geleceğini düşünmez-di. Ama onda temelden gelen bir sıcaklık ve sağlamlık du-yumsamıştı. Arkadaşının kalbini güvenle emanet edebi-leceği türden bir oğlandı.

“*Max*’ten önce de Oxford’a gitmeyi istiyordum, unuttun

mu?” diye ısrar etti Avery ama Max’in adının anılmasıyla dudaklarının etrafına sersemce bir tebessüm yayılmıştı.

Leda okulun hemen girişinde duran iki polis memurunun alışılmadık görüntüsüyle donup kaldı. Rahat pozları onu biraz olsun aldatmamıştı. Teknoloji ağının etrafında öğrencilerin gidiş gelişlerini izliyor, belirli birini arıyorlardı.

Leda hayvanlara özgü içgüdüsel bir kesinlikle buraya kendisi için geldiklerini biliyordu.

Polis memurlarında biri –yoksa dedektif miydiler?– Leda’yla göz göze geldi; gözlerinde meydana gelen o tanıma parıltısı Leda’nın şüphelerini doğruluyordu.

“Bayan Cole?” diye sordu öne doğru adım atarak. Soluk renkli ve tombuldu; koyu renkli kıvrık bir bıyığı, üzerinde de MEMUR CAMPBELL yazılı bir isim etiketi vardı. Partneri onun tam tersi, Kiles isimli genç bir kadındı; uzun boylu, zarif, bronz tenliydi.

“Benim,” dedi Leda ağırdan alarak.

“Bizimle karakola kadar gelip birkaç sorumuzu cevaplamanızı umuyorduk.”

“Leda...” diye fısıldadı Avery; korkuyla dudağını ısır-mıştı. Leda kalbinin deli gibi atmasını duymazdan gele-rek başını dik tutuyordu. Bir açıdan, aslında bugünün geleceğini biliyordu.

Tek bilmediği, işlediği onca suçtan kaçına yanıt vermek zorunda kalacağıydı.

“Neyle ilgili?” Leda sesinin bu kadar soğukkanlı ve tasselaz çıkmasıyla gurur duyuyordu. Öte yandan Leda’nın aslında önemseydiği şeyleri umursamazmış gibi göstermek için egzersiz yapacak çok fırsatı olmuştu.

“Karakolda sizi bilgilendireceğiz,” dedi Memur Kiles.

Gözleri anlamlı biçimde Avery'nin üzerinde kalmıştı. Leda paniğinin pusu arasında keskin bir merak duymuştu. Bu şey her ne ise gizliydi.

“Üzgünüm ama yok yere arkadaşımı sorgulayamazsınız,” diye araya girdi Avery. Gözlerinde babasından aldığı o dik kafalı, koruyucu bakışlar vardı. “Belgeniz var mı?”

Kiles direksiyonu birden Avery'e doğru kırdı. “Avery Fuller, değil mi?”

İsmi biliyor olmaları Avery'i biraz olsun yatıştırmamıştı. Tanınmaya alışkındı; özellikle bu günlerde. “Resmi izniniz olmadan arkadaşımı sürükleyip götürmenize izin ver...”

“Kimseyi *sürüklediğimiz* yok. Bayan Cole'un gönüllü olarak geleceğini umuyorduk,” dedi Kiles yumuşakça.

“Önemli değil Avery,” diyerek araya girdi Leda; ama Avery'nin savunması onu duygulandırmıştı. Polisi reddederse ne olacağını biliyordu. Gerekli ne belge varsa hepsini alırlar, Leda'nın yolu gönülsüz de olsa yine orada son bulurdu. Üstelik bu kez kibarlık da etmezlerdi.

“Gelmekten memnuniyet duyarım,” dedi memurlara; duyduğundan daha çok güven yansıtmaya çalışıyordu.

* * *

“Nasılsınız Bayan Cole?”

Leda gözlerini döndürmemek için kendini zor tuttu. Bu sorudan oldum olası nefret ederdi. Ona terapistinin soracağı türden soruları hatırlatıyordu.

“İyiyim, teşekkür ederim.” Aslında polisin onun nasıl olduğuyla ilgilenmediğini biliyordu. Soru anlamsız bir kibarlık ya da bir çeşit testti.

Topuklarını çökmüş metal sandalyenin bacaklarının arkasına sokuşturup, bakışlarını sakın bir şekilde soruşturma odasının içinde gezdirdi. Havada, sırrının açığa vurulduğuna dair, genelde bir güvenlik kamerasına işaret eden bağımsız bir sıcak dalgası gibi bir pırıltı görmemişti –ama bu bir şey demek değildi, öyle değil mi? Polis kesinlikle onu başka bir şekilde kaydediyordu. Yoksa hâlâ reşit olmadığına göre, bunun için anne babasının iznine mi ihtiyaçları vardı?

İki polis memuru metal masanın karşısından, hiçbir şeyi açığa vurmadan ona bakıyordu. Leda sessizliğin etrafında fırl fırl dönmesinden memnun bir şekilde dudaklarını büzmüş oturuyordu.

“Neden burada olduğunuzun bilincinde misiniz?”

“Siz öyle istediğiniz için buradayım,” dedi Leda kesin bir şekilde.

Campbell öne doğru eğildi. “Mariel Valconsuelo hakkında ne biliyorsunuz?”

“O kim?” diye sordu Leda kendini normalde zorlaması gerektiğinden daha fazla zorlayarak.

“Tanımıyor musunuz?” Campbell avuçlarını masanın üzerine yatırarak önünde holografik bir hareketli ekranın ışılarak canlanmasını sağladı. Leda boynunu uzattı ama holo bulunduğu açıdan düz, piksellerden oluşan mat bir dikdörtgenden başka bir şey değildi. Campbell bir dişi komut vermek üzere ekrana hafifçe vurdu ve hologram birden canlanarak herkes için görünür hale geldi.

Leda yaşlarında, kıvrıkcık koyu renk saçlı, Latin Amerika kökenli çarpıcı bir kızı gösteriyordu. Kızın hatlarında öfkeli, azimli olduğunu ele veren bir şeyler vardı. Res-

mi kimlik fotoğrafında birçok kimsenin yaptığı gibi gülümsemiyordu.

Geçtiğimiz sene Leda'nın kâbuslarına sık sık Eris'in-kiyle beraber giren yüzdü bu.

Leda birden Dubai'ye geri dönmüştü; korkmuş, çaresiz bir halde o kumsalda; Mariel'in nefretle keskinleşmiş bakışları üzerine dikiliyordu. *Sen kardeşini öldürdün Leda*, diye bağıırıyordu ona. Limandan gelen bir ışıık Mariel'i arkadan aydınlatıyor, vücudunun hatlarını çizerek, onu siyah barmen giysileri içinde bir intikam meleği gibi gösteriyordu. Leda'yı kalbindeki tüm çirkinliklerden sorumlu tutmak için cehennemden gönderilmiş bir melek...

"Sanki onu tanıyabilirmişsiniz gibi görünüyor," dedi Kiles açıkça.

Kahretsin. Leda duygularını kontrol altına almaya çalıştı. "Belki sağda solda görmüş olabilirim. Tanıdık görünüyor ama neden bilmiyorum."

"Mariel, Altitude Club'da garson olarak çalışıyordu," dedi Campbell lütfedercesine bir tonda. Sanki Leda bu olguya minnetle sarılıp ona bunun için teşekkür edecekmiş gibi.

"Sanırım bu yüzden." Leda omzunu silkti ama memur bununla yetinmedi.

"Dubai'de Aynalar'ın tanıtım partisinde de bulunmuş. Altitude Club'ın çalışanlarından Fuller'ların parti için getirttiği ekibin içindeymiş." Adamın gözleri dikkat kesilmiş ikiz küreler gibiydi. "Ailesine göre, Eris Dodd-Radson'ın ölmeden önceki kız arkadaşıymış."

Leda son derece sessiz ve hareketsiz duruyordu. Bunun deliklerinden sessizce nefes alıp vermeye çalışıyordu; ölçülü yoga nefesleri. Kötü bir şey olmasını bekliyordu.

Sessizliğı bozan Memur Kiles oldu. “Bu bağlamda da onunla tanışmadınız mı? Eris’in kız arkadaşı olarak?”

“Eris öyle pek benimle coşup sevgililerinden bahsetmezdi.” En azından bu söylediğı doğrudu. “Mariel’i tanımıyordum.”

“*Tanıımıyordunuz öyle mi?*” diye tekrar etti Kiles. “Ama görünüşe bakılırsa öldüğünü biliyorsunuz.”

Tanrı’m, nesi vardı böyle? “Öldü mü?” Leda, Mariel’e olanlar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı. “Geçmiş zamanı kullanmamın tek nedeni Eris’in ölmüş olması. Belki siz de biliyorsunuzdur, aslında o olay olduğunda ben de Fuller’ların çatısında bulunuyordum.” *Hayatımın en kötü günü.*

Leda yine Mariel’in nasıl öldüğünü merak etti. İ-Net’te buna dair bir bilgi bulamamıştı; ölüm ilanında ne olduğunu yazmazlardı; ölüm nedeni asla yazılmazdı. Muhtemelen yakışksız bulunuyordu.

Campbell dirseklerini masaya dayadı; yalnızca fiziksel olarak kapladığı alanla Leda üzerinde etki bırakmaya çalışıyordu. “Mariel boğuldu. Cesedi East River’da bulundu.”

Leda’nın zihni, sanki ince bir anı ipliğıyle çekilmiş gibi, şiddetle bir tarafa doğru yalpaladı ama daha o emin olamadan iplik kopup gitmişti. Her tarafı buz kesildi.

Mariel’in hayatı Leda’ya vermeye çalıştığı ölümle son bulmuştu. Burada karanlık bir ironi vardı; sanki tanrılar tarafından idare edilen bir tür şiirsel adalet gibi.

“Bunun benimle ilgisi nedir?”

İki polis memuru önce Leda’ya, sonra birbirlerine, sonra tekrar Leda’ya baktı. Konuşmadan anlaşmış görünü-

yorlardı, çünkü Kiles cesaret verici bir ifade olarak görmüş olacak ki ona doğru eğildi. “Siz Mariel’i tanımıyor olabilirsiniz ama onun sizi tanıdığı kesin. Ölmeden önce sizinle ilgili bilgi toplamış. Sizinle ve hareketlerinizle ilgili bir dosyası var.”

Elbette var. Mariel, Leda’dan Eris’e yaptığından ötürü intikam almayı planlamıştı. Ama polis bunu bilmiyordu –değil mi? Eğer bilselerdi, onu buraya çok daha önce getirmeleri gerekmez miydi?

Leda korkmuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı; aslında sinirlerinin o boş panik çukurunun üzerinde nasıl gitgide gerildiği düşünülürse, bu çok zor olmadı. “Mariel’in beni *gizlice* izlediğini mi söylüyorsunuz?” diye sordu.

“Öyle görünüyor, evet.” Bir duraksama oldu. “Neden böyle bir şey yaptığına dair bir fikriniz var mı?”

“Bariz değil mi? Eris’i kaybetmekten duyduğu yasa saplanıp kalmıştı, ona yakın hissetmeye çalışıyordu. Bunun için arkadaşlarından yardım umdu.”

Kumar oynamıştı ama Leda’nın aceleyle bulabildikleri arasında en iyisiydi.

İçi anlam dolu bir sessizlik oldu, sanki odanın havası bayatlamış gibiydi. Sonunda Campbell kaşlarını kaldırdı. “Anlayacağınız gibi, bu zamana kadar Mariel’in ölümünün kaza sonucu olduğunu düşündük. Ama son bulduğumuz deliller bize bunun bir cinayet olabileceğini gösteriyor. Bu yüzden dosyasını cinayet soruşturması olarak yeniden açtık.”

Mariel *öldürülmüş mü*? Peki ama kim böyle bir şey yapabiliirdi, neden? Leda düşüncelerinin her nasılsa görünebilir olduğunu düşünerek panikledi.

“Ölmeden önce Mariel’e olanları anlamaya çalışıyoruz. Özellikle Eris’le çıktıkları göz önünde bulundurulunca.” Memur Campbell bir kaşım kaldırmıştı; iki kadının birbirleriyle çıkmaya başlamalarından kısa süre sonra beklenmedik biçimde ölmelerindeki tuhaflığın altını çizmek istiyordu.

“Ne tür bir yeni delil?” Leda bunu elinden geldiğince masum bir şekilde sormuştu.

“Bu gizli bilgi.”

Leda’nın zihni tuhaf, rahatsızlık verici bir sessizlikle yankılanmaya başlamıştı. Buz gibi bir kesinlikle çınlayan bir sessizlik; mezar taşının ağırlığı gibi; sanki East River’ın tüm akıntısı göğsüne baskı yaparak ciğerlerindeki havayı zorla çıkartmaya çalışıyormuş gibi. *Gerçeği anlayabilirler.*

Polis, Mariel’i araştırdığına göre, Leda’nın Eris’le olan ilişkisini bir şekilde ortaya çıkarabilirdi –daha kötüsü Leda’nın kazara onu ittiğini öğrenebilirdi...

“Mariel sizin üzerinizde sabitlenmiş,” diyordu Kiles. “Bunun sizin sırf Eris’le arkadaş olmanızdan kaynaklandığını düşünmüyorum. Sizi izlemesi için başka bir neden biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum,” dedi Leda. Savunmaya geçmişti; ellerini kulaklarının üzerine koyarak bu dehşet verici sessizliği durdurmayı diliyordu. Korku ve tehlike işaretleri, içinde çığınca girdaplar yaratarak dönüyordu.

“Belki de siz...”

“Bilmiyorum!”

Sözcükler ağzından kurşun gibi fırlamış, hızla odanın duvarlarına çarpıp geri sıçramıştı. Leda titremelerini gizlemek için ellerini masanın üzerine sıkıca koyup ayağa kalktı.

“Size yardımcı olabilmek için elimden geleni yaptım,” dedi net bir şekilde. “Ama bu sorgulama yöntemi faydasız. Bu Mariel denen kişiyi tanıımıyordum ve ona olanlara dair hiçbir fikrim yok. Benimle tekrar iletişime geçmek istediğinizde, lütfen bunu aile avukatımız aracılığıyla yapın. Bunun dışında, buradaki işimizin bittiğine inanıyorum.”

Leda hızla dışarı çıktı; kısmen detektiflerden birinin onu durdurmasını bekliyordu. Ama ikisi de bir şey söylemedi.

Karakolun dışında destek almak için bir duvara yaslandı; zihni az önce olanlara dair çıkarımların arasında dönüp duruyordu.

Polis, Mariel’in ölümünü tekrar araştırıyordu. Mariel ile Leda arasındaki bağlantıyı çoktan bulmuşlardı. Mariel’in onu gizlice incelemesinin ardında yatan nedeni, Leda’nın Eris’i çatıdan ittiğini bulmalarına ne kadar vardı?

Üstelik bu Mariel’in ölmeden önce bildiği tek şey de değildi. Başka sırlar da vardı: Rylin’inki, Avery’ninki ve Watt’inki. Leda’nın, kullandığı onca ilacın dumanının içinden anlattığı sırlar. Polis kurcalamaya devam ederse Mariel’in diğerleriyle olan bağlantısını da bulabilirdi. Tehlikedeydiler ve bu Leda’nın hatasıydı.

Onları yine göreceğini anlamıştı. Hepsini. Hatta Watt’i bile.

WATT

Gergin misin?

“Gergin değilim,” diye ısrar ediyordu Watt; sonra Avery Fuller’ın kanepesinin tam kenarına tünemiş olduğunu fark etti. Bilinçli olarak geriye, yastıklara doğru kaydı.

Pekâla, dedi Nadia’ya. Belki biraz gergin olabilirim.

Dün gece Leda ona mesaj attığında, Watt şaşkınlıktan çalışma masasının sandalyesinden kayıp düşmüştü. Neredeyse mesajın Nadia’dan gelen sapıkça bir eşek şakası olduğunu düşünmüştü. Geçen seneki o soğuk vedayı düşününce yakın zamanda –aslında *hiçbir zaman*– Leda’dan haber almayı beklemiyordu.

Sonra Watt bunun grup mesajı olduğunu fark etti; diğer alıcılar Avery ile Rylin’di. *Konuşmamız gerek –yüz yüze, diye yazmıştı Leda. Hepimizin tehlikede olduğunu düşünüyorum.*

Durumun ağırlığına rağmen, Leda her ne bulduysa onunla ilgili endişelenmesi gerektiği gerçeğine rağmen, Watt göğsünde şişen o kırılğan umudu hissetmekten kendini alamamıştı. Leda’yı tekrar görecekti.

Avery'nin dairesine erken gelmişti; bir anlığına Leda'yla yalnız kalabilmeyi umuyordu; sonuçta bu grup toplantısı için hepsini bir araya getiren *oydu*. Ama o daha gelmemişti. Watt orada sessizce oturmuş, Avery'nin kendini hedef alan bakışlarını görmezden gelerek, ne halt söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu. Sekiz aydır görmediğin –sana sarf ettiği son sözler *Gerçekten önemsiyorsan, beni kendi halime bırakır mısın lütfen?* ise– sevdiğin kızı nasıl selamlardın.

Gergin bakışlarını odanın içinde gezdirdi; hepsi sırma işlemeli halılar, mavi desenli duvar kâğıdı ve sanki doğruca Versailles'dan gönderilmiş gibi görünen oymalı antikalar. Watt'ın bildiği kadarıyla; belki de öyleydiler. Watt bu kadar yükseğe *çıkmanın* ne kadar etkileyici olduğunu unutmuştu: 990'ıncı katta asansör değiştirerek Fuller'ların girişine açılan özel asansöre binip, sonra da o heybetli iki katlı girişin merdivenlerini tırmanmak. Tanrıların Olympos Dağı'na götüren merdivenini tırmanan Hercules gibi hissetmişti biraz.

Şimdi buradaydı işte, efsanevi gökyüzü adasında; dünyanın en büyük yapısının tepesine kondurulmuş insanların parlak kartal yuvası. Watt yerden tavana yükselen pencerelerden dışarıya baktı; fleksiglas öylesine bir muhteşemlikte temizdi ki, sanki hiç yokmuş gibi görünüyordu. Elini uzatırsa gökyüzüne dokunacakmış gibi hissetmişti. Aşağıdakiler dışında komşularının olmaması Fullerlar için nasıl bir şeydi? Şehrin geri kalanıyla tek bağlantılarının özel asansörlerinin kapısı olması tuhaf hissettirmiyor muydu acaba?

Kafası birden çalan kapı ziline yöneldi ama sonra el-

bette Leda'nın kapı zilini çalmaya gereksinim duymayacağına fark etti. O, içeriye girebilenlerin önceden onaylanan listesindeydi.

"Tüm bunlarla bir işimizin kalmadığını düşünüyordum." Rylin Myers karşısındaki koltuğa gömüldü.

"Ben de bittiğini düşünüyordum. Uzun zaman önce." Avery bir bardak limonlu suya uzanınca üzerindeki kazak gibi elbisesinin kolları öne düşmüştü. Önlerindeki sehpa bir tabak atıştırma hazırlanmış, hiç dokunulmamıştı.

Nasıl oluyordu da Avery böyle bir zamanda yiyecek içecekleri düşünebiliyordu. Yine de Watt bunun tuhaf biçimde rahatlatıcı olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı; sanki Avery'nin o kendi halindeki misafirperverliği gerilimi dağıtmaya yardımcı oluyordu.

Watt az kalsın unuttuyordu, Avery'le ilk tanıştığında ona delicesine âşık olduğunu düşünmüştü. Ama Leda'yla çıkmaya başladıktan sonra –birine âşık olmanın *gerçekten* nasıl hissettirdiğini anladıktan sonra– Avery için hissettiklerinin aslında yalnızca hoşlanmaktan ibaret olduğunu biliyordu. Avery'le böyle, arada bir arkadaşlık ederek çok daha iyiydiler.

Tekrar ayak sesleri duydu ve ilk sözlerinin neler olacağını henüz bulamamışken (*Zekice bir şey olsun, Nadia, yardım et!*) Leda tüm odanın havasını altüst ederek oturma odasına adımını attı.

Eskisinden de zayıftı; üzerinde dökümlü, siyah, yüksek yakalı bir kazak vardı, saç kısa kesilmişti. Yüzünün sert hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Leda'nın gözleri otomatik olarak yükselip Watt'ın göz-

leriyle buluştu. Bir anlığına odada o ikisinden başka kimse kalmamıştı. Watt içinde yükselen o eski şefkatin, sevginin, düş kırıklıklarının çıldırtıcı seli karşısında yutkundu.

O gerçekten buradaydı. Aylardır ilk kez, o *buradaydı*, Watt bunun gerçek olduğuna inanamıyordu; adrenalin basmıştı, teninin her bir santimetresine milyonlarca kafein plasteri yapıştırmış gibi hissediyordu. Sanki Leda'sız geçirdiği tüm bu uzun aylar boyunca transtaymış da onu tekrar görünce birdenbire hayata dönmüştü.

“Geç kaldığım için özür dilerdim ama sanırım hepiniz erken geldiniz,” dedi Leda yumuşak biçimde, öne doğru adımını atarak. Watt onun bu tavırlarını unutmuştu; sanki her hareketi sıcak koyu gözlerinde başlar, kesintisiz, dümdüz, babetlerine kadar akardı. Avery'nin yanına oturup bacak bacak üstüne attı; kaygısını ele veren tek şey ayağıyla çıkardığı o hafif gürültüydü.

“Erken geldik, çünkü mesajın çok ürkütücü ve belirsizdi!” diye araya girdi Rylin. “Neler oluyor?”

“Polis Mariel'in ölümünü araştırıyor.”

Leda'nın yaptığı bu duyuruyla havada ortaklaşa bir sessizlik yankılandı. Avery ellerini kucağında birleştirdi. Rylin'in gözleri korkuyla açıldı.

Nadia, diye düşündü Watt öfkeyle, *polis şimdiye kadar bildikleri neler? Biz niye bu olayı izlemiyoruz?*

Üzgünüm. Ama emniyet müdürlüğünün verilerine sızmadığımı biliyorsun. Bu türden dosyaları konum odaklı donanımlarla koruyarak yedekliyorlar.

Leda polis dedektiflerinin onu sorguya çekmek için çağırdıklarını, Mariel'in ölümüyle ilgili soruşturmayı –bu kez

cinayet davası olarak– yeniden başlattıklarını anlattı. Polisler Leda ile Mariel arasında bir bağ bulmakla beraber, bu bağın ne olduğunu henüz anlamamışa benziyorlardı.

Avery göğsüne şönil bir yastık bastırdı. “Onlara Dubai’yle ilgili bir şey söyledin mi?”

“Mariel’in beni öldürmeye çalıştığını mı diyorsun? Cinayet soruşturmasında bunun beni pek iyi göstereceğini sanmıyorum. Tüm söylediğim Mariel’e olanlarla ilgili hiçbir fikrim olmadığı.”

“Hiçbirimiz bir şey bilmiyoruz!” diye patladı Rylin. “Demek ki iyiyiz, değil mi? Yani bu iş burada biter?”

“Mariel’in sırlarımızı bilmesi haricinde,” dedi Watt, ilk kez yüksek sesle konuşuyordu.

Kızların üçü birden dönüp ona baktı. Avery ile Rylin’in gözleri kocaman açılmıştı, irkilmişler, ağır bir darbe almışlardı; ama Leda, Watt’ın bakışlarını ağırbaşlılıkla karşıladı. Aynı düşünce zincirinden geçtiği belli oluyordu.

“Mariel sırlarımızı biliyordu,” diye tekrar etti Watt. “Mariel ile aramızda açıkça bir bağ var. Şimdi polis Mariel’in ölümünü araştırdığına göre bu bağ bulmaları yalnızca an meselesi. Ne olursa olsun, Leda’yı bulmuşlar bile.”

Leda kısaca başını sallayarak onayladı, sarkık küpele-ri kazağının yakasına sürtünüyordu.

“Zanlı olduğumuzu mu söylüyorsun?” diye sordu Rylin.

Watt, Rylin’in ne demek istediğini biliyordu. Eğer Mariel hepsiyle ilgili dosya tuttuysa, bildiklerinin üstünü örtmek için onu öldürmüş gibi görünebilirlerdi. Hiç değil-se, suça iten sebebin kanıtıydı.

“Bu imkânsız,” diye ısrar etti Avery. “Mariel’i tanı mı-yorduk bile. Biz neden zanlı oluyoruz?”

“Çünkü polis sonuçtan çok suça iten sebebi sorgular görünüyor,” diye açıkladı Watt. “Onu kimin öldürdüğünü bilmedikleri belli, bu yüzden kimin öldürmek *isteyebileceğini* bulmaya uğraşıyorlar ve oradan geriye doğru çalışıyorlar. Leda ile Eris’in ölümü arasındaki bağı kurarlarsa...”

Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Polisler Eris’in ölümüyle ilgili hakikati, Leda’nın onlara her şeyi gizli tutmaları için şantaj yaptığı gerçeğini öğrenirlerse, o zaman şüphesiz şantaja yol açan şeyi de bulmaya çalışacaklardı. Bu da onları doğruca hepsinin sırrına götürecekti.

Avery’nin nefesi kesildi. Güneş, kirpiklerinin gölgesini elmacık kemiklerine düşürüyordu. “Yani araştırmaya devam ederlerse, Mariel’in bizimle ilgili bildiklerini de ortaya çıkarabileceklerini söylüyorsun,” diye özetledi.

Sessizlik havada asılıydı. Watt onu görebildiğini hayal etti, sanki dile getirilmemiş korkularının tümü somutlaşmış, kar taneleri gibi dönüp duruyordu.

“Şimdi neden buluşmak istediğimi anladınız. Sizi uyarmam gerekiyordu, çocuklar,” dedi Leda acınası bir halde.

“Yine de anlamıyorum. Mariel’i kimin öldürdüğüne dair ellerinde bir ipucu yoksa –tek seçenekleri suça iten sebebi tahmin edip oradan geriye doğru çalışmaksa– o zaman neden davayı tekrar açtılar?” diye sordu Avery.

“Yeni bir delil bulmuş olmalılar,” diye ileri sürdü Rylin. “Onlara bunun cinayet olduğunu düşündürecek ama katile dair fikir vermeyecek bir şey.”

Leda dudaklarını ısırdı. “Polis bana nasıl öldüğünü söyledi,” dedi yavaşça; hepsi birden başlarını kaldırıp ona

baktı, çünkü bu bilgiye kesinlikle ölüm ilanında yer verilmemiştir. “Mariel, East River’da boğulmuş.”

“Boğulmuş mu?” diye tekrar etti Avery. “Bu bana kaza gibi geldi. Soruşturmayı tekrar açmalarına neden olacak ne delili bulmuş olabilirler?”

Odanın içinde birdenbire bir teori fırtınası patlak verdi.

“Belki de birinin onu iterken görüntülediği yeni bir güvenlik kamerası görüntüsü bulmuşlardır ama kimin ittiğini göremiyorlardır?”

“Ya da belki bir silah bulmuşlardır ve birinin onu Mariel’e saldırmak için kullandığını anlamışlardır?”

“Peki o silahın Mariel için kullanıldığını nasıl anlayacaklar? DNA’yla mı?”

“O gün orada kimin olduğunu görmek için neden konum verisi kullanamıyorlar?”

“Konum verisi kırk sekiz saatten fazla saklanamıyor, *bilmiyor musun?* Yüce Divan’da dönüm noktası olarak görülen bir dava vardı...”

“Belki bir yerde bir güvenlik ihlali kaydı bulmuşlardır ama kimin yaptığını anlayamıyorlardır?”

“Yeter!”

Leda kafese kapatılmış dişi aslan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Halının kenarına gelince otomatik olarak geri dönüp öteki yöne doğru yürümeye başlıyordu. Watt onun bu özelliğini unutmuştu: Kendini böyle sürekli yineleyen dönüp durmalarını; sakın kalmak onun için imkânsız gibiydi.

“Sizi buraya boş yere panik başlatmak için çağırmadım, çocuklar, tamam mı? Hele bir de belki davaya hiç dahil edilmeyeceğiniz düşünülürse! Mariel kafayı *bana* tak-

mişti. Bu benim sorunum. Bu muhakkak hepinizin sorunu olacak anlamına gelmiyor. Ben yalnızca, ne olur ne olmaz diye sizi uyarmak istedim,” diye ekledi biraz daha az hararetle biçimde.

“Bu benim için de sorun, Leda. Eğer şeyi öğrenirlerse...” Avery bocaladı. “Mariel’in benim hakkımda bildiklerini herkes öğrenirse bu hiç iyi olmaz.”

Rylin başını salladı. “Aynısı benim için de geçerli.”

Nadia, Leda’nın Rylin’le ilgili bildiklerini öğrenebilmiş miydik?

Uyuşturucu çalmış, diye Watt’ı bilgilendirdi Nadia.

Watt’ın Avery’nin sırrını sormasına gerek yoktu, ne olduğunu zaten biliyordu: Atlas’la olan ilişkisi.

Leda’ya bir bakış attı. Leda’nın sırrı –Kaza ile de olsa Eris’i öldürüp, üstünü örtmeye çabalaması– en az kendi sırrı kadar tehlikeliydi. Kendininki hepsinden de kötü olabilirdi.

“Bu işte hepimiz birlikteyiz,” dedi, ki doğrudu. Bu odadaki diğer üç kişi bir zamanlar ona yabancıydılar ama şimdi hayatları ayrılmaz bir şekilde kendininkine bağlıydı.

“Gitmem gerek,” dedi Rylin birdenbire. “Bir şey olursa bana haber verin. Ayrıca dikkatli olun.”

Leda hâlâ Watt’a bakmayı açıkça reddediyordu. “Burada buluşmamıza izin verdiğin için teşekkürler, Avery.”

Watt başını sallayarak Avery’e veda edip derhal Leda’nın peşine düştü. “Leda,” diye seslendi ama o adımlarını hızlandırarak Fuller’ların uzun giriş koridorundan yürümeye devam etti. Topukları, siyah çerçeveli mermer döşemelerin üzerinde yankılanıyordu.

Senden kaçıyor, diye gereksiz yere belirtti Nadia.

Watt koşmaya başladı. “Leda!” diye tekrar denedi, faydası olacağından değil –asansörün kapıları açılıyor ve Leda aceleyle içeri kaçıyordu.

Watt ağır pirinç kapılar arkasından tıkırtıyla yankılanarak kapanmadan önce asansörün içine zorlukla sıkışabildi. Fazla zamanı yoktu. Sevdici kızı tekrar görüşmeleri için ikna etmeye yalnızca bir asansör inişi kadar zamanı vardı.

“Selam, Leda,” dedi ilgisizce; *cinayet soruşturması* üzerine bir tartışmadan sonra kızı koridor boyunca kovalamamış gibi. Aylardır ilk kez bir yerde, birbirlerine dokunabilecek kadar yakın, aynı havayı soluyarak yalnız kalmaları yeterince büyük bir şey değilmiş gibi. “Konuşmamız gerek.”

“Bence bu pek iyi bir fikir değil.”

“*Bizim* hakkımızda değil.” Watt sesine bir gıdım normallik katmaya kendini zorladı ama bu neredeyse olanaksızdı. “şu Mariel meselesi hakkında demek istedim. Yardım etmek istiyorum.”

“Teşekkürler, başımın çaresine bakarım. Ben yalnızca uyarmak...”

“Bizi uyarmak istedin. Evet, anladım.” Watt kolunu asansörün duvarına dayayıp öne doğru eğilerek Leda’yı etkili bir şekilde kıstırmış oldu. “Yardıma ihtiyacın var, Leda.”

“Hayır, *yok*,” diye ısrar etti Leda, Watt’ın kolunun altından kaçıp karşı duvara doğru çekildi. “Ayrıca, Watt, bu öyle bilgisayar korsanlığıyla içinden çıkabileceğin bir şey değil.”

“Tabii ki çıkabilirim,” dedi Watt otomatik olarak; oysa nereden başlayacağına dair bir fikri yoktu. “Tabii bu

iş için başka bir korsan tutmadıysan. Kim olduğunu söyle de işine çomak sokayım.” Şaka yapmak istemişti ama yanlış bir biçimde ifade etti.

“Seninle zaman geçirmeye gücüm yok,” dedi Leda çabucak. “Çok riskli bütün sorunlu davranışlarımı tetikleyebilir, tekrar aynı sarmala kapılıp kontrolden çıkacak olursam annemle babam beni yatılı okula gönderecek. Böyle bir şeyi riske atmak istemiyorum, tamam mı?” Boğazında bir damar attı.

“Bir çeşit insan tetikleyicisi olduğum için üzgünüm.” Watt iç geçirdi. “Ama ne olursa olsun bu işle uğraşacağımı bilmen gerekir. Bu sırlar açığa çıkacak olursa çok şey kaybedecek tek kişi sen değilsin.”

“Gerçekten özür dilerim. Seni bu işe karıştırmayı hiç istemezdim.” Leda biraz yumuşamışa benziyordu. Asansöre bindiğinde her yanı keskin köşelerle kaplıydı ama şimdi o köşelerin bazıları törpülenmişti.

“İstesen de istemesen de karışmış bulunuyorum,” dedi Watt; Leda’nın ne kadar çıldırtıcı biçimde yakın olduğuna aldırmadan sözlerine odaklanmaya çabalıyordu. “Bu iş üzerine ayrı ayrı çalışabiliriz ya da güçlerimizi birleştirebiliriz. Ne demişler, bir elin nesi var, iki elin sesi var.” Bu durumda Nadia’yı da sayarsak üç ikiden de iyi olabilirdi.

Yumuşak bir tıkırtıyla 990’ıncı kata vardıklarında kapılar tıslayarak açıldı. Leda henüz inmemişti.

“Pekâlâ,” dedi, o her zamanki muhteşem gururuyla. “Bu iş üzerine birlikte çalışabiliriz sanırım. İstiyorsan işe yarayabilirsin.”

Watt elde edebileceği en güzel ifade edilmiş yardım ri-

casının bu olduğunu biliyordu. Leda Cole *asla* hassasiyet göstermez ve asla yardım istemezdi.

Watt sabırsızlıkla heyecanlanıp kızardığını hissetti. Leda'nın ne söylediğinin önemi yoktu –ne koşullarda görüştüklerinin önemi yoktu– aralarındaki her şeyin bitiğini kabul etmeyi reddediyordu. O Watt Bakradi, Leda da Leda Cole olduğu sürece bir denemeyi daha hak ediyorlardı.

Onunla geçireceği her andan fayda sağlamaya bakacaktı. Watt kendi kendine yemin etti, ne olursa olsun Leda'yı geri kazanacaktı.

AVERY

“Benimle geldiğin için teşekkürler,” dedi Avery usulca; Max ile birlikte Metropolitan Sanat Müzesi’nin yüksek tavanlı galerisinden yürüyorlardı.

“Tabii ki geleceğim. Seni özledim,” diye yanıt verdi Max, oysa görüşmeyeli yalnızca iki gün olmuştu. Max kırmızı batık baskılı ince keten fularını düzeltmek için uzandı. “Ayrıca New York’ta kalmamın nedeni senin için önemli yerleri görmektir; burasının da listede üst sıralara sahip olduğu belli.”

Avery başını salladı, bu kadar sarsılmış ve huzursuz hissetmesine rağmen Max’in hiçbir şey fark etmemesine şaşırılmıştı. Bunu aniden kararlaştırdıkları bir müze gezintisi olarak görüyordu sanki. Ama Avery buraya kafasını rahatlatmak için gelmişti. Dünkü beklenmedik toplan- tıdan ve Leda’nın Mariel’in ölümünün soruşturulduğunu haber vermesinden bu yana sersem gibiydi. Ailesi çatıya ulaşımını kapatmış, yukarı açılan tavan kapağı mühür- lenmiş olduğu için, Avery’nin kaçabilecekmış gibi hisset- tiği tek yer Metropolitan Müzesi’ydi.

Müze, Central Park balonunun yanında yükseliyor, simgesel sütunlara, softball sahalarına ve mevsim ne olursa olsun her zaman donuk duran o meşhur uçuk pembe buz pateni sahasına bakıyordu. Buz alan sözde renk değiştirecekti ama açıldığı hafta pembenin bu tonunda dondu –ve tipik bir New York tavrıyla bir daha kimse onu değiştirmeyi düşünmedi bile.

Avery derin bir nefes aldı. Burada havadaki değişikliğin tadını alabiliirdiniz: Eserleri oksitlenme ve aşınmadan korumak için hava bütünüyle sterildi. Müzenin girişinin tamamı tuhaf biçimde vakum odası gibi bir his verirdi, sanki uzaya adımınızı atıyormuşsunuz gibi; sanatsal güzelliğin muazzam yeni evrenine.

“İlk haftan nasıl geçti?” diye Max’e sordu Avery; sesini olabildiğince normal çıkarmaya çabalıyordu.

“İnanılmazdı. Dr. Wilde beklediğimden de iyi ders veriyor! Aslında tezimi bir asistana vermek yerine kendi okumayı kabul etti.”

Avery gülümsedi. “Bu olağanüstü, Max.”

“Ayrıca dün gece bizim koridorda bir partiye gittim,” diye devam etti Max; gözleri fıldır fıldırdı. Max, Amerikalı üniversite öğrencilerinin uygun buldukları her yerde parti yapmalarından çok memnun kalmıştı; partiler çalışma odalarından yurt mutfaklarına kadar dolup taşıyordu. “Komşularımı çok seveceksin Avery. Biri Victoria adında bir heykelcilik öğrencisi; tel bükme üzerine uzmanlaşıyor.”

Bu deymi söylemekte güçlük çekti; ne anlama geldiğini bilmemekten korkuyormuş gibiydi, sonra “Ona seninle ilgili her şeyi anlattım,” diye açıkladı.

Avery parmaklarını onunkilere dolamak için uzandı. “Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Max, Columbia’nın 628’inci kattaki yurt odalarından birine taşınmıştı. Avery, Max’in Fuller’ların dairesinde kalmayı istememesine içten içe memnun olmuştu. Anne-si ile babası buna asla izin vermezlerdi. Üç tane misafir süitleri vardı ama onları aslında kimse *kullanmazdı*; Avery’nin büyükannesi ile büyükbabası ziyarete geldiklerinde bile. Odalar Bayan Fuller’ın kapsamlı antika koleksiyonunu sergilemesi için alan sağlıyordu; her bir yüzey, porselen Staffordshire köpekleri ya da toprak Çin figürleri ya da mavi-beyaz Delft şamdanları ile özenle düzenlenmişti. Her bir odaya *Architectural Digest** ve *Glamorous Homes*’da** en az bir kez yer verilmişti. Üstelik, diye düşündü Avery, erkek arkadaşının kendisi *ile* anne babasından bir koridor uzaklıkta yaşaması biraz garip olacaktı.

Bininci katta yaşayan çıktığı oğlanlarla da geçmiş performansları pek iyi sayılmazdı!

Ama neyse ki Max küçük bir yurt odasında yaşamaktan heyecan duyuyordu. Sürekli, bunun okul hayatına girmek adına yurt dışında eğitim deneyiminin ne kadar özgün, önemli bir parçası olduğundan bahsediyordu. Şimdiden koridorundaki herkesle arkadaş olmuş gibiydi; en yakın kafeterya ile yirmi dört saat açık olan büfeyi de bulmuştu.

İzlenimcilerin kanadına doğru ilerliyorlardı. Işık, yerden tavana yükselen devasa pencerelerden dökülüyor, serbest, doğal fırça darbeleriyle geniş tuvaleri aydınlatıyor-

* 1920 yılında kurulan aylık dekorasyon dergisi. (ç.n.)

** Göz Alıcı Evler. (ç.n.)

du. Avery izlenimcileri sırf o renklere olan çılgınca takıntılarından ötürü hep çok sevmiştir. Yapıtlarından hiçbirinde bir damla beyaz ya da siyah boya bulunmazdı. Çok yakından baksanız, gölgelerin bile, hatta *kirpiklerin* bile yeşillerle ya da morlarla ya da bronzun tonlarıyla yapıldığını görürdünüz.

“İyi misin?” diye sordu Max nazikçe.

Hemen hemen hiç tanımadığım bir kızın ölümüyle ilgili yapılan soruşturmadan ötürü endişeliyim, çünkü evlatlık ağabeyimle olan gizli ilişkiyi ortaya çıkarabilir. Ha, bir de arkadaşım Eris’in ölümüyle ilgili yalan söylediğini.

Bunların hiçbirini söyleyemezdi elbette. Max anlamazdı; Atlas’la olan tarihini öğrendiği anda onu *sevmekten* vazgeçerdi.

“Seçimlerden ötürü gergin misin?” diye tahminde bulundu Max, Avery buna neredeyse gülecekti. Polis soruşturmasından duyduğu endişeden, belediye başkanlığı seçimlerinin gelecek hafta olduğunu neredeyse unutmuştu.

“Dün gece Oxford başvurumu teslim ettim. Sanırım bundan ötürü gerildim,” diye öne sürdü Avery. *Başka şeyler de var.*

“Girersin,” diye güven verdi Max.

Avery başını salladı ama hâlâ gergin hissediyordu. Sanki bu başvuruya üniversite planlarından fazlası bağlıydı –çünkü eğer Oxford’a girerse, o zaman bu yıldan sonra en az iki yıl daha Max ile birlikte olacaktı. Bunun nereye götüreceğini kim bilebilirdi?

“Okul nasıldı bugün?” diye sordu Max.

Avery, Leda’yı düşündü, yüzünde hâlâ kötü, kovalanmış gibi bir ifade vardı; Avery buna çok üzülmişti.

Eris olmayınca her şeyin ne kadar boş hissettirdiğini düşündü. “Bilirsin işte, tipik lise dramaları,” diye kaçamak bir cevap verdi.

Max sırtıttı. “Aslında, pek bilmem. Homburg Schlindle Erkek Lisesi’ne gittim. Drama çok az yer vardı.”

“Dram yok muydu?” Avery sahte bir korku ifadesi takınarak nefesi kesilmiş gibi yaptı. “Nasıl oluyordu da oyalanabiliyordunuz?”

“Çoğunlukla yumruk yumruğa kavga ederek.”

“Doğru, tabii ya.” Avery, Max’i biriyle kavga ederken hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Kendisini rahatsız eden birini destansı bir satranç maçına davet etmesi daha olasıydı.

Yanlarından on dört yaşlarında bir çift kız geçti. Yakalarına, kollarına hatta etek kenarlarına düğme dikili gömlekler giymişlerdi. Her sırada en az bir düğme diğerleriyle uyumsuzdu.

Kızlar Avery’i görünce utangaç utangaç gülümsediler, sonra yanlarından geçince kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar.

“Bunu sen yaptın!” diye haykırdı Max alçak sesle.

“Bilmem,” diye tedbirli bir cevap verdi Avery. Tüm bunlar tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

Max bayağı güldü. “Bu düğme çılgınlığını sen başlat-tın, mülkiyetine bile alabilirsin. Ama sanırım tüm bunların ardındaki ilham perisi *benim*,” diye eklemekten edemedi. “Böyle berbat bir moda anlayışımın olması iyi bir şey.”

“Doğru,” diye yanıt verdi Avery oyuna ayak uydurarak. “Yoksa nereden ilham alacaktım?”

Koridor boyunca yürümeye devam ettiler, izlenimcileri

geçip ilk modern portrelerin olduğu galeriye girdiler. Avery sırayla her bir tuvalin üzerinde göz gezdirip, tanıdık kompozisyonlarını inceleyerek durdu. Max resimlere bakıyormuş gibi yapıyordu ama Avery aslında ona baktığını gördü.

“En sevdiğin hangisi?”

Avery kafasını salladı. “Seçim yapamam.”

“Elbette yapabilirsin,” diye ısrar etti Max. “Müzenin yandığını farz et ve diyelim yalnızca birini kurtaracak zamanın var. Hangisini kurtarırdın?”

Her nedense Avery bu varsaymalı oyunlardan hoşlanmazdı. Max bu türden bir soruyu ilk kez sormuyordu; hep böyle etrafındaki şeyleri özetlemeye çabalar, şeyleri net bir biçimde ayırt edilebilir kategorilere göre düzenleyip onları orada tutmaya özen gösterirdi. Avery’nin en sevdiği resmi bilmek istiyordu ki biri ona Avery’nin sanat tarihi dersleriyle ilgili soru soracak olsa, *Evet, okuduğu şey bu ve en çok bu sanat yapıtını seviyor*, diyebilirdi.

Sanat tarihi şeyleri kademelendirip onları en yüksek seviyeye çıkarmakla ilgili değildi. Dikkat ve takdir etmeyle ilgiliydi –insanların yüzyıllar boyunca bir şey söylemek, biraz daha az yalnız hissetmek adına çabalarken yarattıkları tüm o harikulade şeyler arasından bağlayıcı bir parçacık bulma arayışı.

“Belki... *Madame X*.” Avery başını sallayarak daracık siyah elbisesi içindeki gizemli kadının o meşhur portesini işaret etti. Kadında alttan alta sezilen bir kırılma vardı, sanki gerçek benliği dünyaya sunduğu yüzden çok farklı gibiydi.

“İyi seçim. Ama güzelliği seninkine yaklaşıyor bile,” dedi Max. Avery’nin göstermek istediği şeyi görememişti.

Avery kendini *Atlas olsa anlardı*, diye düşünürken yakaladı ve hemen kendine böyle düşündüğü için kızdı. Max'ten onu Atlas'ın anladığı gibi anlamasını beklemek haksızlıktı. Max onunla tanışalı bir yıldan az oluyordu; oysa Atlas onu neredeyse tüm yaşamı boyunca biliyordu.

Max vızıldamaya başlayan tabletini çıkarmak için cebine uzandı. Hâlâ kontaklenleri takmayı reddediyordu – bu da Avery'nin Max'la ilgili sevdiği birçok şeyden biriydi.

Tabletine bakıp ona “Yurttan birkaç kişi bu gece holo izleyeceklermiş,” dedi. “Gitmek ister misin?”

“Elbette,” dedi Avery rahatlıkla. Karanlık, kimsenin birbirini tanımadığı bir tiyatro salonunda oturma fikri hoşuna gitmişti.

Müze'nin ana girişine doğru dönerlerken eski uygarlıklar galerisinden yürümeleri gerekiyordu. Rafları sayısız kırık şeylerle, mücevher parçaları ya da rengi kaçmış kil parçacıklarına dönüşmüş yemek araç gereçleriyle doluydu.

“Bu salonu hiçbir zaman sevmedim.” Avery etiketin de basitçe “Kullanımı bilinmiyor,” yazılı birtakım çömlek parçalarının önünde durmuştu. “İnsanlar bu şeyleri muhtemelen *hayatta kalmalarına* yardımcı olabilmesi için yaratmışlar, oysa biz şimdi ne için kullanıldıklarını bile bilmiyoruz.” Tüyler ürpertici biçimde hüznü bir durumdu. Bu ona yüzyıllar sonra gelecekteki insanların çağdaş aygıtlar hakkında söyleyeceklerini düşündürüyordu –bir gün bir bilim insanı kazılar sırasında onun güzellik değneğini bulduğunda neye hizmet ettiğini merak eder miydi acaba?

“Bu şeylerin neye yaradıklarının ne önemi var?” diye

omuz silkti Max. “İncelemesi, araştırması ilginç olabilir ama şimdiki zaman üzerinde gerçek bir etki yaratmıyor. Şu anda odaklanması gereken en önemli şey, dünyayı biz hâlâ içindeyken, daha iyi bir yer kılmak olmalı.”

Avery bir an Max’in nasıl böyle tekinsiz biçimde babası gibi hissettirdiğine hayret etti.

“Bir de, elbette, seninle zaman geçirmek. Benim asıl odak noktam bu,” diye ekledi Max ve bunu öyle bir tebesümle söyledi ki, Avery’nin bütün tereddütlerini silip süpürüverdi. Avery dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurmak için yukarı uzandı.

“Benim de,” dedi vurgulayarak.

CALLIOPE ·

Calliope yuvarlak podyum üzerinde bir öne bir arkaya eğilerek aynada yansımasını gördüğü şeyden tek kelimayle tiksiniyordu.

Tüm zamanların en sarsıcı gelin nedimesi elbisesini giymiş olmalıydı. Korkunç bir tül ve saten karışımıydı; boyun kısmı kare gibi biçimlenmişti, muazzam şişkinlikteki kolları dirseklere doğru daralıp bileklere doğru genişliyordu. Hacimli eteği üst üste yığılmış tül katmanlarından oluşuyordu. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi elbise boyundan fiyonkla bağlanan bir *pelerinle* tamamlanıyordu.

Calliope'nin kumaş şeritleriyle kaplanmamış tek parçası yüzüydü. Perde giymiş gibi hissediyordu.

Yanındaki podyumda Livya duruyordu; aynı ucube elbisenin altına gömülmüştü. Kalp şeklindeki yüzünün etrafına cansız ince tutamlar halinde dökülen saçlarıyla her zamanki gibi solgun ve bitkin görünüyordu.

“Ne düşünüyorsunuz kızlar?” diye sordu Elise. Calliope annesinin endişeli gözlerle Nadav'ın annesini hedef al-

dığını gözden kaçırmamıştı; müstakbel kayınvalidesi Tamar ellerini fazla resmi biçimde kucağında kavuşturmuş, yakınlarda bir koltukta oturuyordu. Bu elbiseleri o seçmişti.

“Harikalar,” dedi Calliope bitkinlikle. Dürüst olmak gerekirse, dünyada kendisini bu kadar çirkin gösterebilecek bir giysi olduğunu bilmezdi. Her şeyin bir ilki var, diye düşündü.

“Bence mükemmeller,” diye atıldı Livya; sanki orada değilmiş gibi Elise’in yanından geçip doğruca büyük annesine gitti. Yaşlı hanımın yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim, Boo Boo.”

Calliope bu saçma takma isim karşısında gözlerini döndürmemek için kendini tuttu.

Saks Fifth Avenue’daki* gelinlik mağazasındaydılar, ki o artık Beşinci Cadde’de değil, Kule’nin merkezine doğru bir yerde bulunan Serra Sokağı’ndaydı. Prova odası, şeftali renkli kadife kanepeleri, beyaz pelüş halıları, hat-ta büfeye dizilmiş bir tepsi kremalı pötifurla hayata gelmiş bir düğün pastasını andırıyordu.

Gerçi en çarpıcı olanı da aynalardı. Her yerdeydiler, öyle ki, bir kız kendini aklının alabileceği ve alamayacağı her açıdan görebilirdi.

Normalde böyle yerlerde –güzel şeylerle dolu havalı, pahalı mağazalarda– olmak, Calliope’yi sakinleştirirdi. O mağrur görünüşleriyle ilgili bir şeydi bu, kapılar açıldığında beklentiyle bir sessizlik olur sonra içeride dizili duran tüm o güzel zengin şeyleri görürdünüz. Ama bugün etrafındaki şeyler onunla alay ediyor gibiydi.

* Saks Fifth Avenue: New York’ta Beşinci Cadde’de bulunan bir lüks tüketim mağazası. (ç.n.)

Livya büyükannesinin yanındaki, koltuğa gömülüp şiddetle tabletine vurmaya başladı, suratı asıktı. Elbisesi, etrafında komik biçimde puf puf olmuştu; sıska, dışarı fırlayan kollarıyla insan büyüklüğünde bir kabağa benziyordu. Calliope ağlamak istemeseydi bu manzaraya gülerdi aslında.

“Elise,” dedi gelin satış görevlisi Miranda. “Renk konusunda kesin bir karara varabilir miyiz, dersin? Süper-dokumalar ’ nızlı olsa da, zamanlama konusunda endişelenmeye başlıyorum.”

Livya ile Calliope’nin giydiği örnek elbiseler akıllı ipliklerle dokunmuşlardı: Patenti otuz yıl önce alınmış, değişken, ucuz görünümlü bir malzemeydi. Düğünde giydikleri son elbiseler, elbette, gerçek kumaştan olacaktı; nedime elbiselerinin renginin değişmesini kim ister? Bu akıllı ipliklerle yapılan modeller yalnızca satış amaçlı kullanılıyordu.

Kimse Livya’dan kımıldamasını istememişti ama o herkesin duyabileceği bir sızlanmayla teslim olup Calliope’yle birlikte tekrar podyuma çıktı. Kollarını göğsünde çapraz tuttu; sanki bu uygulamayı tamamıyla yarsız bulduğunu bildirmek ister gibiydi.

“Haydi, morlarla başlayalım.” Miranda tabletine uzandı. Rengârenk bir çubuğun bir tarafı gökkuşağının bütün renklerini gösteriyordu; kırmızı sarıya doğru açılıyor, sonra tekrar mora dönüyordu. Miranda’nın parmakları paletin üzerinde yavaş yavaş ilerledikçe Calliope ile Livya’nın elbiselerinin kumaşları ona göre renk değiştiriyordu; efla-tundan mora, oradan da koyu bir şarap rengine.

“Çiçeklerle görmem gerek,” dedi Elise hevesle; odanın

kenarındaki mermerden bir konsola yöneldi. Üzeri çiçekçilerinin gönderdiği buketlerle örtülmüştü; basit, tamamı beyaz düzenlemelerden muazzam, çok renkli yaprak serpintilerine kadar her şey vardı. Odayı hoş bir bahçe kokusu kaplamıştı.

Giysilerinin yanında laciverte, hatta koyu kırmızıya kadar çeşitli kombinasyonlar denediler. Birkaç kez Elise gülümser gibi oldu ama her seferinde Tamar'ın kafasını sallayarak verdiği kesin itirazlarla karşılaştı. O zaman Elise özür dilercesine omuz silkip, "Henüz istediğimize tam ulaşamadık sanırım. Haydi, başka bir tane deneyelim mi?" diyordu.

Sonunda Miranda nefesini koyuverdi. "Bir ara verelim mi?" diye önerdi. "Senin giysin için nasılsa prova yapmamız gerek; hazır sen de buradayken."

Tamar acı acı boğazını temizledi. "Damadın annesinin elbisesi için de, tabii," diye aceleyle ekledi Miranda.

"Pekâlâ." Tamar ayağa kalktı, inatçı ve yavaştı. Nakışlı, lacivert bir elbise ile uyumlu pillbox şapka giymişti; bukleleri yerinden oynamayacak biçimde saç spreyiyle kask gibi dondurulmuştu. Elise ayağa kalkmasına yardım etmeyi önerdi ama Tamar onu amirane bir tavırla kışkırladı. Pençesini salladığında yüzüklerindeki –her parmağında an az bir tane vardı– değerli taşlar gösterişle parladı.

Herkes prova odalarına çekilip kaybolunca, Calliope, Miranda'nın en yakın masada duran tabletini kapmak için aşağı çöktü. Renk çubuğu boyunca bir ileri bir geri giderken yaptığı şeye yoğunlaşmış, kaşları alçalmıştı, elbiseleri ateşli bir kırmızıya dönüştürüp tekrar geri çekiyordu.

“Bu yaptığın gerçekten çok rahatsız edici.”

Calliope tableti bırakmadan önce sertçe birkaç rengi daha ateşledi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Livya’nın kendisiyle konuşmasına alışkın değildi; en azından yalnızlarken. Okulda hiç konuşmazlardı, evde de kendilerini üç kelimeyle kısıtlamışlardı; ayrı ayrı odalarına çekilmeden önce dairenin bir ucundan öteki ucuna selam gönderiyorlardı. Hangisi daha az konuşacak diye yaptıkları ilan edilmemiş bir yarışma gibiydi.

“Hayır, dilemiyorsun.”

“*Efendim?*”

“Özür falan dilemiyorsun.” Livya’nın renksiz kirpiklerinin altındaki gözleri iyice açılmıştı. “Yalan söylemek ayıptır. Dilemek istemiyorsan özür dileme.”

“Neden bahsettiğini...”

“Bana rol yapmana gerek yok. Hem zaten bu rol sana yakışmıyor,” diye sertçe yanıt verdi Livya; sesindeki o yapış yapış, şurubumsu tatlılık tamamıyla gitmişti.

Calliope omuzlarını dikleştirdi. Onlarca aynadaki yansıması da aynı şeyi yaptı, çenelerini sessiz, kuşku bırakmayacak bir gururla hafifçe yukarı kaldırdılar. “Ne demek istediğinle ilgili hiçbir fikrim yok,” dedi soğuklukla.

“Tabii. Sen yalnızca evsiz yurtsuz bir insan seversin, değil mi ya?” Livya başını yatırdı. “Annenle birlikte yıllar boyunca tüm dünyayı dolaşıp gezegeni kurtararak kim bilir *nasıl* bir etki yarattınız. Bu arada unuttum, düğüne neden hiçbir arkadaşın gelmiyordu?”

Calliope müstakbel üvey kız kardeşine bakmaktan kaçınarak çan biçimli eteğindeki tülleri kabartmak için eğildi. “Birçoğu için yol çok uzak,” diyerek, annesiyle geçtiği-

miz aylar boyunca tekrarladıkları yalanları sayıp dökme-ye başladı. “Üstelik birçoğunun buna maddi gücü yetmez.”

“Ne yazık. Onlarla tanışmak için nasıl da sabırsızlanı-yordum,” dedi Livya; hiç ikna edici değildi. “Biliyor musun, babam insanlara çok zor güvenir. Geçmişte çıktığı kadınla-rın çoğu onunla parası için birlikte oldular. Annende en çok sevdiği şeylerden biri de gerçekten iddia ettiği gibi özverili olması. Hayatta ilgilendiği tek şeyin dünyayı kurtarmak ol-ması. Onu hiçbir zaman o şekilde kullanmayacak olması.”

Calliope, Livya’nın sözlerindeki –daha çok *iddia etme* şeklindeki– meydan okumayı duymuştu ama yalan söyle-meye devam etmenin daha güvenli olduğuna karar verdi. Kolunun arkasındaki ince koyu saçları batıyordu.

Livya gibi kızlar asla anlayamazlardı. Bir şey istedik-lerinde tek yapmaları gereken ellerini uzatıp anne baba-larından istemektir; *lütfe* *ama lütfe*. Calliope ise harca-dığı her bir nanodolar için flört etmek, komplo kurmak, insanları kullanmak zorunda kalmıştı.

“Biliyor musun,” diye devam etti Livya, “Bu haftanın başında bizim evde çok tuhaf bir şey gördüm. Sana biri-nin gece bizim evden gizlice sıvıştığına yemin edebilirim, hafta arası, fahişelerinki gibi gümüş bir elbiseyle.”

Calliope kendi kendine tekme atabilirdi. Aynı rolü her-kesin iyiliği için gereğinden fazla uzun oynayınca savaşa-ramıştı. Çevirdikleri dolapların genellikle en fazla dört aylık süre sınırı olması tam da bu yüzdendi işte: Bir yer-de ne kadar uzun kalırlarsa yakalanma riski o kadar ar-tıyordu. Dokuduğunuz hikâye ne kadar ikna edici olursa olsun, yalanlar ve boşluklar sonunda sizi yakalıyordu. So-nunda hata yapıyordunuz.

“Dikkatli olsan iyi olur, arka arkaya çok fazla SAT testi çözdün galiba,” diye yanıt verdi Calliope dikkate değer bir soğukkanlılıkla. “Halüsinasyon görmeye başlamışsın sanki.”

“Doğru. Çünkü senin gibi bir kız kuyular kazıp kefaleri kurtarır ya da annenle artık neyle ilgileniyorsunuz onun peşindedir, senin gibi bir kız asla sıvışıp kaçmaz,” dedi Livya tatlılıkla.

“Öyle.” Calliope tableti geri alıp renk çubuğunu öfkeyle kaydırmaya başladı, gitgide daha hızlı; elbiselerinin tonlarını öylesine hızlı değiştirmeye başlamıştı ki mide bulandırıcı bir hal almıştı.

Tam o sırada prova odalarından Elise ile Tamar’ın ayak sesleri duyuldu. Calliope tableti çabucak yanına indirip giysilerini soluk bir güvercin griliğinde bıraktı.

“Ah! İşte bu!” diye karga gibi öttü Tamara, üzeri ağlarla çevrili, el bileklerine doğru gittikçe incelen uzun kollu mor bir şeyle odaya girerken. Calliope’ye göre üzerindeki onu her zamankinden de fazla cadiya benzetmişti.

Tamar kararlılıkla Miranda’ya döndü. “Elbiseler bu yumuşak griyle mükemmel olacak. Sonuçta bu bir sonbahar düğünü.”

“Ne hoş!” diye haykırdı Elise, har zamanki gibi yumuşak başlılıkla. Müstakbel kayınvalidesini kucaklamak istedi ama o inatçı bir sessizlikle öylece durdu.

Sonra Elise öne doğru bir adım attı, iki genç kızı kollarıyla sararak kendine doğru çekti; tıpkı mutlu bir aile gibi. “Benim kızlarım,” dedi usulca.

“Elbisen büyüleyici olmuş, Anne,” diye yanıt verdi Calliope. Elise’in giysisi uzun kollu ve yüksek hoyunluydu

ama pasaklı değil, zarif ve vakurdu; elle dikilmiş danteline ışığı yakalayan kristaller serpiştirilmişti.

Livya geri kalmamak için araya girdi. “Kesinlikle mükemmel görünüyorsun, Elise,” dedi aşırı resmi ama sırnaşık bir ses ve yapmacık bir sırtışıla –az önce orada olan o tehditkâr yaratıktan eser yoktu.

Calliope üçünün yüzünün yansıdığı yere baktı; çevre ışığıyla aydınlatılmışlardı. Aynada Livya’yla göz göze geldiler. Kız ona aklıkla; gözlerini bir yırtıcı gibi açmış, ufalcık bir zayıflık işareti bekleyerek bakıyordu.

Calliope gözlerini kırpmayı reddederek dik dik kıza bakmaya devam etti.

LEDA

Leda hiç tanımadığı bir sokakta bir yandan Watt'ı takip ederken, bir yandan da kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu merak ediyordu.

Watt ona öğleden sonra bir mesaj atmış ve Mariel'le ilgili bir şey göstermesi gerektiğini söylemişti. *Dokuzda Bammel Geçidi monoray istasyonunda buluşalım*, diye ısrar etmişti.

Leda yavaşça bir yoga nefesi almış, zihnini sakinleştirmeye çalışmıştı. Watt'ı tekrar görmeye, güçlkle koruduğu hassas dengesini alt üst etmeye hazır değildi. Ama bu soruşturmanın gerçeği ortaya çıkarmasından duyduğu korku Watt'la yüzleşmekten duyduğu korkudan daha kötüydü.

Dürüst olmak gerekirse Leda zaten oldukça tedirgindi. Polis karakolundaki sorgulamadan bu yana o eski kâbusları yine görmeye başlamıştı; üstelik eskisinden de kötü biçimde –çünkü şimdi Eris'in ölümünün imgeleleri, Mariel'in boğulduğu, buz gibi amansız ellerle Leda'ya uzandığı titrek görüntülerle değişmişti. Leda nefes nefese

kendini ondan kurtarmaya çalışıyor ama Mariel onu aşağı çekmeye devam ediyordu...

"Tamam. Orada olacağım," demişti Watt'a.

Monoraylar şehirden kurtulup havada yılan gibi ilerlemeye başladığında, Leda, East River'ın yüzeyine bakmaktan kendini alamamıştı. Sessiz motorlarıyla birkaç tekne suyu keserek ilerliyor, dümen sularının V'leri karanlılıkta kayboluyordu.

Ürkütücü biçimde soğuk görünüyordu, yarım ayın ışığı nehrin çırpıntılı sularında kırılıp parçalara bölünüyordu. Leda ürpererek farkında olmadan Watt'a yaklaşıtı; kâbuslarını düşünmemeye çalışıyordu.

Etrafındaki sokak lambaları titreyerek canlandı; ışıkları, altlarında havuzlar halinde kaldırıma vuruyor, kaldırımlar hava araçlarını havada tutan manyetik talaşların sahte kıvılcımlarıyla parıldıyordu. Öyle hızla geçen bir sürü hava aracı olduğundan değil. Kule'nin hantallığı yüzünden öğlene doğru kararan Brooklyn'e gelen insanlar yıldan yıla azalıyordu.

Leda onca aydan sonra şimdi yanında duran Watt'la burada olduğuna inanamıyordu. Bu ona tuhaf biçimde gerçeküstü bir his veriyordu; gerçekliğin ağlarından kayıp kendini yine bir yıl önce olduğu yerde buluvermiş gibiydi. Ona kaçamak bakışlar atıp duruyor, sanki *bu* Watt'ı hatırladığı Watt'la kıyaslamaya çalışıyordu –saçları sanki biraz daha yoğunlaşmış, biraz daha asileşmişti, gözleriyse her zamanki gibi ışıltılıydı.

Watt onu kendisine bakarken yakalayıp gülümsedi. Leda yanağının içini ısırıldı; utanç içinde kıpkırmızı kesilmişti.

“Nereye gidiyoruz?” Çaresizce bir şey söyleme gereği duymuştu, herhangi bir şey; sessizlik sanki nasıl yorumlayacağını bilemediği anlam katmanlarıyla kaynaşıyor gibiydi. “Yoksa bir yere gittiğimiz yok mu? Burada bu vahşi doğanın ortasında öyle amaçsızca yürüyor muyuz?”

“Doğru, tabii Brooklyn vahşi doğanın ta kendisi ya,” diye ifadesizce cevap verdi.

“Tabii, neden olmasın!”

“Söz veriyorum, buna değecek,” diye Leda’ya güvence verdi. “Bana güven yeter.”

Watt’a güvenmek mi? Aralarında öylece yatan tutulmamış sözleri düşününce bu biraz zordu. Leda, Watt’ın gözlerine bakmamak için başını çevirdi.

Sağlarında iki kız küçük bir bitbank kulübesinde duruyordu: Bunlar kontaklensleri olmayan insanların bakiyelerine bakıp transfer yapabildikleri dokunmatik ekran istasyonlarıydı. Kızların aslında kulübeyi kullanmadıklarını anlamak Leda’nın bir anını aldı. Arayüzün üstündeki gümüş bombeli güvenlik aynasında yansımalarına bakıyor, saçlarını düzelterip dudaklarına parlatıcı sürüyorlardı. Biri aynadan Leda’yla göz göze gelip, yer açmak ister gibi kibarca kenara çekildi.

“José’nin Yeri’nden önceki son ayna,” diye açıklayarak gülümsedi kız.

“Ha, teşekkürler,” diye geveledi Leda. José’nin Yeri de neydi?

“Orada görüşürüz,” diye yanıtladı Watt. Leda iki kızın da Watt’a bakışlarındaki sıcaklığı istemeden fark etmişti. Aptal bir nedenden ötürü bu onu rahatsız etti.

Leda, Watt’ı eski kahverengi taştan bir binanın sun-

durmasına kadar takip etti. Pencereleerde binanın ön yüzünün cansız, hatta uğursuz görünmesine neden olan koyu renkli perdeler asılıydı; sanki pencereler boş, ifadesiz gözlermiş gibi. Kapının boyaları soyuluyordu ve üzerine İPOTEKLİ MAL. İÇERİ GİRMEK YASAKTIR yazılı bir not iliştirilmişti.

“Watt...” diye başladı Leda ama Watt ön kapıyı itince itirazı dudaklarında kaybolup gitti. Kapı kolay açılmıştı.

Leda, Watt’ın arkasına yapışmış, soluk duvar kâğıdına bakıyordu. Sıkışık girişin ortasında, ahşap bir merdivenin önünde, yaşlılarıymış gibi görünen uzun boylu, beyaz bir çocuk duruyordu. Leda yanılısamaya yer bırakmayan kakhaha ve müzik seslerini duydu; ikinci kattan geliyordu. Watt’a şaşkın bir bakış attı.

“Sizi tanıyor muyum?” diye sordu güvenlik elemanı.

Watt bir an bile duraksamadı. “Selam Ryan. José’nin arkadaşıyız. O burada mı?”

“Daha sonra gelecek,” diye yanıtladı Ryan bir parça daha az düşmanlık göstererek; yine de merdivenin tepesindeki şey ile Watt ve Leda’nın arasında durmayı kararlılıkla sürdürüyordu. “Kişi başı kırk nano.”

“Pekâlâ. Transferi onayla,” diye mırıldandı Watt. Kapıdaki görevli ile bakışlarını kilitleyip başını sallayarak, kırk nanodoları kendi bitbank hesabından onunkine geçirdi. Leda da aynısını yapmaya başlamıştı ki Watt başını sallayıp onun giriş ücretini de ödedi ve Ryan kenara çekilip geçmelerine izin verdi.

“Burada ne işimiz var?” diye tısladı Leda, merdivenden yukarı kendilerine yol açarlarken.

“Mariel’le ilgili bazı cevapları burada bulmayı umuyo-

rum –mesela ne biliyordu ve bildiklerini kime anlattı,” diye açıkladı Watt. “Buraya sık gelirmiş.”

“Elbette gelir,” dedi Leda gizemli biçimde. Dışarı fırlamış bir çiviye takılarak alçak sesle küfretti. “Kim yıkılmak üzere olan bir binanın içinde boş boş dolanma ayrıcalığı için para ödemek *istemez* ki?”

Watt usulca “Korkman anlaşılır bir şey,” diyerek onu sakinleştirmek için uzandı.

Leda, Watt’ın elini itti. Onu bu kadar yakından tanıdığı için Watt’a birden öfkelenmişti. “José kim?”

“José bir süredir bu işi yapıyor: Terk edilmiş evlerde partiler düzenleyip, insanlardan giriş parası alıyor. Aynı zamanda Mariel’in kuzeni,” diye yanıtladı Watt merdivenin başına ulaştıklarında; Leda birden sustu.

İkinci kattaki oturma odası tümüyle dönüşüme uğramıştı. Odanın her iki yanına geçici içki istasyonları kurulmuştu. Müzik küçük yumurta biçimli hoparlörlerden etrafa yayılıyordu. Loş ışık ak-ampullerden sızıyordu; bunlar enerjisini nano kablolardan sağlayan tek kullanımlık ışık küreleriydi ama yalnızca birkaç saat dayanabiliyorlardı. *İpotekten dolayı elektrik kesilmiş olmalı*, diye düşündü Leda. Akıllıcaydı.

Ama en çarpıcı olanı, mekâna sıkışmış düzinelerce genç insandı.

Hepsi, açılı hareketli dövmeleri, üç boyutlu cilt aplikeleriyle azgın ve huzursuz bir tarzda güzel görünüyordu. Leda orantısız etek boyları, diz boyu çoraplarla eşleştirilmiş mikro-mini etekler, canlı çarpıcı renklerle parlayan triko plastik elbiseler gördü. Bir kız minik metal halkalarla birbirine bağlanmış plastik karelerden oluşan bir el-

bise giymişti. İçlerinden bazıları Leda ile Watt'ın gelişyle onlara bakıp aralarında söylendi.

Leda ani, yapış yapış bir korkuyla boğuluyormuş gibi hissetti. “Yapamayacağım. Yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapamayacağım; geçen gün Cord'un partisinde *güçlkle* dayanabildim. Buna hazır değilim.” Acıyla yüzünü buruşturup büzüldü ama Watt uzanıp onu iki dirseğinden kavradı.

“Benim tanıdığım Leda Cole'a ne oldu?” diye sordu; sesi alçak ve ısrarlıydı. “O kız hiçbir şeyden korkmazdı.”

O kız her şeyden korkardı, diye düşündü Leda. *Yalnızca korkusunu saklamakta daha başarılıydı.*

“Ben burada seninleyim. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum,” diye ekledi Watt.

Leda bunun tutulması imkânsız bir söz olduğunu biliyordu. Ama birden Dubai'yi düşündü –suda çaresizce yat-tığını, sonra Watt'ın çalıntı bir uçan kaykayla boyun kırma hızında onu kurtarmaya geldiğini düşündü. Watt'la olduğunu anladığı anda rahatlayarak kendini güvende hissettiğini hatırladı.

“Pekâlâ. Kalabiliriz,” dedi tereddütle ve odaya bir daha göz attı.

Leda çabucak güzel siyah bluzunu kaldırdı ve bir ucundan düğüm yapıp bağlayarak onu göbeği açıkta bırakan bir üste dönüştürdü. Parmaklarını kısa yoğun saçları arasında gezdirerek buklelerini açtı. Sonra cebine uzanıp parlak kırmızı bir boya çıkardı ve onu dudaklarına sürdü.

“Öyle bakmana gerek yok,” dedi Watt'a mağlup olmuş biçimde. “Uyum sağlamaya çalışıyorum işte.”

“Bakmıyorum –özür dilerim– demek istediğim, eğer

bakıyorsam, ne kadar güzel olduğuna bakıyorumdur,” dedi Watt tereddüt ederek.

Leda nefesini tuttu ve çabucak kafasını salladı. Watt'ın bu türden hisleri değişmesine izin vermeyi reddediyordu. Onlar *eski* Leda'ya aitti ve eski Leda'yla yollarını ayrıralı çok olmuştu.

“Ciddiyim, Watt. Bir daha böyle bir şey söylersen giderim,” dedi Watt'a; yüzünü örten o hafif isyankâr ifadeyi görmezden geldi. “Şimdi, planımız nedir?”

“Buraya geldiğinde José'yle konuşmamız gerek. Mariel onunla oldukça yakınmış; Mariel'in bildikleriyle ilgili bir fikri olabilir.”

“Nasıl öğreneceksin? Kontaklenslerine mi sızacaksın? Yoksa tabletini mi çalacaksın?”

“Onunla *konuşmayı* deneyebiliriz, diye düşünmüştüm. Bir zamanlar bana zeki bir kızın söylediği gibi, her sorunun korsanlıkla çözülmesi gerekmiyor,” dedi Watt, Leda'ya.

Leda o anıyla kızardı. Watt'la ilk öpüşükleri gece söylediği bir şeydi. “Pek ince düşünülmüş bir plan sayılmaz.”

“Bazen başarıya götüren anahtar basitliktir,” diye karşı çıkıp omuz silkti Watt. “Beklerken beer pong* oynamak ister misin?” dedi ve “Sodayla elbette,” diye sözünü değiştirip, grafen şarj paketleriyle çalışan bir dizi beer pong masasının durduğu uzaktaki duvarı işaret etti. Onlardan biraz daha büyük olan bir grup çocuk, etrafına toplandıkları masalara vurup oyunda olan bir şeylere bağırıp çağırıyorlardı.

Leda'nın boğazı düğümlenir gibi oldu. Dünyada Watt'la

* Oyuncuların pinpon toplarını bira bardaklarına atmaya çalıştıkları bir içme oyunu. (ç.n.)

beer pong oynayamazdı. Aralarındaki ilişkinin net biçimde profesyonel olmasına gerek duyarken bu fazla *neşeli*, fazla rahat kaçacaktı.

“Ya da sessizlik içinde birbirimize bakmayı sürdürebiliriz,” diye devam etti Watt keyifle.

Leda o eski rekabetçi içgüdüsünün inatla yüzeye çıktığını hissetti. “Seni beer pong’da yenmek kadar hiçbir şey beni mutlu edemez,” diye sertçe karşılık verdi Leda. “Ama boş masa yok.”

“Sorun değil,” dedi Watt rahatça. “Kulplu bir sürahi kapıp benimle şurada buluşur musun?” Leda onunla tartışmadan, Watt çocukların olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Leda bir dakika sonra elinde limonata dolu plastik bir sürahiyle döndüğünde, Watt mal sahibi rahatlığıyla bir masaya dayanmıştı. “Dernek sıçanlarını nasıl temizledin?” diye sordu Leda; istemeden de olsa etkilenmişti.

“Korkutup kaçırdım.”

“Tabii, *ne* korkutmuşsundur, kim bilir.” Leda gözlerini döndürdü. “Nadia’yla hesaplarına girip hoşlandıkları insanlardan sahte mesajlar gönderdiğini söylesek, daha doğru olur.”

“Sihirbazlar asla sırlarını açığa vurmaz,” dedi Watt gizemli biçimde. Limonatayı bardaklara doldurdu; bardaklar o kadar ince bir metaldendi ki kâğıttan daha hafif gibiydiler. Sonra bir düğmeye bastı ve bardaklar masanın güçlü mıknatısının etkisiyle aniden havalandı; yere dik şekilde bir üçgen biçiminde düzenlenmişlerdi. Vakumlu minik baloncuklar içerdeki sıvının dökülmesini engelliyordu.

“Bu oyunu ilk icat ettiklerinde kuvvet alanı diye bir şey olmadığını biliyor muydun?” Watt beyaz pinpon toplarından birini eliyle tartıp onu ileri geri atıyordu. “Anlaşılan vuramadıklarında insanların pinpon toplarının peşinde koşup durmaları gerekiyormuş.”

“Ağırdan almayı bırak, Watt.”

Watt kahkaha atıp topu ters bir köşeye attı. Top zıplayıp kuvvet alanının dışına çıktı ve yüzeyde takırdadı.

Leda istemeden hatlarına bir tebessümün yayıldığını hissetti. Elini uzattı ve pinpon topu avucunun içine süzüldü; bir büyüye kapılmış gibi güçlü üç boyutlu sensörlere karşılık vermişti.

“Kendine haksızlık etme. Rebound atışları ileri seviye hamlelerdendir.” Topu bilerek kuvvet alanına karşı attı. Top duyulabilir bir cızırdamayla çarpıp takırdayarak Watt’ın bardaklarından birine girdi.

“Etkileyici.” Watt bardağı şerefe kaldırıp dikti. Leda kollarını sıyırıp tekrar pinpon topuna uzandı; kötücül bir ifadeyle sırtıyordu.

“Şimdiden teslim olmaya ne dersin?”

“Asla.”

Oyuna ısındıkça Leda kalp atışlarının rahatladığını hissetti, karnındaki o gergin düğüm yavaş yavaş açılıyordu. Tuhaf ama Watt’la daha önce hiç gerçekten *takılmamışlardı*. Ya birbirlerine komplo kuruyorlar ya da *başka* birine karşı komplo hazırlıyorlardı ya da etrafta sinsi sinsi dolanıp gizlice birlikte oluyorlardı. Sonunda nasıl hissettiklerini itiraf ettiklerindeyse artık çok geçti: Leda, Eris’le ilgili gerçeği öğrenmiş ve dibe vurduktan sonra kendini bırakıp Watt’la birlikte olamayacağını anlamıştı.

Yine de normalmiş gibi davranmak güzeldi. Kısa bir süreliğine de olsa.

Leda birden taş kesildi. Ne yaptığını zannediyordu? Watt'ın yanında rahatlamamalıydı; kendisini güldürmesine izin vermemeliydi. Watt'ın tekrar yaklaşmasına izin vermeye gücü yetmezdi, ne kadar kolay...

Watt birdenbire pinpon topunu bırakıp eliyle masanın yüzeyine vurarak oyunu yarıda kesti. "José burada."

Leda dönüp, Watt'ın kimden bahsettiğini anladı.

José odada kesin bir otoriteyle yürüyordu. Onlardan birkaç yaş büyük görünüyordu: Tıknazdı; kısa kesilmiş koyu renk sakalı vardı. Kırmızı siyah hareketli dövme-ler pazısının etrafından kıvrılıp tişörtünün altında kayboluyordu.

Leda aceleyle, çoktan José'nin hayranlarından oluşan çemberin kenarına gitmiş olan Watt'ı takip etti. José sonunda şaşırmış ama kibar bir ifadeyle onlara döndü.

Watt boğazını temizledi. "Selam José. Seninle biraz konuşabilmeyi umuyorduk. Yalnız," diye ekledi ama José bir şey söylemedi. "Mariel hakkında."

José'nin eliyle yaptığı ufak bir jestle etrafındaki insanlar birden partinin içine dağıldı. José, Leda ile Watt'ı yanda bir odaya aldı, içerde birkaç kızın birkaç santimetrelilik suda çıplak ayakla oynadıkları küçük bir bebek havuzundan başka bir şey yoktu. Kızlar José'ye şöyle bir bakıp hemen kaçtılar.

"Mari'nin arkadaşı mıydınız?" diye sordu José, soruyu soruş biçimi onlara inanmadığını gösteriyordu.

Leda yalan söylememenin daha güvenli olacağına karar verdi. "Aslında Eris'in arkadaşlarıydık," diye araya girdi.

“Anlıyorum. Yüksek seviyeliniz yani,” dedi José kısaca; sanki bu her şeyi açıklıyordu. Gözleri Leda’nın kıyafeti üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinirken eğlenirmişçesine parlıyordu; sonra Watt’a döndü. “O da ama erkek arkadaşın değil.”

“Erkek arkadaşım değil,” dedi Leda sabırsızlanarak; bu açıklamanın yarattığı acıyı duymazdan geldi. “Buraya Mariel hakkında daha çok şey öğrenmek için geldik. Bu partilere sık gelirdi, değil mi?”

José’nin ifadesi karardı. “Lanet olası her gün, her dakika o gecedan pişmanlık... O kadar kötü bir haldeyken eve yalnız yürümesine izin vermemeliydim...” Sesi titremeye başlayınca bakışlarını çevirdi.

Ha, Leda anlamıştı. Belki de Mariel ölmeden önce en son bu partilerden birinde görülmüştü. “Senin suçun değil. Bu olay... Gerçekleşmeden önce Mariel’in hayatında sürüp giden çok şey vardı,” diye söze girişti; bu açıklama fazla mı gözü pek oldu, diye meraklandı.

“Elbette çok şey sürüp gidiyordu. Kız arkadaşını daha yeni kaybetmişti!” diye patladı José, sonra iç geçirerek sustu. “Eris’i gerçekten sevmiştin, biliyor musunuz?”

“Biliyorum,” dedi Leda usulca, oysa ne yazık ki bunun uygunsuz olduğunu biliyordu: “Üzgünüm.”

“Kendimi suçlamadan edemiyorum,” diye devam etti José; onlardan çok kendiyile konuşuyor gibiydi. “Sürekli onu düşünüyorum; o gece onunla eve yürüseydim şimdi ne yapıyor olurdu diye merak ediyorum. Günlüğünü çalmayı bile düşündüm; sırf son yazdıklarını okumak, sesini tekrar duymak için.”

Leda’nın bakışları canlanmıştı. “Günlüğü mü?”

“Son aylarda Mari yanında kâğıt kapaklı bir defter taşımaya başlamıştı. Onsuz evden çıkmazdı,” dedi José, sonra omuz silkti. “Verdiği o eski moda hissini sevdiğini söylerdi.”

Leda ile Watt birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. Mariel gerçekten şeylerin düşük teknolojili olmasıyla mı ilgileniyordu –yoksa Dubai’deki o geceden beri bildiği Watt ve kuant bilgisayarından mı saklanmaya çalışıyordu? Eğer öyleyse, işe yaramıştı. Watt ile Nadia elektrikle işleyen her şeye sızabilirlerdi ama ikisinin de bu defterden haberi yoktu.

“Mariel’in oraya ne yazdığını hiç görmedin mi?” diye sordu Watt; bu düşüncesizliği yüzünden Leda onu tekmeleyebilirdi.

José alınmış görünüyordu. “Mahremiyetine asla böyle saldırmazdım. Neden bu defteri bu kadar merak ettiniz?” Gözleri kısılmıştı. “Hem siz adınızı söylemiş miydiniz?”

Birden ortalığı harareti gittikçe yükselen bir sessizlik kapladı. “Artık gitmemiz gerek,” dedi Leda ve çabucak dö-nüp çıktı. Watt da hemen peşinden gitti.

Monoray istasyonuna geri yürürlerken, hava ince ceke-tini yarıp acı acı içine işliyordu. Leda titrediğini fark etti. Watt koluyla onu sardı, bu kez Leda itiraz etmedi.

RYLIN

“Dışarı çıktığında karamel kokulu kahve paketlerinden alır mısın?” diye sordu Chrissa, dairelerindeki durgun sessizliği bozarak. Buruşuk yatak örtüsünün üzerine yüzükoyun uzanmış, çenesini çapraz kollarının üzerine koymuştu; gözleri yarı kapalı, yepyeni kontaklensleriyle sözde tarih sınavına çalışıyordu. Ama Rylin aslında i-Net’te dolaştığından şüpheleniyordu. Ya da şekerleme yaptığından.

“Asla. Kafein bağımlılığını desteklemeyi reddediyorum.” Rylin paylaştıkları gardırobun önünde çömelmiş, yerdeki döküntü yığınına karıştırarak tokalı motosiklet botlarını arıyordu.

Chrissa dirseklerinin üzerinde doğrularak ablasına bir bakış attı. “*Benim* kahve bağımlılığım, öyle mi? O paketleri okula kaçırıp duran sensin!”

“Çünkü kafeterya organik, vitamin aşılانmış, ‘meditasyona yönelik’ su ürünlerinden başka bir şey satmayı reddediyor,” diye itiraf ederek sırtıttı Rylin. “Pekâlâ. Yeni bir kutu alırım.”

“Her neyse, neden bugün Hiral’la alışveriş merkezine gidiyorsunuz? Pazar günleri orası panayır gibi oluyor.” Chrissa, Hiral’ın adını söylerken biraz burnunu buruşturmuştu. Rylin’in onunla tekrar birlikte olmasından hoşlanmıyordu; oysa Hiral, Chrissa’nın gönlünü almak için elinden gelen her şeyi yapıyordu –ona muzlu dondurma alıyor, bozulduğunda kulaklıklarını tamir ediyor, voleybol takımındaki hoşlandığı kızla ilgili durmaksızın anlattıklarını dinliyordu. Yine de Chrissa, Hiral’ı onaylamıyordu.

Rylin yılgınlığını göstermemeye çalıştı. “Neden Hiral’la olduğumu kabul edip, bu durumla ilgili tuhaf davranmaktan vazgeçmiyorsun?”

“Tuhaf, öyle mi? Ben tuhaf ne yapıyormuşum? Tuhaf olan sensin,” dedi Chrissa kaçamak olarak; Rylin bunun için gözlerini döndürdü. Kendi kendine Chrissa’nın küçük ve deneyimsiz olduğunu hatırlatmaya çalıştı ama böyle sürekli Hiral’ı onaylamadığını ilan etmesi onu üzüyordu.

“Hiral’dan hoşlanmadığını biliyorum,” dedi Rylin usulca. “Hâlâ onu geçen yıl uyuşturucu sattığı için suçluyorsun. Bu da biraz haksızlık, çünkü bu olaydan asıl etkilenen ben olduğum halde onu affedeli çok oluyor.”

“Bu doğru değil,” diye itiraz etti Chrissa, “*senin* beni böyle suçlaman da haksızlık. Geçmişini asla Hiral’ın aleyhine kullanmam.”

“Öyleyse neden?..”

“Artık onun için büyüdüğünü düşünüyorum, hepsi bu,” dedi Chrissa sözünü esirgmeden. Kontaklenslerini kapatıp parlak yeşil gözlerini Rylin’inkilere dikti. “Ama seni mutlu ettiği son derece açık olduğuna göre, çenemi kapatacağım.”

Rylin bunu nasıl cevaplayacağını bilemedi. Botlarını

minik karpuz baskılı çoraplarının üzerine çekmeye odaklandı. “Her neyse, zaten alışveriş merkezine Hiral’la gitmiyorum; ders çalışmaya gidiyorum,” dedi kısaca.

“Ders çalışmaya?”

“Psikoloji dersi,” diye itiraf etti Rylin, ardından ne geleceğini kesin olarak biliyordu.

“Ha,” dedi Chrissa anlamlı biçimde. “Cord’la.”

Rylin, Chrissa’ya Cord’un psikoloji laboratuvarı partneri olduğunu zaten söylemişti. Tüm bu olanlar o kadar da büyük bir mesele değilmiş, elinden geldiğince aldırımıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama Chrissa geçmişlerini biliyordu ve olasılıkla içini okuyordu.

“Kalabalık bir yerdeki toplumsal gelenekleri incelemek üzere bir saha araştırması yapmamız gerek,” diye açıklamaya çalıştı Rylin. “Alışveriş merkezinin bunun için en kolay yer olacağını düşündük.”

“Toplumsal gelenekler? Bu ne anlama geliyor ki?”

“Davranışsal normlar. İnsanların otomatik olarak, bilinçaltından yaptığı şeyler; çünkü herkes böyle yapıyor.”

“Mm-hmm.” Chrissa, Rylin’in –hafta sonu– eski erkek arkadaşıyla alışveriş merkezine gittiği gerçeğiyle ilgili yorum yapmaktan kaçındı.

Rylin, Chrissa’nın yardımı olmadan da yeterince suçlu hissediyordu. Bunu Hiral’dan saklamakla hata mı ettiğini düşünerek kaygılanmaktan kendini alamıyordu.

Cord’un laboratuvar partneri olduğunu Hiral’a söylemeyi istemişti; gerçekten istemişti. Dün gece Hiral’la Lux’un doğum günü partisindeyken ona söylemeyi planlıyordu. Ama erteleyip durdu. Gece el ele tutuşup en sevdikleri yemek arabasından aldıkları donutları yiyerek eve dönerlerken söyle-

memeye karar verdi. Rylin okul ile Hiral'ın iş programı arasında –sabahın erken saatlerine kadar süren gece vardiyasıydı yine– bu günlerde onu neredeyse hiç göremiyordu. Eski erkek arkadaşından bahsederek neden bu mükemmel geceyi berbat edecekti ki?

Üstelik Cord'la psikoloji dersleri sırasında arkadaşlığına benzer bir şeyin rahatlığıyla, en azından okul sınırları içinde yeni yeni geçinmeye başlamışlardı. Rylin kendi kendine romantik bir şey olmadığını söyleyip duruyordu.

Hem Hiral'a bir şey söylemediği müddetçe bu iş zamanla büyük bir mesele olmaktan da çıkıyordu.

Sonuçta Hiral'dan çok daha büyük bir sır saklıyordu: Mariel soruşturmasıyla ilgili dönüp duran şu heyecanlı olaylar dizisini. Polis soruşturmasıyla bu sır ortaya çıkarsa, işin içinde Hiral'ın da olduğunu anlamaları polislerin fazla zamanını almazdı. İlaçları Rylin için Hiral satmıştı.

Hiral bütün bunları geride bırakmak için o kadar çok uğraşmışken, bu meseleyi tekrar su yüzüne çıkarmayı hiç istemiyordu. Kolay olmadığını biliyordu –Tanrım, dün gece bile Rylin eski arkadaşları V'nin Lux'ın partisinde Hiral'a yaklaştığını, kolunu omzuna atıp bir şeyler fısıldadığını görmüştü. Olasılıkla ona son eline geçen maldan bir fırt vermek istemişti. Ama Hiral yalnızca başını sallayıp onu duymazdan geldi.

Rylin, 500'üncü katın tamamına yayılmış hareketli bir ucube olan Orta-Manhattan alışveriş merkezinin ana kapısına vardığında, Cord'un onu beklediğini görünce şaşırıldı. Kapıların yakınında kollarını kavuşturmuştu; aşırı büyük bir eşofman üstü, ağ desenli spor şortu ve lastik parmak arası terlik giymişti.

“Tanrı aşkına ne kılığına girdin böyle, basketbol takımının su taşıyıcı çocuğu mu?”

Cord farkında olmadan berrak bir kahkaha attı. “Aşırıya mı kaçmışım? Brice’ın dolabını karıştırdım. Tuhaf görünmek istemedim.”

“O zaman sefil derecede başarısız olmuşsun.” *Her zaman ki tişörtü ve koyu renk kotlarıyla son derece iyi görünürdü,* diye düşündü Rylin. Şaşkına dönmüştü. Ama biraz sonra Cord’un neden giyinip kuşanmak –ya da daha çok abartılı biçimde kötü giyinmek– istediğini anladı. “Bu, Kule’de bu kadar aşağı indiğin ilk sefer mi?”

“Kesinlikle hayır. Birçok kez Central Park’a gittim.”

Rylin hayretini gizlemek için gözlerini kırpıştırdı; oysa tahmin etmeliydi. Birlikte olduklarında bile Cord hiç aşağıya, evlerine gelmemişti. Bütün ilişkileri 969’uncu katın sınırları içinde başladı, gelişti ve bitti.

“Eğer benimle olmaktan utanıyorsan başka bir şeyler almaktan mutlu olurum,” diye önerdi Cord. “Gerçi sen güzel görünüyorsun.”

Rylin güldü. “Bunun tek nedeni beni aylardır ilk kez okul üniforması dışında başka bir şeyle görüyor olman,” diye belirtti Rylin.

Cord şaşkınlıkla yüzünü çarpıttı; sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş de farkına varmaktan pek hoşlanmamış gibi.

Çift kanatlı ana kapıdan bir büyük mağazaya girdiklerinde Rylin ansızın aşırı büyük bir duyuşsal saldırıya maruz kaldı. Her şeyden o kadar çok vardı ki –yığınlarca siyah cyra üst, sıralarca ileri dönüştürölmüş kot, bunlara ek olarak kadın ayakkabılarıyla kaplı yüksek duvar-

lar: ince topuklular, topuktan bağıllar ve botlar; kimi kıyafetinize uyum gösterecek biçimde renk değiştirebilir, kimi sürtünme izi göstermeyecek biçimde kendi kendini onarabilirdi. Çoğu, yürümekten oluşan mekanik enerjiyi elektriğe dönüştürerek doğrudan Kule'nin ana şebekesini besleyen yeni piezoelektrik* karbon tabanla kaplıydı.

Chrissa haklıydı: Alışveriş merkezi bugün aşırı kalabalıktı. Diğer alışveriş edenlerin nefes almadan yaptıkları konuşmalar Rylin'in üzerine bir yankı odasındaymışçasına çökmüştü. Kontaklenslerinde her an yeni bir reklam belirliyordu –*kotlar yalnızca bir günlüğüne 35 ND! ya da bu hafta belediye başkanlığı seçimleri için oy vermenizi unutmayın!* Hemen kontaklenslerini etkisiz hale getirdi ve görüşünde keşfettiği berraklıkla biraz rahatladı. Bu kontaklensleri alalı bir yıl oluyordu; Berkeley'e başladığında almıştı ama böyle kamusal alanlardaki kalabalıklarda kullanmaya hâlâ alışmamıştı.

"Sanırım sana bunu almam gerek." Cord soft yeşil, kalın askılı bir atlet tutuyordu; atletin üzerinde "OKUL VİDEOLARINI YATAĞIMDAN İZLEYEMEZ MİYİM?" yazıyordu.

"Okul üniformasına uyacağını sanmıyorum," diye şaka yaptı Rylin. Ama Cord'un atleti alması için Rylin'e öneride bulunmadığını, onu Rylin için kendisinin almayı teklif ettiğini kaçırmamıştı. Atletin üzerindeki yazının ne anlama geldiğini anlamış mıydı acaba? Olasılıkla hayatında hiç okul videosu izlememişti. Yukarıda, Berkeley'de dersler özel olarak canlı profesörlerce veriliyordu.

* Basınçsal elektrik: Mekanik basınç altında bırakılan bazı yalıtkan kristallerin bir yüzünde pozitif, karşıt yüzünde negatif elektrik yüklerinin ortaya çıkması. (ç.n.)

Büyük mağazanın öbür ucundaki kapılardan geçerek, alışveriş merkezinin içine, asansör kapsüllerinin toplandığı katedral benzeri iç kısmın merkezindeki o heybetli kümeye doğru yöneldiler. Asansör kapsülleri bir dizi narin mat inciye benzediği kadar hiçbir şeye benzemiyordu; alışveriş merkezinin içinde fiber-kablo kolyeleri boyunca hareket ederken sürekli ayrılıp tekrar bağlanıyorlardı. Asansörler yukarı süzülüyor, yeni insanlar binip indikçe durup hareket ediyorlar ve sonunda tekrar yeryüzüne yöneliyorlardı.

Asansör kapsülü teknolojisi yeni değildi. Geçen yüzyılda, hava araçlarından biraz önce icat edilmişlerdi, büyük ölçekli yerler ve kuşkusuz Kule için kullanışlı değillerdi. Ama alışveriş merkezleri ya da havaalanları gibi bağımsız yerlerde insanları kısa mesafelere ulaştırmak için hâlâ en ucuz ve en etkili yoldu.

“Hazır mısın?” diye sordu Cord, en yakın istasyona doğru yola çıkarlarken.

Onları nanofiber boyunca çeken teknolojinin çalışma biçimi yüzünden kapsüller yalnızca bir uçtan açılıyordu. Rylin’in hiç sorgulama ihtiyacı duymadığı bir nedenden ötürü, herkes kapsüle girip girişe bakmak için arkasını dönüyor, kayan panellerin tekrar açılmasını bekliyordu.

Cord ile Rylin deneyleri için kalabalık bir araca binecekler ve sonra insanların tepkilerini görmek için öne bakmak yerine arkaya bakacalardı. Bu Rylin’in fikriydi aslında. Muhteşemliğinin basitliğinde barındığını düşünmekten hoşlanıyordu.

İstasyona girdikleri anda ayaklarının altındaki akıllı cisim ağırlıklarını kaydedip bir kapsül çağırdı. Cord ek-

rana vurup hedeflerini alışveriş merkezinin en üst katı olarak girdi; üzerlerinde dolu dolu bir otuz kat vardı. Sonra ikisi de içeri girdi.

Rylin hiç düşünmeden bombeli fleksiğlas kapıya doğru dönmeye kalktı. Kapsül tıkırdayarak kapanıp aniden havaya fırladığında alışveriş merkezinin yüzeyi önlerinde birden uzaklaşıverdi ve alışveriş yapanları karınca sürüsüne dönüştürdü.

“Bir şey unutmuyor musun?” diye arkasından eğlenerek sordu Cord.

Rylin arkaya bakmak için çabucak yer değiştirdi; arkasını dönüp manzaraya bakma isteğine karşı koyuyordu. “Biliyor musun?” dedi “Lux’la küçükken saatlerce bir aşığı bir yukarı bunlara binerdik.”

Bedava karnaval gezintisi gibiydi; ilginçliği hiç yıpranmazdı. Rylin gizliden gizliye başkan olduğunu, kendi özel hava aracıyla Beyaz Saray’a gittiğini hayal ederdi –ta ki Beyaz Saray’ın aslında bir kule olmadığını, düz, alçak bir bina olduğunu öğrenene kadar. Bunu hâlâ anlamıyordu. Doğru dürüst bir manzaran olmayacaksa Amerika’nın lideri olmak neye yarardı?

“Komikmiş,” dedi Cord ama Rylin sesindeki kuşku tonunu duymuştu. Elbette, o çocukluğunu asansör kapsüllerine binerek geçirmemişti; olasılıkla o sırada pahalı dalış konsolunda tam takım holo-oyunlar oynuyordu. “Lux kim?” diye ekledi Cord.

Rylin gözlerini kırptırdı. “En yakın arkadaşım.” Cord’un aslında onu ne kadar az tanıdığını unutmak kolaydı. Öte taraftan bugüne kadar yalnızca okulda ya da diğer üst katlarda görüşmüşlerdi.

Cord karşılık veremedi, kapsül başka birini almak için yana doğru ani bir harekette bulundu. Rylin ile Cord hiçbir özelliği olmayan arka duvara bakarak oldukları yerde kaldılar, yaşlı bir çift kadın içeri girdi.

Açıkça bir sessizlik oldu. Kadınlar öndeki bombeli flek-siglas kapıya bakıyorlardı ama Rylin boyunlarının döndüğünü hissedebiliyordu, bakışları onu deliyordu. Kapsül hareketine kaldığı yerden devam etti.

“Tanya, sana bunu göstermek istiyordum,” dedi kadınlardan biri ötekine, tabletini çıkararak. Tableti arka duvara doğru belli bir açıyla bakacak biçimde tutarak hem kendini hem de arkadaşını o yöne bakmak zorunda bıraktı. Rylin ayaklarının hafif hafif arkaya yanaştığını görebiliyordu. Tuhaf biçimde zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Kadınlar yavaşça iki yeniyetmeyle aynı yöne bakacak biçimde döndü. Bu çok küçük değişikliklerle gerçekleşti; omurgalarındaki kıvrım o kadar güç algılanabilirdi ki sürekli o yöne bakmayan biri bunu fark edemeyebilirdi. Ama asansör kapsülü başka bir istasyonda kenara çekildiğinde ve alışveriş merkezinin en üst katına yaklaştıklarında kadınlar da onlar gibi arkaya bakıyordu.

Kapılar tekrar açıldı, on iki yaşlarında bir oğlan kabine tek başına girdi. O hiç tereddüt bile etmeden sürekli arkaya baktı, sanki hep bunu yapıyormuş gibi.

Rylin, Cord’la göz göze gelmek için yukarı baktı. Cord abartılı biçimde kaş göz ederek, Rylin’i kıkırdamasını bastırmak zorunda bıraktı.

Sonunda en üst kata ulaşıldı; burada sıra sütunlu bir yürüyüş yolu alışveriş merkezinin ortasını turluyor-

du. Rylin spor giyim bileziklerinin sergilendiği bir vitrine doğru koştu. Artık gülüyordu; tüm bedeniyle, karnının derinliklerinden başlayıp kızarmış yanaklarındaki ikiz gamzeleri ortaya çıkaran kahkahalar atıyordu.

“Gördün mü? Kadınlar sosyal baskımıza resmen boyun eğdiler!”

“Etkisinin de daha çok kişiyle birlikte arttığı çok açık. O çocuk tereddüt bile etmedi,” diye kabul etti Cord. Floresan ışıktandırma açık mavi gözlerinin sıcaklığını yakalıyordu.

“Bir de sen bu kadar gülünç giyinmeseydin ne kadar daha hızlı döneceklerdi, onu düşün,” diye eklemekten kendini alamadı Rylin.

“Kesinlikle,” diye kabul etti Cord sahte bir ciddiyetle. “Bu deneyin başarıya ulaşmasındaki etkenin sen olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bu durumda sen de zorlaştırmacı etken mi oluyorsun?”

“Rahatlatıcı güldürü desek daha doğru.”

Asansör kapsülüne geri girdiler; yine arkaya bakıyorlardı. Aşağıya inmeden önce, yarı yolda bir durakta durduklarında Rylin nefesini tuttu. Cord’la suç ortakları gibi bakıştılar, ikisi de hâlâ gülümsüyordu.

“Rylin?”

Rylin arkasını döndüğünde karşısında Hiral’ı buldu; elinde parlak kırmızı bir alışveriş torbası vardı. Gözleri hızla Rylin’den Cord’a sonra tekrar Rylin’e döndü.

Rylin irkilerek nasıl göründüklerini fark etti; gizli gizli Cord’la çıkmıştı. Göğsünde burkulan bir acı hissetti. “Hiral! Biz, eee, psikoloji dersi için bir deney yapıyoruz,” diye kekeleydi. “Sosyal normları çiğneyerek insan-

ların tepkilerini kaydediyoruz. Asansör kapsülünde arkaya bakıyoruz! Çok saçma gerçekten, insanlar neler yapıyorlar...”

“Daha önce tanıştık mı, bilmiyorum,” diye araya girdi Cord elini uzatarak. “Ben Cord Anderton.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Cord. Ben de Rylin’in erkek arkadaşı Hiral,” diye karşılık verdi Hiral. Rylin dehşet içinde Hiral’in onun tarafına bakmadığını fark etti. “Okul için bu yaptığınız şey gerçekten çok ilginç.”

Etraflarındaki hava giderek yoğunlaşıyor gibiydi; biçimsizlik çarpıntılarıyla dolmuştu. Kahretsin. Bu güne kadar birlikte olduğu iki oğlan –gerçekten önemsedığı iki kişi– şimdi burada, küçük bir kapsülün içinde birlikte havada asılı duruyorlardı. Rylin her bir jestin farkındaydı, hatta kendi nefesinin sesi bile bu uzay baloncuğunun içinde gürültüyle hırıldıyor gibiydi.

Cord’un “Sen de bize katılsana Hiral!” diye önerdiğini duydu Rylin. Telaşla ona bakarak bunu söylememiş olmasını diledi ama belli ki dünyanın yıkılıp yanışını izlemek istiyordu.

Hiral başta cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Rylin, yüzünden hızla geçen duyguları okuyabiliyordu: Şaşkınlığını, yara almış gururunu ama aynı zamanda neler olduğunu anlama arzusunu.

Cord’un haklı olduğunu fark etti. Hiral kalırsa, Rylin’in yanlış bir şey yapmadığını, bunun gerçekten ders için olduğunu, hiçbir anlamı olmadığını görecekti.

“Bu harika olur! Sosyal baskı insanlar arttıkça daha etkili oluyor,” dedi Rylin gevezelik ederek. “Eğer bir işin yoksa yardımın işimize yarayabilir.”

“Yardım edebilirim,” diye atıldı Hiral dikkatle. “Ne yapıyoruz?”

Cord deneyi anlatmaya başladı. Rylin coşkuyla başını sallayarak söz birliği ediyordu ama gözleri Hiral’ın alışveriş torbasına kitlenmişti. Element 12’dendi; pahalı bir mücevher mağazası. Daha da sefil hissetti. Hiral büyük olasılıkla *ona* hediye almak için alışverişe çıkmıştı, Rylin ise burada, eski sevgilisiyle zaman geçirdiği gerçeğini ondan saklıyordu.

Kapsülün belli belirsiz durmak üzere olduğunu fark etti. Üçü birden hemen arkaya bakmak üzere döndü. Gerçekten onlardan biraz daha büyük bir çift içeri girdi ve hiç sorgulamadan kapsülün arkasına bakmayı sürdürdü. Rylin hızla Hiral’a baktı. Hiral kuşkulu görünüyordu.

En alt katta asansörden indiklerinde Hiral kafasını salladı. “İnsanların davranışlarını bu kadar çabuk değiştirdiklerini hiç fark etmemiştim. Üstelik durup dururken.”

Rylin kendisinden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu.

“Geçerli sonuçlar elde etmek istiyorsak bunu en az otuz kez daha yapmalıyız. Ama sen kalmak zorunda değilsin,” diye aceleyle ekledi Rylin.

“Sorun yok.” Hiral şimdi onunla göz göze gelmişti. “Kalmak hoşuma gider.”

Rylin başını salladı; üçünün etrafında kendiliğinden örülmüş gibi görünen bu ateşkesi bozup bozmayacağından emin olamıyordu.

CALLIOPE

Calliope gizlice kendinden memnun biçimde gülümsedi. Brice Anderton'la çıkmak üzere randevusu vardı.

Sonunda, diye *düşündü*; randevulaşmışlardı. Calliope tam olarak emin değildi ama ona göre bu düşünce bile gitmesi için yeterli bir nedendi. Bir oğlanın niyetinin kafasını karıştırdığı ender görülürdü doğrusu.

ComBattles'taki rastlaşmalarından sonra bir daha Brice'tan haber almayı beklemiyordu. Ama bugün attığı mesaja beklenmedik biçimde sevinmişti; ona bu akşam boş olup olmadığını sormuştu.

"Elbette," diye yanıtlayıp, mesajı gönderirken yüksek sesle söylemişti. Annesi ile Nadav onu Tamar ve Livya'yla evde bırakıp bir düğün organizatörüyle görüşeceklerdi. Calliope ikisinden de kurtulabileceğinden emindi.

Sonra Brice'ın yanıtı geldi. *Teşekkürler. Yeni bir iş girişimini destekliyorum. Potansiyel hedef müşteri olarak senin de düşüncelerini öğrenmek isterim.*

İş girişimi mi? Calliope'nin bundan rahatsız olması gerekirdi ama yalnızca merakının uyandığını hissediyordu.

Livya'nın odasından sıvıştı –Nadav'ın annesi şehre geldiğinden beri odayı paylaşıyorlardı– sonra durup iki yana baktı. Tehlike yoktu. Nefesini tutarak çabuk, sessiz adımlarla koridoru geçti.

“Gizlice nereye kaçıyorsun böyle?” diye seslendi Livya karanlık oturma odasından ortaya çıkarak. Solgun yüzü çirkin, sapkın bir neşeyle aydınlanmıştı. *Aman Tanrım*, diye düşündü Calliope çılgına dönerek. Livya, onu yanlış bir şey yaparken yakalamayı umarak kapıda mı bekliyordu?

“Okula.” Calliope içten içe sinmişti. Daha iyi bir yalan düşünmeliydi.

“Okula,” diye tekrar etti Livya göze çarpan bir kuşkuyla.

“Matematiksel çözümleme dersim için bir gözden geçirme oturumum var. Temel şeyler. Bize verilen materyalle gerçekten çok uğraşıyorum.” Calliope bir an çok abarttığını düşündü ama neyse ki Livya bilgiç bilgiç sırttı. Calliope'nin matematiksel çözümlemeden takviye dersleri aldığı düşüncesinden çok hoşlandığı belliydi.

“Çalışmada başarılar. İhtiyacın varmış gibi görünüyor,” diye sırtarak kenara çekildi.

Calliope üzerindeki aşırı büyük kazağı kafasından çıkarıp atmak için sokaklarının köşesinde durdu; altından aplike çiçek nakışlı, kolsuz bir bluz çıktı. Sonra siyah düz pabuçlarını çivili topuklularla değiştirirken dengesini bulmak için eliyle duvara dayandı ve kontaklenlerine bağlanıp bir hava taksi çağırdı. Anında yine kendi gibi hissetmişti.

Brice'ın verdiği adresin 839'uncu kattaki bir alışveriş

semti olduğunu görünce çok şaşırdı. Brice bir gezinti yolunun sonunda, Calliope'nin daha önce hiç fark etmediği endüstriyel tarzlı bir mağazanın önünde bekliyordu. Girişin üzerinde iri büyük harflerle "ÇİKOLATA DÜKKÂNI" yazılıydı.

"Geldiğin için çok teşekkürler." Kapıyı gereksiz bir nezaket gösterisiyle onun için açık tuttu.

"Çikolata alacağımızı söyleseydin daha çabuk gelirdim," dedi Calliope neşeyle.

Tüm dünyada sayısız çikolatacıda bulunmuştu. Renkli halıların ve kokulu Türk kahvesinin bulunduğu samimi Orta Doğu dükkânlarından neredeyse puding kadar kıvamlı sıcak çikolataların balıksırtı desenli Çin porselenleriyle ikram edildiği Paris dükkânlarına kadar. Ama Brice'ın çikolata dükkânı irkiltici derecede bilim laboratuvarını andırıyordu. Her şey muhteşem bir beyaz ve kromla kaplıydı, dokunmatik ekranların dağıtıldığı tüm yüzeyler sterilildi. Calliope, titanyum tezgâhın ardında test tüpleri ile ŞEKER, EMÜLGATÖR, VANİLYA etiketlerinin olduğu küçük şişeler gördü.

"Haydi, siparişini ver bakalım," dedi Brice miskin bir tebessümle.

Elini tezgâhın üzerine koydu ama Calliope'nin beklediği gibi menü getirtmedi. Onun yerine tezgâhın üzerinde bir delik açıldı ve içinden naneli şekere benzeyen beyaz bir hap çıktı. "Sadece şunu al," dedi Brice ve hapi Calliope'nin avucuna koydu.

"Haydi ama," diye güldü Calliope. "Ne olduğunu bilmediğim uyuşturucuları kabul etmemem gerektiğini bilmiyor muyum sence?"

“Bu uyuşturucu değil,” diyerek karşı çıktı Brice ve nihayet çalışanlardan biri tezgâhın ardında yerini aldı: Kumral, üzerinde beyaz bir laboratuvar gömleğın bulunan genç bir oğlandı.

“Brice! Seni görmek her zamanki gibi çok güzel. Geciktiğım için üzgünüm.” Çocuk tezgâhın üzerindeki tablete göz atarak başını salladı. “Gördüğüm kadarıyla koloit* karışımı hapınızı çoktan almışsınız.”

“Neyimi?” diye sordu Calliope.

“Dilinize koyunca sizin damak tadınızın profilini çıkarıyor,” diye bilgi verdi laboratuvar teknisyeni ya da adı her neye. “Hapın kendisi zararsız ama sizin bireysel tat alma tomurcuklarınızın kimyasal bileşenlerini kaydedip onları bizim ana bilgisayarımıza aktaran nano yapılarla kaplı. Bu bilgiyi size kendi mükemmel çikolatanızı tasarlamak için kullanıyoruz.”

“Benim buna ihtiyacım yok. Ben neden hoşlandığımı zaten biliyorum,” dedi Calliope sağlam bir şekilde. “Karamel ve ahududu severim ama tuz kaplı çikolatadan *nefret* ederim. Yani, dürüst olmak gerekirse tuz margaritada olsun, başka yerde değil...”

İki adamın da beklenti halinde ona baktıklarını görünce sesi gitgide kısıldı. *Neyse ne?* diye karar verip hapı dilinin üzerine koydu. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu, hava gibiydi; ne olduğunu anlamadan gitmişti. Şaşkınlıkla dudaklarını şapırdattı.

“İğınç. Tahmin etmem gerektiğı gibi pek tatlıya düşün değılmişsiniz, karameli sevdiğinizi iddia ettiğiniz düşünülürse,” dedi çikolatacı neredeyse kendi kendine ko-

* Koloit: Homojen görünümlü, heterojen, jelatinimsi karışımlar. (ç.n.)

nuşarak, “akıl almaz derecede güçlü kinin alıcılarına sahipsiniz. Bakalım...” Bir deney şişesinden ötekine hareket ediyordu, hafif hafif mırıldanarak.

“Karameli sevdiğimi *iddia ediyordum*, öyle mi?” diye fısıldadı Calliope öfkelenmiş gibi yaparak.

“Göreceksin,” diye güvence verdi Brice. “Bahse varım, bu hayatında tattığın en iyi çikolata.”

Calliope bir kaşını kaldırdı. “Yaa? Peki, neyi ortaya koyuyorsun?”

“Akşam yemeği,” dedi Brice rahatça. “Eğer dünyada en sevdiğin çikolata bu olursa benimle yemeğe çıkacaksın.”

“Ya en sevdiğim çikolata olmazsa?”

“O zaman ben seninle yemeğe çıkacağım,” diye sırtı Brice.

“İlginç bir anlaşma,” diye mırıldandı Calliope, dağıtıcı delikten hiç görmediği bir tasarımla mükemmel yuvarlaklıkta bir trüf çikolata çıkarken.

“Al bakalım,” dedi Brice çikolataya uzanarak, “izin ver lütfen.”

Calliope itiraz etmeye kalkıştı ama daha bir şey söyleyemeden Brice trüf çikolatayı Calliope’nin ağzına itti.

Çikolata dilinin üzerinde erirken gözleri kırpışarak kapandı; kafasındaki bütün düşünceler dağılmıştı. Tadının neye benzediğini tam olarak söyleyemiyordu; tanıdığı bir koku yoktu. Tek bildiği mutlak bir mutluluk olduğuydu; sanki bütün tat tomurcukları aynı anda ateşlenmişti.

“Aman *Tanrım*.” Gözlerini açtığı anda Brice tam karşıındaydı.

“Beğendin gibi görünüyor.” Brice çikolatacıya döndü. “Peter bunlardan bir düzine kadarına daha ihtiyacımız olacak.”

“Araya birkaç tane de senin özel karışımından atacağım, Brice,” diye önerdi Peter; Calliope’nin tepkisine memnun olduğu belli oluyordu. “Dosyada hâlâ duruyor.”

Pencerenin yanındaki bir masaya yerleştiler. Bir dakika sonra Peter elinde onların çikolata tepsisi ve birkaç bardak sodayla belirdi.

“Bunların etkisinden kurtulamam,” dedi Calliope başka bir trüfe uzanırken. “Yani dilimle ilgili biraz veri iletıyorum ve sözde beni *biliyor*, öyle mi?”

Brice onu inceleyerek arkasına yaslandı. “Tek bildiği senin damak zevkin. Öbür taraftan ben seni bilmeyi çok isterim.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Herhangi bir şey. Ne tür müzik dinlediğin. Seçme şansın olsa ne türden bir sihirli güç seçeceğin. En büyük korkun.”

“Bu biraz sığ başladı, çabuk derinleşti,” diye belirtti Calliope.

“İyi de sen beni bir daha yüzüstü bırakmadan ne kadarını alabileceğimi asla bilemiyorum.” Calliope, Brice’ın tonunda görünüşteki rahatlıktan başka bir nota daha duyar gibi olmuştu, öngörüyle ürpermesine neden olan bir şey.

Bir yalan daha atmak için ağzını açtı, sonra durdu. Rol kesmenin katmanlarının ardına saklanmaktan bıkmıştı artık.

“Güleceksin ama en sevdiğim grup Saving Grace.”

“Bir dakika, şu Hristiyan grup mu?”

“Dinlemeye başladığımda Hristiyan bir grup olduklarını fark etmemiştim! Müziklerini sevdim, o kadar,” dedi Calliope savunmaya geçerek. “Bütün şarkılar da aşkla ilgili!”

“Evet, *ilahi* aşk.” Brice eğleniyormuş gibiydi. “Bu kadar kutsal olduğunu bilmiyordum.”

“İnan, bana kâfir demek daha doğru olur. Sihirli güce gelince...” Calliope bir trüf daha almak için uzandı. Genelde bu tür, hayal gücüne dair sorulardan hoşlanmazdı. Belki hayatı zaten bir hayal ürünü olduğu için. “Ejderha ya dönüşebilme yetisi,” diye karar verdi.

“Ejderha mı? Neden?”

“Böylece hem uçup hem bir şeyler yakabilirdim. Bir tane de iki güç.”

Brice’ın ağzının köşesine bir tebessüm asıldı. “Hep pazarlıkla alışveriş yapıyorsun, değil mi?”

“Senden ne haber? Sen hangi gücü seçerdin?” diye sordu Calliope; gerçekten merak ediyordu.

“Zamanı geri alabilme yetisi,” dedi Brice usulca, gözleri pencereye doğru kaydı. Calliope uzanıp elini tutma isteğini geri püskürttü. Annesi ile babasını düşünüyor olmalıydı.

“Annen nasıl biri?” diye sordu Brice biraz sonra. “İkiniz çok yakınsınız, değil mi?”

Calliope bu sorunun içindeki algı gücünden ötürü ürkmüştü. Daha önce hiç ona annesiyle ilişkisine dair sorular soran bir çocukla çıkmamıştı. Öbür taraftan, daha önce hiç art niyet olmadan biriyle çıkmamıştı da.

“Annem en yakın arkadaşımıdır,” diye itiraf etti Calliope, bunu söylerken biraz şaşşal hissetmişti. “Komik bir şekilde esprilidir, neşelidir ve insanların düşündüklerinden daha zekidir. Üstelik öyle bir macera anlayışı vardır ki.”

“Sana benziyor.”

Calliope kızarıp anlatmaya devam etti. “Şöyle bir gele-

neğimiz vardır, ne zaman önemli bir karar verecek olsak, akşamüstü çayı içmeye gideriz; dünyanın neresinde olursak olalım. Bu bizim imzamız gibidir.”

“Anlamlı bir şey,” diye yanıt verdi Brice; hemen anlamıştı. “Seyahat ederken bile Britanyalıları özgü bir şey yapmak istiyorsunuz. Geldiğiniz yerle bir bağ kurmak için.”

Calliope pipetini döndürerek soda dolu bardağa soktu. Bunların hepsi gerçeğe tehlikeli biçimde yakın bir yere çıkıyordu; yine de Calliope korkması gerektiği kadar korkmuyordu. “Sizin de Cord’la böyle gelenekleriniz var mı?”

“Serbest paraşüt ile striptiz kulüpleri,” dedi Brice düz biçimde, sonra Calliope’nin tepkisine güldü. “Şaka yapıyorum. Duyduklarının tersine Cord’la o kadar kötü değildir. Pekâlâ, New York’ta çay için en sevdiğiniz yer neresi? Nuage mı?”

“Bu günlerde pek çaya çıkacak zamanımız olmuyor. Annem bu düğün planlama işleriyle o kadar meşgul ki,” dedi Calliope iç çekerek.

“Vay canına. Çok heyecanlı gibisin.”

Calliope daha fazla kendini tutamadı. Aylardır bu düğün için çok heyecanlıymış gibi yapıyordu; kafasını salıyor, gülümsüyor, o yorgun düşmüş duygusallıkları tekrar tekrar sayıp döküyordu. “Çok kötü olacak,” dedi sözünü esirgmeden. “Üstelik sıkıcı. Üstelik bir tane bile arkadaşım olmayacak...”

“Ben olacağım,” diye araya girdi Brice; Calliope şaşkınlıktan susmuştu.

“Ben de davetliyim,” diye devam etti Brice, gözleri Calliope’nin gözlerine değiyordu. “Üvey babanla bir iş yapıyorum. Sanırım nezaket gösterisi olarak beni çağırmak

zorunda hissetti. Gelmeyi düşünmüyordum... Ama şimdi gelmeli miyim, diye merak ediyorum.”

Calliope’nin kalp atışları hızlanmıştı. “Belki gelmelisin.”

“Hey,” diye fark etti Brice, “üçüncü sorumu hâlâ cevaplamadın. En büyük korkun nedir?”

Calliope yıllarca en büyük korkusunun yakalanıp hapse girmek olduğunu düşünmüştü. Şimdi emin değildi. Belki daha korkutucu olanı kendine ait olmayan bir hayatı yaşamaktı.

“Emin değilim,” diye savuşturdu. “Seninki nedir?”

“Sanki söyleyip eline bana karşı kullanabileceğin bir silah verirmişim gibi,” dedi Brice rahatça. Ama Calliope gülmedi. Kısa süre önce annesiyle gerçekten yapacakları bir şeye çok yakındı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı. Tam o sırada Brice eğilip onu öptü.

Tadı sıcak ve sihirli çikolatalar gibiydi; Calliope nasıl olduğunu anlamadan öne doğru eğilip onu kazağından yakaladı. Bunun pervasızca olduğunu biliyordu; tehlikeliydi ama bütün tehlikeli şeyler gibi derinden, heyecan verici, gizli bir etkisi vardı; güvenli şeylerin olduğundan daha zengin, daha iyi ve daha *yaşam dolu*.

* * *

O akşam daha sonra çarşının gezinti yolundan yürürlerken Calliope kocaman bir çeşmenin önünde durdu. Birkaç metre ilerde dilek parası istasyonu vardı. “Bunlardan yıllardır görmemiştım.”

Birkaç çocuk etrafına toplanmış, annelerine bir dilek parası –dilek tutarak çeşmeye atmak için tasarlanmış

yuvarlak disk- almaları için yalvarıyordu. Bunlar pahalı dilek paralarıydı, yani Calliope suyla temas ettiklerinde özel efekt yaratacaklarını biliyordu: Koyu mürekkepten bir bulut, minyatür bir girdap ya da bir balık sürüsü gibi görünecek geçici bir ışık efekti...

Anlaşılan para akışı dijital olmadan önceki zamanlarda insanlar çeşmelere gerçekten para atarlarmış. Bu Calliope'ye dayanılmaz bir savurganlık gibi geliyordu; yalnızca dünyanın en zengin insanların –paransını kelimenin tam anlamıyla eğlence olsun diye saçacak kadar zengin insanların– yapacağı türden bir şey

“Bir tane ister misin?” diye sordu Brice, Calliope'nin bakışlarını takip ederek.

“Önemli değil... Ben aslında...” diye kekeleydi Calliope ama bir tane almak için Brice çoktan retinasını okutmuştu bile.

“Haydi ama,” diye ısrar etti Brice şaşırtıcı derecede oğlansı bir tebessümle. “Herkes zaman zaman dilek tutmalı.”

Calliope parmaklarını serin, bakır renginde cilalanmış metal diskin etrafında kıvırdı. Ne olduğunu merak ediyordu. Suyla atana kadar asla bilemezsiniz.

İlerleyebilmek için yolumu bulmayı diliyorum. Tekrar kendim gibi olabilmek için, diye düşündü ateşli bir biçimde. Sonra sözcüğe gerek duymayacak türden bir çaresizlikle dilek parasını suya attı. O anda bir baloncuk sağanağı patladı.

“Ne dilemiştin?” diye sordu Brice.

Calliope dileğinin saçmalığına gülümseyerek hayır anlamında kafasını salladı. “Sana söyleyemem! Söylersen asla gerçek olmaz.”

“Demek dilek benimle ilgiliydi!” diye ilan etti Brice ve gönülsüz bir itirazla Calliope’nin kendisini itmesine neden oldu.

Arkalarını döndüklerinde baloncuk akıntısı suyun yüzeyine neşeyle akmaya devam ediyordu.

AVERY

New York belediye başkanlığı seçimlerinin sabahında bininci kat çılgınca bir enerjinin ateş fırtınasıyla patlıyordu.

Pierson Fuller her şeyin ortasında bulunuyor, çevresini kuşatan asistan yığını ve politik strateji uzmanlarıyla normal hızının iki katı hızla konuşuyordu. Yanakları elma gibiydi ve blazer ceketinin içinde rahat duramıyor, bu haliyle Avery'e kıyafetleri küçük gelen bir okul çocuğunu hatırlatıyordu. Avery yanlarından geçerken kafasını kaldırıp bakmadı bile –annesi baktı.

“Seçim merkezinde bunu giyemezsin. Fotoğraflarda korkunç görünür.” Elizabeth'in gözleri ayıplarcasına kocaman açılmıştı.

Sana da günaydın, Anne. Avery pileli eteği ile beyaz gömleğine hafiften inanamayarak baktı. “Bu benim okul üniformam,” diye belirtti gereksizce.

“Hiç fotojenik değil,” dedi annesi kararlı biçimde. “Haydi, git dolabında etiketlediğim elbiselerden birini giy, seçimden sonra eve gelir, kıyafetini değiştirir okula öyle gidersin.”

“Bırak üniformasını giysin; böyle iyi,” dedi babası ve Avery’e döndü. “Oyunu verdikten sonra birkaç röportaj yapabilirsin, değil mi Avery?”

“Sanırım,” dedi Avery tereddütle.

Babası, “İşte benim kızım. Bütün temel konulardaki duruşumu biliyorsun, değil mi?” diyerek tabletine uzandı. “Aslında bir özet sayfası hazırladım, onu sana göndereyim. Çok kısa ve basit.”

Zavallı beynimin aşırı zor şeylerin altında ezilmesini istemeyiz, değil mi? “Sanırım halledebilirim,” diye babasına güvence verdi Avery. Kendi kendine babasının çok baskı altında olduğunu, böyle konuşarak bir şey demek istemediğini hatırlatmaya çalıştı.

“Halledebileceğini biliyorum. Yalnızca cana yakın ol, gülümse ve belirli noktalara bağlı kal yeter. Sana bayılacaklar!” diye haykırdı Pierson. Avery babasının söylemediği tek şeyin *Kendin ol*, olduğunu fark etmişti.

Bir hava aracı her zamanki gibi ailesinin özel asansör çıkışında hazır bekliyordu ama boş değildi.

“Max! Benimle geleceğini bilmiyordum.” Avery, Max’in yanındaki koltuğa oturup adresi tuşladı.

“Amerikan demokrasi sisteminin canlı işleyişini görme fırsatını kaçıracağımı mı düşündün?” diye haykırdı ama aslında neden geldiği belliydi. Avery’nin bu günü korkuyla beklediğini bildiği için ona destek olmak istiyordu.

Hava aracı Kule’nin dikey koridorlarının birinden aşağı inerken Max de bir konuşma akışı tutturmuştu. “Amerikalıların bir yerde buluşup oylarını kişisel olarak vermekte ısrar etmelerine hayranım. Biliyorsun, Almanya’da

oy vermek özel bir eylemdir. Biz hepimiz internetten oy veririz.” Utanarak sırttı; saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. “Ama siz Amerikalılar elbette hepiniz birlikte, aynı yerde oy vermekten hoşlanıyorsunuz. Kızlar da tuvalete aynı şekilde birlikte gidiyorlar; güvende hissetmek için bir arada duran hayvanlar gibi.”

“Ben öyle yapmıyorum,” diye itiraz etti Avery ama gülmüyordu.

“Bu da benim seni sevmemin birçok nedeninden biri,” dedi Max kesin bir biçimde.

Hava araçları OrtaKule’deki en büyük seçim istasyonunda, 540’ıncı katta durdu. Avery teknik olarak New York’ta istediği yerde oy verebilirdi –insanlar, tüm bu süreç retinalara ve parmak izlerine bağlandığından beri oy vermek için belirli yerlere atanmıyordu. Yine de birçok insan kolay olması açısından kendisine en yakın istasyonda oy veriyordu. Bu da oy vermenin bir şekilde belirli mahallelere ayrılması demekti.

Babası Avery’e haftalar öncesinden OrtaKule’de oy vermesinin uygun olup olmayacağını sormuştu. Bu, büyük olasılıkla seçim kampanyası yöneticisinin fikriydi: Seçim günü son propaganda gösterisi: Avery’i babası için kanlı canlı, nefes alıp veren bir reklam aracı olarak kullanmak.

İnsanlar çoktan seçim binasının önündeki bloğun altında ve üstünde kuyruğa girmişlerdi; havada fırtına gibi bir beklenti hissi toplanıyordu. Avery bir grubun sağlık sistemi, öteki grubun internet güvenliği, başka bir grubunda çevre sorunlarıyla ilgili mırıldandığını duyuyordu. O anda Avery’nin kafasına politikanın ne kadar hüner ve

dikkat isteyen bir oyun olduğu dank etti –bu kadar farklı şeyler istenirken herkesi memnun etmeye çalışmak.

Bir kız, “Bu o!” diyerek arkadaşına dirsek attı; Avery kuyruğun sonuna doğru ilerlerken ikisi de dik dik ona bakıyorlardı. Fısıltılar anında çoğalmaya başladı. Herkes birden göz kırpmaya başlamıştı, olasılıkla fotoğraf çekiyorlardı. Birden çok kişi “Acaba o kime oy verecek,” diye kinayeyle konuşuyordu.

İşte yine başlıyor, diye düşündü Avery, karnı istemediği bu ilgiden ötürü burkularken. Max onunla birlikte hızlı hızlı yürüyordu. Yüksek sesle araştırmasıyla ilgili konuşmaya başlamıştı, büyük olasılıkla Avery’nin dikkatini dağıtmaya çabalıyordu.

Henüz birkaç metre ilerlemişti ki, resmi görevli yeleği giymiş genç bir adam ona doğru geldi. “Bayan Fuller!” dedi işgüzarlıkla. “Lütfen benimle gelin. Siz basın ilgi odağı olduğunuz için kuyruğu atlayabilirsiniz.”

“Hayır, teşekkür ederim. Özel muamele istemiyorum,” dedi Avery.

“Aptal olmayın. Adayların aileleri için bunu her zaman yapıyoruz,” diye ısrar etti seçim görevlisi; onu kalabalığın içinden yönlendirmek için Avery’nin dirseğine uzandı. Kuyruktaki insanlar ona kötü bakışlar atıyordu.

Avery yüzündeki tebessümü tutmaya çalıştı ama şimdi ışık azalmıştı; ilginin spot ışıkları altında mekanik bir hali vardı.

Görevli onu seçim binasının New York yazılı şeritlerle süslenmiş ana kapısından geçirdi. Odanın karşısındaki birkaç sahte pencere gri bir sonbahar gününün soğukluğunu gösteriyordu.

“Seni tam burada bekliyor olacağım,” dedi Max. “İyi şanslar.” Max seçim yapıştırıcılarının bulunduğu bir duvarın önünde durdu –belirli bir zaman için kumaşa yapışan türdendiler; insanların elbiselerini delen o eski iğnelerden çok daha iyiydi böylesi. Yapıştırıcıların çoğunda “OY VERDİM!” yazıyordu. “Oy kullanmasam da bunlardan bir tane alabilir miyim?” diye Max’in sorduğunu duydu Avery, az kalsın gülecekti. Elbette Max kendini dâhil hissetmek istiyordu.

Avery retina tarayıcılarının bulunduğu duvarda bakışlarını yukarı kaldırıp gözlerini kırpmamaya odaklandı. Düşük enerjili ışınlar gözünü yalarken bir anlık kısa bir karanlık oldu; gözbebeklerinde bulunan bütün o zengin veri toplanıyordu; burada parmak izinde olduğundan kat kat fazla veri şifrelenmişti. Önündeki ekranda New York Eyaleti kimlik numarası ve doğum tarihiyle birlikte “AVERY ELIZABETH FULLER” yazısı belirdi. Yazın on sekiz yaşını doldurmuştu; bu katıldığı ilk seçim olacaktı.

Avery’nin üzerine yukarıdan bir görünmezlik konisi indi. Gerçek görünmezlik değildi elbette, basit bir ışık kırılması teknolojisiydi; eğlenceli oyuncaklarda ya da sınav günleri okullarda kullanılan türden. Hakiki görünmezliği bir tek ordu kullanabiliyordu. Avery bedeninin koninin dışındakiler tarafından –dalgalı su yüzeyinden görünür gibi bulanık da olsa– tamamen görülebildiğini biliyordu.

Tavandaki bilgisayarlardan biri tarafından önünde bir holo canlandırıldı. Büyük harflerle “NEW YORK BELEDİYE BAŞKANLIĞI SEÇİMLERİ” yazılıydı. Aşağıda adayların isimleri yer alıyordu: Avery’nin hemen hemen hiç duymadığı küçük partilerin adaylarıyla birlikte PIER-

SON FULLER, DEMOKRAT-CUMHURİYETÇİ PARTİ ve DICKERSON DANIELS, FEDERALİST PARTİ vardı. Her adayın adının altında fotoğrafı bulunuyordu. Babası hareketli yüksek çözünürlüklü fotoğrafından gülümseyip el sallıyordu; yanında imzası haline gelmiş kırmızı papyonuyla Dickerson Daniels vardı. Avery babasının adının olduğu daireye işaret parmağıyla dokunmak üzere uzandı.

Ama eli bir nedenden düzgün çalışmıyordu sanki; babasının yerine Dickerson Daniels'ın adının üzerinde duruyordu.

Avery babasının belediye başkanı olmasını istemiyordu.

Dört yıl daha bu medya sirkini, bu sonsuz kamu denetimini istemiyordu. Önceden onaylanmış elbiselerle görünmek üzere sürekli sağa sola çağrılmak, kukla gibi komutlarla gülümseyip başını sallamak istemiyordu. Tekrar *kendisi* olmak istiyordu.

Daniels kazanırsa insanlar sonunda ona olan ilgilerini kaybetmezler miydi? Hayatı yine eskiden olduğu gibi olurdu. Ara sıra ortaya çıkıp kıyafetlerini kaydeden moda blogu yazarları dışında insanlar kamusal alanlarda ona bakmayı bırakırlardı. En çok da *annesini babası* normale dönerdi. Ailelerinin nasıl görüldüğüyle ilgili her bir detayı takıntı haline getirmeyi bırakıp, daha da saçma miktarlarda para kazanmak gibi şeylere yoğunlaşırlardı.

Avery'nin alnından soğuk terler boşandı. Birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Buraya gireli o kadar çok olmuş muydu? İnsanlar fark etmişler miydi? Babası ile Daniels'ın yüzleri kendi holo karelerinden neşeyle gülümseyip el sallamaya devam ediyordu. Avery'nin eli duraksadı ve Daniels'a yönelmeye başladı.

Ama son anda Avery'nin hayatı boyunca gördüğü katı eğitim devreye girdi ve –sanki kararını tam olarak verememiş, bir tarafı ona karşı koyuyormuş gibi sarsılarak– babasının adının yazılı olduğu holo düğmeye bastı.

Kutu, oyunu onaylayarak parlak bir yeşille parladı, sonra ekran tekrar mozaiklenerek seçim saymanının sayfasına döndü.

Avery ellerini dizlerine koyarak soluklanmak için eğildi. Sanki az önce kendiyle bir savaşa girmiş ve tuhaf bir biçimde kaybetmiş gibi hissediyordu.

Sonunda kendini toplayıp diğer maddelere döndü: Şehir meclisinden sicil memuruna, kütüphane mütevelli üyelerine kadar. Holografik oy pusulası gösterişli biçimde toplandı ve görünmezlik konisi havada dağılarak kayboldu. Avery oradan uzaklaşırken düzeltmek için saçlarına uzandı; onun bulunduğu yöne hedeflenmiş çeşitli hava kameralarına dalgın, şaşkın bir tebessüm verdi. Şimdi hepsinden sürüyle vardı; belli ki anne babası tarafından gönderilmişlerdi ve olasılıkla halkla ilişkiler ekipleri resimlerle bilgi akışı bombardımanına başlamıştı bile.

Avery onunla röportaj yapmak için bekleyen basın mensuplarına doğru ilerlerken, kameraların soğuk metalik gözleri ile insanların organik gözleri her hareketini izliyordu.

* * *

Salondaki coşkulu uğultu bir heyecan kasırgasına dönüşmüşken “On beş dakika kaldı!” diye bağırdı kampanya çalışanlarından biri.

Avery, aynı günün gecesi geç bir saatte, babasıyla annesinin büyük oda dedikleri salonda kurulan geçici kampanya merkezinin bulunduğu bininci kattaki evindeydi. Burası genelde partiler için kullandıkları odaydı, neredeyse bir balo salonu büyüklüğündeydi ve mobilyası yoktu. Şimdi salon hıncahınç doluydu; gönüllüler, propaganda çalışanları ve annesi ile babasının arkadaşlarıyla kayınıyordu. Salonun bir tarafında, arkasında dev dokunmatik ekranların olduğu bir sahne kurulmuştu; şehir çapındaki oyları parlak kırmızı ve mavi çizgilerle gösteriyordu. Son kentliler de seçim merkezlerine giderken, veriler sisteme eş zamanlı olarak giriliyordu.

Son on dakikada sarsıcı bir şey olmazsa Avery'nin babası kazanacak gibi görünüyordu.

Dirseğinin dibinde annesi "Avery," diye tısladı. "Nerede kaldın? Fotoğraf çekimlerini kaçırdın!"

"Üzgünüm Anne." Avery bilerek geç gelmişti; küçük bir kasıtlı başkaldırı eylemiydi. Ama şimdi buradaydı; annesinin seçtiği, Demokrat-Cumhuriyetçilerin imza rengi olan parlak kırmızı bir elbise giymişti.

"Avery gülümse!" diye azarladı annesi. "Kameralar..."

"Doğru," dedi Avery bıkkınlıkla, dişlerini bir tebesümle bileyerek. *Kameralar, elbette.* Fotoğraflar çekip, sevgi dolu mükemmel ailenin mükemmel hayatını belgelemek için bekliyorlardı.

"Affedersiniz," diye ekledi ve gözü hiçbir şey görmeden arkasını dönünce Max ile çarpıştı.

"Ben de seni arıyordum." Max'in elleri sıcaklıkla Avery'nin omuzlarına kondu.

Avery gözlerini kapadı ve onun sarsılmaz, sağlam gü-

cünden yararlanarak başının bir an için Max'in göğsüne düşmesine izin verdi. Çamaşır deterjanı ile baharatlı deodorant kokuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Max'in kazağına doğru.

"Ne için?"

"Her şey için. Sen olduğun için."

"Başka insanlar olmak konusunda pek iyi değilimdir," dedi Max rahatça ama Avery, Max'in onun için endişelendiğini biliyordu.

Bir adım geri attı ve Max'in kazağını görünce boğuk bir kahkaha attı. Parlak bir noel kırmızısıydı. "Parti rengini giymeni annemle babam mı söyledi?"

Max bunu inkâr edemedi. "Emirleri uygulamakta iyiyimdir, hem biliyorsun, Fuller'ların beni sevmesini istemem için geçerli nedenlerim var," dedi Avery'e ellerini omuzlarından kaldırmadan.

"Hâlâ var mı?"

"Evet," diyerek gülümsedi Max. "Anlayacağın kızlarına âşığıım."

"On saniye!" diye bağırdı kampanya çalışanlarından biri. Odadaki herkes hemen bir araya geldi, yılbaşıymış gibi geriye doğru sayıyorlardı. Podyumda Avery'nin babası kravatını düzeltiyor, zafer konuşmasını hazırlıyordu; annesi gururlu, sakın bir tebessümle babasının yanında duruyordu.

Birden tüm bunlar Avery'e hafif, gösterişli bir gerçekdışılık belirtisiyle aşırı parlak ve gürültülü geldi; sanki her şey uzaktan seyrettiği bir holo gösterisi gibiydi. Sanki onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

Salon sevinç çığlıklarıyla patlıyordu; Avery babasının

kazandığını anlamıştı. Her şeye karşın keşke oyunu babasına vermeseydi.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim!” diye yükseldi babasının sesi. “Yorulmak bilmez, etkili çalışmaları için tüm çalışanlarıma teşekkürler. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.

Yalnızca birkaç on yıl önce New York’ta güven eksikliği olduğunu hatırlamalıyız. Hepimiz Manhattan’daki evlerimizi boşaltıp dünyanın o zamanki en tutkulu inşaat projesine başladığımızda yerinden edilmiş, tüm dünyanın alay konusu olmuş bir şehirdik...”

Elbette, diye düşündü Avery. Babası Kule ve inşaatındaki kendi rolü hakkında konuşmak için hiçbir bahaneyi kaçırmazdı.

“Bu odadaki herkese desteği, bağışları ve elbette oyları için teşekkür ederim!” Herkes görev duygusuyla güldü, Avery’nin babası boğazını temizledi. “En çok da hiç bitmeyen destekleri için sevgili aileme teşekkür ederim.”

Yine şuradan buradan alkış sesleri geldi. Max saygıyla bir adım geri çekilerek, herkesin bakışlarıyla hücumu uğramış gibi hisseden Avery’nin etrafında hale gibi bir boşluk yarattı. Bir yığın zetta –şöhretlerin fotoğraflarını çekmek için paparazziler tarafından kullanılan uçan küçük kameralar– etrafında bir bulut yaratarak birleşti. Avery hepsini bir kenara itme arzusuna karşı koydu; yalnızca kötü görünmesine neden olan bir yığın fotoğrafı sonuçlanırdı.

Avery annesi ile babasının onu sevdiğini biliyordu ama böyle zamanlarda aile şirketinin bir çalışanı, standart bir Fuller adı taşıyıcısı dışında başka bir şeymiş gibi hisset-

mesi zor oluyordu. Ailesinin on dokuz yıl önce özel olarak tam da bu amaçla ısmarladığı güzel, altından, canlı bir destek.

“*Bütün* aileme,” diye ekledi babası.

Sesindeki bir şey Avery’nin yukarıya bakmasına neden oldu, sonra Avery bir daha başını çeviremedi.

O, sahneye sıradan bir olaymış gibi çıktı; sanki onu bekliyorlarmış gibi. Ki Avery’nin anladığı kadarıyla bekliyorlardı da. Başka bir halkla ilişkiler gösterisi daha; tıpkı Avery’nin bu sabah OrtaKule’de oy kullanması gibi özenle hazırlanıp sahneye konmuş bir gösteri.

Farklı görünüyordu. Elbette farklı görünecek, diye düşündü Avery. Tüm bu zaman boyunca Avery onu son gördüğü haliyle hayal etmişti –belleğinin dondurucu bir odasında muhafaza etmişti– ama hayat öyle değildi. Hayat üzerinize izini bırakırdı.

Koyu renkli eskitilmiş bir kot ile yaka düğmesi açık beyaz gömlek giymişti; görünürde kırmızıdan eser yoktu. Açık kahverengi saçları Avery’nin hiç görmediği kadar kısa kesilmişti; yüzünün cesur, güçlü hatlarını ve köşeli çenesini ortaya çıkarıyor, onu daha büyük gösteriyordu.

Avery’le göz göze geldiler, sonra bakışları Avery’den Max’e yöneldi; yüzünden Avery’nin ayırt edemeyeceği kadar hızlı milyonlarca duygu geçti.

“Oğlum Atlas!” diye bağırdı Pierson Fuller. “Eğer yanılmıyorsam son oyu o verdi!”

“Belirleyici olanı değil ama.” Atlas gülümsedi, salon yine kahkahalarla patladı.

Babası başka bir şey söylüyordu –Atlas babası göreve başlayana kadar kalacaktı, babası görev süresi boyunca

özel hiçbir mülküyle ilgilenemeyeceği için işleri o sona erdirecekti. Ama babasının sözleri gürültünün içinde kaybolup gitti. Herkes öne doğru akıyor gibiydi, Atlas'a doğru haykırıyorlar, Avery'nin babasını kutluyor, şampanya şişeleri patlatıyorlardı.

"Ağabeyinle tanışmak için sabırsızlanıyorum!" dedi Max ve Avery'e baktı. "Eve geleceğini biliyor muydun?"

Avery'nin ağzı *hayır* sözcüğünün biçimini aldı ama gerçekten söyleyebildi mi, bilmiyordu.

Hareket edemiyordu. Bir şey yapması gerektiğini biliyordu, gülümseyerek öne doğru ilerleyip, aynı zamanda gizli eski sevgilisi olan evlatlık ağabeyini *şimdiki* erkek arkadaşıyla tanıştırmalıydı. Ama olduğu yere kök salmış gibiydi.

Sırf onun varlığı, bu kadar zamandan sonra burada bulunması Avery'i anlayışsız, körelmiş bir güçle çarpmıştı. Tüm dünyası baş aşağı olmuş gibiydi.

Neden kimse onu uyarmamıştı? *Atlas* neden uyarmamıştı? Belli ki bu plan yürürlüğe konalı epey olmuştu. Avery'e sürpriz olmasını mı istemişlerdi... Yoksa Avery, geçen sene *Atlas*'la arasında yaşananlardan babasının şüphelendiği yönündeki endişesinde haklı mıydı?

Avery buna inanamıyordu. Bu kadar zamandan sonra –Avery nihayet ondan uzaklaşıp hayatına yeni bir yön verebilmişken– *Atlas* geri dönmüştü.

LEDA

Leda ayaklarını yukarı, anne babasının oturma odasına hükmeden krem renkli kanepeye çekti. Kaşındıran, sert bir kanepeydi, pek davetkâr sayılmazdı, yine de Leda'nın evde en sevdiği yerdı. Olasılıkla her şeyin tam ortasında olduğu için.

Bu gece evde yalnızdı, eski bir holoyu izleyip, o tanıdık diyalogların zihnini keyifle yalayıp geçmesine izin veriyordu. Bugün okulda, Avery anne babasının onu katılmaya zorladığı bir kampanya etkinliğine Leda'nın da gelmek isteyip istemeyeceğini sormuştu ama Leda reddetmişti. Max, Avery'e eşlik etmek üzere orada olacaktı, üstelik pek eğlenceli olacağa da benzemiyordu.

Bu gece Watt'ın ne yaptığını merak ederken yakaladı kendini, sonra onu düşündüğü için kendine kızdı. Yine de... Geçen gün onunla zaman geçirmekten hoşlanmıştı. O zamanı Brooklyn'de gittikleri rastgele bir partide, en karanlık sırlarını bilen bir kızın ölümünü araştırırken geçirmiş olsalar bile.

O günden beri mesajlaşıp duruyorlardı; Mariel'in günlüğüyle ilgili ne yapacaklarını tartışıyorlardı. İkisi de günlüğün Valconsuelos'ların evinde olduğunu düşünüyordu ama bir sonraki adımlarıyla ilgili bir karara varmıyorlardı. Watt eve girip günlüğü çalmayı denemek istiyordu ama Leda bunun çok riskli olduğunda ısrar ediyordu. Onun yerine Mariel'in arkadaşımıymış gibi yapsalar, diye önermişti Leda, odasını aramaları gerektiğiyle ilgili bir bahane uydursalar nasıl olurdu?

Ama Leda ne zaman bu konuyu açacak olsa, Watt konuşmalarını başlıktan uzaklaştırıp, Leda'ya kendisini özleyip özlemediğini (*hayır*), saçını kestirmeye gerek olup olmadığını (*hayır*), hangi derste olduğunu (*okul tabletime sızmayı kes, odaklanmaya çalışıyorum*) soruyordu. SAT özel eğitim oturumunda araya girince, Leda yılmış gibi yapıp, kendisini affettirmek için ondan SAT cevaplarını bulmasını istemişti.

Sonra herkesi tek başına alt ettiğini bilmekten alacağın mutluluktan seni mahrum mu bırakayım? Kesinlikle olmaz, diye yanıtlamıştı Watt. Leda gülümsemesini bastırarak kafasını sallamıştı.

En azından artık uykuya dalmaktan korkmuyordu. Hâlâ kâbus görüyordu ama daha az derin oldukları için kendisini uyandırması kolay oluyordu; özellikle şimdi, uyandığında Watt'tan gelip cevaplanmayı bekleyen bir dizi mesaj bulduğu düşünülürse. Watt'ın onun tarafında olduğunu bilmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Leda aylardır ilk kez yalnız hissetmiyordu.

Evin öbür tarafından bir çınlama duyulunca Leda hemen doğruldu. Bakehouse'dan istediği sipariş olamazdı;

o otomatik olarak doğruca mutfağa gönderilirdi. Saçlarını dağınık bir atkuyruğuyla toplayıp kapıyı açmaya gitti.

Öteki tarafta Watt duruyor, elinde Bakehouse logosunun olduğu kocaman, çift saplı bir torba tutuyordu. “Bayan Cole’un teslimatı var.”

Leda boğuk bir kahkaha attı. “Sen az önce benim *teslimat robotuma* mı sızdın?”

“Bu mahalleden geçiyordum,” dedi Watt; bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu. “Hem meraklanma çok daha kötüsüne de sızdım.”

Leda sonradan üzerinde aşırı büyük okul eşofman üstü ile spor tozlukları olduğunu hatırladı. “Üzgünüm. Bilsedim daha düzgün giyinirdim ama kimseyi beklemiyordum. Diğer taraftan sen sayılır mısın bilmiyorum, davetsiz geldiğin düşünülürse.”

“Bazı kültürlerde elinde yemekle kapıda duran insanların hor görmek büyük kabalıktır.”

“Senin insan teslimat robotu gibi davrandığını düşünmezsek; bana *benim* ısmarladığım yemeği getiriyorsun.”

“Bana insan robot mu diyorsun? Yine kabalık ettin.” Watt’ın koyu renk gözleri kahkahayla parlamıştı.

“Söylediklerin doğruysa kabalık sayılmaz.” Leda teslimat paketine uzanıp duraksadı, sonraki sözlerinin önemli bir meseleymiş gibi bir etki bırakmasını istemiyordu. “Zaten burada olduğuna göre istersen kalabilirsin, her zaman fazla sipariş veririm.”

“Çok hoşuma gider,” dedi Watt, şaşırılmış gibi görünüyordu ama Leda bunun tam da Watt’ın umduğu şey olduğunu biliyordu.

Watt onu oturma odasına doğru takip etti ve Bakehou-

se torbasını kahve masasının üzerine koyup tek kullanımlık kutuları taklit mozaik yüzeyin üzerine dağıttı. Gözleriyle holoyu işaret edip sırtarak, “*Piyanço*’yu mu izliyorsun?” diye takıldı. Leda kapatmaya kalkıştı ama Watt karşı çıkarak elini uzattı. “Yapma ama! Hiç olmazsa kazananı görelim!”

“O da en sonunda ama,” diye hatırlattı Leda ona; Watt’ın bu holoyu izlemiş olmasına bile şaşırmişti. Eskiden, Leda çok küçükken annesiyle birlikte izledikleri bir şeydi.

“Önümüzde uzun bir gece olması iyi işte,” diye yanıt verdi Watt. Leda, Watt’ın bununla ne demek istediğini merak etmişti.

Bir dilim pizza almak için kahve masasına uzandı, sonra şaşkınlıkla suratını çarpıttı. “Bu benim pizzam değil.”

“Siparişinde ayarlamalar yaptım. Bir şey değil,” dedi Watt arsızca.

“Ama...”

“Merak etme, o garip vejetaryen pizzan da burada.” Leda’ya doğru bir kutu uzattı. “Ama cidden. Kim pepperonisiz pizza ısmarlar?”

“Çekilmez bir adamsın. Biliyorsun, değil mi?”

“Üzüm üzüme baka baka kararır.”

Leda gözlerini döndürüp en sevdiği keçi peynirli kuşkonmazlı pizzasından bir ısırık aldı. Tuhaf biçimde Watt’ın bu gece gelmeye karar vermesine sevinmişti; nedeni her ne olursa olsun. Onunla birlikte olmak güzeldi, arkadaş olarak elbette.

Ona bakmak için başını kaldırdı; birden merak etmişti. “Nasıl yapıyorsun? Bu korsanlık işlerini, demek istedim.”

Watt soru karşısında şaşırmış gibiydi. “İşin büyük kısmını Nadia yapıyor. O olmasa bu kadar çabuk yapamazdım.”

“Nadia’yı *sen* yaptın,” diye hatırlattı ona Leda. “Yani övgüleri geçiştirip ona devretme. Nasıl yapıyorsun, ciddiymi?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü.” Çünkü Watt’ın hayatının bu kısmını, bu kadar şaşırtıcı biçimde yetenekli olduğu şeyi anlamak istiyordu. Çünkü bu Watt için önemliydi.

Watt omuz silkip ellerini sentetik peçetelerden birine sildi, sonra kahve masasında yer açmak için sipariş paketlerini kenara itti. Yüzeyine hafifçe vurdu, sahte mozaik çabucak kaybolup dokunmatik bir ekran belirdi. “Senin odanın bilgisayar sistemine girebilir miyim?”

“Demek istediğim... Bu dakikada bir veri tabanına girmen gerekmiyor,” diye dili dolaştı Leda’nın; şaşırmıştı.

“Sana gösteri yapma şansını kaçırayım yani, öyle mi? Asla.”

“Erişim ver,” dedi Leda. Biraz heyecanlanmıştı; odasının bilgisayarı otomatik olarak Watt’ı sistemine kabul etti.

Watt bir kaşını kaldırdı, parmakları dokunmatik ekran üzerinde hazır duruyordu.

“Pekâlâ, bu gece kim olsun? Arkadaşlarından biri olsun mu? Avery’nin çıktığı şu Alman çocuk nasıl?”

Leda, Watt’tan bilgi akışından Calliope’nin sayfasına sızmasını istemeyi düşündü ya da Max’in, hatta hâlâ i-Net’in ön belleğine kayıtlı olan Mariel’in sayfasına. Yakın geçmişten daha çok sır öğrenme şansı yakalamışken üzerine atlardı. Watt’la ilk kez böyle bir araya gelmişlerdi: Gizlice arayıp gözetleyerek.

Ama Leda asla öğrenmek istemeyeceği sırların peşin-

den giderken başına neler gelebileceğini yaşayarak öğrenmişti.

“Bana Bakehouse siparişime nasıl girdiğini göster,” dedi onun yerine.

Watt kollarını sıvadı. Leda bakışlarının onun çıplak kollarından ayrılamadığını fark etti. “Bu kolay,” diye böbürlendi Watt. Artık ne kullanıyorsa onunla, Leda’nın ailesinin sistemini eşzamanlarken holo monitör önlerinde bir görüntüden ötekine geçerek dans ediyordu. “Güvenlik sertifikaları pek yok, bu yüzden yan kanallardan geçme bile gerek yok.”

Watt’ın parmakları masanın yüzeyinde uçarken, Leda hayranlıkla izledi. Orada rahat ve bariz bir güvenle otururken görüntüsünde büyüleyici bir şeyler vardı.

Leda, Watt’ın onun için korsanlık yaparken ne kadar seksi olduğunu unutmuştu.

“Bilgisayarlarda nasıl bu kadar iyi oldun? Tamamen başka bir dil değil mi?” diye sordu Leda istemeden hayranlıkla.

“Dürüst olmak gerekirse bilgisayar dili bana her zaman sözlü dilden daha anlamlı gelmiştir. Hiç değilse anlamı her zaman nettir. Buna karşılık insanlar hiçbir zaman düşündükleri şeyi söylemezler. Hiyeroglif diliyle de konuşmalar aynı.”

“Hiyeroglif konuşma dili değildir,” dedi Leda hafifçe ama Watt’ın içgörüsü karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Watt omuz silkti. “Sanırım bilgisayar okursam fark yaratabileceğimi, katkım küçük de olsa dünyayı daha iyi bir hale getirebileceğimi umdum hep.”

Dünyayı daha iyi bir hale getirmek, diye düşündü Le-

da; Watt'ın samimiyetine şaşırmişti. Belki de Dr. Reasoner, Watt'la beraber olmanın eski, karanlık Leda'yı canlandıracağı konusunda ısrar etmekte hatalıydı.

Belki her şeye karşın Watt öyle tetikleyici değildi.

Watt, Leda'nın bakışlarıyla karşılaşınca, Leda kızarıp kucağındaki peçeteyi düzleştirmek için uzandı. Tamamen enerji dolmuş gibi hissetti; ham, kıpır kıpır bir hareket yumağı. Sanki bedeni gerçek, cızır cızır kıvılcımlar saçıyor gibiydi.

Kalp atışları hızlandı. Watt o kadar yakındı ki, Leda yay biçimli dudaklarının –birçok defa öptüğü dudaklarının– izini sürebilirdi. Biraz kıskanarak, o zamandan bu yana kim bilir kaç kızın onu öptüğünü düşünmekten kendini alamadı.

Watt eğilerek ona doğru yaklaştı. Aralarındaki boşlukta bir şeyler açılıyordu ve Leda bununla nasıl savaşa-
cağını artık bilemiyordu; ya da belki de savaşmak istemi-
yordu...

Onu öpmek için başını arkaya eğince Watt geri çekildi.

Leda derin bir nefes aldı. Rahatlamak ile çılgınca bir hayal kırıklığı arasında ikiye bölünmüştü.

“Leda.” Watt ona öyle bir bakıyordu ki, Leda'nın ka-
nı yüzeye yakın bir yerlere vuruyordu. “Gerçekten istedi-
ğin nedir?”

Ne kadar basit bir soruydu, ama öte yandan o kadar da basit değildi. *Ne* istiyordu? Leda beynini açıp, bir yumak gibi birbirine karışmış bütün düşüncelerini çözdüğünü, onlardan anlam çıkarmaya çalıştığını hayal etti.

Bütün hayatı boyunca hep en iyi olmayı istemişti. En akıllı, en başarılı, çünkü elbette Avery etraftayken as-

la en güzel olamayacaktı. Watt'ı da en başta bu yüzden tutmamış mıydı? Böylelikle artık neyin peşindeyse oraya yükselen sonsuz merdivenin bir sonraki basamağını çıkabilmek için...

Şimdi Leda'nın tüm istediği kendi içindeki karanlıktan korunmaktı. Bu da Watt'tan uzak durmak demekti. Ya da en azından o öyle düşünmüştü.

"Gitmeliyim," dedi Watt, Leda cevap veremeden.

"Watt," derken yutkundu Leda, ne söyleyeceğinden emin değildi; belki Watt biliyordu, çünkü kafasını sallamıştı.

"Önemli değil. Sonra görüşürüz." Ayak sesleri ön kapının önünde yankılanıyordu.

Leda bozguna uğramış bir iç çekişle kanepenin üzerine yığıldı. Gözleri sipariş kutularına kaydı ve umursamazca onlara doğru uzandığında en dipte hâlâ kapalı duran başka bir kutu daha olduğunu gördü. Kutuyu kendine doğru çekip açtı.

Üzerine kalın bir tabaka krem peynir sürülmüş bir dilim çikolatalı pastaydı. En sevdiği pastaydı; annesi ile babasının her yıl doğum günü için ısmarladıkları pasta. Ama bu gece ısmarlamamıştı.

Watt. Leda kafasını sallayıp gizliden gizliye gülümseyerek, katlanabilir küçük çatala uzandı.

RYLIN

Okul gününün sonunda üç tonlu zil çaldığında Berkeley'in koridorları öğrencilerle dolup taştı. Herkes gruplar halinde giriş kapısındaki merdivenlere yığılıp, oradan kendilerini bekleyen hava araçlarına akıyor ya da okulun sanal teknoloji ağının kenarında durup hararetle konteklenslerine mırıldanarak mesaj kuyruklarını yanıtlıyordu. Orada öylece dururlarken, dalgalanan bir insan baloncuğu gibi görünüyorlardı.

Rylin bilim binasına doğru artan öğrenci selinin içine yürüdü. Önceki psikoloji dersini kaçırmıştı ve kalmak istemiyorsa laboratuvar dersini telafi etmek zorundaydı.

Bu sabah Berkeley'e iyi hissetmediğini bildirmek için mesaj atmıştı. Sağlık değneği hazırlanmış kullanılmayı bekliyordu –Chrissa'yla birlikte, her taramada hasta gösterecek biçimde ayarlamışlardı– ama Berkeley yöneticileri sözde hastalığı için kanıt bile istememişti. Sözüne güvenmekle yetinmişlerdi; bu da Rylin'de hiç beklemediği bir vicdan azabının kıvılcımlanmasına neden olmuştu. O

da bu vicdan azabını bir kenara itip Hiral'a odaklanmak için elinden geleni yapmıştı.

Alışveriş merkezindeki hafta sonundan bu yana onu görmemişti –ki o gün Rylin'in beklediğinden çok daha iyi geçmişti. Hiral, Rylin ile Cord'a deneylerini yapmaları için yardım etmiş, sonra hep birlikte yemek katındaki meşhur karışım barında *milkshake* içmişlerdi. Cord ile Hiral'ın iyi geçiniyor gibi görünmeleri Rylin'i hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Belki de onun için öyleymiş gibi yapmışlardı.

Ama o günden bu yana Hiral gizemli biçimde yok olmuştu. Sürekli meşgul olduğunu, “ilgilenmesi” gereken “işler” olduğunu söylüyor ama ayrıntı vermeye gönüllü olmuyordu, Rylin ise baskı yapmıyordu. Cord yüzünden ona kızdığını düşünmemişti. Aslında... Hiral'ın daha önce V'yle uyuşturucu satıcılığı yaparken sergilediği davranışları o istemediği halde sürekli hatırlatmaktan da hoşlanmıyordu Rylin.

Rylin kendi kendine Hiral'ın artık bunu yapmadığını söylüyordu. Yapmadığını *biliyordu*. Chrissa'nın geçen hafta sonu söyledikleri kafasını karıştırmaktan başka bir şey değildi.

Bu yüzden Rylin bu sabah okula gitmemeye karar vermiş, Hiral'ın geç saatlerdeki vardiyası başlamadan önce birkaç saatini çalmak istemişti. Kahvaltı için tako hazırlamış, kolunu Hiral'ın göğsüne atıp kafasını omzuna dayayarak onunla birlikte yatakta kıvrılmıştı. Hiral gülümseyip hep doğru şeyler söylemiş olsa da, Rylin, onun tamamen orada olmadığı, uzakta bir yerlerde olduğu hisinden kurtulamamıştı.

Şimdi psikoloji dersi sınıfına dönmüştü; Profesör Wang masasının ardında orman yeşili omuz çantasına birkaç parça eşya sokuşturuyordu.

“Merhaba, Profesör. Bugünkü dersi kaçırdığım için özür dilerim; pek iyi hissetmiyordum.” Rylin gözlerini laboratuvar masasına yerleştirilmiş donanımın üzerinde gezdirdi; tıbbi aygıtlar olduklarını gösteren küçük kırmızı kalplerle kaplı plasterler ve kablolar vardı.

Profesör, Rylin’in bahanesine aldırmamıştı. “Bugün bir öğrenci daha dersi kaçırdı, yani bu laboratuvar dersini tek başına yapman gerekmeyecek. Bu soruların bir bilgisayar programından değil de insandan gelmesi çok daha iyi oluyor.” Başıyla sertçe işaret etti. “O da geldi işte.”

Cord uzun adımlarla odaya girdi, her zamanki istasyonlarında Rylin’i görünce daha da sıırttı. “Rylin. Sanırım bu akşam ikimiz burada kalıp diyetimizi ödeyeceğiz.”

Profesör Wang kararlı bir tıkırtıyla çantasını sertçe kapattı. “Evet, ikiniz de aynı sabah dersi kaçırdınız; bu rastlantı gözümden kaçmadı,” dedi soğukkanlılıkla.

“Şanslıymışız,” dedi Cord kaygısızca. “Sanırım zamanlamanın her şey olduğunu söylerken doğruyu söylemişler.”

Profesör ifadesiz biçimde bir Rylin’e bir Cord’a baktı; Rylin o anda kadının Cord’la olan bütün hikâyelerini kavradığını hissetti. Sonuçta hayatını insanları inceleyerek kazanıyordu. “İkiniz artık nasıl çalışacağınızı biliyorsunuz. Bitirdiğinizde sonuçları elektronik olarak gönderin. Yarın derste görüşürüz.” Sınıfı çaprazlama geçip kapıyı arkasından kapattı.

Cord hemen Rylin’in etrafında dönmeye başladı. “Pekâlâ Myers, dökül. Bu sabah neredeydin?”

“Hastaydım.” Cord’a Hiral’la yatakta olduğunu söylemek istemedi. “Senden ne haber, okul kaçağı mıydın?” Bu ifadeyi Cord’un her zaman yaptığı gibi söylemeye çalıştı ama onun umursamaz tavrını takınmayı tam olarak başaramadı.

“Öyle,” dedi dürüstçe, bakışları Rylin’in üzerinde sabitlenmişti. “Bir dahaki sefere sen de benimle gelmelisin. Epey oldu.”

Rylin kırmızı oldu ve cevap vermek zorunda kalmamak için hemen hafifçe tablete dokundu. “Okul kaçağı olmak” Cord’un, babasının West Hampton’daki eski garajına gidip, oradaki yasa dışı sürücülü arabalarla Long Island Ekspres Yolu boyunca hız yaptığında kullandığı bir ifadeydi. Aslında geçen sene Rylin’i de bir kez oraya götürüp ona o arabaların bir zamanlar nasıl kalpleri durduracak kadar hızlı gidebildiklerini göstermişti. Sonunda arabayla kumsala gidip orada çocuklar gibi kumdan kale yapmışlardı.

Sonra ilk kez orada birlikte olmuşlardı –orada kumsalda, bir yağmur fırtınasının tam ortasında; çünkü birbirlerine dokunmadan bir dakika daha duramamışlardı.

Cord’un da o günü düşünüp düşünmediğini merak etti ama sonra *kendisinin* düşünmemesi gerektiğini hatırladı. Onlar arkadaşları, fazlası değil.

Romantik geçmişleri olan arkadaşlar.

“Yalan makinesi laboratuvarı,” diye yüksek sesle okudu Rylin, saçının öne düşüp yüzünü kapamasına izin verdi. “Öğrenciler ötekinin yalan söylediğini bedensel geri bildirimler ile biyosensörleri kullanarak belirleyecekler. Ortalama bir kişi...”

Rylin'in sesi giderek kısıldı, belki Cord da aynı anda aynı şeyi okuyordu, çünkü Rylin'den devam etmesini istememişti.

Ortalama bir kişi günde en az iki kez yalan söyler. Yalancı olmak –kendimizi korumak için, başkalarının hislerini korumak için ya da kendi çıkarlarımızı desteklemek için– o kadar yaygındır ki bununla ilgili bir deyim bile vardır: Yalan söylemek insancadır. Buna karşın insanların çoğu başkalarının asılsız sözlerini yüzde 30'dan az bir kesinlikle ortaya çıkarabiliyorlar. Bu laboratuvarı, resmi yalan belirleme süreçlerinde kullanılan koşulların bir örneğini yeniden yaratacağız...

"İlk kurban olarak seni görevlendiriyorum," diye ilan etti Cord. Rylin itiraz etmedi. Karın boşluğunu burkan, soğuk bir korku hissetmişti; pullarla kaplı bir yaratık uyanıp hayata geliyormuş gibi. Polis onu Mariel'in ölümlüyle ilgili sorguya çağırarak olsa bunun gibi bir şey mi yapacaktı? Öneminin olmadığını söyledi kendi kendine; Mariel'e olanlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Peki ya Mariel'in Rylin hakkında bildiklerini ortaya çıkarırlarsa –uyuşturucu çaldığını? Belki inkâr edebilirim, diye düşündü Rylin çılgınca; sonuçta onun sözüne karşı ölü bir kızın vardı.

Hiç değilse belki bu laboratuvar baskı altında yalan söylemekle ilgili yararlı bir alıştırma olacaktı.

Bileklerini uzatıp Cord'un onları antiseptik bezlerle silmesine izin verdi, Rylin göz teması kurmaktan kasten kaçınıyordu. Cord, Rylin'in bileklerine ve alınına birer tane plaster yapıştırmadan önce bir dizi sensör plasterinin arkasını soydu. Teniyle teması çok titiz ve sistemliydi.

Ortalama bir kişi günde en az iki kez yalan söyler. Rylin bugün şimdiye kadar kaç yalan söylemişti –Hiral’a, okula, Chrissa’ya? Bunlar yalnızca *son* söyledikleriydi. Bütün yalanlarını ve yarı doğrularını saymaya başlayınca biraz midesinin bulandığını hissetti.

Hiral’a Cord hakkında, Cord’a Hiral hakkında, polise de Eris’e olanlar hakkında yalan söylemişti. Chrissa’ya da yalan söylemişti; onu korumak için. En çok da Rylin kendine yalan söylemişti; kendini hepsinden temize çıkartırken. Kendine tekrar tekrar başka şansı olmadığını söylemişti. Söylememiş miydi?

Biyosensörler tepti ve Rylin yaşamsal verilerinin birden önlerindeki tablete yansıtıldığını gördü; pembe ve sarı çizgiler yükselen kalp atış hızını, kılcak damarlarının genişlemesini ve alt seviyelerini izliyordu. Rylin resmi devlet makinelerinin bundan kat kat hassas olduğunu biliyordu; onlar aynı zamanda hızlı göz hareketleri* ile beyindeki sinirlerin tepkilerini de izliyordu.

“Kalp atış hızın şimdiden biraz yüksek,” diye belirtti Cord, sesinde meraklı bir ton vardı. “Haydi, birkaç kontrol sorusuyla başlayalım. Adın nedir?”

“Rylin Myers.” Çizgiler düz kaldı.

“Nerede yaşıyorsun?”

Rylin’in içinden bir his, Cord’un onun *New York* ya da *Kule* diye yanıtlamasını istediğini söylüyordu ama Rylin direnemedi. “Otuz ikinci katta.”

Cord başını salladı, dudakları kenarlarından biraz kıvrılmıştı. “Önümüzdeki yıl hangi üniversiteye başvuracaksınız?”

* Rapid Eye Movement, REM. (ç.n.)

Rylin tablette yazılı soruları görmek için daha dik oturmaya çalıştı ama Cord ekranı ondan uzaklaştırdı. Bu sorular gerçekten laboratuvar yönlendiricilerinden miydi?

“NYU,”^{*} dedi yavaşça. “Başka yerlere de başvuracağım ama NYU birinci seçimim. Ülkenin en güçlü holografi programı orada. Üstelik New York’u terk etmek de istemiyorum, Chrissa’nın lisede iki yılı daha varken olmaz.”

Hiral’dan bahsetmemiştii; oysa New York’ta kalmayı istemesinin nedenlerinden biri de oydu. Sürekli Rylin üniversiteye başvuracağı, sevdiği bir şey okuyacağı için ne kadar gurur duyduğundan bahsediyordu. Buna karşın Rylin ne zaman bundan bahsedecek olsa biraz sesi kesiliyordu.

Ama Rylin, NYU’ya girse bile parasını nasıl ödeyeceğinden emin değildi. El altından holografi burslarına, liderlik burslarına, düşünebildiği her şeye başvuruyordu. Bunu özellikle Cord’la, hayatında hiçbir finansal sorun yaşamamış biriyle paylaşmak istemiyordu. O anlamazdı.

“NYU’yu kazanacaksın,” diye ilan etti Cord. “Öğretim üyelerinin *Yıldız Kayması*’nı gördükten sonra seni kabul etmemelerine imkân yok.”

“Sen *Yıldız Kayması*’nı izledin mi?” Okuldaki kimseye filminden söz etmemiştii. Cord’un bundan nasıl haberi olmuştu?

“Elbette izledim. Bayıldım,” dedi ona. Rylin tuhaf biçimde duyulanmıştı.

“Ama bir şey sormam gerek,” diye devam etti Cord, “Hangi karakterde beni temel aldın? Komşuda mı, yoksa filmin sonundaki yeni çocukta mı?”

Rylin gözlerini döndürdü; gülmek için kendini zor

* New York Üniversitesi. (ç.n.)

tutuyordu. Elbette Cord bir şekilde filmde olacağını düşünecekti. “Sen hangi üniversiteye başvuracaksın?” diye sordu Rylin; bilmediğini fark etmişti.

“Emin değilim. Sanırım genel başvuru formunu doldurup çeşitli yerlere göndereceğim ve beni kimin alacağına bakacağım.” Tereddütle omzunu silkti. “Halletmek için hâlâ zamanım var.”

Rylin göğsüne bir şeyler takıldığını hissetti, çünkü Cord’un kafa karışıklığının nedenini biliyordu: Sana öğüt verecek annen baban olmadığında ne yapacağını, bir sonraki adımının ne olacağını bilememe hissi. Hayatıyla ilgili devasa bir karar almak üzereyken duyduğu o korkutucu his ve başarısız da olsan başarılı da, bunu tamamen yalnız başına yapacağını bilmek.

“Özür dilerim, devam edelim.” Cord bir sonraki soruyu görmek için parmağını ekranın üzerinde kaydırdı. “Kaç kez âşık oldun?”

“Ne? Nasıl bir soru bu?” diye püskürdü Rylin.

“Bilmiyorum, Rylin, burada işte, yönergelerde yazıyor!” Cord kanıt olarak tableti Rylin’e gösterdi; öyleydi gerçekten, laboratuvar programına özgü koyu renkle yazılmıştı. “Muhtemelen Wang bir grup son sınıf öğrencisiyle alay edip gülmek istiyor,” diye ekledi Cord ama Rylin’in başka bir teorisi vardı.

“Ya da bizim için özel laboratuvar soruları hazırladı. Dersi kaçırdığımız için bizi cezalandırmak istiyor.”

“Onun yapabileceği bir şeye benziyor. Biraz mazoşist bir damarı var sanki.”

Rylin boğulur gibi güldü, elinde değildi. Karmaşık geçmişlerinin sürekli hatırlatılmasına rağmen burada

durup Cord'la *arkadaş* olmaya çalışmak o kadar garipti ki. "Muhtemelen şu anda bizi filme alıyordur!"

Neyse ki Cord da patlayıp gülmeye başladı. "Haklısın. Görünüşe bakılırsa deneylerinden biri için denek olduk!"

Kahkahalar aralarındaki gerilimi biraz gevşetir gibi olmuş, Rylin'in göğsü biraz rahatlamıştı. Ama Cord'un sorusunu hâlâ cevaplamamıştı. Laboratuvar Rylin soruyu cevaplayana kadar devam etmelerine izin vermeyecekti.

"İki," derken duydu kendini; sesi neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. Cord şaşkınlıkla birden başını kaldırdı.

Ne demek istediğini açıklamak zorunda değildi. İki kez âşık olmuştu –Hiral'a ve Cord'a.

"Rylin," dedi Cord usulca; öne doğru eğilip Rylin'in yanaklarına dökülen saçlarını kaldırdı.

Rylin kıpırdamadan duruyordu. Geri çekilmesi, Cord'a durmasını söylemesi gerektiğini biliyordu.

Birden şiddetli bir gürültüyle kapı açıldı ve Rylin kendisini koparır gibi çekerek kurtardı; göğsüne hava doluyordu. Gözleri suçlulukla kapıya yöneldi. Temizlik robotundan başkası değildi.

"Bak, Rylin," diye başladı Cord yine patlarcasına ortaya çıkan bir çaresizlikle. "Az önce Profesör Wang'e zamanlama her şeydir derken şaka yapmıyordum. Bizim zamanlamamız hiçbir zaman doğru olmadı."

"Peki, *şimdi* mi doğru olduğunu düşünüyorsun? Cord, ben başkasıyla çıkıyorum!"

"Bunu biliyorum! Yanılıyor muyum, yoksa aramızda hâlâ bir şeyler var mı?"

"Yanılıyorsun," dedi Rylin; çok hızlı, çıldırmış gibi nefes alıyordu. "Aramızda hiçbir şey yok."

Cord gösterir gibi tablete baktı; Rylin'in biyo-çizgileri parlak, değişken bir kırmızıyla sınırlı bir şekilde inip çıkıyordu.

Rylin bir şey söylemedi. Plasterleri bedeninden yırtar gibi çekip çıkararak kapıya koştu. O aniden yükselen çılgın çizgileri yorumlamak için psikolog olması gerekmiyordu.

Onlar, Cord'la aralarında bir şey olmadığını söylerken yalan söylediği anlamına geliyordu.

* * *

O akşam Rylin başı elleri arasında mutfak masasına dayanmıştı. Chrissa'nın voleybol antrenmanı vardı; yani Rylin yenmemiş bir tabak spagetti ve kendini suçlayan düşünceleriyle yalnız demekti. Cord'a o şekilde davranırken, az daha Cord'un onu *öpmesine* izin verecekken ne düşünüyordu acaba? Üstelik o söylediklerinin doğruluğundan eminiken tablet neden yalan olarak işaretlemişti?

Kendine yalan söyleyip söylemediğini merak etti. Eğer bir açıdan Cord'la aralarında hâlâ bir şeyler olduğunu düşünüyorsa...

Rylin düşünceleri arasında öylesine kaybolmuştu ki, neredeyse kapının çaldığını duymayacaktı.

"Selam," dedi Hiral, Rylin kapıyı açtığı anda. "İşin var mı?"

"Pek sayılmaz." Rylin içeri girdi, Hiral da onu izledi.

"Ben yalnızca bu sabahın çok güzel olduğunu söylemek istemişim."

"Biliyorum. Çok güzeldi," dedi Rylin çabucak. Hiral'ın ona geçen hafta Element 12'den aldığı kolyesine dokunmak için elini uzattı. Bu sabah birlikte yatakta kıvrıl-

miş yatıyorlardı –o tuhaf telafi laboratuvar dersinden ve Cord’la yaşadığı o hararetli andan önce– şimdi ise ona inanılmaz derecede uzak geliyordu.

Hiral nefesini bıraktı. “Seninle gelecek yıl hakkında konuşmak istemiştım.” Bunu söyleyiş biçiminden, durak-sayıp kuşkulu görünmesinden, Rylin bunun neyle ilgili olduğunu anladığını düşündü.

Öne doğru bir adım atıp onun elini tuttu. “NYU’yla ilgili endişelerin var, değil mi? Bu holografi programına katılırsam, onunla sarmalanıp sana zaman ayıramayacağımı düşünüyorsun.” Rylin bunun gerçeğe çok yakın olduğunu düşünerek yüzünü buruşturdu; şimdiden *dersi-ni* ektiği düşünülürse. “Hiral, böyle bir şey olmayacağına sana söz veriyorum.”

“Biliyorum, Ry. Üstelik üniversiteye başvuracağın için seninle gurur duyuyorum. Ama...” Hiral duraksadı. “Düşündüm ki, NYU’ya başvurunu henüz göndermedin, değil mi?”

“Hayır.” Rylin bunun nereye gittiğinden emin değildi.

“Belki onun yerine, sen liseden mezun olduktan sonra buralardan gitmeliyiz. Eskiden hep konuştuğumuz gibi New York’u terk edebiliriz! Güney Amerika’ya gideriz –ya da belki Güneydoğu Asya’ya, düşük teknolojiye çok uzak bir yere. Yalnızca güneş ışığı, temiz hava ve birbirimizle oluruz; hep istediğimiz gibi.”

Rylin gerçekten bunu istediğini söylemiş miydi? Rylin, Hiral’la yıllar önce konuştuğu şeyleri pek hatırlamıyordu. Hiral’ın söylediklerini yaptığını hayal etmeye çalıştı –New York’u, şehri terk edip, her şeye yeniden başlamak– başarısız oldu.

Geçen sene onu değiştirecek o kadar çok şey yaşamıştı ki. Rylin kendi içinde yeni derinlikler keşfetmiş, yeni hedefler belirlemişti; Berkeley ve holografı sayesinde... Bir de Cord. Yeniden bir şeyler için umut etme konusunda kendisine izin vermeyi öğrenmişti; annesi öldüğünden bu yana yapmadığı bir şeydi bu. Çünkü umut etmez ve bir şeyleri önemsemezsen yara alma tehlikesi de ortadan kalkıyordu.

Ama bir şeyler için umut etmek o şeyler gerçekleştiğinde duyduğun mutluluğu da kat kat arttırıyordu.

“Hiral, geleceği düşünmene sevindim...”

“Benden böyle bir şey beklemiyor muydun?”

Rylin yüzünü buruşturdu. Küçümsüyormuş gibi görünmek istemiyordu.

“Özür dilerim.” Hiral, Rylin gözlerine bakabilsin diye yukarı kaldırmak için Rylin’in çenesine uzandı. “Benim tek istediğim seninle bir gelecek. Ama tüm bu olanlardan sonra New York’ta yaşamak benim için çok zor. Eskiden olduğum kişi yüzünden.”

Hiral’ın sözlerinde Rylin’in karnının burkulmasına neden olan bir anlam vardı. “Neler oluyor Hiral? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Hayır,” dedi Hiral çabucak.

Rylin doğruca onun o sıcak kahverengi gözlerine baktı; çok iyi bildiğini düşündüğü gözlerine. Onun yalan söyleyip söylemediğini anlamak için biyosensörlere ihtiyacı yoktu.

“Ya sen Ry?” diye sordu Hiral, kendi sorusunu Rylin’e çevirerek. “*Senin* bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Rylin, Hiral’ın Cord’la olanları tahmin edip etmediği-

ni merak etti –yüzünde yazılı duran vicdan azabını gördüyse... Belki her şeyi itiraf edip aralarındaki bu sırlarla dolu havayı temizlemeliydi.

“Hayır,” diye fısıldadı onun yerine.

Hiral’a Cord’la olanları anlatması için kendini ikna edememişti. Onu rahatsız eden şey her neyse; Hiral’ın endişelenecek yeterince şeyi olduğu belliydi. Cord’la yaşadıkları o an bir şey değildi; neredeyse öpüşeceklerdi o kadar. Gerçekten *anlatacak* bir şey yoktu.

Ama Rylin içten içe, bunun, o hiç durmadan büyüyen hesabına eklenecek başka bir yalan olduğunu biliyordu.

CALLIOPE

Calliope on sekiz yaşında biri için çok fazla düğüne gitmişti. Düzinelerce, gerçekten, dünyanın her yerinde, dolandırdıkları biri ya da başka birinin bağlantısıyla. Neredeyse özellikle düğün dolandırıcılığı yaptıkları o yılı mutlulukla hatırlıyordu. “İnsanlar düğünlerde savunmalarını indirmeye meyillidirler,” diye açıklamıştı annesi bariz bir heyecanla. “İnsanlar duygusallaşır, herkes çok içer, özellikle süper zenginler birbirlerini mücevherle alt etmeye çalışırlar.” Bunlar düğünleri yüksek sınıf dolandırıcılığı açısından harika bir yer kılardı.

Oysa bugün Elise etkisiz hale getirilmiş gibiydi. Sonu gelmez saç ve makyaj randevularında, o kocaman beyaz elbisesini üzerine tutturup bağlarlarken, her bir ipek kaplı minik düğmeleri uygun ilmeklere geçirirlerken hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Calliope şüpheye düşüp düşmediğini merak ediyordu. Sanki bu oyunu sonuna kadar götürmekten pişmanlık duyuyordu.

Şimdi 918'inci kattaki Temple Brith Sinegogu'nda

ayakta duruyorlardı. Tepelerinde devasa bir huppa yükseliyordu: Güllerin birbirine bağlanıp görkemli bir bollukla tepeden sarktığı süslü bir sayvan. Düğün bittikten sonra Calliope bütün çiçeklerin bir hastaneye bağışlanacağını biliyordu. Bu düğündeki hemen hemen her şey bağışlanmak üzere planlanmıştı –güller, artan yemekler; Elise'in elbisesi bile imkânı olmayan gelinler için bir kampanyaya gidecekti. Calliope içte içe, artan içkilerin de katı anne babalara sahip liselilere bağışlanmasını diliyordu –partilerde hücum edecekleri içki dolabı olmayan çocuklara.

Elise ile Nadav, onları kutsamak için elini sessizce uzatmış tombul bir hahamın önünde, huppanın altında duruyordu. Calliope ve Livya ise sıra halinde, muazzam nedime elbiselerinin içinde, ellerinde beyaz birer çiçek buketiyle bir taraftaydı. Sinagogun sıraları üzerine yüzlerce surat dizilmişti; beklenti içindeki tebessümleri ayırt edilemeyecek şekilde birbirine karışmıştı. Calliope bu insan denizi içinde başarısızlıkla Brice'ı bulmaya çalışarak sürekli o tarafa bakıyordu. Çikolata dükkânındaki randevularından sonra onu bir daha görememişti; tüm ev ahalisi bütün hafta boyunca düğün stresiyle hapsedilmişti. Ama bu Calliope'yi Livya'nın bakmadığını bildiği zamanlarda Brice'a mesaj atmaktan alıkoymamıştı.

Brice'ı düşünmek –Calliope'yi öpüşü; sıcak, kendinden emin, çikolata tadında– ağzının etrafında gizli bir tebessümün belirmesine yol açtı. Livya bunu fark edince ona karanlık bir bakış attı. Calliope hemen başını indirerek hatlarına daha saygılı bir ifade vermeye çalıştı.

“Hoşgeldiniz. Bugün buraya Nadav ile Elise'in yeni hayatlarına doğru attıkları ilk adımlara şahitlik etmek üze-

re toplandık,” diye monoton bir sesle konuştu haham. Bir mikrofon robotu bile kullanmadığını fark etti Calliope, yine de sesi tüm tapınağın içinde gümbür gümbür yankılanıyordu. Çok demodeydi.

“Paylaştıkları sevgi uzun süreli olacak; fedakârlık üzerine kurulu bir sevgi. Nadav ile Elise’i ilk bir araya getiren de insanlara duydukları ortak sevgiydi. İkisi de başkalarının ihtiyaçlarını kendilerinininkinin önüne koyuyor.”

Ne güzel, diye düşündü Calliope kederle. Keşke doğru olsaydı.

“Nadav ile Elise’i, huppanın içine adımlarını atmadan önce, damadın gelinin yüzünü örttüğü *bedeken* ya da örtünme törenine katılmaya davet ediyorum. Bu, damadın geline duyduğu sevginin dış görünüşten çok iç güzellikten kaynaklandığını belirtmek için yapılır.”

Livya sessizce bire kere öksürdü. Calliope duymamış gibi yaptı.

Nadav çekinerek dantel peçeyi Elis’in başına örttü. Peçe mat katlar halinde Elise’in önünde dalgalandı. Calliope, annesini öyle yüzü kapalı görünce paniğe kapılarak içinde tuhaf bir acı hissetti. Orada evlenen başka biri de olabilirdi.

“Şimdi de Hakafot, yani daireler çizme. Gelin damadın etrafında onunla oluşturduğu yeni aile çemberinin simgesi olarak yedi kez döner.”

Calliope, annesinin hayaletimsi biçiminin, arkasında hışırdayan eteğiyle huppa platformunun kenarlarından daireler çizişini izledi. Nadav’ın yüzü parlak, şevk dolu bir coşkuyla parlıyordu.

Yeni bir aile çemberi. Calliope, Livya’ya kaçamak bir

bakış attı. Öteki kız üst dudağını küçümseyerek bükmüş-tü; burun delikleri kıpır kıpırdı; kokuşmuş bir şey kok-landığında takınılan türden bir yüz ifadesi vardı.

İbranice geleneksel bir Yahudi duasını başlatmadan önce “Şimdi bu sevgili çifte hayır dualarımızı sunalım,” dedi haham monoton bir sesle. Herkes sözleri ezberden okuyormuş gibi görünüyordu, Calliope de onlarla birlikte mırıldanmış gibi yaptı.

Calliope gittiği son düğünü düşünmeden edemedi – Udhampur’da bir aile mülkündeydi; altın çerçevesi dave-tiyeler ve kokularıyla ağırlaştırdıkları havada büyülü-ymüş gibi süzülen binlerce mumun eşliğinde. İşte o düğün eğlenceliydi. Calliope saçlarına takılmış bir çiçekle, önce biri sonra başka biri gibi yapıp, kullandığı çeşitli aksan-ları gerektikçe musluk gibi bir açıp bir kapayarak o deva-sa arazinin üzerinde oradan oraya sürüklenişini hatırlı-yordu. Anonimliğin heyecanı gibisi yoktu. Bir partiye boş bir yazı tahtası gibi girip, koşulların kim olabileceğini be-lirlemesine izin vermenin heyecanı.

Şimdi orada öylece durup onu seyreden bu yüzler deni-zine doğru bakarken tek düşünebildiği tüm bunların ne kadar gerçeküstü geldiği idi.

Annesinin Nadav’ın parmağına bir yüzük takıp evli-lik yeminini ezbere okuduğunun belli belirsiz farkınday-dı: “Bu yüzükle, benim kocam oluyorsun ve seni ruhum gibi seviyorum.” Sonra Nadav aynı şeyi söylüyor, Elise’in parmağına kocaman tam tur bir yüzük takıyordu; sonra öpüşüyorlar ve bütün tapınak alkışlarla patlıyordu.

“Son bir gelenek daha! Bardağın kırılması,” diye du-yurdu haham; sessiz olunması için elini havaya kaldır-

mıştı. Yardımcısı hahama kadifeye sarılı bir şarap bardağı verdi –eskiden olduğu gibi, kırılabilen cam bir bardak, fleksiglas değil. “Bardağın kırılması evliliğin neşe kadar acıyı da tutabileceğini hatırlatmak için. Çiftin sonsuza dek, zor zamanlarda bile, birbirlerinin yanında kalacağına dair verdikleri sözü hatırlatıyor.”

Calliope bir önseziyle ürperdiğini hissetti. Sonsuza dek herkes için söz vermesi uzun bir süreydi. O ve Elise bugüne dek verdikleri sözlerin o kadar fazlasını tutmamışlardı ki.

Elise ile Nadav bardağı huppanın zeminine yerleştirdi ve her biri bir ayağını bardağın üzerine koydu. Sonra ikisi de aynı anda tüm ağırlıklarını vererek topuklarıyla vurup bardağı sayısız küçük parçaya böldüler.

* * *

“Calliope! Seni arıyordum.”

Calliope yavaşça dönüp dans pistinden birkaç adım uzaklaştı. Nihayet Doğa Tarihi Müzesi’ndeki resepsiyona gelmişlerdi; Calliope sabırsızlıkla, neredeyse ıstırap verici bir beklentiyle Brice’ın kendisini bulmasını bekliyordu.

“Sonunda, sanırım sensin. Orada mısın, bu kabarık mantar elbisenin altında mısın?” diye ekledi Brice ve gözlerini kısarak ona bakarmış gibi yaptı. Resmi siyah bir kıyafet giymiş, görgü kurallarına bariz bir saygısızlıkla tıraş olmamıştı ama koyu kirli sakalın gölgesi ona yakışmıştı. Calliope gözlerini Brice’ın çene hatlarından ayıramadığını fark etti; uzanıp ona dokunmayı dilerdi.

“Gerçekten fazla bir şansım olmadı. Bu elbiseye ikna edildim. Zorla,” dedi Calliope.

“Ben olsam çıkarman için ikna ederdim.”

“Bir yapsan, sonra hemen yakarız.”

“Yapma! Böyle alev alır bir kamp çadırını başka neredede buluruz?”

Calliope buna minnettarlıkla gülerken, Brice dirseğini tutup onu hiçbir şey söylemeden dans pistine götürdü.

Müzenin meşhur holografik balinası tembel tembel daireler çizerek üzerlerinde süzülüyordu. Sahnede on sekiz kişilik orkestra hafif bir caz müziği çalıyordu. Antika çelik şamdanlardan bir yol terasa yöneliyor, oradaki ısı lambaları minyatür güneşler gibi uçuşuyordu.

Calliope oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Livya’nın bakışlarını bütün gece üzerinde hissetmişti; bir yanlış hamle yapması için Calliope’ye meydan okuyordu, gerçek kimliğini ortaya çıkaracak tek bir hata. Livya, Brice gibi bir oğlanla bırak dans etmeyi asla konu bile etmezdi.

“Nikâh beklediğin kadar sıkıcı mıydı?” diye sordu Brice, dans pistinin ortasına doğru ilerlerlerken. Brice konuşurken bir yandan da dans ediyordu, hareketleri çarpıcı ve kendinden emindi.

“Artık değil,” diye mırıldandı Calliope ve gülümsedi. “Gelmene sevindim Brice.”

“Ben de öyle.” Elleri daha aşağıya kayarak Calliope’nin elbisesinin arkasına dikili olan devasa kurdeleyle oynamaya başladı.

“Kes şunu!” diye fısıldadı Calliope, Brice’ın ellerine vurarak. “Başımı derde sokacaksın.”

“Umarım sokarım. İnsanlar dert dediklerinde genellikle heyecanlı bir şeyden bahsediyorlardır,” diye yanıt

verdi Brice, yine de avuçlarını çok daha yukarılara bir yere yerleştirdi.

“Biliyorum,” dedi Calliope çaresizce. “Ama benim...”

“Dans etmemen mi gerekiyor?” Brice onu döndürmeye çalıştı ama Calliope’nin elbisesinin hışırdayan katları az kalsın Brice’ın sendelemesine yol açacaktı. Brice kahkaha attı. “Bu nedime elbisesini her kim tasarladıysa dans etmeni istememiş, orası kesin.”

Orkestra birden herkesin sevdiği ilk kırk şarkıdan birine giriş yapınca müziğin sesi yükseldi. Calliope, Nadav’a bakmayı göze alarak kendisinin tanımadığı biriyle konuştuğunu gördü. Çenesi kasılmıştı; muhtemelen orkestraya böyle müzikler çalmamalarını söylemişti ama onlar yine de çalıyorlardı. Yanında Livya soluk, kocaman bir sütun gibi durmuş yargılayıcı bakışlarıyla dans pistini aşındırıyordu.

Calliope dansa katılamayacağını biliyordu –en azından istediği gibi. Çünkü olması gereken kız –tatlı, alçakgönüllü Calliope Brown– böyle müziklerle, saçları uçuşup göğsü zıplayarak dans etmezdi. Göğüslerinin zıpladığı fark edebileceğinden değil, milyonlarca fırfırın altına gömülüydüler çünkü.

“Haydi ama!” diye haykırdı Brice, herkesle birlikte bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Calliope gizliden gizliye şüphe duyarak bu şarkıyı isteyen o olup olmadığını merak etti –hatta orkestraya çalmaları için rüşvet vermiş bile olabilirdi. Bunun Calliope’yi o katı, zorla kabul ettirilmiş rolünden kurtaracağını tahmin etmiş olmalıydı.

Haklıydı da.

Calliope kafasını arkaya attı, tepesinde toplanmış saç-

larını açıp yüzüne düşürdü ve kendini dansa bıraktı. Tek başınaymış gibi, pişmanlık duymayarak, utanmazca dans etti, öyle bir gülümsüyordu ki çenesi acıyordu. Brice ellerinden tutup onun yanında zıpladı, ikisi de şarkının sözlerini haykırıyordu.

“Calliope!”

Livya dans pistinden insanları iterek ona doğru kendine yol açıyordu. “Annen seni arıyor. Pastayı kesmeye hazır.”

Calliope anında zıplamayı bıraktı. Çabuk, sakın bir nefes alıp saçlarını kulaklarının arkasına atmak için uzandı. “Beni almaya geldiğin için teşekkürler,” dedi. “Haydi, gidelim.”

Özür dilermiş gibi Brice’a baktı, Brice da anlayışla başını salladı. “Bana da bir dilim getir,” diye yanıt verdi, hafif haylazca.

Calliope, Livya’nın Brice’ın bulunduğu yöne açıkça bakmadığını fark etti. Salonun ön tarafına, Elise’in sıralar biçiminde düzenlenmiş devasa düğün pasatasının yanında durduğu tarafa dönmekle yetinmişti.

“Calliope,” dedi öteki kız yürürlerken, “burada yeni olduğunu biliyorum, herkesle ilgili her şeyi bilemezsin.” *Bir dene bakalım*, diye düşündü Calliope, *senin bildiğinin elli katını bildiğime bahse girerim*. “Ama Brice Anderton bela demektir.”

İyi ki onunla sen flört etmiyorsun öyleyse. “Bela mı demek?” diye tekrar etti Calliope, tamamen masumca.

“Ben yalnızca dikkat etmeni istiyorum. Senin gibi iyi bir kız bu tür oğlanlardan uzak durmalı. *Şöhretli oğlanlardan*.”

Burası Calliope’nın ayağını denk alması gerektiği yerdi. Ama bir yönüyle çok kızmıştı. Livya kim oluyordu da

ona ne yapıp yapmayacağını söylüyordu? “Bana o kadar da kötü görünmedi,” diye karşı çıktı.

Livya kibirle gülümsedi. “Ben yalnızca seni gözetiyorum. Geçen gece öyle ortadan kaybolunca...”

“Ortadan kaybolunca mı?” diye sordu Calliope şaşkın şaşkın.

“Matematiksel çözümleme profesörünle görüştüm, o akşam gözden geçirme oturumu olmadığını söyledi. *Gerçekten* nereye gittin?” diye bastırdı Livya.

Calliope cevap vermedi. Brice’la birlikteyken hissettiği o parlak, onu nefessiz bırakan mutluluk çekilip gitmiş, yerini donuk bir öfke hissinden başka bir şey bırakmamıştı.

Livya parmaklarını kasten Calliope’ninkilerle birleştirdi. Bu iki kızın el ele tutuşması bakanlara muhtemelen sevimli görünmüştü. Ama Livya’nın tırnakları Calliope’nin avucundaki yumuşak ete bir sıra küçük pençe gibi bastırıyordu.

Calliope oynadığı hiçbir rolden şimdi nefret ettiği kadar nefret etmemişti –Tanrı’m, annesini o Belçika’daki hastaneye gizlice sokmak için hastabakıcı olarak çalışıp yatak lazımlıklarının temizlemek zorunda kaldığı zaman bile. Hiç değilse o zaman ne istediğini söyleyebiliyordu.

Çılgık çılgığa isyan edip, elini Livya’ninkinden şiddetle çekip kurtulabilmeyi isterdi. Onun yerine kendini sesini çıkarmadan sineye çekmeye zorladı. *Bu gerçek değil*, diye kendi kendini inandırmaya çalışıyordu. *Ben bu soğuk, duygusuz insan değilim aslında. Yalnızca üzerime düşen rolü oynuyorum. Bu gerçek değil.*

“Tavsiyen için teşekkür ederim,” dedi ruhsuzca.

“Elbette. Ben senin üvey kardeşinim Calliope. Biz artık bir aileyiz,” diye yapmacık yapmacık gülümsedi Livya; o çirkin tebessüm hâlâ yüzüne yapışmış duruyordu. “Ailemi korumak için *her şeyi* yaparım.”

Calliope böyle bir tehdidin cevaplanmadan geçip gitmesine izin veremezdi. “Ben de öyle,” diye yanıt verip, aynı biçimde gülümsedi.

AVERY

“Bu gece için tekrar teşekkürler,” dedi Avery, Max’e; ailesinin özel asansörünün girişinde oyalanıyorlardı. İçeri girmeye henüz hazır değildi.

Atlas’ı görmeyi göze almak istemiyordu.

Avery, Atlas’ın eve yeniden taşındığına hâlâ inanamıyordu. Bavullarını eski odasına boşaltmıştı, her gün babasıyla işe gidiyordu; sanki Dubai’ye gittiğinden bu yana hiç zaman geçmemiş gibi eski hayatına soğukkanlılıkla geri dönüvermişti. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Ama her şey değişti, diye düşündü Avery öfkeyle. *Kendisi* değişmişti. O Atlas’ı geride bırakıp hayatına devam edebilmek için bu kadar ıstırap dolu bir yol katettikten sonra, Atlas’ın birdenbire gelivermesi haksızlıktı.

“İyi misin Avery?” diye sordu Max, Avery’nin tereddütünü hissederek.

“Bu gece seninle kalabilmeyi isterdim,” dedi Avery, gerçekten öyle hissediyordu. Avery son birkaç akşamı Max’in yurt odasında geçirmişti. Belirsiz bir süre orada

kalabilmeyi dilerdi ama annesi bu sabah bununla ilgili yerinde bir yorumda bulunmuştu, Avery de şansını fazla zorlamak istemiyordu.

“Ben de.” Max sarılmak için onu kendine çekti, çenesini Avery’nin başına koydu. “Bu seçim süreci bu kadar yoğun geçtiği için üzgünüm. Seni bu kadar etkileyeceğini düşünemezdim. Biz Almanya’da adayların ailesini böyle saplantı haline getirmeyiz.”

“Güzelmış,” diye gülümsedi Avery. “Belki bir dahaki sefere babam Würzburg belediye başkanlığına adaylığını koyar.”

Babasının seçimleri kazanmasının ardından geçen son bir haftada, annesi ile babası New York’un en önde gelen ailesi imajlarını koruma işine kendilerini hiç olmadığı kadar çok adanmışlardı. “New York kraliyet ailesi,” diyorlardı bilgi akışlarında. Daha kötüsü Avery’e sözde New York prensesi unvanını vermişlerdi.

Gelen mesajlar kutusu röportaj istekleriyle dolup taşıyordu –Avery bunu çok gülünç buluyordu; bir yeniyetme olmak dışında hiçbir şeyin otoritesi sayılamazdı. Ya da annesi ile babasından gayri meşru bir ilişkiyi gizlemek dışında.

Buna rağmen blogger’lar her şey hakkında fikrini sormak istiyordu; en sevdiği yüz kreminden gerçekleşmesini en çok beklediği moda eğilimlerine kadar. Avery röportajları geri çevirmeye çalıştığında annesi ile babası dehşete kapılıyordu. “Sen benim yönetimimin gençlik yüzünü! Ne bilmek istiyorlarsa söyle,” diye bağıırıyordu babası ve onu dinlemek isteyen herkesle görüşmesini sağlıyordu.

Bu arada, Avery’nin takipçi sayısı da birden birkaç bin-

den yarım milyona fırlamıştı. Kendi sayfasını özel yapmaya çalışınca annesi ile babası bu isteğini inatla reddetmişti. “Sorulara yanıt vermen için sana bir yardımcı tutabiliriz istersen,” diye önermişti annesi. Avery şaka yapıyor, diye düşünmüştü.

“Sonra görüşürüz,” diye mırıldanıp Max’e son bir öpücük verdi. Sonra nefesini tutarak giriş salonlarına çıkan asansöre bindi.

Kapı kayarak açıldığında Avery paniğe kapılarak yerince beklememiş olduğunu gördü. Atlas evdeydi.

Mutfaktan çıkmıştı, gölgeler yumuşak biçimde yüzünün o çok tanıdık ama çok değişmiş yüzeilerine düşüyordu. Sessizlik aralarında perde gibi sallanıyordu.

“Selam, Aves,” diye söze girdi Atlas.

“Selam.” Avery’nin ona vermek istediği tek sözcük buydu.

Aniden, Atlas eve geldiğinden beri ilk kez yalnız kaldıklarını fark etti. Onu daha önce de görmüştü elbette ama tampon olarak ya anne babası ya da Max vardı.

“Makarna yapmak üzereydim. Sen de ister misin?” diye teklif etti Atlas sessizliğe doğru.

“Neredeyse gece yarısı,” diye boğuk bir ses çıkardı Avery ama sonra bunun bir cevap olmadığını fark etti. Ses tellerini yeni keşfeden yeni doğmuş bebekler gibi hissediyordu.

“Geç saatlere kadar isteydim.”

Avery, Atlas’ın işte geç saatlere kadar bilerek kalıp kalmadığını merak etti. O da Avery’yle aynı nedenle, onunla karşılaşmamak için mi evden kaçıyordu?

Mutfağa kadar dikkatle Atlas’ı takip etti, her an kaç-

mak isteyebilirmiş gibi kapıda oyalanıyordu. “Ne zamandan beri yemek yapıyorsun?”

Atlas, Avery’nin eskiden çok sevdiği o yarım tebesümle gülümsedi ama tebessümü gözlerine ulaşmadı. “Dubai’de yalnız yaşadığımdan ve yemek sipariş etmekten bıktığımdan beri. Ayrıca makarna yapmak pek de zor sayılmaz.”

Avery, Atlas’ı makarnasını hızla pişirirken, domatesleri doğrarken, iri bir parça peyniri rendelerken izledi. Hareketlerinde Avery’e yeniymiş gibi gelen güçlü, ince bir zarafet vardı. Avery yine kendini Atlas geçen sefer eve döndüğündeki gibi hissetmişti –Atlas’ın bilinmeyen uzak yerlere seyahat edip, onları sonsuza dek ayıracak şeyler görüp yaptığındaki gibi.

Yine son seferdeki gibi içgüdüsel olarak ona yaklaşma isteği duydu. Sanki ona yeterince yaklaşırsa, yaptığı şeylerin bazılarını anlayabilecekmiş gibi.

“Nasıl bir şeydi?” Avery kazağının kollarını bileklerine doğru çekerek tezgâha yaslandı.

“Gürültülü. Hareketli. New York’tan çok farklı değil; kulelerden çıkınca çok daha fazla sıcak olması dışında.”

“Dubai’yi sormuyorum,” diye kafasını salladı Avery. “Uzaklara gitmek, demek istiyorum.”

“Sen de uzaklara gittin, hatırladığım kadarıyla,” diye belirtti Atlas.

“Aynı şey değil.” Avery seyahat ettiğinde kimliğini de yanında götürüyordu; o hiç Avery Fuller olmayı bırakmamıştı. Atlas’ın anonimliğini kıskandığını fark etti.

“Bu bana, sana vermek istediğim bir hediye olduğunu hatırlattı,” dedi Atlas birden, ellerini UV temizleme

ışınlarının altında temizledikten sonra. Avery henüz tepki veremeden, koridorda kaybolup odasına girmişti bile.

Dakikalar sonra döndüğünde arkasında kocaman bir şey saklıyordu. “Üzgünüm, paketleyemedim,” diyerek özür diledikten sonra o rengârenk yığını Avery’e verdi.

Avery yığını önünde açtığı anda nefesi göğsünde takıldı kaldı.

El yapımı kare bir halıydı, oturma odalarındaki kahve masası büyüklüğündeydi: Baktıkça daha çok ayrıntının belirdiği; mavi, sarı ve turuncu ipliklerin birlikte örülerek karmaşık desenler oluşturduğu; hayat dolu bir girdap. Avery tavus kuşları gördü; minik ağaçlar, kızgın güneş patlamaları ve ortadaki turkuaz bir havuzun üzerinde süzülen göz alıcı beyaz bir nilüfer. Kenarlarına altından bordürler dikilmişti.

“Atlas,” dedi Avery usulca, “bu nefes kesici. Teşekkür ederim.”

“Gerçek bir uçan halı değil, biliyorum ama uçan halıya en yakın bulduğum şey buydu.”

Avery hızla Atlas’a baktı. “Hatırlıyor musun?” Avery her noelde Noel babadan uçan halı isterdi. Uçan halısı olmasını o kadar çok istiyordu ki sonunda annesi ile babası bir mühendisten çocuk boyuna uygun bir uçan halı ısmarladı. Halı metal dokulu bir kumaştandı ve hava araçları gibi yerden sadece dört santimetre kadar yükselebiliyordu. Avery’nin o şeyden neden nefret ettiğini hiç anlamamışlardı.

Bu, uçan halının verdiği hisse çok daha yakın olmalıydı.

Atlas, Avery’i yakından izliyordu. “Gerçek olsaydı ne-reye gitmek isterdin?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Avery ve gülümsedi. Uçan halıyla yolculuk fantezileri hiçbir zaman bininci katı terk ettiği kısma kadar gelmemişti. “Sanırım hedeften çok uçmaktı hep beni heyecanlandıran.”

“Demek istediğin şeyi anlıyorum.”

Avery yeniden halıya, örülü ipliklerinin zenginliğine baktı. “Teşekkürler,” dedi tekrar. Öne doğru bilinçsizce bir adım attı ve Atlas’ın yüzünün kendininkine ne kadar yakın olduğunu bir kalp atışı kadar geç fark etti.

Atlas’ın onu öpmek için eğildiği an da tam o andı.

Bir yanıla bunun olacağını görmüştü, yine de Avery geri çekilemedi. Bedeni bir anlığına kapanmış gibiydi. Hareket edemiyor, düşünemiyor, orada durup Atlas’ın onu öpmesine izin vermekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Atlas’ın onunkinin üzerindeki ağız Avery’nin derinliklerinden bir şeyi harekete geçirmişti; tıpkı bir zil gibi.

Avery, ona yasaklanmış bir an boyunca Atlas’ın öpücüğüne karşılık verdiğini hissetti.

Sonra sinirleri şiddetle yeniden uyandı, Avery geriye doğru sendeledi; nefesi kesik kesikti. “Atlas! Bu da neydi şimdi?” Avery çığlık atmak istiyordu ama anne babası evdeydi, bu yüzden bir şekilde –irade gücünden geriye kalan her bir kırıntıyı kullanarak– sesini tıslayarak alçak tuttu. “Bunu yapamazsın, tamam mı? Ben şimdi Max’leyim!”

Avery’e hava yüklü gibi geliyordu; Kule havasının oksijen düzeyinin ayarlanmasından önce olduğu gibi; sanki ufacık bir kıvılcım alevlerle patlayıp her şeyi yok edecekmiş gibi.

“Özür dilerim. Sanırım ben... Boş ver. Hiç olmamış gibi yapalım.”

“Hiç *olmamış* gibi mi yapalım? Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Atlas dokunaklı biçimde, “ama şimdiye kadar bu konuda harikaydın.”

“Bu haksızlık.” Avery bir eliyle halıyı tutmaya devam ederken çılgınca bir histeri halindeydi. Halıyı önünde silahmış gibi sağa sola sallıyordu. “*Benimle* her şeyi bitiren sendin, unuttun mu?”

“Benim tek söylediğim, *sen ve ben* hiç *olmamışsınız* gibi davranmak konusunda harika bir iş çıkardığın. Herkesi ikna ettin, hatta beni bile.” Atlas bakışlarını Avery’nin üzerinde tutmaya devam ediyordu; sabit biçimde, gözünü kırpmadan. “Seni Max’le gördüğümde neredeyse her şeyi kendi kafamda uydurduğumu düşünecektim. Sanki rüya falan görmüşüm gibi.”

“Bu haksızlık,” dedi Avery yine. Gözyaşları gözlerinin kenarlarını acıtıyordu. “Bunu yapamazsın, Atlas. Kelimenin tam anlamıyla beni yıktın. Çökmüştüm. Kendimi tekrar toparlayamadan önce o halimin ömür boy süreceğini düşünüyordum. Sonra Max’le tanıştım...” Sesi gidecek kısıldı, güçsüz bir nefes aldı. “Onunla mutlu olduğum için bana kıyamazsın.”

Atlas irkilmişti. “Aves, üzgünüm. Elbette mutlu olmanı istiyorum. Buraya Max’le ilişkinizi sonlandırmaya gelmedim.”

“Peki öyleyse hangi akla hizmet beni öptün?”

Atlas tezgâhı tutan elini daha da sıktı. “Söylediğim gibi, unut. Aptalca bir hata olarak kaydet, tamam mı? Söz veriyorum, bir daha olmayacak. Benden daha ne istiyorsun?”

“Aramızda bugüne kadar geçen her şeyi unutmanı istiyorum, çünkü ben unuttum!”

Atlas bir adım geri attı, Avery’nin sözlerinin yarattığı mesafenin ötesine geçti. “Olmuş bil.”

Avery yatak odasına döndüğünde halıyı pencerelerinin önüne sermekten kendini alamadı. Odasının buna ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu –hep etkisiz renkler vardı, fildişi, gri ve yer yer yumuşak bir mavi. Halı bu sıkıcılık denizinde görkemli bir vahaydı.

Dünyanın en düşünceli hediyesini alıp sonra Avery’nin duygularını alt üste ederek hediye mahvetmek konusunda Atlas’a güvenilebilirdi.

Avery uçan halısına oturup gözlerini kapadı; halının kendisini oradan alıp herhangi bir yere götürmesini diliyordu.

WATT

Mariel'in sokağına döndüklerinde Leda sürekli olarak omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Aslında *senin* bunu yaptığına inanamıyorum. Hadi benim pek başka şansım yok ama sen..." Şöyle bir Watt'a baktı; telaşlı görünüyordu. "Senin bana böyle bir iyilik yapmak için nedenin yok."

Watt burada olmasının nedeninin çok açık olduğunu düşünüyordu: Leda ile zaman geçirmek için her fırsatı, her nedeni değerlendirirdi. Bu bir kızın öldürülmesiyle ilgili soru sormak anlamına gelse bile.

Leda'yı Bakehouse siparişiyle birlikte evine uğradığından bu yana görmüyordu. Bütün hafta boyunca mesajlaşıp durmuşlar, Mariel'in günlüğüyle ilgili ne yapacaklarını tartışmışlardı –Leda'nın kanepesinin üzerinde neredeyse öpüşecekleri o andan söz etmekten titizlikle kaçınmışlardı. Watt, Leda'nın onunla hâlâ konuşuyor olmasına çok seviniyordu; üstelik bu teklifini de kabul etmişti: Valconsuelos'ların evine gidecek, içeri girmek için *izin isteyeceklerdi*.

“Geldik,” dedi Watt; 2704 numaralı kapının önünde duruyorlardı.

Valconsuelos’ların evi 103’üncü katta, Domuz Üzümlü Yolu diye bir sokaktaydı. Burası Watt’ın ailesiyle yaşadığı kattan sadece yüz kırk kat aşağıdaydı ama aradaki fark çok belirgindi. Sokaklar sokağa daha az benziyordu; daha çok zeminlerine şans eseri karbon karması döşenmiş, metal direklerin sıralandığı geniş koridorlara benziyorlardı. Tepelerindeki ışık floresandı ve affetmez olduğu açıktı. Eris’i pek tanımayan Watt bile onu burada hayal etmekte güçlük çekiyordu. Rylin için 32’nci katta yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşününce korkuyla eğildi.

“Pekâlâ,” dedi Leda tuhaf biçimde alçak bir sesle. Parmagını kapı ziline üzerine koydu ve emin olamadan orada tuttu. Watt tereddüdünü anlıyordu. Bu bir partiye sızdırmaktan çok daha ciddiydi.

Bir şey söylemeden, zili çalmasına yardım etmek için elini Leda’nınkinin üzerine koydu. Zilin sesinin ön kapının öteki tarafında, evin içinde yankılandığını duydu- lar. Leda elini Watt’ın elinin altından çekti ama Watt bu- nun o kadar da çabuk olmadığına dikkat etmekten ken- dini alamadı. Bu düşünceyle her şeye rağmen gülümsedi.

Kapı açıldı, sıcak mor bir elbisenin içinde bir kadın gö- rüldü. Saçları alnının ortasından “v” biçiminde çıkmış- tı, kahverengi gözleri çizgilerle kırıış kırıış olmuştu; bütün bir ömür boyunca gülümsemekten oluşan sevimli türden çizgilerdi. Ama kadın şimdi gülümseiyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Merhaba Bayan Valconsuelo. Biz Mariel’in arkadaşla- rıyız,” dedi Watt çabucak.

Kadın bir an ikisine yalnızca baktı, sanki kim olduklarını çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Sana inanmıyor, dedi Nadia, Watt'a. Burun delikleri kabarıyor, elleri geriliyor; klasik güvensizlik işaretleri.

Nadia haklıydı; bir anneye yalan söylememeleri gerektiğini bilmeleri gerekirdi. Annelerin geçmişte olan sinsi şeylerle ilgili sağlam sayaçları olurdu.

"Eris'in arkadaşlarıyz desek daha doğru olacak. Mariel'le yalnızca bir kere karşılaştık," diye değıştirdi Watt ve Leda'ya hızla bir dirsek attı. Leda gözlerini kırptırdı, sarılarak uyanmış gibiydi.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Eris'te," Leda yalnızca bir anın bir parçası kadar bir sürede bu ad yüzünden bocaladı, "bana ait bir şey vardı, ödünç aldığı bir şey, onun izini bulmaya çalışıyordum. Eris, Mariel'e ödünç vermiş olabilir gibi görünüyor. Çok önemli olmasaydı sizden böyle bir şey istemezdim."

"O şey nedir?" diye sordu Bayan Valconsuelo. Leda'nın çenesi belli belirsiz yukarı kalktı; yalan söylemek üzere olduğundaki ifadeydi bu. O kadar gergindi, o kadar korkunç biçimde saldırıya açtkı ki, Watt, Bayan Valconsuelo'nun bir şey fark etmemiş olmasına şaşı.

"Bir eşarp," diye karar verdi Leda ve Watt onun için şefkatle bir acı duydu. Çünkü Leda'nın hangi eşarptan bahsettiğini biliyordu. Leda'nın babasının Eris'e verdiği, tüm bu yanlış anlamalar çağlayanını başlatan eşarptı. "Duygusal bir değeri var, yoksa sizden bunu istemezdim."

"Anlıyorum." Bayan Valconsuelo onları içeri almak için kenara çekildi.

Evin içinde ağır bir sessizlik geziniyordu. Watt nor-

malde evin bu kadar sessiz olmadığını anlamıştı; burasının kahkahalarla çınlayan bir ev olması gerekirdi. Sessizlik buraya yabancıydı; ağır adımlarla evin her yerinde gizlice dolaşıyordu; tıpkı Watt ve Leda gibi davetsiz, istenmeyen bir misafirdi.

Mariel'in annesini dikkat çekici, parlak renkli çıkartmalarla kaplı bir kapıya varana kadar koridor boyunca takip ettiler. Bayan Valconsuelo gözlerini bilerek kızının odasından uzak tuttu. "İstediğiniz gibi etrafa bakabilirsiniz. Polislerin yerinden oynattıkları dışında her şey onun bıraktığı gibi." Bayan Valconsuelo, bunları söyledikten sonra, acı verici anılardan yeterince hızlı uzaklaşamayacakmış gibi hızla koridordan geri yürüdü.

Demek polis buraya çoktan gelmişti. Watt ve Leda oda da bulacakları her şeyin polis tarafından çoktan görüldüğünü varsayabilirdi. Ama en azından böylece polisin ne bildiği öğreneceklerdi.

Birbirlerine bakıp ölmüş kızın odasına girdiler.

Hareketlerini algılayan ışık tepelerinde yandı. Havada toz tanecikleri asılı duruyordu. Oda hemen hemen Watt'ın beklediği gibiydi: Renkli bir yorganın olduğu dar bir yatak, krem rengi küçük çalışma masası –masanın üstüne yerleştirilmiş dokunmatik kontrol panelinin odadaki en pahalı şey olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Kenara bir koltuk sıkıştırılmıştı; öylesine üzerine atılmış ceketlerin altından kısmen görülebiliyordu. Odada tuhaf biçimde Mariel az önce terk etmiş de her an dönebilecekmiş gibi bir his vardı.

"Odayı ikiye mi bölsek?" diye önerdi Watt; Nadia'nın fikrini kendisininmiş gibi iletliyordu.

“İyi düşündün. Ben dolapla başlıyorum.”

Çabucak oda boyunca harekete geçtiler, yatağın altına, çekmecelerin içine, dolaba bakıyorlardı. Watt, Leda'nın pek de hızlı hareket etmediğini fark etti. Elini yorganla örtülü yatağın üzerinde gezdiriyor, bir giysi parçasını kaldırıp tekrar yerine bırakıyordu.

Mariel'in ölümünü çözebilseydik keşke, dedi içinden Nadia'ya, yılgınlık patlamasıyla. Ne kadar çok düşünürse düşünsün bulmacanın doğru parçalarının elinde olduğu hissinden kurtulamıyordu –Mariel'in ölüm nedeni sanki tam önünde duruyordu da o göremiyordu. Gerçekten cinayet miydi? Öyleyse, kim ve neden yapmıştı? Polis olayın cinayet olduğunu düşündürecek hangi kanıtı bulmuştu?

Buraya cinayeti çözmek için gelmedin, diye hatırlattı ona Nadia. *Yalnızca ölmeden önce ne yaptığını bulmaya geldin. Polisin seninle onun arasındaki bağlantıyı bulup bulmadığını öğrenmeye geldin.*

Nadia haklıydı, elbette. Yine de Watt hâlâ bir parçasıyla olayı çözebilmeyi diliyordu. Belki Mariel'i kimin öldürdüğünü bulursa, cevabı polise verebilir ve bütün soruşturmanın kaldırılmasını sağlayabilirdi.

“Çok tuhaf bir his,” dedi Leda sonunda; elinde çerçeveli bir hareketli fotoğraf tutuyordu.

“Biliyorum.” Watt, Mariel'i yalnızca Dubai'de Leda'ya saldıran kız olarak görüyordu. Ama böyle yatak odasında, hayatı boyunca birikmiş bu dağınıklığın ortasında durunca, Mariel intikam tanrıçasından çok yeniyetme bir kız hissi veriyordu. Sevdiği bir insanı kaybetmekten çaresizce incinmiş, yolunu kaybetmiş bir kız.

“Hayır, bilmiyorsun. Bu *senin* hatan değil,” diye yanıt

verdi Leda, sesi çatlıyordu. Watt şaşkınlıkla ona baktı. Hâlâ o çerçeveli hareketli fotoğraf elindeydi; sanki yeni bir sırrı ortaya çıkarabilirmiş gibi, kızgınlıkla ona bakıyordu. Mariel ile Eris'in fotoğrafı olduğunu fark etti Watt.

"Benim hatam," dedi Leda tekrar öfkeyle. "Eris'i itmeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı! Mariel ile Eris hâlâ birlikte olacaktı, Mariel bizi asla Dubai'ye kadar takip etmeyecekti –sen ile *ben* hâlâ birlikte olacaktık.

Leda çökecek gibi oldu, çerçeveyi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Watt aceleyle yanına gidip onu kollarıyla sardı. Leda ona yaslanmadı ama geriye de itmedi. "Mariel'in bizimle bir çeşit Eski Ahit intikamı canlandırmaya kalkışması senin suçun değil," dedi Watt. "Tüm dünyanın bütün suçlarını taşımayı bırak. Herkese yetecek kadar suç var, inan bana."

Leda ürpererek ince vücudundan bir nefes geçirdi. Watt ona daha sıkı sarılma isteğini bastırdı. "Neden hep bunu yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi yapıyorum?"

"Hâlâ önemsiyormuşsun gibi bana iyi davranıyorsun."

"Çünkü benim için hâlâ çok önemlisin. Bunu biliyorsun."

"Öyleyse bunu yapmamalısın," dedi Leda bir adım geri atarak. "Benden sana bir iyilik gelmez, Watt."

"Bunu söylemeyi bırak. Ben seni, *gerçek* seni tanıyorum Leda..."

"Sorun da bu zaten! Beni fazla iyi tanıyorsun! Gerçek beni, kimsenin görmediği beni tanıyorsun. Eris'le akraba olduğumuzu söylediğim tek insan sensin," diye ekledi Leda usulca.

Watt tuhaf biçimde bundan duygulanmıştı. "Seni ger-

çekten tanıyorum, Leda” dedi hafifçe. “Seni başka kim-
senin tanımadığı bir biçimde tanıdığımı düşünmekten
hoşlanıyorum. Senin içinde başkalarının aceleden ya da
umursamadıkları için göremedikleri bir iyilik damarı var.”

Leda başını kaldırıp baktı. Dudaklarının ve gözleri-
nin köşesinde yeni bir yumuşaklık vardı. Sonra bakışları
Watt’ı geçip başka yere kaydı ve ani bir heyecanla bağırdı.

“Watt, bak!” Leda öne doğru adım atıp, Watt’ın arka-
sındaki rafların birinden bir defter çekip çıkardı. Parça-
lanmış, siyah-beyaz bir kapağı vardı, Watt’ın ilkokulda
kullandığı defterlere benziyordu.

“Siz ikiniz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?”

Mariel’in annesi eli kalçasında kapıda duruyordu.
“Eşarbınızı bulmanız için yardımcı olabilir miyim?” diye
sordu anlamlı biçimde. Hoş karşılanma sınırlarını aştık-
ları belli oluyordu.

Bir şekilde Leda defteri arkasında saklamayı başardı.
“Eşarbımı bulamadım. Belki de Eris, Mariel’e vermemiş-
tir. Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm.”

“Teşekkür ederiz,” diye mırıldandı Watt ve Leda’yla
birlikte aceleyle Valconsuelos’ların evinden çıktılar.

Köseyi döndükleri anda Leda defteri açtı. Nadia,
Watt’ın zihnine alarm sinyalleri gönderdi, aslında Watt’ın
buna ihtiyacı yoktu, çabucak Leda’ya uzanıp spiral defte-
ri sertçe kapattı. “Burada olmaz,” diye tısladı, kalbi çar-
parak atıyordu. “Herkesin içinde olmaz!”

Leda tereddütle başını salladı. “Benim evime mi gide-
lim?” diye sordu sabırsızca.

“Benimki daha yakın.”

Yola çıktılar, hızlı hızlı YukarıKule asansörüne yürü-

düler, sonra Watt'ın evine giden iki bloğu koşarak geçtiler. Watt mutfaktan boğuk gürültüler geldiğini duydu ama önünden geçmeyi seçip Leda'yı odasına sürükledi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Watt bu kadar şeyin ortasında bile, odasının dağınık olmakla beraber temiz olmasından ötürü tuhaf biçimde rahatlamış hissetti. Masasının üstüne bilgisayar donanımları dağılmıştı, duvara tutturulmuş düz ekran monitöre yansıtılmışlardı. Giysileri tavana yakın bir yerde uçan ışınların üzerine örülmüş fırtına bulutları gibi kümelenmişti.

Leda tanıdık bir rahatlıkla kendini Watt'ın yatağına bıraktı, kenara çekilip ona yer açtı. Watt dikkatle Leda'nın yanına, yatağın kenarına oturdu; tuhaf biçimde onu ürkütmekten korkuyordu. Sonra Leda okumaya başladığında kalbi atarak deftere baktı.

Günlük, takıntılı biçimde Leda'nın hareketlerini izliyordu. Leda, Mariel'in okunaksız, örümceğimsi yazısının olduğu sayfaları birbiri ardına çevirdi; Leda'nın gittiği yerleri, ne zaman kiminle gittiğini sayıp döküyordu. Mariel'in sinsice onu izlediği belliydi.

Polisin bu defteri görüp Leda'yı sorgulamasına şaşmamalıydı.

Watt sersemletici bir korkuya karşı koydu. Leda'yı bundan *korumuş* olmalıydı; ama nasıl bilebilirdi? O ve Nadia teknoloji zeminli olmayan şeylere giriş sağlayamazlardı. Şeyleri böyle, elle kâğıda kaydetmek herhangi bir güvenlik duvarından daha korunaklıydı.

Leda dudaklarını büzüp defteri ters yüz ederek arka tarafına geçti. Watt adını görünce donup kaldı.

“Bunlar Dubai’den sonraki kayıtlar,” diye nefes aldı Leda, dehşet içinde olduğu belliydi.

Burada Mariel yalnızca Leda’yı değil hepsini yazmıştı. Avery’yle ilgili bölüm en genişiydi –Eris’in onun evinde öldüğü düşünülürse bunda şaşılacak bir şey yoktu. Watt, Mariel’in Eris’in ölümünden sonra Avery’nin hareketlerini nasıl titizlikle izlediğini okuyunca kaşlarını çatmıştı. Avery’nin babasının kampanyasıyla ilgili notlar almıştı, Avery’nin kamuoyu karşısına çıkışları, hatta Avery’nin Oxford’daki sömestrinden birkaç resim bile vardı.

Rylin ile Watt hakkında daha az not vardı ama zaten onlarla ilgili kamuya açık bilgi de daha azdı.

Burada senin suçlu olduğunu gösteren hiçbir şey yok, diye Watt’a güvence verdi Nadia ve Watt başı dönerek Nadia’nın haklı olduğunu gördü. Leda son sayfayı çevirirken yüreği umutla dolmuştu.

Burası bir çeşit ilham panosu gibiydi: Mariel dördünün resmini koyu, kalın uçlu keçeli bir kalemle işaretlemişti; sayfa boyunca oklar çizerek bütün isimleri birbirleriyle bağlamıştı. Çizgiler yılanlar gibi üst üste binip bükülmüştü; her bir ok boyunca iğneleyici yorumlar düşülmüştü, mesela *ATLAS*’ın Leda ile Avery’i birbirine bağlaması ya da *UYUŞTURUCULAR*’ın Rylin ile Leda’yı birbirine bağlaması gibi.

Sonra Watt kendisini Leda’ya bağlayan oku gördü ve başı dönüyor gibi oldu. Orada Mariel’in kargacık burgacık, öfkeli harfleriyle *NADIA* yazılıydı.

O kadar kötü değil gerçekten, diye araya girdi Nadia, Watt’ın gözbebeklerinin hareketini takip ediyordu. *Aksine, Nadia senle Leda’nın arasına giren bir kızın adı gibi duruyor.*

Leda, Watt'a baktı. Elleri günlüğün kenarlarında sıkı sıkı kıvrılmıştı. "Bu çıldırtıcı bir şey. Tüm bu takıntılı notlar, bizim nasıl bağlantılı olduğumuzla ilgili dayanaksız yorumlar; Mariel zayıf bir nokta bulmaya çalışıyor-muş gibi görünüyor. Bizi birbirimizden ayırmak için bir plan yapmaya çalışıyor gibi!"

"Yaptığı şey tam olarak buydu," diyerek hak verdi Watt. "Ama önemli değil Leda, iyiyiz."

"İyi miyiz? Adlarımız defterin *her yerine* yazılmış ve polis bunı gördüğünü biliyoruz!"

"Ne olacak? Burada suç oluşturabilecekleri bir bilgi yok. Hepsi bir yığın esrarlı kısa nottan ibaret. Tek bildikleri Mariel'in sinsice bizi takip ettiği." Watt, Leda'yı omuzlarından kavrayıp doğruca gözlerinin içine baktı. "Sırlarımızı buraya yazmamış ya da senin Eris'i ittiğini. Önemli olan bu. Bizi Mariel'in ölümüyle ilgili sorgulamak isteseler de ne olacak? Hiçbirimiz bu olaya karışmış değiliz. Bir şey bulamayacaklar."

"Sırlarımızı buraya yazmamış," diye tereddütle tekrar etti Leda. "Haklısın. Burada bizi suçlayabilecekleri bir şey yok."

"Güvendeyiz Leda. Gerçekten güvendeyiz."

Leda dalgın bir halde başını geriye attı. Yeni kesilmiş saçları kulaklarının etrafında kıvrılmıştı; Watt'ın Leda'yı öpmek için başını geriye eğerken ellerini içlerine geçirdiği bukleler. Sonra Leda, Watt'ı şaşkınlık içinde bırakarak gülmeye başladı –neşeyle dolu, rahatlamış, küçüklüğüne kıyasla beklenebileceğinden daha derin ve yürekten bir kahkaha.

Eğer onu zaten varlığının her bir zerresiyle sevmeseydi, ona yeniden, orada o anda tekrar âşık olabilirdi.

“Gerçekten güvendeyiz,” dedi Leda şaşkınlıkla.

Leda’nın sesindeki bir şey Watt’ın duraksamasına neden olmuştu. Leda farklıydı, Watt öyle düşünmüştü, tam olarak neyin değiştiğini bulmaya çalışıyordu. Sonra fark etti, koruma alanı inmişti.

Bunca zaman Leda kendini mesafeli bir noktada tutmuştu; tüm dünyadan kaskatı, korunaklı bir uzaklıkta, en çok da Watt’tan. Ama şimdi kalkanı inmişti, elektrikli tel örgüsü artık çalışmıyordu, aralarındaki bütün engeller silinip unutulmuştu. Leda’ya aylardır ilk kez bakıyormuş gibi hissediyordu.

Leda onu öpmek için eğildiğinde Watt nefesini tuttu.

Öpücükleri nitrojen patlaması, elektrik sarsıntısı gibiydi; vücudundaki her bir sinirin üzerinde dans ediyordu. Elleri Watt’ın omuzlarını kaplayıp kazağının kenarlarından kaydı, çıplak teninin Watt’inkine değmesi kayda değdi; sanki el izinin dövmesi sonsuza dek orada kalacaktı. Leda’nın kalp atışları Watt’inki gibi değişkendi.

Birdenbire her şeyin böyle tamamlanmış gibi bir his vermesi Watt’ı afallatmıştı. Sırf ona dokunmak bile dünyayı bu kadar basitleştirirken, neden bunca aydır bir topaç gibi çılgınca dönüp durarak çaresizce Leda’yı unutmaya çalışmıştı?

Sonunda Leda geri çekildiğinde Watt sersemlemişti. “Düşünmüştüm ki...”

“Fikrimi değiştirdim. Kızlar bunu bazen yaparlar, bilirsin.” Leda hafifçe gülümseyerek Watt’ı öpmek için tekrar eğildi.

RYLIN

Rylin dikkatle monoray istasyonuna ilerlerken “Gelen mesajlar kutusu,” diye mırıldandı bir kez daha. Kontaklensleri ona itaat ederek mesajlarını gösterdi ama Hiral’dan yeni bir mesaj gelmemiştir.

Perşembe gecesi idi; normalde Hiral’ın işte olması gerektiği saatlerdi. Ama bu öğleden sonra Hiral, Rylin’e gizemli bir mesaj atarak onunla orada buluşup buluşamayacağını sormuştu.

Rylin geçen hafta boyunca Hiral’da tuhaf bir şeyler olduğu hissinden kurtulamamıştı. Rylin’in mesajlarına kaçamak cevaplar veriyordu; bir sabah okuldan önce ona en sevdiği muffin’lerden getirdiğinde Rylin’in gözlerine hemen hemen bakmamıştı bile. Aklında her ne varsa onu Rylin’le paylaşmak istemediği açıktı.

Aslında Rylin de şu sıralar onunla her şeyi paylaşıyor sayılmazdı.

Platforma dönünce onu gördü, basit gri bir eşofman üstü ile kot giymişti; bir omzundan kaygısızca bir sırt çan-

tası sarkıyordu. Belki bir piknik planıyla, dışarıdaki kasabalara sürpriz bir gezi hazırlamıştır, diye diye düşündü Rylin. Gördüklerine pek inanamıyordu.

“Selam seni gidi.” Onu öpmek için yükseldi.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi Hiral sertçe ve ellerini ceplerine soktu. “Gelebilmene sevindim.”

“Tabii ki, geldim,” diye yanıt verdi Rylin ama Hiral tebessümüne karşılık vermedi.

Rylin’in gözleri gidiş panosuna kaydı ve karnında yeni bir korku burkuldu. Bu monoray hava alanına gidiyordu. “Hiral,” dedi usulca, “neler oluyor?”

“Gidiyorum.” Olabildiğince az sözcükle konuşmaya çalışıyor gibi bir hali vardı; sanki her hece tarif edilmez acılara neden oluyormuş gibi.

“Gidiyor musun? Sen neden bahsediyorsun?”

“Sana söylemeyecektim ama hoşça kal demem gerekiyordu.”

“Hoşça kal mı?” Rylin geriye, kahve ikonuyla aydınlanan bir otomata doğru bir adım sendeledi. Üzerinden öğütülmüş kahvenin acı kokusu yayılıyordu. Rylin’in içine doğma hissi çok daha büyük bir şeye açılmıştı; Rylin’in hiçbir zaman düzeltermeyeceğini bildiği bir şeye.

“New York’u terk ediyorum. Undina’da bir iş buldum, yosun hasadında. Uçağım iki saat sonra kalkıyor,” dedi Hiral alçak sesle.

“Sen ne diyorsun?” diye bağırdı Rylin, boğazı acıyordu. “Bana hiçbir şey söylemeden gitmeye karar verdin, öyle mi? Bunu hiç tartışmayacak mıyız bile?”

Hiral şaşırılmış gibi yüzünü buruşturdu. “Tartıştık, sen de gitmek istemediğini açıkça söyledin.”

“Ona sohbet bile denmezdi!” Bu gerçekleşiyor olamazdı. Hiral, Rylin’in tüm *hayatı* boyunca tanıdığı oğlan, gerçekten her şeye sırtını mı dönüyordu?

“Seni uyarmadığım için üzgünüm ama böylesinin doğru olacağını düşündüm.”

Monoray ani ve şiddetli bir hava akıntısıyla Rylin’in atkuyruğunu ensesinden havaya kaldırarak yanaştı. Hiral varışını izlemek için arkasını döndü, tekrar Rylin’e dönmeden önce gözleriyle trenin raylar üzerindeki ilerleyişini takip etti.

“Demek vazgeçiyorsun,” dedi Rylin yavaşça. “Bizim için savaşılabilmem için bana bir şans bile vermedin.”

“Rylin,” diye yanıt verdi Hiral, “bizim için savaşmayı hiç *istiyor musun?*”

“Elbette istiyorum!”

Kapılar açıldı ve insanlar Rylin ile Hiral’ın yanından akararak nereye gidiyorlarsa oraya doğru monoraydan dışarı döküldüler. Kendisine çarpmalarına rağmen Rylin onların farkında bile değildi. Hiral’ın gözlerine kilitlenmişti.

“Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum,” dedi Hiral ağır biçimde. “İlişkimizin bittiğini benim bildiğim gibi senin de bildiğini düşünüyorum.”

“Hayır! İlişkimizin bittiğine böyle kendi kendine *karar veremezsin!*” diye haykırdı Rylin, yanlarından geçen birkaç kişinin bakışlarını üzerine çekerek. Neden Hiral orada öylece yenilgisine boyun eğmiş gibi duruyordu?

Rylin hayatındaki oğlanların ona danışma zahmetine bile girmeden kararlar vermesinden bıkip usanmıştı. Öpülmek istemiyorken öpüp duruyorlar ya da tüm istediği buyken *öpmüyorlardı*; ona asılıyorlar, ondan ayrılı-

yorlardı; onu uyuşturucu çalmaya, satmaya zorluyorlar, sonra hepsini affettiriyorlardı; onu artık dayanılamayacak kadar zayıflayınca dek bir oraya bir buraya çekiyorlardı. Rylin bir kereliğine de olsa kendi kararını ne zaman verecekti? Tüm bunların içinde ne zaman söz hakkına sahip olacaktı?

Hiral onu hiç düşünmemiş, ilişkiyi kendi ellerine alma noktasına gelmemişti. “Bunu yapamazsın. Yaşadığımız onca şeyden sonra öylece yürüyüp gidemezsin,” diye ısrar etti Rylin harareti azalarak.

“Tam da yaşadığımız onca şey *yüzünden* gitmem gerek. Çünkü sen bundan daha iyisini hak ediyorsun!” diye haykırdı Hiral. “Sana planımdan bahsetmediğim için özür dilerim, tamam mı? Ama beni kalmam için ikna edersin, diye korktum –ve eğer böyle bir şey yapsaydın sana hayır demek benim için zor olacaktı.” Hiral derin bir iç geçirdi. “Gerçekten gitmem gerek.”

“Neden?”

Yolcular monoray vagonuna binmeye başlamışlardı, yanlarında valizleri ya da bebekleri, pişmanlıkları ya da umutları vardı. Çoğu gözle görülür bir heyecanla sıırıyordu, sanki hedefleri her neresiyse oraya varmak için bekleyemeyecek gibiydiler.

Hiral duraksadı. “Başım dertteydi. Geçen sene tutuklanmadan önce V ile tedarikçisine borçlanmıştım; hiçbir zaman ödeyemediğim bir borç.”

Rylin, incinmiş ve kırılmış bile olsa, Hiral için kanının karıncalandığını hissetti. “Hiçbir zaman ödeyemediğin mi? *Sen* tutuklanmıştın, onlar tutuklanmamıştı! Nasıl bir adalettir bu?”

“Bu işlerde adalet olduğunu kim söyledi?” diye sordu Hiral. Bunu ona itiraf etmekten nasıl nefret ettiğini Rylin görebiliyordu. “O adamlara çok borcum vardı. Yavaş yavaş ödemeye çalıştım ama onlar için yeterince hızlı olmadı. Yeniden satıcılığa başlamam için baskı yapıyorlardı. Eğer parayı vermezsem kumpas kurup beni hapse sokacaklarını söylediler –ve bu kez masum bulunmayacaktım. Hapse girecektim. Belki yıllarca.”

“Ah, Hiral,” diye nefes aldı Rylin, Hiral’ın ellerine uzanarak. “Bana neden anlatmadın?”

“Sana layık olmayı o kadar çılgınca istedim ki, Rylin. Tekrar bir araya geldiğimizde sana verdiğim söze bağlı kalmayı her şeyden çok istedim. Seni bir daha asla incitemeyeceğime yemin etmiştim.”

Monoray hâlâ sessizce bekliyordu; uğursuz ışıkları kavisli yüzeyine yansıyor. Rylin panikle acı duydu. O kapılar yalnızca bir dakika daha açık kalacaklardı.

“Bir çözüm bulabiliriz,” dedi düşünmeden.

Hiral hayır anlamında başını salladı, ellerini nazikçe Rylin’inkilerden ayırdı. “Senin yerin burası, Ry. Chrissa’yla kalacaksın, üniversiteye gideceksin, holografi okuyacaksın. Hak ettiğin insan olacaksın.”

Rylin ne kadar acı verirse versin, Hiral’ın haklı olduğunu biliyordu.

Hiral cesurca gülümsedi. “Üstelik Undina’dan hoşlanacağımı düşünüyorum.”

Rylin, Hiral’ı orada hayal etmeye çalıştı; Polinezya’da yer alan o devasa modüler yüzen şehirde: İşçi konutlarında yaşayacak, günlerini ağlardan yosun kazıyarak geçirecekti, saçları güneşle açılıp kabarcaktı. Diğer gençler-

le arkadaşlık edecekti –orada onlardan binlercesi vardı; Undina’nın sonu gelmeyen bir işçi ihtiyacı vardı. Üstelik oranın egemen halkı onlardı ve vatandaşlık zorunluluğu yoktu: Hayatına yeni bir başlangıç yapmak isteyen herkesin doğal hedefiydi.

Arkasına bakmadan eski hayatını terk etmek isteyen herkesin.

Rylin üzüntüyle Hiral’ın kararından vazgeçmeyeceğini fark etti. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ama aynı zamanda senin için yeterli olmadığımı da biliyorum.”

Trenin ışıkları yanıp sönmeye başladı; yakında istasyondan ayrılacaktı. Hiral, Rylin’e acı dolu bir bakış attı. “Umarım bir gün seni yine görebilirim,” dedi çabucak. “Ama göremesem bile, her zaman seni düşünüyor olacağım.”

“Hiral, ben...” diye kekeledi Rylin, Hiral onu son bir kez öpmek için kendine çekerken. Sonra Hiral hızla koşarak trenin kapanan kapılarından geçti.

Rylin’in görüşü bulanıklaştı. Monoray gecenin içine doğru fırlarken Hiral’ı fleksiğlasın arkasından el sallarken izledi, sonra o da penceredeki diğer silüetlerden birine dönüştü ve gitti.

Rylin eve doğru yola çıkmadan önce çok fazla zaman geçmesi gerekti.

WATT

“Kalmaya karar vermene gerçekten memnun oldum.” Watt kapıya yaslandı, Leda’ya hoşça kal demeye isteksizdi. Gitmesini istemiyordu, aralarındaki bu büyülu anın bitmesini istemiyordu.

“Biliyorum. Ama gerçekten gitmem gerek,” dedi Leda ve gülümsedi. Yanaklarında yeni renkler açılmıştı, cildindeki yarı saydam akıcı parıltı ışıık saçıyordu. Böyle olduğunda –*mutlu* olduğunda– Leda dünyadaki herkesten daha çekici ve güzel oluyordu.

“Leda...”

Leda beklentiyle ona döndü, Watt yutkundu. Boğazı kurumuş gibiydi.

“Bana tekrar güvendiğin için teşekkür ederim. Hayatına girmeme izin verdiğin için.”

Leda iç çekip tekrar Watt’ın yatağına gömüldü. Bir bacağıını çekip ayak bileğinin üzerine koydu; düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. “Sana annemle babamın beni tekrar rehabilitasyona gönderme nedenlerini anlatmış mıydım?” diye mırıldandı.

Watt “hayır” anlamında başını salladı.

Leda dudağını ısırıp yere doğru baktı, bir darbeyi savuşturmak ister gibi omuzlarını öne doğru uzatıp kamburlaştı. “Eris’in kız kardeşim olduğunu öğrendikten sonra gerçekten karanlık bir yere girdim, ta ki bir gece aşırı doz alana kadar. Ne aldığımı hatırlamıyorum. O kadar çok aldığımın da farkında değildim, her neyse...”

Leda’nın sesi hatırladıklarıyla kötüleşmiş gibiydi. “Sonunda uyandığımdaysa, giysilerimle yatağımdaydım. Bir noktada bir yerimi de kesmiş olmalıyım, çünkü bluzumun her yerinde ve ellerimde kan vardı. Hiçbir şey hatırlamıyordum, Watt.” Watt’a bakmaktan kaçmak için kararlı biçimde yere bakmaya devam ediyordu. “Geçen o yirmi dört saat boyunca nerede olduğumla ilgili hiçbir fikrim yoktu.”

“Leda. Çok üzgünüm.” Watt, Leda’nın rehabilitasyondan döndükten sonra ayrıldıklarındaki o boş, kötü bakışlarını hatırladı. Leda’nın bu kadar sert biçimde yön değiştirip dibe vurduğunu fark etmemişti.

Watt! Nadia’nın sözleri Watt’ın bilincine daldı. Bunun ne zaman olduğunu öğrenmen gerek.

Leda’nın anlattığı hikâyeden o kadar sarsılmıştı ki, Nadia’ya nedenini sormadı bile. “Bu ne zaman olmuştu, Leda?”

“Bilmiyorum. Rehabilitasyona gitmeden birkaç gün önce. Şubat’ın ilk haftası sanırım.”

Mariel o hafta öldü, diye nazikçe Watt’a hatırlattı Nadia. Leda’nın açıklayamadığı bir zaman dilimi var –ondan sonra kanlar içinde uyanmış– aynı günlerde Mariel öldürüldü.

Birden Watt'ın kulaklarında ziller çalmaya başladı; sanki bütün dünya kendi ekseninde çılgınca dönüp sonra birdenbire durmuş gibiydi. *Hayır.*

“Watt? Ne oldu?”

Leda, Eris'in kız kardeşi olduğunu öğrendikten sonra korkutucu, uyuşturucuyla dolu bir girdaba kaptırmıştı kendini, bu da tam Mariel'in öldüğü zamana denk geliyordu.

Belki Watt düşünmeden, farkında olmadan bunun geldiğini görmüştü; sanki hakikat köşeyi dönünce karşısına çıkacaktı da o dönmeyi reddediyormuş gibi. Durup durup Mariel'in ölümünü düşündüğü zamanları hatırladı – hikâyeyi tam olarak bir yere oturtamayıp üzerinde oyalanıp durduğu, parçaları çözmeye çalıştığı o huzursuz anları. Cevap oradaydı ama Watt hiçbir zaman görmemişti, çünkü *görmeyi* istemiyordu.

Hayır, dedi yine kendi kendine. Görmemişti çünkü bu imkânsızdı. Leda birçok şey olabilirdi; acımasız, inatçı, hırslı... Ama soğukkanlı bir katil asla olamazdı. Leda'nın Eris'i ittiğini görmüştü ama onu öldürmek istemediğini – bunun kaza olduğunu– biliyordu.

Fakat şüphe artık beynine girmişti, solucan gibi daha da derinlere inmesine engel olamıyordu. Leda sevdiği insanları korumak için her şeyi yapmaz mıydı? Mariel'in arkadaşlarının peşine düştüğünü düşündüyse –Mariel'in Avery'i, Rylin'i ve Watt'ı mahvedeceğini düşündüyse– o çılgın uyuşturucu kafasıyla Mariel'i öldürmüş, sonra da yaptığı şeyi karanlığa gömerek kendi aklını korumak için bir kalkan oluşturmuş olabilirdi.

Nadia, diye düşündü sessizce. *Leda'nın Mariel'i öldür-*

müş olabileceğini ve bunu hatırlamadığını mı söylüyorsun?

Benim tek yaptığım elimizdeki bulgulara dikkat çekmek, Watt. Bir sonuca varmıyorum.

Watt'ın midesi bulanıyordu ama sorması gerekti.

“Leda. Mariel'i sen öldürmüş olabilir misin?

LEDA

“Sen neden bahsediyorsun?” Herhalde yanlış anlıyor olmalıydı.

“Mariel tam da senin kayıp olduğun hafta öldü,” dedi Watt duraksayarak. “Dubai’den döndüğümüzde, sen tüm o ilaçları aldığında.”

“Mariel’i öldürebilmek için aşırı doz numarası yaptığımı mı düşünüyorsun? Bunca zamandır bununla ilgili yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?” diye haykırdı öfkeyle olduğu yerde dikleşerek.

“Hayır, hayır,” diye anlatmaya çalışıyordu Watt. “Ben senin onu öldürmeyi *planladığını* söylemiyorum. Ama o kadar dağılmış durumdaydın ki belki ne yaptığının farkında değildin. Kule’nin dışında onunla karşılaşmış, sana yapmaya çalıştığı şeyi hatırlamış olabilirsin ve belki o kadar korktun ki onu suya ittin. Ya da belki o *sana* saldırdı,” diye ekledi gözleri parlayarak; bu fikri daha çok sevmiş gibi görünüyordu. “Başladığı şeyi bitirmek için o sana gelmiş olabilir ve kendini korurken onu öldürmüş ola-

bilirsin! Olanları karanlığa gömdüğün için hatırlamıyorsun yalnızca.”

Hayır, diye düşündü Leda çıldırmış gibi. Bu olamazdı.

Her bir siniri bütün gücüyle, en tiz perdede çınılıyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu, başı dönüyordu. Zihninin derinliklerinde öbür dünyadan korkunç bir canavar uyanmıştı; müthiş, yüzü olmayan bir korku. *Ya Watt haklıysa?* Ama şimdi ona bakamazdı, bunu yapamazdı, yoksa çığlık çığlığa bağırmaya başlayacaktı. Onunla daha sonra yüzleşirdi, Watt'ın gözlerini görmediği bir zaman.

“Leda, tamam. Her ne olduysa halledeceğiz.” Watt temkinli biçimde ona doğru elini uzattı ama Leda hızla ona döndü. Hiçbir zaman köşeye kısıtılmış hissettiğindeki kadar azılı ve yırtıcı olmazdı.

“Ne cüretle?” diye soludu. “Hele sen.”

“Leda, yardım etmeye çalışıyorum!”

“Daha bugün bana içimde bir iyilik gördüğünü söylemiştin; dünyanın geri kalanı onu görebilmek için fazla özensizdi,” diye hatırlattı Watt'a; sesi kırılıyordu. “Şimdi kalkmış bana birini öldürme kapasitemin olduğunu söylüyorsun.”

“Ben yalnızca bunun mümkün olup olmadığını sormak istedim,” dedi Watt çaresizce. Leda birden ellerini kaldırdı.

“Bana neden soruyorsun ki? Sana göre bilmediğim belli, her şeyi unutmuşum. Beyninde tuttuğun bilgisayara sor. Zaten bütün sorunlarını öyle çözüyorsun!”

Watt bunu duyunca fena oldu ama Leda pek fark etmedi; titriyordu.

“Merak etme, gidiyorum,” diye ilan etti buz gibi, hiç ona ait olmayan uzak bir sesle.

Küçük, akılsız bir yanıyla Watt'ın arkasından koşmasını umuyordu. Ama o Leda'nın fırtınasının geçmesini sessizce bekleyecekti.

Leda bir şekilde evine varıp kendi yatağına girebildi. Her tarafının soğuduğunu hissediyordu; Dubai'de Mariel onu boğulmaya terk ettiğinde olduğu gibi; sanki buzdan parmaklar omuriliğinden yukarı sürünüyordu. Solukları sık ve düzensizdi.

Aynı anda her şey zihninde girdap gibi dönüyordu; hepsini anlamlandırmaya çalışarak gözlerini kapadı.

Gerçekten Mariel'i öldürüp, sonra bu yaptığını karanlığa gömmüş olabilir miydi?

Leda zihnini tekrar o geceye yöneltti. Dubai'den sonra harap haldeydi; tüm istediği kız kardeşini öldürmüş olduğunu unutmaktı. O bilgiyi zihninden vahşice silip her şeye yeniden başlamaktı.

Bu kadar düşüncesizce, aptalca bir şey yapılabilir mi, diye düşündü Leda. Unutmak hiçbir zaman bir şeyi düzeltmemişti. Eris'in kendini kaybedinceye kadar içtiği zamanlarda söylediği bir şeyi hatırladı. Hatırlamıyorsan sayılmaz.

Ama bu bir içki içme oyunu ya da uyduruk bir dans pisti iddiası değildi; yüzünü buruşturup ertesi gün gülebileceğin bir şey değildi. Eğer bu gerçekte olmuşsa cınayetti.

Böyle bir şeyi yapma kapasitesi var mıydı –bir kızı soğukkanlılıkla öldürebilir miydi? Ondan nefret edip ölüme terk etmiş bir kız olsa bile?

O gün her ne yaptıysa hepsini şimşek çakmaları halinde hatırlıyordu. Okula gittiğini hatırlıyordu; Eris'e dair düşünceler zihninde çaresizce birbirini kovalamış-

tı... Parka kaçıp satıcısı Ross'la buluştuğunu... Bir yerde başka bir hap bulmak için çantasını karıştırırken aynada gördüğü kendi boş bakışlarını... Işıkları, bir kulüpteymişçesine duyduğu keskin vuruşları... Geriye kalanların hepsi yapış yapış, karanlık bir bulanıklıktan ibaretti.

Leda'nın içindeki her bir içgüdü daha ileri gitmemesi için avaz avaz bağıırıyordu. Oraya gömmüş olabileceği gerçeklerden korkuyordu. Buna rağmen zihninin diplerini tarayarak kayıp anıyı arıyordu.

Mariel'i dışarıda, ırmağın kenarında gördüğünü hayal etti. Mariel'e bağırdığını, onu suya ittiğini. Leda gözünden yaş gelinceye kadar tırnaklarını bacağıının yumuşak etine batırdı; gerçekten hatırlamayı istiyordu ama zihnindeki boşluk duruyordu.

Bunun imkânsız olmasını tüm varlığıyla istiyordu. Ama bazı şeylere inanmayı istemek o şeyleri gerçek kılmak için yeterli değildi.

Leda ağlayabilmeyi istedi. Bu şekilde neredeyse daha kötü görünüyordu; sanki acısı bambaşka bir diyardaymışçasına, gözyaşlarını çoktan aşmış gibiydi. Dipsiz bir acı, içinde karanlık bir yarık gibi açılıyordu. Gözlerini kuruyup kurumadıklarından emin olamadan kırptı durdu.

Yatağa yığılıp orada öylece yatıp kaldı, belki bir saat, belki bir dakika boyunca hiçbir şey hissetmeden karanlığa baktı; acı içindeyken zaman tuhaf biçimlerde çarpılıyordu. Ev bütünüyle sessizdi ve bu sessizlik Leda'nın üzerine ince, soğuk bir buğu gibi çöktü. Onu kemiklerine kadar üşüttü. Kendini sıcak, yaşayan herhangi bir canlıdan kilometrelerce uzaktaymış gibi hissetti; oysa annesi ile babası muhtemelen evde, birkaç metre uzaklıktaydılar.

En acısı da suçlamanın Watt'tan gelmesiydi. Tam Leda fikrini değiştirmiş, ona bir şans daha vermeye karar vermişken, o Leda'nın tüm korkularında haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Leda'nın yapabileceklerini biliyor ve ondan en kötüsünü beklemekte tereddüt etmiyordu. Gerçekten onu suçlayabilir miydi?

Kapının nazikçe vurduğunu duydu. "Leda, tatlım. Uyanık mısın?" diye seslendi annesi koridordan. Annesinin sesi Leda'ya başka bir dünyadan geliyormuş gibi geldi; Leda'nın korkunç bir katil olmadığı bir dünyadan.

Keşke annesi onu o dünyaya götürebilseydi; o zaman şu anda yaşadığı dehşetten kaçabilirdi.

"Neredeydin?" diye sordu Ilara.

"Dışardaydım. Sanırım hastalanıyorum," diye yanıt verdi Leda; bilerek üstü kapalı konuşmuştu. Annesi içeri girmeye kalkıştı ama Leda sesini yükseltip onu bir silah gibi keskinleştirdi. "Lütfen, *git*."

Neyse ki Ilara daha fazla soru sormayıp çekildi.

Böylesi en iyisi, dedi Leda kendi kendine. İnsanın kendi içindeki canavarla yüzleşmesi sadece yalnız yapılabilir bir işti.

CALLIOPE

Calliope annesinin giysi odasında halinden memnun bir şekilde yerde oturuyor, yarı kapalı gözlerle Elise'in balayı için toparlanmasını izliyordu.

Bu ona her zaman tuhaf biçimde rahatlatıcı gelmişti; annesini valiz toplarken izlemek. Annesinin çeşitli şeyleri eline alışından –hoş bir krepdöşin etek, hoş bir çift kırpılmış kot, sallantılı bir çift küpe– ve onları dikkatle yığınlara ayırışından olabilirdi. Onları ince buruşmayan kâğıtlara sarması, her bir pabucu sevgiyle keçe torbalara sokması. Tüm bunlarda rahatlatıcı, tören gibi bir hava olurdu; özellikle çanta toplamının sahtekârlıklarının sonuna geldikleri anlamını taşıdığı düşünülürse. Bulundukları şehri bir daha dönmek üzere terk etmeden önceki son işaretti.

Calliope esneyip bacaklarını önüne uzattı. Giysi odası boyunca keten minderli bir bank vardı ama Calliope ona oturmak istememişti; istiridye renkli halı öylesine yumuşak ve kabarıktı ki. Elise ile Nadav'ın balayına çıkmadan

önce birkaç gün beklemelerine şaşırtıcı biçimde sevinmişti. Annesiyle bir süreliğine yalnız kalabilmek güzeldi.

Yalnız Calliope annesinin *evlenmesini* izlemeye pek alışık değildi. Annesi on dört kez nişanlanmış olmasına rağmen, her seferinde seremoniden önce yüzük ve bulabildiği her şeyle birlikte şehri terk etmiş olurdu. Bundan önce yalnızca bir kere bütün evlilik sürecinin tamamlanmasını beklemişti –gerçek asalet belgeleri olan Polonyalı bir lortla evlenmişti. Calliope, Elise'in bunu içten içe hayatının geri kalanında kendine leydi diyebilmek için yaptığına emindi. Eski patronu Bayan Houghton'a edilmiş gerçek bir küfürdü.

"Mayoları unutma," diye hatırlattı Calliope annesine; yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Mayoya ihtiyacım olmayacak, tatlım."

"Kuzey Moğolistan'dan söz ediyoruz," diye düzeltti Elise. "Yünlü mamutların yeniden üretim merkezini ziyarette gidiyoruz. Steplerde gönüllü olarak çalışarak otlanma alanlarına engel oluşturan donmuş toprakları kazacağız."

Zavallı annesi bu konuşmayı o kadar çok yapmıştı ki, artık kendi çevirdiği dümene inanmaya başlamıştı. "Nadav'ı seni Bali'ye ya da Maldivlere götürmeye ikna edemediğine üzgünüm." Annesi bu adamla gerçekten evlenecektiye, bundan hiç değilse bir kumsal tatili çıkarabilmeliydi.

"Ah, önemli değil. Oradan da rahatlamak için birkaç günlüğüne Japonya'ya gideceğiz."

"*Rahatlamaya* Japonya'ya mı? Sen oradan nefret edersin!"

“Japonya rahatlatıcı olabilir. Zen bahçeleri ve çay sere-monilerini düşünürsen...”

Calliope annesinin o olmadan çay içeceği fikrinden şaşkırtıcı biçimde rahatsız olmuştu. “Japonya’ya tek gidişimizde oradan erken ayrılmamıza neden olmuşsun,” diye hatırlattı Elise’e. “Çok gürültülü ve kaotik olduğunu, Japonca bilmiyorsan yol bulmanın imkânsız olduğunu söylemiştin.”

“Nadav Japonca biliyor.”

Çok garipti ama annesi bu balayıyla ilgili gerçekten *heyecanlı* görünüyordu. Belki de artık tüm bu düğün çılgınlığından ve kayınvalidesi olacak o buz kraliçesinden uzaklaşmaya hazırdı. Calliope onu suçlayamazdı.

Annesinden yapmasını istediği fedakârlıktan ötürü tekrar vicdan azabı duydu: New York’ta kalmaya, göçebe hayatlarını aile hayatıyla değiştirip oraya yerleşmeye karar vermişlerdi. Her şeyin bitmesi için gün saymıyor muydu?

Calliope de saymıyor muydu?

Kısa bir süre özlemle Brice’ı düşündü –ama sonra Livya’yı ve düğünde onu nasıl tehdit ettiğini hatırladı. Calliope’nin Brice’la gerçekten çıkması mümkün değildi; yeni üvey kardeşi ensesindeyken olmazdı.

Önemli değil, dedi kendi kendine; hayal kırıklığı hissetmemeye çalışıyordu. Brice’la flörtü yalnızca flörtten ibaretti. Önemi yoktu.

Calliope ayağa kalktı ve annesinin bir yığın fildişi pijama ayırdığı üstü mermer şifonyere dalıp gitti. Boğazını temizledi. “Anne, arık tüm bunların değip değmediğinden emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun, tatlım?”

“Burada olmamız benim suçum. Kalmak, bir kereliğine de olsa gerçekten bir yerde yaşamak isteyen, bu aldatmacayı bir yıl daha sürdürmek isteyen bendim. Ama artık gülünçleşmeye başladı. New York buna değmez. *Hiçbir yer* buna değmez. Artık burada eğlenmiyoruz. Bu aşırı ciddi, düzgün ve sıkı rollerin içinde sıkıştık kaldık; hepsi de senin bu anlamsız ilişkini sürdürmen için!”

“Anlamsız değil,” dedi Elise usulca ama Calliope ilk başta duymadı.

“O korkunç balayını çekmek zorunda değilsin. Hemen gidelim. Üstelik çok riskli de olmaya başladı. Sanırım Livya...”

Elise, Calliope’nin ellerini kendi ellerinin içine aldı. “Ben gitmek istemiyorum,” dedi usulca.

Calliope gözlerini kırptırdı, hakikat kaçınılmaz biçimde ona doğru atılırken o donup kalmıştı. Bu doğru olamazdı.

“Tabii ki istemiyorsun. Yani...” diye kekeliyordu.

“Onu seviyorum.”

Calliope düğün boyunca annesinin kız gibi attığı sevinç çığlıklarını, gözlerini dikip Nadav’a bakışlarını hatırladı. O tebessümler gerçek miydi? “Bunca zaman bana bir hedefi *asla* önemsememem gerektiğini söyledikten sonra mı?”

Sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı ama Elise ona çıkışmadı. “Nadav’ı seviyorum,” diye belirtti sadece. “Bu evlilik gerçek. Benim için yalnızca bir aldatmacadan ibaret değil. Artık değil.”

Bu yalnızca bir iş, derdi annesi duygusuz bir tonla. Gecici ve öngörülemez. İnsanlara önem vermek seni incitmek-

ten başka bir işe yaramaz. Buna izin verme. Şimdi de Elise, muhtemelen dünyanın en iyi dolandırıcısı, kendi temel kuralını çiğniyordu –üstelik kimin için? Modası geçmiş bir sibernetik mühendisi için.

Calliope şaşkınlıkla annesine bakıyordu, Elise'in birdenbire nasıl hızla değiştiğini fark etti.

Elbette Elise yıllar içinde sürekli değişmişti. Bir yerden bir yere taşınıp çeşitli dolaplar çevirirlerken görünüşünü sürekli değiştirmek zorunda kalmıştı: Burnunu genişletip sonra tekrar inceltiyor, saçını, göz rengini değiştiriyor, çenesinin kıvrımında düzeltmeler yaptırıyordu. Her zaman güzeldi ama annesinin her ameliyattan yeni bir yüz ve yeni bir irisle her çıkışında Calliope'nin ona yeni baştan alışması gerekiyordu.

Bu bütünüyle farklıydı. Bu kez Elise'in gerçekten yeni biri olması gerekiyordu.

"Nasıl?.. Yani ne zaman?.."

Elise içini çekerek bankın üzerine çöktü, Calliope'yi çekip yanına oturttu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Birdenbire genç bir kız gibi masumlaşmıştı; vidalı inci küpelerinin üzerinde ışık parlıyordu. "O kadar uzun zamandır onunlayım ki; belki de kimseyle olmadığım kadar uzun zamandır. Ama ona gerçekten değer veriyorum."

"Senin iyilik timsali bir hayırsever olduğunu düşünse bile mi?"

"Evet, benim iyilik timsali bir hayırsever olduğumu düşünse bile," diye tekrar etti Elise ve bunu öyle olağan bir tonda söyledi ki, Calliope gülmekten kendini alamadı. Bu beklenmedik çılgınlığa güldü; biraz sonra Elise de gülmeye başlamıştı.

“Anlamıyorum,” dedi en sonunda Calliope. “Onunlayken kendin bile değilken onu nasıl sevebilirsin? Demek istediğim, senin balayını gerçekten gönüllü olarak, yünlü mamut kakası kazıyarak geçirmek istediğini düşünüyor!”

“Hayatımda bol bol plaj tatili yaptım. Gerçekten bir tanesine daha ihtiyacım yok,” dedi Elise; gerçekten umursamıyor gibi görünüyordu. *Gerçek aşk bu olmalı*, diye düşündü Calliope şaşkınlıkla –kendi isteklerini değer verdiğin insan için yok saymak.

Hayatta herhangi biri için böyle hissedip hissedemeyeceğini düşündü. Bilincine inatla Brice’ın yüzü geliyordu ama onu derhal bir kenara itti.

“Sence tüm bunlara gerçekten değer mi?” diye sordu. “New York’ta kalmak bu rolü sonsuza dek oynamaya değer mi?”

“Nadav değer,” diye düzeltti Elise. “New York hep senin olayındı. Burayı seviyorum ama onunla olduğum sürece aslında nerede olduğumuz beni ilgilendirmiyor.”

Tüm bunlar o kadar yabancıydı ki, doğru olmalıydı. *Vay canına*, diye düşündü Calliope yine sessizce şaşkınlık içinde. Sevimli, beceriksiz Nadav: Çok iyi niyetli ama ters. Elise’in sonunda ona âşık olacağını kim bilebilirdi ki?

“Eğer onu gerçekten seviyorsan, senin için mutlu olurum,” diye karar verdi ve annesinin tebessümüyle mutlu oldu.

Sonra Calliope, Livya’nın Saks’ta ve düğünde söylediklerini hatırladı. Çok üzüldü.

Aşağıya, kucağında kavuşmuş duran ellerine baktı; dikkatle yarım ay biçiminde törpülenmiş tırnakları bütünüyle cilasızdı –çünkü elbette oje, ten rengi olsa bile

karakterine uygun düşmezdi. “Sanırım Livya bir şeylerden şüpheleniyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Elise dikkatle.

“Giysi provasında ve kabul töreninde benimle yüzleşti. Bizim altın avcısı olduğumuzu, söylediğimiz kişiler olmadığını ileri sürdü.” Calliope olayların özünü kavramaya yönelik eğitilmiş belleğinin devreye girmesi için biraz bekledi. “Nadav’la çıkmış kadınların çoğunun para için onunla birlikte olduğunu, Nadav’ın seni sevmesinin nedenlerinden birinin de senin böyle özverili biri olduğunu iddia etmen olduğunu söyledi.”

Annesi bunları şaşılacak bir sakinlikle dinledi. “Her genç kız zengin babasıyla evlenen biri için bunları söyleyebilir. Bana Livya gerçekten bir şey biliyormuş gibi gelmedi.”

Calliope yüzünü buruşturdu. “Beni evden gizlice kaçarken yakaladı. İki kez.” Brice’ı görmek için kaçtığını söylemekten kaçındı.

“O zaman bir daha kaçamazsın, demek ki,” diye uyardı Elise. “Livya bizi böyle yakından izlerken olmaz. Şüpheli bir şey yapmayı göze alacak durumda değiliz.”

Elise’in Calliope’ye ne demek istediğini anlatmasına gerek yoktu. Nadav’ın ahlâk kuralları sert ve uzlaşmazdı. Eğer onlarla ilgili gerçeği öğrenirse –arkalarında bir dizi kırık kalp bırakan yüksek sınıf dolandırıcıları olduklarını, Elise’in başta Nadav’ı parası için hedef seçtiğini– onları yalnızca bavullarını toplamaya zorlamakla kalmaz, rahatlıkla hapse de gönderebilirdi.

“Terbiyeli olacağına söz ver. Her şeyi bir oğlan için riske atayım deme,” diye yalvardı Elise.

Calliope kendi kendine bunun önemli bir şey olmadığını

nı, yalnızca bir flörtten ibaret olduğunu söylese de annesinin sözleriyle tüyleri diken diken oldu. “Öylesine bir oğlan değil.”

“Üzgünüm, tatlım. Ama artık gizlice evden kaçmak yok, iğneleyici konuşmak yok ya da inatçılık yapmak yok. Başını eğik tut ve benim herkese anlattığım, o tatlı, özverili kız ol,” diye rica etti annesi. “Bir yıldan kısa sürede, sen mezun olduğunda bitmiş olacak. Ondan sonra kendi yoluna gider kim olmak istersen onu olursun. Lütfen, benim hatırlamam için, söz ver bana.”

Calliope teslim olarak iç geçirdi, aynadaki yansımasının da aynı şeyi yaptığını izledi. Bu kez gördüğü şey gülümsemesine neden olmadı. “Nadav’a neden hayırsever olduğumuzu söylemiştin, bir hatırlatabilir misin?”

“Çünkü onun tipinin bu olduğu çok açıktı,” dedi Elise yumuşakça ve içini çekti. “İşler bu kadar karıştığı için üzgünüm. Dolandırdığımız onca insandan sonra, sonunda yanında kaldığım insanı düşününce.”

“Daha çok, oynadığımız onca rolden sonra en sonunda bu rolde sıkışıp kaldığımızı düşününce,” diye haykırdı Calliope. “Neden bizi başka biçimde sunmadın? Bir nakliyat servetinin eksantrik mirasyedisi ya da Fransız asilzadesi nasıl? Kontes olduğumuz zamanları çok sevmiştim.”

“Çok ilgi çekici bir kontestin,” diye iddia etti Elise; ikisi de bu anıyı özlemle hatırlayarak gülümsedi.

“Zavallı Nadav uydurma bir karaktere âşık.”

“Belki değişebilirim,” dedi Elise şaşırtıcı bir coşkuyla. “Belki yeterince zaman ayırırsam âşık olduğum insana dönüşebilirim.”

Calliope bunun bir ilişki için en iyi temel olduğundan

emin değildi ama o ne bilirdi ki? Onun da hiç gerçek bir ilişkisi olmamıştı.

“Ayrıca,” diye devam etti Elise, “böylece üniversiteye gidersen, gerçekten eve dönebileceğin bir yerin olacak.”

“Üniversite mi?” Calliope bunu hiç düşünmemişti.

“Başka ne yapmayı düşünüyordun?” Kendi kendine mi dolandırıcılık işine girecektin?” diye başını salladı Elise. “Senin için istediğim bu değil.”

Bunu Calliope de istemiyordu. Yine de kendini bir türlü üniversitede, en azından derslerde hayal edemiyordu. Kafelerde avarelik edip oğlan arayıp bulmak olabiliyordu. Partiden partiye geçip kalp kırmak kesinlikle olurdu. Bir derneğe katılıp hiyerarşide en yükseğe tırmanmak ve onu demirden bir yumrukla yönetmek, kuşkusuz. Ama gerçekten derslere girip gerçekten bir şey *olmak* için çalışmak? Calliope nereden başlayacağını bile bilemezdi.

“Üniversiteyi biraz düşüneceğim,” dedi Calliope belirsizce.

“Tık, tık, tık,” dedi Nadav, giysi odasının kapısını itip açarak. Calliope gözlerini döndürmemek için kendini zor tutmuştu. Elbette Nadav gerçekten kapıya vurmak yerine, *tık, tık, tık*, diyecek türden insanlardandı.

“Toplandın mı? Ah, selam Calliope,” diye ekledi.

“Anneme biraz moda fikri veriyordum,” dedi Calliope çabucak ayağa kalkarak.

“İyi. Birinin bunu yapabilmesine sevindim, çünkü ben kesinlikle bu konuda nitelikli değilim.” *Başka bir yavan baba şakası daha.* Nadav’ın bakışı Elise’e kayınca yüzü birden tutkulu bir tebessümle aydınlandı. “Uçağımızın altında olduğunu hatırlatmak istemişim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Elise sevgiyle. Nadav’a öyle bir düşkünlükle bakıyordu ki yoğunluğu Calliope’yi neredeyse geriye yıkacaktı.

Calliope’yle annesi yıllar boyunca birçok hayat yaşamışlar, kullandıkları kimliklerini her taşınışlarında, geçen sezonun bir kenara atılan giysileri gibi terk etmişlerdi. Ama Nadav, Elise’in başka bir yönünü ortaya çıkarmıştı: En mutlu tarafını, hatta belki en iyi tarafını. Eğer annesinin istediği buysa Calliope onu almak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Brice’ı o kadar iyi tanımıyordu bile, bu yüzden onu kaybetmekten neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığından da emin değildi. Ama önemli değildi. Onu bir daha görmeyecekti.

Annesi için ondan vazgeçmesi gerekiyordu.

AVERY

Avery Fuller kardeşlerin karşılaşmalarını izlemeye gelen kalabalığa çok şaşırmıştı. Oysa teknik olarak, karşılaşma yalnızca yarı yarıya onlarındı –Avery öyle düşünmüştü.

Avery daha önce hiç Altitude Kulübü'nün her yıl düzenlenen genç üyeler tenis turnuvasında yarışmamıştı. Bütün bu olayın gösteri amaçlı ve sahte olduğunu, tennis kendisinden çok sonraki parti için oynandığını düşünürdü. Herkes beyaz pileli eteklerini giyer, yüksekten atkuyruğu yapıp elinde kokteyliyle dolaşır –genç üyeler sahte bir spor gösterisi amacıyla kullanılmamış raketlerini getirip götürürdü. Ama Max turnuvanın reklamlarını birkaç hafta önce, Altitude'daki brançta yanıp sönen görüntüleme ekranlarında görmüştü.

“Karışık çiftler! Hadi, harika bir takımız.”

“Pek gitmek istemiyorum,” diye kaçamak bir yanıt vermişti Avery. Oxford'daki o altın yaz öğleden sonralarını, Max'le birlikte arkadaşlarına karşı şehir parkının yeni kırılmış zümrüt yeşili kortlarında oynamalarını özlem-

le düşündü. Oyunları serbest ve tasasız olurdu. Skor bile tutmazlardı –saydıkları tek şey tükettikleri Pimm sayıydı. Oynamaktan yorulduklarında da çimlere yerleşir, o muhteşem akışkan güneşin altında bir sepet peynir ve baget eklemekle ziyafet çekerlerdi.

“Tenis oynamayı çok seversin,” diye ısrar etmişti Max. “Kazanırsak ne alıyoruz?”

“Hiçbir şey! Yalnızca adlarımız soyunma odalarının dışına bir plakete yazılacak.”

“Yani bir *ebedi mutluluk* kazanma şansın var ve sen onu geri tepeceksin, öyle mi? Açıkçası, çok şaşırdım,” diye ileri sürmüştü Max ve Avery’den bir tebessüm koparabilmişti.

“Tamam, pekâlâ,” demişti Avery, ellerini yalandan teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak. Max’ın bu seçim gerginliğinden ve üniversite başvurularından dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu. Çok tatlıydı ama yanlış yoldaydı.

Hiç değilse Avery yakında Oxford’a gidecekti. Oraya mülakata çağırılmıştı, bu da iyiye işaretti; yalnızca en tepedeki adaylar kampüste mülakata çağırılırdı. Max de moral desteği vermek için onunla gelecekti.

Bir hafta sonu kaçamağı olacak, diye kendi kendine söyleyip duruyordu Avery; eski günlerdeki gibi. Buna ihtiyacı vardı. Max’le bu yaz nasıl olduklarını hatırlamak iyi gelebilirdi; Max, New York’a gelmeden önce, seçimlerden önce, Atlas eve gelmeden önce. Atlas onu öpmeden önce.

Atlas’ın da tenis turnuvasına katılmayı planladığını fark etmemişti. Ama o da katıldı; eski arkadaşı Sania Malik’le eş olmuştu; geçen sene Avery’le olan gizli iliş-

kilerini saklamak için Denizin Altında balosuna birlikte geldiği kız. Olayların tuhaf bir yönde gelişmesiyle, Sania, Columbia'da Max'le aynı sınıftaydı ve aslında *arkadaşlardı*; bu da her şeyi daha da garipleştiriyordu.

Avery, Atlas ile Sania'nın yarışmadan eleneceğini ummuştu. Ama bütün kulübün şaşkınlığı ve sevinci arasında, Fuller kardeşlerin ikisi de kazanıp kendi gruplarında yükselmeyi sürdürmüş, şimdi finalde karşı karşıya gelmişlerdi.

Avery kenar çizgisinde dururken gözlerine gölge yapmak için elini kaldırdı. Altitude'un Merkez Kortu'nun sıralarını daha önce hiç böyle hıncahınç dolu görmemişti; fakat insanlar böyle aile arası rekabetten hoşlanırlardı. Özellikle rekabet yeni seçilen belediye başkanının ailesinin içindeyse.

Sınıf arkadaşlarının birçoğunu gördü ama Leda'dan iz yoktu. Son zamanlarda Avery ne zaman Leda'yla buluşmaya kalkışsa Leda meşgul olduğunu söylüyordu. Avery "*meşgul*"ün *mutlu* ya da *Watt*'la olduğu anlamına gelmesini umuyordu. Eğer öyleyse Avery askıntı olmayı memnuniyetle bırakırdı.

Avuçlarının içinde tuttuğu raketini daha da sıktı. Max omzunun üzerinden Avery'e bakıp ona göz kırptı. "Başaracaksın," dedi ona yumuşak bir şekilde. İlk seti 6-4 kazanmışlardı ama bu set daha çekişmeliydi. Atlas ile Sania sonunda ritimlerini bulmuş görünüyordu.

Avery başını sallayıp kortun karşısına –doğrudan Atlas'ın gözlerinin içine– baktı.

Orada gördüğü bir şey soluğunu tutmasına neden oldu. Bir bakış, özür; öyle uçucu bir şeydi ki Avery bir an-

lam çıkaramamıştı; bu arada top birdenbire ayağının dibinde kortla buluşuvermişti. Avery şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Seti kaybetmişti.

Sunucu beş dakikalık değişme süresini duyurdu. Max çoktan elektrolit içeceğini kapmış, kortun öteki tarafında rahatça Sania'yla laflıyordu. Avery sersemlemiş bir şekilde, eğilip bir selfie çekmelerini izledi; tüm bunlar iyi niyetli, sıradan bir eğlence gibiydi.

Sessizce kendi taraflarındaki su istasyonuna yaklaşmış bir su kaptı. Atlas sıraların dibinden hüznü bir tebesümle, etrafları iyi dileklerini bildiren seyircilerle çevrili olan anne babalarını gösterdi. "Annemle babamın bunu çok komik bulduğu belli," diye belirtti.

Bu yorumdaki bir şey Avery'i kızdırmıştı. "*Komik*," dedi kısaca. "Senin burada olman, bana karşı tenis oynaman; sanki finallere yükselmeyi başarmış normal bir ağabey ile kız kardeşi gibi. Yeni belediye başkanının çocuklarının efsanevi karşılaşması. Ne komik bir şaka," diye tersledi su şişesinin kapağını kızgınlıkla çevirerek.

Atlas, Avery'nin patlamasına üzölmüşe benziyordu. "Aramızda olup biten her şeyi unutmamızı söyleyen sendin. Normal kardeşler gibi davranmamızı sen söylemiştin."

Normal kardeşler. Sanki oraya bir daha dönebilirlermiş gibi.

"Özür dilerim, ben yalnızca..." dedi çaresizce uyarı zili çaldığında.

Atlas'ın ona bunu yapması *haksızlıktı*. O şehre geri gelip her şeyi darmadağın etmeden önce Avery gayet iyi idare ediyordu. Neden dünyanın kendisine ait olan yarısından kalmamıştı?

Ama aslında iyi idare etmediğini fısıldadı içinden bir ses. New York'a tekrar ayak bastığından beri iyi değildi; bütün eski sorunları onu karşılamak üzere hemen başına üşüşmüştü.

Avery kenar çizgisindeki yerini alırken başına yakın bir yerden hafif bir vızıltı geliyordu. Bilgi akışlarından izleyenler için iyi bir kare yakalamaya çalışan bir zetta'ydı. *Pekâlâ*, diye düşündü birden öfkelenerek. Kusursuz, meşhur Avery Fuller'ı görmek istiyorlarsa, o da onlara bir gösteri yapacaktı.

Avery topu havaya attı ve servisiyle yakıp kül etti. Atışı zavallı kız daha tepki bile veremeden Sania'nın yanından bir kamçı gibi geçip gitti. Avery tuhaf biçimde Atlas'ın yüzündeki şaşkın ifadeden memnun olmuştu.

Yakıtını sıcak, mide bulandırıcı bir adrenalinden alarak böyle oynamaya devam etti. Öyle şiddetle oynuyordu ki, artık ne Atlas'ı ne Max'i ne anne babasının kahkahalarını ne de kalabalığın bulanık, boyalı yüzlerini düşünüyordu. Beynini böyle kapatmak iyi gelmişti; sanki parlak, hızlı tepki veren, paketlenmiş bir yığın sinir ucundan ibaretmiş gibi.

Oyunları ardı ardına kazanıyordu; sırf bu savaş ateşine karışmak adına birkaç vuruş yapan Max'tan neredeyse hiç yardım almamıştı. Sonunda o da kenara çekilmiş oyunu Avery'e bırakmıştı. Kortun öteki tarafında Sania da aynısını yapmıştı.

Ama bunun böyle olmasını Avery istemişti, değil mi? Ona karşı Atlas, tekler maçı.

Geri kalan oyunları titizlikle sıraya dizerek ardı ardına kazanıyordu; ta ki sonunda maç puanına gelene ka-

dar. O noktaya geldiğinde Avery topu kortun öteki tarafına bütün gücüyle uçurdu; Atlas raketini güçlükle tutarak topu doğruca ağa gönderdi.

Avery kendini zorlayarak gülümsedi. Ağa doğru yürüyüp Sania ile Atlas'ı tebrik etti; seyircilerin parlak, harareti çığlıklarını duymazdan gelmeye çalışıyordu.

El sıkışırken Atlas pek bir şey söylemedi. Ona neredeyse dokunmadı bile.

“Korkunçtu, harareti bayağı bir yükselttin! Senin bu tarafını sanırım daha önce görmemiştim.” Max bir kolunu Avery'nin omzuna atıp ona doğru eğildi, nefesi kulaklarında sıcaktı. “Seni böyle rekabetçi görmek neredeyse azdırıcıydı, diyebilirim.”

Avery başını sallayıp neredeyse mekanik bir şekilde gülümsedi. Max muhtemelen hâlâ kafasını sorunlarından uzaklaştırması için yardımcı olduğunu düşünüyordu. Daha kötü hissettirmekten başka işe yaramadığını söylemeye kalbi dayanmazdı.

İnsanlar tebrik etmek için korta doluşmaya başlamıştı, milyonlarca sırttan yüz sanki ona pis pis gülümsüyor gibiydi. Yakına beyaz bir çadır kurmuşlardı –yalnızca Altitude'da içeri çadır kurma ihtiyacı duyarlardı– içinde oymalı tepsilerde pembe şampanya servis ediliyordu.

Avery, Atlas'a bakmaktan kendini alamadı.

Göz göze geldiklerinde Atlas hüzünle gülümsedi ve bu görüntü Avery'nin zaferini ağzındaki küllere dönüştürdü. Buradaki herkesten farklı olarak Atlas onu tanıyordu. Korttaki o gösterinin ne anlama geldiğini, Avery'nin nasıl tuhaf biçimde huzursuz hissettiğini *biliyordu*. Nedeninin kendisi olduğunu da biliyordu.

Avery, Atlas'ın gözlerinin daha fazla üzerinde durmasına dayanamayacaktı. Parmak ucunda yükselip Max'i öptü; raketini çarpıcı biçimde gürültüyle yere bırakıp, kollarıyla göstere göstere Max'e sarılarak öpücüğünü ihtiyacı olduğundan fazla uzattı.

Sonunda geri çekildiğinde gözleri refleks olarak Atlas'ı hedef aldı. Altitude Kulübü'nün çıkışına doğru çekiliyordu. Avery utançla kızararak istediğinin tam da bu olduğunu fark etti.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" diye sordu Max, iyi huylu bir şekilde başıyla partiyi işaret ederek.

Avery başını salladı, Max'in elini onu hayata tutunduran bir dalmış gibi sıkıyordu. Şu anda Max'e *ihtiyacı vardı*; Avery'nin hâlâ burada olduğunun, hâlâ kendisi olduğunun güvencesiydi Max. Max'in bildiği ve sevdiği Avery Fuller olduğunun güvencesiydi; aylar önce Atlas'ın ardında bıraktığı o çökmüş kız değil.

LEDA

Bugünlerde her şey Leda'ya yanlış geliyordu.

Bir yanlışlık bulutunun merkezinde tökezleyerek dünyanın içinden geçiyordu; bu bulut her şeyi kaplamış gibi görünüyor, parmaklarını gizlice Leda'nın boğazına doluyordu. Ayaklarının altındaki zemin güvenilmezdi, bir geminin yüzeyi gibi, bataklık gibiydi.

Geçen sene Dubai'den Eris'in kardeşi olduğunu öğrenmiş olarak döndüğündeki gibiydi –ama bu sefer *daha kötüydü*; çünkü bu kez ne yaptığıyla ilgili Leda'nın hiçbir fikri yoktu. Gerçekten Mariel'i öldürüp bu bilgiyi karanlığa gömmüş olabilir miydi? Neden dünya ona bunu yapıp duruyordu; Leda artık dayanamayacak hale gelene kadar, zalimce açıklamaları ardı ardına üst üste yığıp duruyordu?

Tek istediği unutmaktı. Bu karanlık buluta kendi bulutuyla karşı koymak.

Böylece Leda pazartesi kafeteryada Avery'nin yanına oturmak yerine gizli bahçeye çekildi.

Aslında bahçe gizli değildi; bu yalnızca ilkokul çocuklarının ona taktığı isimdi. Kampüsün iç sınırı boyunca kıvrılıyor, alt okulun kafeteryasının arkasından uzun ve dar bir biçimde uzanıyor, kocaman güneş ampullerince besleniyordu. Teknik olarak, Berkeley'in, okulu oksijen giriş çıkış yasalarına uygun tutmak için geliştirdiği bir sürdürülebilirlik girişimiydi. Ama Leda buranın aynı zamanda kampüste en kolay yalnız kalınabilen yer olduğunu keşfetmişti –özellikle yalnızken yapmak istediğin şey orayı duman altı etmekse.

Bahçede yılın en sevdiği zamanı her zaman sonbahar olmuştu. Ilkbaharda fazla pastel olurdu, kışları kırmızı –beyaz şekerlerin asılı olduğu bitkiler ve küçük çocuklar için ortalıkta koşuşturan holografik zencefilli ekmekler yüzünden daha beterd. Ama şimdi bahçe sonbahar renklerinin zengin bir patlamasından ibaretti; yalnızca kahverengi değil; kırmızı, turuncu ve arada dumanlı bir orman yeşili. Yapraklar ayakların altında hoş biçimde çatırdıyordu. Balon kabaklar –havadan daha az yoğun olmaları için genetikleriyle oynanmıştı– göğüs hizasında uçuşuyor, boğum boğum yeşil sapsarı onları yere bağlıyordu. Leda yürüdükçe kabaklar da arkasından alçalıp yükseliyordu.

Leda köşeyi döndü, kocaman altın arı kovanının ve şırıl şırıl akan bir çeşmenin yanından geçip bir havalandırma deliğinin altında durdu. Tavan yerden dokuz metre yükseklikte olduğu için havalandırma neredeyse görülüyordu –onun orada olduğunu fark edebilmek için bile ne aradığınızı iyi biliyor olmalıydınız.

Parlak beyaz hayal tetikleyicisini –içinde istediğiniz her

şeyi tütürebileceğiniz, küçük, minyatür bir pipo- çantasında ararken Leda'nın elleri titriyordu. Göğsünde seçiren bir yığın tel varmış gibi hissediyordu. Piposunu güzellik değneğinin kenarındaki ısıtma yastığına dokundurarak içindeki otu nazikçe ısıttı. Öyle havalı bir şey değildi, her zamanki marihuana-serotonin karışımıydı, çünkü Tanrı yardımcısı olsun, şimdi bir mutluluk desteğine ihtiyacı vardı.

Leda derin bir nefes aldı, dumanın ciğerlerinde incelikle kıvrılarak içini ani bir sıcaklıkla doldurmasını bekledi. Birdenbire yanında birinin olmasını istedi. Watt değil - suçlaması hâlâ canını yakıyordu, odasından kaçıp gittiğinden bu yana da hiçbir çağrısına yanıt vermemişti. Onunla ne zaman yüzleşebileceğimi de bilmiyordu.

Yine de şimdi burada *birinin* olmasından; başka bir ses duymaktan nefret etmezdi. Bu günlerde hep karşıt olma halindeydi; yalnızken yanında başkaları olsun istiyor, başkalarıylaiken de yalnız olmak istiyordu.

Büyük, yassı döşeme taşlarında adım sesleri duydu. Leda hayal tetikleyicisini hemen arkasına sakladı, küfretti, çünkü koku kesinlikle hâlâ oradaydı.

Sonra kimin geldiğini gördü ve gördüğüne inanamayarak bir kahkaha patlattı.

"*Sen ne zamandır yemeği atlayıp buraya tütürtmeye geliyorsun?*" diye sordu Rylin'e, sorusuna meydan okuyan bir yan katarak.

Rylin atlayıp Leda'nın hayal tetikleyicisine uzandı. Tek bir yavaş nefes aldı, duruşunda bunu birçok kez yapmış birinin havası vardı, sonra nefesini soğukkanlılıkla bırakarak mükemmel yeşil bir "*O*" üfledi. *Kesinlikle sert kız*, diye düşündü Leda istemeyerek.

“Aslında buraya yemeğe geldiğim düşünülürse yemek atlamak sayılır mı bilmiyorum,” diye yanıt verdi Rylin, elinde kafeteryadan aldığı dönüştürülebilir bir torba tutuyordu. Çeşmenin daha alçak bir basamağına yerleşti, pileli eteği kucagında yelpaze gibi açılmıştı, sandviçinin mumlu kâğıdını açtı.

Leda elinde olmadan gülümsedi. Aynı okula gitmelerine rağmen Leda bu sene Rylin’i pek görmemişti, Avery’lerdeki acil toplantı hariç, elbette. Dubai’deki ateşkesten sonra daha iyi arkadaş olmalarını dilediğini fark etti Leda. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama Rylin’in doğrudan davranışlarında, özeline düşkünlüğünde ve dünyanın düzenine karşı sabırsızlığında kendinden bir şeyler görüyordu.

Rylin’in yanına çöküp bacaklarını denizkızı tarzı eteğinin arkasına kıvırdı, bir eliyle hayal tetikleyicisini tutmaya devam ediyordu. Rylin bir şey söylemeden sandviçinin yarısını Leda’ya uzattı, Leda baş işaretiyle teşekkür etti. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Bir süre böyle oturdular; sessizlik pretzel ekmeğinin çıtırtıları ve bir kenara bırakılan hayal tetikleyicisinin ara sıra duyulan puflamalarıyla bozuluyordu. Leda pipoyu tekrar Rylin’e uzattı ama onun olumsuz anlamda başını sallamasına şaşırdı.

“Tüttürmek artık pek olayım sayılmaz, şeyden sonra...”

“İlaçlarını çaldığın için Cord senden ayrıldıktan sonra mı?” diye hatırlattı Leda ama sonra sözcük seçimindeki vurdumduymazlıktan ötürü sindi. “Yani...”

Rylin bir el hareketiyle Leda’nın özrünü savuşturdu. “Evet, o. Bir de eski erkek arkadaşım uyuşturucu satıcılığından tutuklandıktan sonra.”

“Üzgünüm. Bilmiyordum.” Leda hayal tetikleyicisini elinde bir öne bir arkaya çeviriyordu.

Rylin ona baktı. “İyi misin Leda?”

Sorunun basitliği az kalsın Leda’nın hâkimiyetini kaybetmesine neden olacaktı. İnsanlar bunu yeterince sık yapmıyorlardı –birbirlerine bakıp *İyi misin*, diye sormuyorlardı.

“SAT”leri falan mı bombaladın?” diye tahminde bulundu Rylin.

“SAT”ler mi?” Leda üniversite başvurularından tuhaf biçimde kopmuş hissediyordu, sanki aslında ona ait değilermiş gibi. Daha önce o kadar çok istediği şeyler hakkında şimdi böyle hissediyordu. Watt’ın açıklaması dünyayı iki ayrı evrene bölmüş gibiydi: Birinde, Leda yalnızca Leda’ydı; ötekinde ise bir katil olabilirdi.

Hayır, diye düzeltti kendi kendine, *katil olabilir*, yanlış bir ifadeydi, çünkü katil olduğunu zaten biliyordu. Eris’i öldürmüştü.

Ama yaptığı şeyle yüzleşmek yerine onu bildiği her yolla gömmeye çalışıyordu –insanlara sırrını tutmaları için şantaj yapıyordu, kendini kaybedene kadar uyuşturucu alıyordu. Kendini zorlayarak hakikate sırtını dönüyordu; hakikat onu kelimenin tam anlamıyla ölümün eşğine sürükleyebilirdi.

“Mariel soruşturmasıyla mı ilgili?” diye tekrar dendi Rylin.

Leda ona baktı. Tuhaf biçimde bunu Rylin’le tartışmaktan korkmuyordu. Zaten içinden çıkılmaz biçimde birbirlerine bağlıydılar, her birinin sırrı ötekinin egemenliğindeydi. Rylin kaybolmuş olmanın nasıl bir şey olduğu-

nu –resim gibi mükemmel hayatıyla Avery’den de, hatta *beyninde* bir bilgisayarla dolaşan Watt’tan da– daha iyi anlardı.

“Onun gibi bir şey,” diye itiraf etti Leda; hayal tetikleyicisini bir kenara koydu. “Çok korkunç şeyler yaptım, sen biliyorsun.”

“Sana bir haberim var Leda, hepimiz yaptık.”

“Ama bunlar benim geriye alamayacağım hatalar! Onları düzeltemem! Böyle bir şeyden sonra kendinle nasıl yaşayabilirsin?”

“Kendinle yaşarsın, çünkü zorundasın.” Rylin çeşmenin kırılmış mavi yüzeyine bakıyordu. “Yaptığın şey için kendini affedersin. Ondan kaçmaya çalışırsan seni öldürmekten başka bir şey yapmaz. Ama doğrudan onun gözlerinin içine bakıp onunla yüzleşirsen, senin bir parçan olur ve artık canını yakamaz.”

Leda yere doğru baktı. Mumlu boş kâğıdı katlaya katlaya küçük bir üçgen yapmıştı. “Senin bir kız kardeşin var, değil mi? Nasıl bir şey?”

“İnsanın kız kardeşinin olması mı?”

“Evet.”

Rylin dudaklarını ısırdı. “Bir kız kardeş senin en iyi arkadaşındır. Beni benden daha iyi tanır, çünkü benim hayatımı benimle birlikte yaşadı, en iyisini de en kötüsünü de geçirirken bana yardım etti,” dedi. “Kavga ederiz ama ona ne dersem diyeyim, Chrissa’nın beni her zaman affedeceğini biliyorum.”

Rylin’in sözleri Leda’nın aklına düştü ve düştüğü yeri yaktı. İnsanın kız kardeşinin olması böyle bir şey *olmalıydı*. Bunun yerine Leda kendininkini öldürmüştü.

“Gitmem gerek,” dedi Leda damdan düşercesine. Hal-letmesi gereken önemli bir işi vardı.

Ama gizli bahçenin girişine gelmeden önce durdu. “Bir şey daha var,” diye ekledi. “Öğlen yemeği sırasında Cord’la oturmak varken neden burada saklanıyorsun?”

“Ben... Bir sürü şey vardı,” diye kekeledi Rylin.

“İkinizi bütün sene boyunca birbirinizin etrafında dans ederken gördüm. Şuna lütfen bir şans verir misin? Başka bir neden bulamıyorsan benim hatırım için.” Leda gülümsedi. “Destekleyebileceğim bir şeylerin olması bu aralar bana çok iyi gelebilir.”

* * *

Leda, o öğleden sonra New Jersey’deki Cifleur Mezarlığı’na giden monoraya bindi.

Dışarısı soğuktu, Kule suyun üzerinde karanlık bir gölge gibi belli belirsiz görülüyordu. Mezarlığın kapısındaki çiçek otomatına baktı ama içindeki her şey gözüne çok bayat göründü; saten kurdelelerle bağlı beyaz çelenkler vardı. Leda hemen kontaklınslerine bağlanıp Eris’in daha çok sevebileceği bir şeyler ısmarladı: Çok büyük miktarda, aşırı büyük taze çiçekler; içlerinde ateş böcekleri gibi kırpışan akkorlar vardı. Çiçekler birkaç dakika içinde pilotsuz hava aracıyla bırakıldı.

Leda, Eris’in mezarına yalnızca bir kez gelmişti: Eris’in gömüldüğü gün. İçinde utanç dolu bir acı duyarak bu ziyaretin gecikmiş olduğunu fark etti.

“Selam, Eris,” diye başladı; sesi kırık döküktü. Bu tür şeyler ona kolay gelmezdi. “Ben Leda. Ama, eee, belki sen bunu zaten biliyorsundur.”

Önünde bir hologram canlanıverdi, Leda tökezleyerek bir adım geri gitti. Eris'in bir görüntüsüydü; mezar taşının önünde durmuş, mezuniyet balosu kraliçesi gibi el sallayıp gülümseyerek tebaasını selamlıyordu. Leda hologramın Eris'in adının kullanılmasıyla, sesle etkinleştirildiğini tahmin etti.

Bir nefes alarak, Eris'in hologramını görmenin tuhaflığını aşmaya çalıştı. "Sana çiçek getirdim," dedi, buketi yere koyarak. Eris'in seveceği türden çarpıcı, ağır bir kokusu vardı. Aslında Eris'i taniyorsa, aranjmandan bir gül goncası koparır, kulağının arkasına takar, sonra onu hemen orada unutturdu.

O hafta Eris'in doğum günü olacaktı. Leda tutkuyla Eris'in hâlâ orada onlarla olmasını diledi. Leda, Eris için onun çok sevdiği şampanya baloncuklarıyla dolu bir parti verirdi –boş versene, şampanyayla dolu *koca koca balonlar* alırdı.

Tuhaf biçimde mezar taşının önünde eğildi; sanki kilisedeymiş gibi. Gözleri holografide gördüğü Eris'in her bir ayrıntısını inceledi; çaresizce kendisiyle ortak bir şeyler bulmaya çalışıyordu; aynı DNA'yı paylaştıklarına dair bir kanıt.

Eris'le ilk tanıştığı günü hatırladı. Yedinci sınıftalardı; Leda'nın Avery'e yaklaşma cesaretini toplama-
dan önce hâlâ sessiz ve görünmez olduğu zamanlar. Leda ile Eris, ikisi de çocuk tiyatrosu kulübündelerdi; *Küçük Denizkızı*'nı oynayacaklardı. Beklenildiği gibi denizkızı rolüne Eris seçilmişti.

İlk gösterilerinden yarım saat önce, Leda sahne arkasındaki destek masasını kontrol ederken Eris'in soyunma

odasından gelen sesini duymuştu. “Kimse var mı? Yardıma ihtiyacım var!”

“Sorun nedir?” Leda iterek kapıyı açmış, Eris’i tamamen üstsüz bir şekilde ayakta bulmuştu.

“Şunu bağlayamıyorum bir türlü.” Eris tamamen kendini bilmez biçimde parlak deniz kabuğu sutyenini Leda’ya uzatmıştı. O zaman bile tamamen kıvrımlardan ve gülücüklerden ibaretti. Arkasında, saç bandının ardındaki tek işlemli ışımdan yansıtılmış holografik bir kuyruk parlıyordu.

“Sana hemen bir yapıştırıcı bulayım.” Leda kocaman denizşakayığı kostümünün maalesef tamamen bilincinde, soyunma odasından fırlamıştı.

İki kız yıllar geçtikçe daha sık görüşür olmuştu; ortak bağları olan Avery onları birbirlerine yaklaştırıyordu. Ama Leda, Eris’i hiç anlayamamıştı. Eris hep bir ateş böceği gibi etrafta uçuşur; her zaman çılgınca, uygulanması imkânsız fikirlerle gelir; arkadaşlarını kendisinin bir çizik almadan geri sektiği maceralara sürüklerdi. Pervasızca âşık olup sıkılır, mutlu olduğunda kahkahalarla güler, üzüldüğünde herkesin içinde gözyaşlarına boğulurdu. Hislerini *gizlemek* için elinden gelen her şeyi yapan Leda’ya tüm bunlar çok aptalca gelirdi. Ama şimdi bunun –böyle açık kalpli olmanın– kendince cesaret isteyen bir şey olduğunu anlıyordu.

Eris ölmeseydi her şey nasıl olurdu acaba? Leda onu itmek yerine elinden tutup *dinleseydi*? Belki güçlerini bir araya getirir Leda’nın babasıyla konuşmaya giderlerdi. Belki şimdiye kadar, Rylin’in sözünü ettiği o şeylerin hepsini yaparlardı –birbirlerine destek olur, birbirlerine güvenir, korkularını ve sırlarını paylaşırlardı.

Kaza olsun olmasın, Leda kız kardeşini öldürmüş, son-

ra da bütün tanıkları bunu örtbas etmesi için kendisine yardıma zorlamıştı. Nasıl bir kardeş böyle bir şey yapardı?

“Eris. Çok üzgünüm. Asla seni incitmeyi istememiştim. Benim burada olup senin olmamana inanamıyorum. Keşke...” Leda bocalıyordu, çünkü olmasını dilediği o kadar çok şey vardı ki, hepsini listeleyemezdi. “Keşke her şeye yeni baştan başlayabilseydik.”

O tarafını kesip atmak ve her şeye yeni baştan başlamak için, Eris’e yaptığı şeyi düşünmekten kaçmak için o kadar uzun süre, o kadar çok uğraşmıştı ki

Ama yarattığı hasar hâlâ oradaydı, bir yara dokusu gibi içinde derinlere gömülüydü. Gerçek yas insanın üzerinde böyle izler bırakırdı.

Bu tür bir yası iyileştirmenin tek yolu yaklaşık olarak şöyle olmalıydı: Acemi adımlarla, yavaş yavaş, bata çıka; yeterince şanslıysa bir çeşit huzura, kefarete ya da affa giden yolu bulacaktı.

Leda olanları değiştiremezdi, Eris’i ya da Mariel’i tekrar hayata döndüremezdi. Bundan sonra yalnızca elinden gelenin en iyisini yapabilirdi. O şey her neyse.

Hologram sanki onaylarcasına, bir anlığına yanıp söndü. Leda artık ona bakamıyordu; dağıtmak için elini görüntünün içinden geçirdi. Artık sadece o vardı, mezarlığın suskun gölgeleri arasında yalnızdı. Bunu hak ediyordu.

Leda gözlerini kapatıp Eris’in mezar taşının önünde diz çöktü, dua ederek başını eğdi. Öyle dua etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama şimdi birinin duaya ihtiyacı varsa, o da Leda’ydı.

CALLIOPE

“Sizi özledik kızlar!” diye haykırıyordu Elise’in holografik imgesi, hayaletimsi bir görüntüyle kahve sehпасının üzerine yansıtıldığı yerden –hayaletler yüksek çözünürlükte safari kıyafetleriyle beliriveriyorsa eğer. Elise ile Nadav, Moğolistan’daki yünlü mamut kampında, eşarplara ve tozlu şapkalara sarınıp sarmalanmış halde sırtıyordu.

Mutlu çiftin hiç olmazsa bu günkü çağrısı çabuk sona erecek gibiydi. Calliope onlara dayanamıyordu artık.

“Biz de sizi özledik! Çok faydalı şeyler yapıyor gibisiniz.” Livya kanepedeki Calliope’den belli belirsiz hareketlerle uzaklaştı; üzerinde okul üniforması ile o her zaman ki yapış yapış, tatlı tebessümü vardı.

“Balayınızı kutlama yapmak yerine böyle karşılıksız bir iyilik için fırsat olarak görmeniz harika bir şey,” diye coştı Calliope; hiçbir zaman olmadığı biri gibi.

“Biliyorum. Hepsi annenin fikriydi.” Nadav ile Elise karşılıklı gülümsediler. “O tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahip.”

Tabii kalbi göğüs dekoltesiyle orantılıysa, diye düşündü Calliope, kendi kendini eğlendirmeye çalışıyordu. O zaman gerçekten büyük demektir.

“Livya,” diye devam etti Nadav, “Babaannen orada mı?”

“O da burada! Merhaba desene Boo Boo,” derken aptal aptal sırtıyordu Livya, kameraya uzanıp açığı Nadav’ın annesine doğru çevirirken.

“Merhaba, Nadav. O buz gibi havada hastalanmazsın umarım,” dedi Tamar acımasızca. Elise’i umursamıyordu bile.

Nadav ile Elise dönene kadar Tamar orada, Calliope’nin odasında kalacaktı –on sekiz yaşındaki iki kıza kelimelerin tam anlamıyla bakıcılık yapıyordu. Calliope tüm bunları gülünç buluyordu. Ama daha kötüsü, üvey kardeşiyle oda paylaşmak zorunda kalmasıydı. Calliope ilk gece Livya’nın kral boy yatağına şöyle bir baktı, kızın horladığını geveleyerek anında şişen yer yatağını şişirmeye karar verdi. Livya’yla aynı yatakta dünyada yatamazdı. Muhtemelen sırtında bir bıçakla uyanırdı.

Calliope ile Livya aynı odada uyumalarına rağmen düğünden beri hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Bir çift kraliçe gibi davranıp, birbirleriyle savaş halinde, ortaklaşa saraylarındaki bölgelerini yönetiyorlardı.

“İyi geceler kızlar!” Nadav yüzünü projektöre öyle bir yaklaştırmıştı ki, kafası sanki gövdesinden ayrılmış gibi önlerinde havada uçuşuyordu.

“Hoşça kalın!” diye el salladı Calliope kontaklenlerine mesaj geldiği sırada. *Hâlâ ev hapsinde misin?*

Brice’tan gelmişti.

Calliope hemen yana dönüp tabletine bağlandı. Bu me-

saja sesle cevap vermesine olanak yoktu. Livya neler fısıldadığını duyar, ne işler çevirdiğini hemen anlardı.

Maalesef, diye tuşlayarak yanıt verdi.

Brice düğünden bu yana ona birkaç kez mesaj atmıştı ama Calliope her seferinde cezalandırılmış gibi yapmıştı. Bu onu ezik liseliler gibi gösteriyordu ama aslında bu doğrudu.

Calliope, Elise'in ona öğrettiği, ondan istediği türden bir yanıt vermek için kendini ikna edememişti. Onu küçümseyerek reddetmeli, artık ona değer vermediğini düşünmesini sağlamalıydı ama ona değer veriyordu.

Onu göremese bile, hiç değilse onunla *iletişim halinde* kalabilirdi.

Bana hâlâ yemek borcun var. İddiamızı unutma, diye yanıt verdi Brice.

Calliope dudaklarını ısırarak gülümsemesini engelledi, bu onu kesinlikle ele verirdi. *Teknik olarak böyle bir iddiamız yok. İddianın üzerine el sıkıştığımızı hatırlamıyorum.*

New York eyaletinde sözlü anlaşmalar geçerli sayılır.

O zaman birçok insana tutmamış olduğum birçok sözüm var, demektir, Calliope yanıt vermekten kendini alamamıştı.

Konuyu değiştirme, diye çıktı Brice. *Annenle Nadav şehir dışındalar. Yalnızca yemeğe çıkacağız. Ne kaybedersin?*

Calliope tereddütte kaldı, tabletini iyice göğsüne çekti. Tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu. Dikkatli olmazsa birisi resimlerini çekip akışa koyabilirdi –ya da daha kötüsü Nadav'a Brice'la yemeğe çıktığı haberini verebilirdi. Ama bu nasıl olabilirdi ki? Brice ile Nadav'ın ortak arkadaşları yoktu. Livya ile Nadav'ın haberi olmadığı sürece bir zararı dokunmazdı, değil mi?

Ayağa kalkıp oturma odasının kapısına doğru gitti.

“Dışarı çıkıyorsun.” Livya’nın sesi suçlamayla keskinleşmişti.

Calliope serinkanlılıkla kayıtsızca saçlarını omzuna attı. “Hastaneye, çocuk bölümünde kitap okumaya gidiyorum. İstersen sen de bana katılabilirsin,” diye ekledi. Riskliydi ama Calliope, Livya’nın bu gece keman dersinin olduğunu biliyordu.

“Belki gelecek sefere. Gelecek sefer olursa tabii,” diye yanıt verdi Livya inanmadığını açıkça belli ederek. Calliope bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi.

* * *

Mandarin Oriental’daki Kaptan’ın Barı’na daha önce hiç gelmemişti. Bu da olağandışı bir şeydi, çünkü Calliope ziyaret ettiği şehirlerdeki bütün otel barlarını bilmekle övünürdü. Ama burası pek onun tarzında bir yer değildi. Barın sıcak gölgelerindeki derin deri koltuklara, cilalı gümüş kupalara şöyle bir bakış attı. Siyah elbiseli bir kadın köşede gırtlaktan bir balad söylüyordu; dokunaklı, özlem dolu bir şeydi.

Evet, her şey en yüksek kalitede ve pahalıydı ama kesinlikle genç ya da cazibeli değildi. Burası ciddi sohbetler, ciddi buluşmalar ya da her ikisi için bir bardı.

Dirseklerini barın cilalı yüzeyine yerleştirdi ve şampanyasından bir yudum daha aldı; Brice’ı bekliyordu. Brice ona mesaj atıp birkaç dakika gecikeceğini söylemişti. Calliope pek umursamadı. Barda yalnız oturmanın eğlenceli bir tarafı vardı –ayaklarının bar sandalyesinin kenarından sallanması ona havada süzülüyormuş hissi verir-

di. Gürültünün yumuşak katmanları, barmenlerin bir öne bir geriye hareket ettikleri koreografisi yapılmış dansları... Şampanyasının baloncukları hırslı bir akıntıyla yukarı çıkıyor, ona dilek çeşmesindeki baloncukları hatırlatıyordu. Hoş, iç acıtıcı biçimde kılık değiştirmiş gibi hissetti.

“Geç kaldığım için özür dilerim.” Brice yanındaki bar sandalyesine oturdu.

“Önemli değil. Aslında otel barlarında tek başıma oturmaktan hoşlanırım.”

“Harika, insana izleme olanağı sunduğu için mi?” Brice başıyla çoğunlukla boş olan çevreyi işaret etti.

Calliope omuz silkti. “Otellerde kimsenin senden bir beklentisi olmaz –kimse kim olduğunla ya da nereden geldiğinle ilgilenmez. Otel barlarını hep minyatür yabancı elçilikler gibi düşünmüşümdür. Gerekirse sığınma talep edebileceğin bir yer.”

“Senin bir şeyden kaçmaya gerek duyacağını düşünmüyorum,” diye şaka yaptı Brice ama Calliope sessiz kaldı. Bugüne kadar ziyaret ettiği her yerden kaçmıştı, kaçmamış mıydı?

Brice barmene eliyle işaret etti. “İki zencefil ezmesi,” diye sipariş verip Calliope’nin şampanyasını kenara itti. “Kapta’nın Bari’na geldiysen bu işi doğru yapmalısın.”

Calliope başını geriye atarak küpelerini sallandırdı. “Şampanyanın hiçbir zaman kötü bir fikir olmayacağını sanırım Napoleon söylemişti.”

“Kötü şöhretli bir diktatörden alıntı yapıyorsun. Neden şaşırmadım acaba,” diye ifadesizce konuştu Brice ve Calliope güldü.

İçkileri kocaman gümüş maşrapalarla geldi. Koyu

kehribar rengindeydiler, ezilmiş buzla yapılmışlardı ve tepelerine bir zencefil çubuğu sıkıştırılmıştı.

Calliope kokteylinden bir yudum almak için öne doğru eğildi. Aynı zamanda hem tatlı hem baharatlıydı. “Bu kupaların gerçekte bir batık hazinesi olduğunu biliyor muydun?” derken duydu kendisini. “Anlaşılan Mandarin onları bir İspanyol kalyonundan çıkarmadan önce yüzyıllarca okyanusun dibinde oturmuşlar.”

“Ne kadar olağanüstü bir hikâye. Doğru olsaydı daha da iyi olurdu.” Brice bir kaşını kaldırdı. “Hikâye uydurmak konusunda çok iyisin.”

Calliope o anda ahmakça hissetti. Bunu yapmaması gerekiyordu; yalan söyleme dürtüsünün kendisine üstün gelmesine izin vermemeliydi. Bundan daha profesyoneldi.

“Sana da uyarsa Altitude’a yemeğe gideriz diye düşündüm,” diye devam etti Brice biraz sonra.

Calliope dudağını ısırды. Altitude, Brice’la ikisinin kesinlikle birlikte gidemeyecekleri yerlendendi. Orada Mizrahi’leri çok fazla insan tanırды –Nadav ya da Livya’ya Calliope’yi dışarda Brice’la gördüklerini öylesine söyleyebilecek insanlar.

Bir bahane söylemek için ağzını açtı, Altitude’a bu hafta zaten iki kez gittiğini ve bıktığını söyleyecekti. Ama sözcükler boğazını tıkadı.

“Aslında gitmesek daha iyi olur.”

Brice parmaklarını hafifçe masanın üzerinde tıklattı. Elleri güçlü ve şaşırtıcı biçimde nasır tutmuş görünüyordu. “Tamam,” dedi arıza çıkarmadan.

“Sorun ailemin seninle görüşmemi istememesi. Benim bunun gibi şeylerin hiçbirini yapmamı istemiyorlar aslın-

da,” diye ekledi Calliope başıyla kıyafetini işaret ederek; derin kesimli, boyundan bağlamalı bir elbise ve çarpıcı kırmızı boyları vardı. “Daha çok üvey kız kardeşim gibi olmamı istiyorlar.”

“Peki sen ne zamandır kendine söyleneni yapan kızlardan oldun?”

“Karmaşık bir durum.”

“Benim anlamadığım, olmadığın biri gibi davranmaya çalışman,” diye ısrar etti Brice.

“Anlayamazsın.” *Devamlı “yap-ınan” oyunu oynamak nasıl bir şey bilmiyorsun. Sahtekârlık yapmak –sahte kimlikler, sahte alarmlar, sahte umutlar– hepsi de gerçekten istediğinden emin olmadığın bir şeyi kazanmak için.*

“Açıkla bana öyleyse.” Brice onu inceliyordu; koyu mavî gözleri bir soruyla gölgelenmişti ve Calliope irkilerek onun muhtemelen kendisine değer verdiğini anladı. Aynı anda hem heyecanlanmış hem de korkmuştu.

“Annem Nadav’a âşık oldu, o da bayağı katı bir adam çıktı. Benim aslında düşündüğü kız olmadığımı anlamasını ve annemle evlendiğine pişman olmasını istemiyorum,” dedi Calliope tereddüt ederek. “Tek istediğim mutlu olmaları.”

“Senin birileriyle çıkmaya izin veremeyecek kadar mı katı?” diye sordu Brice kuşkuyla.

“Seninle çıkmama,” dedi Calliope, sonra derhal çok ileri gittiğinden endişelendi.

“Tekrar söyleyeyim, namım önümden gidiyor.” Brice bunu şaka yapar gibi söylemişti ama Calliope arada, bir üzüntü belirtisi hissetmişti. “Bu gece nereye gittiğini söyledin, hayvan barınağındaki yavru köpekleri kurtarmaya mı?”

“Yakın. Hastanede çocuklara kitap okuyacağımı.” Calliope yüksek sesle söyleyince çok gülünç duyulduğunu fark etti. Ama evden başka nasıl çıkabilirdi ki?

“Annen Nadav’dan önce başkalarıyla da çıkmış mıydı?” diye sordu Brice.

Bilemeyeceğin kadar çok. “Birkaç kişi,” diye kaçamak bir cevap verdi Calliope. “Ciddi kimseyle çıkmadı.”

“Babana ne oldu?”

Calliope içkisine bakıp, zencefil çubuğuyla tembel tembel karıştırdı. “Aslında onun hakkında pek konuşmayız. Ben bebekken bizi terk etmiş.”

“Onu merak etmiyor musun?”

“Hayır,” dedi Calliope savunmaya geçerek, sonra iç geçirdi. “Aslında bir zamanlar merak ederdim. Ben küçükken annemle bir oyun oynardık; ne zaman anneme babamın nerede olduğunu soracak olsam, bana farklı bir cevap verirdi. Bir gün doktor olduğunu, korkunç bir hastalığı tedavi ettiğini söylerdi. Başka bir gün de astronot olduğunu, ay kolonisinde yaşadığını ya da meşhur bir aktör olduğunu, bir sonraki filmini çekmekle meşgul olduğunu.”

“Şimdi tiyatroya olan doğal yeteneğinin nereden geldiğini anlıyorum,” dedi Brice sahte bir neşeyle.

“Her seferinde başka bir cevap olurdu, aynı soruyu kaç kez sorarsam sorayım. Ama o milyonlarca cevabın hiçbirisi doğru değildi. Sanırım sonunda önemsemeyi bıraktım. Hem ne önemi vardı ki? Onsuz da son derece mutluyduk; yalnızca ikimiz. Ama artık yalnızca ikimiz olmayacağız,” diye ekledi Calliope, daha yumuşak bir sesle.

“O hissi bilirim,” dedi Brice usulca. “Yalnızca ikimiz olmaya çok alışığım –yalnızca ben ve Cord. Annemle ba-

bam öldükten sonra Brezilya'daki dayımla yengemin bizi evlat edinmesini de bu yüzden reddettim."

"Ret mi ettin?" Calliope bunu bilmiyordu.

"Evet," dedi Brice sertçe. "Her şeyi arkamızda bırakıp Rio'ya taşınmamızı istediler. Ama onlara ihtiyacımız yoktu, biliyor musun? O zaman bile Cord'la ikimizin yalnız başımıza gayet iyi olduğumuzu söyleyebilirdim."

Elbette Anderton'ların finansal olarak kendi kendilerine bakmaya gücü yeterdi. Ama yine de Calliope onlara karşı şefkatle dolmuştu; iki oğlan, hiçbir yetişkinin rehberliği olmadan, kendi başlarına yaşamaya çalışıyorlar. Hiçbir para böyle bir şeyi karşılayamazdı.

"Nadav'la ilgili seni üzmemek istemezdim," diye özür diledi Brice. "Bence annenin mutluluğunu bu kadar önemsemen harika bir şey."

"Teşekkürler." Calliope birden çok fazla şey söylemiş olmaktan korktu. Brice'a gerçekler, cilasız tepkiler sunup duruyordu; gerçek benliğinden çok fazla şeyin sızmasına izin veriyordu. Herkese gösterdiği kişiliğinin kalkanını indirip, bir kereliğine de olsa gerçeği söylemek öylesine beklenmedik bir rahatlamaydı ki.

"Tek ve biricik Calliope Brown olmak varken kendini gizlemek için bu kadar uğraşmanı anlamıyorum." Brice, Calliope'nin ismini söylerken, sesine bir spor spikerinin anons yaparken kullandığı türden bir vurgu katmıştı. Calliope birden gülüverdi. "Hele Calliope gibi bir isimle bunu nasıl başarıyorsun?"

"Ben... Annem bir tanrıça olmamı istemiş," diye yanıtlı verdi Calliope, az kalsın ağzından kaçıracaktı, çünkü *Calliope* kendi seçtiği bir isimdi. Gerçek adını, sanki

doğuştan gizemli bir güçle doluymuş gibi sır olarak saklıyordu.

“Öyleyse sana mükemmel biçimde yakışmış.”

Bir süre daha içkilerini yudumladılar, barın seslerinin üzerlerine sinmesine izin verdiler, biraz daha hafif konulardan konuştular –Brice’ın işi ve bu son belediye başkanlığı seçimleri. Sonunda Calliope kupasının boşaldığını fark etti.

“Pekâlâ, demek Altitude değil,” dedi Brice. “Yemek için nereye gidelim öyleyse? Revel nasıl?

Calliope başını sallayacaktı ki, sapkın bir içgüdü durmasını sağladı. “Aslında Hay Market’i deneriz, diye umuyordum.”

Brice kahkaha attı. “Hay Market’in iki aylık bekleme listesi var. Şef garsona rüşvet versem bile içeri girebileceğimizi sanmıyorum.”

Calliope bunu biliyordu. Hay Market, Kule’deki en havalı yeni restorandı; o da zaten bu yüzden onu seçmişti. Göz kamaştırıcı, seçkin bir restorana tehlikeli biçimde yakışıklı bir oğlanın kolunda girmek istiyordu –fazla hoşlanmaya başlandığı bir oğlanın kolunda.

Ayrıca biraz gösteri yapma havasındaydı.

“Gireceksin, çünkü benimlesin,” diye söz verdi Calliope.

Brice itiraz etmek için ağzını açtı ama Calliope bir parmağını dudaklarına götürdü, çoktan restoranı aramıştı bile. “Hemen iki kişilik bir masaya ihtiyacım var. Alan Gregory adına,” dedi, çevirdiği dolabın içine tanıdık bir rahatlıkla yerleşivermişti. Sesi o anda, gırtlaktan gelen tipik alçak tonlarının aksine beklenmedik biçimde ciddi bir tona bürünmüştü.

Ah, böyle küçük yalanlar söyleyip neşeyle hakikatin kenarlarında dans etmek o kadar güzel bir histi ki. Dünyayı kendi isteğine göre bükmek; yalnızca birazcık.

“Bütün tadım menüsüne ihtiyacı olacak elbette,” dedi hostesin kekeleyen itirazlarını bastırarak. “Hayır, cam kenarı olmaz. Şöminenin yanındaki masa lütfen. Teşekkür ederim.”

Brice kafasını salladı, gözleri hayranlıkla yuvalarından fırlamıştı. “Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın, değil mi?”

“Yapsaydım yine burada olur muydun?”

“Alan Gregory’nin kim olduğunu sorabilir miyim?”

“*London Times* yemek eleştirmeni,” diye açıkladı Calliope, kendini beğenmiş, yapmacık bir tebessümle.

Brice’ın, bar sandalyesinden inip onu kapıya doğru takip etmeye yetecek kadar ilgisi uyanmıştı. “Peki ya şef çıkıp benim Alan Gregory olmadığımı görürse ne olacak?”

“Sanırım Brice Anderton’la mutlu olmak zorunda kalacak,” diye yanıt verdi Calliope, yüzüne o teatral tebessüm yayılırken. “Ben olacağımı biliyorum.”

AVERY

“Gecemiz moda gösterisine döndüğü için üzgünüm,” diye özür diledi Avery, bir yandan yeni bir elbise giyerken –bu on beşinciydi, eğer yanlış saymadıysa.

“İnan bana, seni düzinelerce kez giyinip soyunurken izlemek gayet iyi.” Max ona arsızca bir beğeniyle bakıyordu; Avery’nin omurgasının dibinden yanaklarına kadar sıcak bir heyecan dolaştı.

“Fermuarımı çeker misin?” Avery başıyla sırtını işaret etti; Max uysallıkla fermuarı çekti.

Avery’nin odasındaydılar; oda bir giysi yığını tarafından ele geçirilmişti: Avery o ayın sonunda gerçekleşecek olan göreve başlangıç balosu için çeşitli seçenekler deniyordu. Amerika’daki neredeyse bütün tasarımcılar denemesi için bir elbise göndermişti.

Avery elbiseleri bu şekilde “üzerinde denemeye” alışkın değildi. Normalde alışverişe çıktığında elbiseler holografik vücut taramasının üzerine yansıtılırdı; eğer beğenirse giysi sipariş edilirdi. Bu farklıydı, çünkü bu elbiselerin birini

bile o ısmarlamamıştı. Tasarımcılar bir kumar oynayarak, onları özel olarak hazırlamışlardı ve her biri Avery'nin seçeceği elbisenin kendisinininki olmasını umuyordu.

Üstelik Avery'nin şimdi karar vermesi gerekiyordu, çünkü yarın bir fotoğrafçı bininci kata gelip fotoğraflarını çekecekti. Anlaşılan gelecek ayın *Vogue* yüklemesinin ana imgesi o olacaktı.

Yatak odasının tıklayarak aynaya dönüştürdüğü duvarına dönüp, üzerindeki çarpıcı podyum elbisesini inceledi. Parlak, fosforlu bir turuncuydu.

“Güvenlik işareti gibi görünüyorum.” Avery boğuk bir kahkaha attı.

“Kavşaklar tarihinin en güzel güvenlik işareti.” Max onu arkadan kucaklamak için kollarını sardı. Gözleri sıcaktı, dağılan ışığı yakalıyorlardı.

“Teşekkür ederim, Max. Her şey için,” dedi Avery yumuşak bir şekilde. Tüm kampanya kıyameti boyunca Max bir metanet kaynağı olmuştu.

Avery gelecek hafta Oxford'a mülakata gittiğinde onun da orada olacağına seviniyordu. Onun o şaşmaz sakinliği Avery'nin işine yarayabilirdi.

“Seni seviyorum,” dedi Avery düşünmeden ve onu öpmek için döndü.

Max'in yanaklarını, alnını, pis sakalla gölgelenen çenesindeki çukuru öptü: Başta küçük öpücükler yağmuyordu. Sonra dudaklarından öpmeye başladı, Max'in kolları Avery'nin sırtına dolandı; artık öyle hafif değildi.

Avery'nin kapısının önündeki ayak sesleri çabucak ayrılmalarına neden oldu. “Anne?” diye sordu Avery tereddütle.

Ayak sesleri durdu. Atlas'ın "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diyen sesini duydu Avery ve göğsü sıkıştı, onu içeri çağır-mayı hiç istemiyordu.

"Bir şey yok. Üzgünüm, ben..."

Ama Max atlayıp Avery'nin kapısını şevkle sırtarak açtı. "Atlas!" diye haykırdı, aralarındaki gerilimden habersizdi. "Döndüğünü bilmiyordum! Nasılsın?"

Atlas bariz biçimde rahatsız görünüyordu. O haftanın başında jetle San Francisco'ya uçmuştu, görünüşte iş içindi ama Avery ondan kaçmak için olduğundan emindi. Onu Altitude'un tenis kortlarındaki karşılaşmalarından bu yana görmemişti.

Hafifçe kapıya doğru döndü; hacimli turuncu etek etrafında geniş bir biçimde çan gibi sallanıyordu.

"Selam, Max," dedi Atlas dümdüz; Avery onu çocukluklarından beri tanıdığı, ifadesindeki her bir duygu çizgisini okuyabildiği için, Atlas'ın bu iki sözcükle aktarmak istediklerini anlamıştı. Bunlar Avery'le barış antlaşmasıydı.

Max tekrar Avery'e baktı. "Şimdi eve gitsem kızar mısın Avery? Sınavlardan önce çalışmam gereken bir sürü şey var. Bu moda gösterisinden zevk almadığımdan değil ama bu konuda pek işe yaramadığımı ikimiz de biliyoruz. Atlas'la daha güvenilir ellerdesin."

"Elbette, anlıyorum. İyi şanslar." Max'ın dudağının kenarına bir öpücük kondurmak için uzandı, Atlas'ı bile bile görmezden geliyordu. "Daha sonra çalışırken mola verdiğinde gelmemi istersen, haber ver." Avery'nin *mola* sözcüğünü telaffuzunda imalı iniş çıkışlar vardı.

"Harika olur," dedi Max haylazca sırtarak. Sonra gitti; Avery ile Atlas yatak odasında yalnız kalmışlardı.

“Bir şey söylemen gerekmiyor,” dedi Avery hemen. “Eminim şu anda yapacak daha önemli işlerin vardır.”

“Önemli değil,” diye yanıt verdi Atlas. Avery bu ifade-de bir meydan okuma iması duyar gibiydi ama emin olamamıştı.

Avery başka yöne baktı. Yansıması ayna ekranında bir çiçek gibi açmıştı, gösterişli ve iticiydi; metrelerce turuncu kumaşla kaplanmıştı. Birden çaresizce elbisenin içinden çıkmak istedi, kelimenin tam anlamıyla sanki onu eziyor gibiydi. Avery arkasına uzanıp yoklayarak fermuarı el yordamıyla bulmaya çalıştı ama ona ulaşmak için kolunu yeterince kıvıramadı. Çaresizce bir çığlık attı.

“Hey, sakın ol,” diye mırıldandı Atlas, fermuarı aşağıya çekerken. Teninin Avery’ninkine temas etmemesi için çok dikkat etmişti.

Avery arkasını dönünce Atlas’ın kolunun iç kısmında parlak pembe bir yara izi gördü ve gürültülü bir nefes aldı.

“Ne?” diye sordu Atlas.

“Ne oldu?” diye sordu Avery düşünmeden. Yara izinin üzerinden geçmek için uzandı; Atlas’ın dirseğinin yakınında, kızgın kırmızı bir yarım ay şeklindeydi. Avery’nin parmakları ize sürterken Atlas hiç kıpırdamadan durdu.

Avery, Atlas’ın vücudunu bunca zamandan sonra bile eksiksiz biliyordu. Çok uzun zaman önce ezberlemişti – cildinin her bir santimetresi üzerindeki her bir yara izini ve lekeyi. Ama bunu tanıyamamıştı.

“Yaktım,” dedi Atlas usulca.

Birden Avery, Atlas’a böyle samimi bir şekilde dokunarak ne yaptığını fark etti. Kendini gafil avlamıştı, geri çekildi. Elbisesi hâlâ arkasından sarkıyordu; kollarını göğ-

sünün üzerinde çapraz kavuşturdu. “Dubai’de cilt onarımı yok mu?”

“Belki bırakmak istedim. Belki sert çocuk havası verdiğini düşündüm,” dedi Atlas önemsemeden.

Avery bu can sıkıcı elbiseyi çıkarmak için hışırdarak giysi odasına gitti, yatak odasına dönmeden bir sabahlık ile eşofman altı giydi. Atlas hâlâ oradaydı.

“İyi misin Aves?”

Bu tarıık takma ismi duymak onu tuhaf biçimde hüznlendirmişti. Yutkundu. “Küçükken yaptığımız kaleleri hatırlıyor musun?”

Avery ile Atlas oturma odasında ayrıntılarla donatılmış kaleler yaparlardı; mobilyaları bir araya iter, üzerlerine yastıklar ile çarşafıar yığarlardı. Anneleri onları her yakalayışında çıldırırdı –*O ipek yastıklar ne kadar pahalı biliyor musunuz? Şimdi hepsinin kuru temizlemeye götürülmesi gerek!* Avery ile Atlas birbirlerine bakıp kıkırdardı. O kalelerin içinde gözden kaybolduklarında, her şeyden kaçabilirlermiş gibi hissederlerdi.

“Sana onları düşündüren ne?”

“Şimdi tüm bunlardan uzaklaşmak için gidip kalelerimizden birine saklanabilmeyi dilerdim.” Avery kollarını açıp, sırasını bekleyen tasarım elbiseleri gösterdi; hepsi özel olarak kendi vücudu için tasarlanmıştı ama buna rağmen onu boğuyorlardı.

Atlas onunla aynadan göz göze geldi. “Babamın yeni belediye başkanı olmasından ne kadar nefret ettiğini daha önce anlayamamışım sanırım.”

Avery doğru sözcükleri bulabilmeye çabaladı. “Üzerimde çok fazla ilgi var. Zindana kapatılmışım gibi his-

sediyorum, sanki karnımda sürekli bir oyuk varmış gibi. Kimse gerçek beni görmüyor artık; annemle babam bile,” dedi Avery çaresizce. “Bazen ortadan çatlayacakmışım gibi hissediyorum.”

“Bundan çok daha güçlü olduğunu biliyorsun,” dedi Atlas usulca.

“Bazen annemle babamın gözündeki halimi düşünüyorum; ıslıl ıslıl, mükemmel; sonra keşke o kız *olabilseydim*, diyorum. Gerçekten olduğum bu kusurlu insan yerine.”

“O sözde eksikliklerin senin en güzel tarafın.”

Avery buna nasıl cevap vereceğini bilemedi; o yüzden hiçbir şey söylemedi.

“Annemle babam beni de olduğum gibi görmüyorlar, biliyor musun?” diye devam etti Atlas biraz sonra. “Yıllar boyunca bana bakıp birçok şey gördüler –halkla ilişkiler gösterisi, seni mutlu etme yöntemi, belki bazen de işlerine değer katan bir varlık– ama *beni* değil, beni olduğum gibi değil. Annemle babamın kafalarında oluşturdukları şeye ulaşmayı istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum diyorsam inan bana. Bunu senden daha bile çok istiyor olabilirim,” diye ekledi; yüzünün açıları değişmiş, keskinleşmişti, “çünkü hayatım hep böyle değildi.”

Avery irkilerek sustu. Atlas evlatlık edinilmeden önceki hayatıyla ilgili o kadar ender konuşurdu ki.

“Annemle babam beni eve getirdiklerinde, tüm dünyanın en şanslı çocuğu olduğumu düşünmüştüm. Sürekli bir gün uyanıp her şeye karşın beni istemediklerine karar verecekler ve beni bir çift eski ayakkabı gibi geri götürecekler diye korktum.”

“Asla böyle bir şey yapmazlar.” Atlas’ı o halde, çok kü-

çük, kuşkulu, böyle bir şeyden korkar halde düşününce Avery'nin içi sızladı.

“Biliyorum. Ama senin aksine onların sevgisi olmadan *önceki* bir zamanı hatırlıyorum. Bu yüzden onları hayal kırıklığına uğratmaktan bu kadar nefret ediyorum. Çok fazla şey bekliyorlar ama aynı zamanda bana her şeyi verdiler.” Atlas iç geçirdi. “Geçen sene bu kadar uzun zaman uzakta kalmamın bir nedeni de buydu –sırf, bir Fuller olmadan kendim olmanın nasıl bir his olduğunu görmek için.

“Nasıldı peki?” Avery, Avery Fuller olmazsa kim olacağını, sıradan bir insan gibi dikkat çekmeden dünyayı dolaşabileceğini pek hayal edemiyordu.

“Üzerimden bir sis kalkmış gibi oldu. Her şey daha net bir hale geldi,” dedi Atlas ve Avery’e gülümsedi. “Aves, annemle babama aldırmayacağına söz ver bana. Senin için doğru olanı yapacağına, yani sen ve Max için doğru olanı yapacağına,” diye ekledi beceriksizce; sonra aralarındaki o an birden kırılıverdi.

“Üzgünüm, gitmem gerek.” Atlas bir elini saçlarında gezdirmek için kaldırdı, eli komik bir şekilde saplanıp kaldı. “Bu konuda pek yardımcı olamam. Üstelik ne giydiğinin bir önemi olmadığını biliyorsun. Partiye üzerinde plastik bir kutuyla gitsen bile mükemmel görürsün.”

Avery cevap vermenin bir yolunu buluncaya dek Atlas gitmişti. Varlığının yarattığı dalgacıklar odanın içinde katlanarak Avery’i ezip geçiyor gibiydi.

Avery'nin hayatındaki diğer herkes tarafından anlaşılacak için bu kadar uğraşması gerekirken, neden Atlas onu her zaman içgüdüsel bir şekilde ve kolayca *anlıyor* gi-

biydi? Neden dünyanın geri kalanının onu Atlas'ın gördüğü gibi görmesini sağlayamıyordu?

Sayvanlı karyolasının üzerine yıkılıp, boş gözlerle, en sevdiği İtalyan freskinin hologramıyla süslenmiş tavanına baktı. Pikselleri sürekli değişiyordu, algılanamayacak kadar yavaş, fırça darbesi üzerine fırça darbesiyle; sanki görünmez bir sanatçı havada asılı kalıp onu yeni bir düzenlemeye göre yeniden resmediyordu.

Atlas'a hâlâ kızgın olmayı diledi. Çünkü bu hissettiği her neyse sonsuz derecede daha kötüydü.

RYLIN

Rylin döner sandalyede bacaklarını esnetip arkasına yaslandı; kaşlarını çatmış, yavaş yavaş bir araya getirdiği holoya bakıyordu. Bütün öğleden sonra boyunca okulun düzenleme laboratuvarında kalmıştı. Şu anda hayatındaki çözülmemiş bütün sorulardan anlam çıkarabileceği tek yer burasıydı.

Hiral'ın ani gidişinden ötürü hâlâ gafil avlanmış hissediyordu. Üstelik onu özlüyordu. Evet, erkek arkadaşı olarak, ama aynı zamanda hayatındaki bir insan olarak da. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra –Rylin'in annesinin ölümü, Hiral'ın okuldan ayrılışı, tutuklanması, sonra serbest bırakılması– her şeyin *böyle*, monoray istasyonundaki kısa ve inceliksiz bir vedayla sona ermesi onu üzüyordu.

Başından beri Chrissa'nın haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Rylin, Hiral'la temiz bir sayfa açabileceklerinden öylesine emindi ki. Ama sırları ve yalanları peşlerini bırakmamıştı.

Rylin, bu hafta sonu, aldığı darbelerle karman çorman hale gelen düşüncelerini ayıklarken, kendini gümüş holokamerasına uzanırken yakaladı. Daha ne yaptığını anlamadan filme başlamıştı bile.

Chrissa'yı ve Hiral'ın ailesini filme aldı. İlişkilerinin ilk dönemlerindeki fotoğrafları taradı –zahmetli bir süreçti; o fotoğrafları üç boyutlu holografik imgelere uyarlayacaktı; kütüphaneden Raquel'in dönüştürücüsünü ödünç almak zorunda kaldı. Gizlice alışveriş merkezindeki genç çiftler ile KGS'deki –Katlararası Geçiş Sistemi– yaşlı çiftleri filme aldı. 32'nci kattaki terasa çıkıp, güneşin batışını, kenarları sessiz bir iç geçirme gibi puslu, koyu bir morla çizilmiş parlak turuncu bulutları kaydetti.

Düzenleme laboratuvarının rahatlatıcı karanlığında bu ham materyali ayıklarken, doğaçlama film projesinin aslında ne olduğunu görmeye başlamıştı. Hiral'la geçirdiği zamana dair bir anı ya da övgü filmini işliyordu. Bu holo, Rylin'in, iyisiyle kötüsüyle ilişkilerinin yasını tutma yoluydu.

Sürekli bir şeyler hatırlıyordu; yıllardır düşünmediği küçük olayları. Chrissa için ilk kez pasta yapmaya çalışıp kendini fırında yakması ve Hiral'ın elini buz torbasıyla göğsüne bastırıp ona kaşıkla çiğ hamur yedirmesi. Kule'nin tek elektrik kesintisi sırasında birlikte monorayda kalıp ışıklar gelene kadar sıkı sıkı birbirlerinin elini tutmaları...

Onunla bir bütün olarak yüzleşmektense, ilişkilerini böyle –vinyetler, birbirinden bağımsız görsel anlar serisi halinde– anlamak bir şekilde daha kolay geliyordu. Belki bitirdiğinde onu Hiral'a gönderirdi. O bunun ne anlama geldiğini anlardı.

Düzenleme laboratuvarının kapısı kayarak açıldığında Rylin hâlâ çekim karelerini eliyordu.

Parlak ışığa gözlerini kısarak baktı. Her nedense Cord'u gördüğüne pek şaşırmamıştı –sanki varlığını daha o içeriye girmeden, oda sıcaklığının artması gibi hissetmişti.

Kravatını çıkartmış, gömleğinin yaka düğmelerini açmıştı. Tüm bunlar dağınık, pasaklı ve öyle utanmazca seksi görünmesine neden oluyordu ki, Rylin'in nefesi ke-silmişti.

"Bu geç saatte kampüste ne yapıyorsun?" Cord'u burada, düzenleme laboratuvarında görmeye alışkın değildi.

"Aslında, Myers, seni arıyordum. Sana birkaç kez çağır-atmayı denedim ama her defasında doğrudan mesaja yönlendirildim, demek ki ya teknoloji ağının içindeydin ya da gezegenden gitmiştin. Burasının daha olası olduğunu düşündüm."

Rylin cevap vermedi. Kalbi yana doğru yalpalamaya başlamıştı, bu beklenti hali vücudunun yukarıdan aşağıya alazlanmasına neden oluyordu. Hiral'dan ayrıldıktan sonra Cord'u düşünmemek için o kadar çok uğraşmıştı ki. Olup biten her şeyi kafasında işleyebilmek, kendine odaklanmak için zamana ihtiyacı vardı. Rylin'in son bekârlığından bu yana epey zaman geçmişti. Biraz yalnız olmak işine gelebilirdi. Pinpon topu gibi, bir oğlandan ötekine seken tipte kızlardan olmayı kesinlikle istemiyordu.

Cord bir adım daha yaklaşıp ellerini arkasında kavuşturdu; insanların sanat eserlerini inceledikleri o klasik poz-ta takınmıştı. Bakışları önlerinde titreyen holoya doğru kalktı. "Lux bunda da oynuyor mu? Bu nedir?" diye sordu.

Yeni biten ilişkiye bir anıt. Rylin –holoyu onun açısın-

dan görmek için– yavaşça ayağa kalktı. “Yeni bir proje. Şeyle ilgili... Sonlarla,” diye açıkladı hologram el ele tutuşmuş bir çiftin ellerine yaklaşıırken.

“Sonlarla mı?”

“Hiral’la ayrıldık. Aslında o New York’u terk etti.”

Cord yavaşça aralarındaki açıklığı geçti. Şaşırtıcı biçimde yakın duruyordu; o kadar yakındı ki Rylin soluk mavi gözlerinin irisinde kendi yansımaları görebiliyor, çenesi boyunca uzanan uçuk gölgenin izini takip edebiliyordu.

“Ben sonlara pek inanmam,” dedi kısaca. “En azından onlara son denmesine inanmıyorum. Bunda aşırı bunalıcı bir kesinlik var.”

“Sen olsan ne derdin?”

“Fırsat. Değer değişimi. Yeni bir şeyin başlangıcı.”

Rylin gözlerini kırpıştırarak kapattı. Aynı anda hem sıcaktan hem soğuktan ürperiyordu.

“Rylin,” dedi Cord. “Seni öpmeyeceğim.”

Rylin bir adım geri çekildi, incinmiş gururu kaskatı kesilmişti ama Cord’un ifadesi durmasına neden oldu. “İstiyorum, gerçekten istiyorum,” diye boğuk bir ses çıkardı Cord. “Ama sen daha yeni bir ilişkiden çıkmışken sana doğru hamle yapan o aşağılık herif olmayı reddediyorum.”

Uzun, karanlık, hararetli bir an boyunca göz göze kaldılar. Ses sessizliğin içinde çözülmüş gibiydi. Rylin’in düşünceleri, kanı, dokunaklı bir yavaşlıkla hareket ediyordu.

Rylin, Cord’u öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi.

Cord’un ağzı onunkine değdiğinde hissettiği o özlem dolu yumuşak dokunuşla şaşkına döndü. Onu hafifçe öp-

meye çalıştı ama o kadar uzun zaman olmuştu ki; ikisi birden o öpücüğün içine düştü. Rylin, Cord'u içgüdüsel olarak daha yakına çekti. Onunla başı dönmüş, sarhoş olmuştu; Cord buradaydı, gerçekte, onundu.

Ama bu iyi bir şey miydi?

Daha önce de burada bulunmuştu, o zamanki kötü bitmişti, peki neden bu sefer farklı olmasını bekliyordu ki?

Azmini son kırıntısına kadar kullanması gerekse de, Rylin kendini o öpücükten vahşice ayırdı.

"Cord," diye fısıldadı, hâlâ sırtında kenetlenmiş duran Cord'un ellerinin hissettirdiklerini duymazdan gelerek. "Biz ne yapıyoruz?"

"Sen açıklanamaz bir nedenden bizi durmaya zorlayana dek sevişiyorduk," dedi Cord ve dudaklarını tekrar Rylin'inkilere yaklaştırdı. Rylin bir adım geri gitti.

"Sen ve ben yine birlikte mi olacağız? Bu çılgınlık." Cord'u ne kadar isterse istesin, Rylin aynı şeyleri tekrar yaşayamayacağını biliyordu: Birbirlerine verdikleri o sayısız küçük yaralar, tüm o yanlış anlamalar, acılar, kayıplar... Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek deliliğin tanımını değildi de neydi?

"Elbette çılgınlık. Senin için çıldırıyorum, Myers. Fırtına gibi evime daldığın geçen sonbahardan beri senin için çıldırıyorum." Rylin buna gülümsemeyince Cord nefesini bıraktı. "Ne oldu? Neden korkuyorsun?"

Rylin, Cord'un gözlerine bakmamak için alnını göğsüne dayadı. "İkimizin de aptalca davranmasından. Hiçbir şeyin değişmemesinden, birbirimizi tekrar tekrar incitmekten."

"Geçen sefer ikimiz de hatalar yaptık, Rylin. Bugün ar-

tık o gece sana kendini açıklaman için izin vermem gerektiğini biliyorum. Çok geç olmadan seni ne kadar sevmiş olduğumu anlamam gerekirdi.” İç geçirmemek için dudağını ısırıldı. “Bunu bana Eris de söylemişti, biliyor musun?”

Bunu duyunca Rylin’in kafası aniden uyandı. “Eris mi?”

“Öldüğü gece. Bana asıl olayımın sen olduğunu, senin için savaşmam gerektiğini söyledi.”

“Beni tanımıyordu bile,” diye zayıfça karşı çıktı Rylin.

“Eris anlık hükümlerde bulunurdu,” dedi Cord, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Sana bakışlarımdan benim için ne anlama geldiğini anlayabildiğini söylemişti.”

“Ha,” diye nefes aldı Rylin. Muhtemelen kafayı yemesi gerekirdi ama her nedense bunu duymak –Eris’in, Rylin’in hiç tanımadığı bir kızın Cord’la ikisine inanmış olması– hoşuna gitmişti.

Leda da onlara inanmıştı. Rylin, Leda’nın geçen gün kendini destekleyecek iyi şeylere ihtiyacı olduğuyla ilgili söylediklerini hatırladı. Ne kadar tuhaf olursa olsun bu düşünce Rylin’in içini ısıtmıştı.

“Rylin, sana yemin ederim, eğer bana bir şans daha verirsen aynı aptal hataları bir daha yapmayacağım. Aynı derecede aptal olanları, *başka* hatalar yapmayacağımı söyleyemem,” diye ekledi Cord acınacak bir halde, “ama elimden geleni yapacağım.”

Rylin tedbirli bir şekilde gülümsedi. “Bu uygun görünüyor. Eskileri tekrarlamadığımız sürece.”

“Tanrım, seni özledim.” Cord onu tekrar öpmeye başladı, küçük sıcak öpücükler yağmuruydu; her biri bir cümleyi noktalıyordu.

“Kahkahanı özledim.” *Öpücük*. “Saçmaladığımda ba-

na bağırmanı.” *Öpücük*. “Sırf nasılsa görünmeyecek diye koyu renk giysilerinin altına gizlice giydiğin turkuaz sutyenini.” Rylin itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi, çünkü Cord onu tekrar öpmeye başlamıştı bile, bir yandan başka şeyler listeliyordu; Rylin de böylece vazgeçip başını arkaya yatırdı. Kalp atışları deli gibiydi, tüm bedeni uğuldayarak hızla canlanıyordu.

“Film çektiğinde yüzünün aldığı o ifadeyi, burnunun kırış kırış olmasını özledim.” *Öpücük*. “Atkuyruğunun gevçeyip yüzünün etrafında asılı kalmasını; şimdi seni öperken olduğu gibi.”

Rylin elini uzatıp saçını düzeltmeye kalkıştı ama Cord olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, bırak. Çok güzel görünüyorsun.”

Rylin gölgelerin içinden ona gülümsedi. “Beni karanlık bir odada ele geçirip iltifatlara boğuyorsun, öyle mi? Cord Anderton’ı daha iyi tanıyor olmasaydım, beni baştan çıkartmaya çalıştığını söylerdim.”

“İşe yarıyor mu?” diye sordu Cord; Rylin kahkaha atıp kollarını keyifli bir şekilde Cord’un omuzlarına doladı.

Hologramın hırpani ışıkları üzerlerinde kırpışırken, artık daha yavaş öpüşüyorlardı.

WATT

“Buradan sola sap,” diye fısıldadı Nadia, Watt’ın kulak antenlerine. Normalde Watt, Nadia’nın onu görsel olarak, görüşünde beliren parlak oklarla yönlendirmesini isterdi ama şimdi MIT kampüsünü son ayrıntısına dek emmek istiyordu. Hâlâ tamamen yayalara ait olan taş döşeli sokaklarının iki yanında taş binalar yükseliyordu; Cambridge taş sokakları söküp içine hava araçlarını havada tutmak için gerekli olan manyetik parçacıkları gömmeyi reddetmişti. Parlak kış güneşi ana binanın beyaz kubbesinin üzerinde dans ediyordu; zarif sütunlardan oluşan sıralar bahçeye muhafızlık ediyordu. Watt eski moda klasik mimariden bu kadar hoşlanmasına kendi de şaşıtı. İnsanlıktan uzak düzeninde ona hitap eden bir şeyler vardı. Burası, diye düşündü Watt, asıl öğrenmenin gerçekleştiği yer.

MIT’deki mülakat davetiyesi yalnızca iki gün önce eline geçmişti. Leda’yla her şeyi açıklanamaz biçimde bir kez daha berbat ettikten sonra, onu o sersem halinden çekip kurtarabilen tek şey bu olmuştı.

Fakat zaten MIT'yi daha Leda'nın kim olduğunu bile bilmeden, çok önceden beri istiyordu.

Bu öğleden sonra Penn İstasyonu'ndan kalkan hız yuvarına binmişti. Watt daha önce hiç bu yüksek hızlı maglev trenlerinden birine binmemişti; yolculuğun çoğunu pencereden dışarı, tünelin bulanık kenarlarına bakıp hayret ederek geçirmişti. Saatte neredeyse bin altı yüz kilometre hızla gidiyorlardı; buna rağmen ne bir sarsıntı ne türbülans ne de hızda fark edilir bir değişiklik oluyordu. Gerçekten de hiç hareket ediyormuş gibi hissedilmiyordu.

Haydi başlıyoruz, diye düşündü Watt ve kayıt kabul binasının merdivenlerinden çıkıp yönlendirmesi olmayan bir bekleme odasına girdi. Yarım düzine kadar çift göz anında ona dönmüş ve onu tartmaya başlamıştı.

Diğer adayların da tıpkı kendisi *gibi* görüldüğünü fark etti Watt aniden bastıran bir panikle; yalnız diğerlerinin hepsi takım elbise giymişti, hatta kızlar bile. Watt aşağı doğru kendi mülakat giysisine baktı, yün karışımı bir blazer, bej pantolonla eşleştirilmiş bir gömlek; o anda mahcup hissetti.

Burada kravattı olmayan tek adam benim! dedi içinden telaş içinde Nadia'ya. Ne giymesi gerektiğini Leda'ya sormalıydı. Ama tabii Leda artık onunla konuşmuyordu. Watt'ın ona yönelttiği suçlamadan sonra bir daha hiç konuşmayabilirdi de.

Leda beni yine affeder, değil mi?

Bilmiyorum, Watt, diye yanıt verdi Nadia. *Buna yönelik bir veri setim yok.*

Watt başını salladı –muhtemelen başını durup durur-

ken sallıyormuş gibi göründüğünü geç fark etti. Kendi kendine bir daha Leda'yı düşünmeyeceğine söz verdi. Bu onu zaten hissettiğinden daha huzursuz ve kaygılı yapmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Odadaki gerilim inanılmaz artmıştı, her an kopabilecek bir ip gibi. Watt kanepenin boş bir köşesine ilişip rakipleriyle dolu odaya gizlice göz attı. Diğer öğrencilerin hepsi boncuk gözlerle bakıyor; hep *kazanmaktan* –sınıfın birincisi, kendi kişisel havuzlarındaki en büyük balık olmaktan– ileri gelen o acımasız özgüveni dışarı akıtıyorlardı.

Watt artık pek öyle kendinden emin değildi.

Diğer birkaç isim çağrılırken bekledi –Anastasia Litkova, Robert Meister– ağırlığını bir bacağından ötekine verdi, kanepenin iplerini kopardı. Nadia ona birkaç sorunun üzerinden geçmeyi önerdi ama Watt bunun durumu kötüleştireceğini düşündü. Sonunda kestane rengi süeter giymiş genç bir adam içeri girip seslendi, “Watzahn Bakradi?”

“Benim!” dedi Watt çabucak ve ayağa kalma şevkiyle tökezledi. Lacivert pantolon takım giymiş bir kız gözlerini döndürüp bir çeşit odaklanma mantrası fısıldamaya devam ediyordu.

Watt süveter giymiş adamı loş bir koridor boyunca takip etti, adımları kalın bir halı tarafından yutuluyordu, sonunda ciddi, parlak aydınlatılmış bir odaya çıktı. Tek bir ahşap masa ile iki sandalye görünce rahatladı. En azından, birkaç kayıt kabul memurunun onu aynı anda sıkıştırdıkları bir mülakat olmayacaktı.

“Watzahn. İtiraf etmeliyim ki bu mülakatı ipe çeki-

yordum,” dedi MIT kayıt kabul bölümünün başı olan Vivian Marsh. Çukur gözleri ve omzuna kadar uzanan düz kestane rengi saçları vardı. Watt onunla bir kez, kendi lisesindeki bir bilgilendirme oturumu sırasında karşılaşmıştı.

Kayıt kabul asistanı odadan çıkınca kapı arkalarından kapandı; Vivian ile Watt’ı yalnız bırakmıştı.

Watt sandalyesini çekip oturdu. Masanın yüzeyi boştu; yalnızca sandalyesinin yanına bir kalem ile kâğıt hazırlanmıştı –not alması mı bekleniyordu? Bir de, Vivian’ın yakınında iki tarafı tumbul, ortası ince, kum dolu komik bir aygıt vardı.

Bu kum saati. Zamanın akışını göstermek için kullanılan eski moda bir yol, diye bilgilendirdi Nadia onu; tam bu sırada Vivian kum saatine uzanıp onu ters çevirdi. Kum aradan geri akarak öteki tarafa dökülmeye başladı. “Yarım saati aşmamamız için bir önlem sadece,” diye açıkladı Vivian ama Watt bunun ne olduğunu anlamıştı –bir gözdağı verme tekniği mi?

Oturduğu yerde dikleşti; yılmamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

“Notların çok etkileyici,” diye başladı Vivian girizgâh yapmadan. Watt *teşekkür ederim*, diyecekti ama daha diyemeden Vivian onu ezip geçti. “Böyle etkileyici olmasalardı sen de burada olamazdın, elbette. Pekâlâ başka?”

“Başka mı?” diye tekrar etti Watt ahmakça. *Nadia! Yardım et!* Nadia’yla böyle belirsiz, açık uçlu bir şey çalışmamışlardı. Her zamanki sorulara cevaplarını ezbere sayıp dökmeye hazırdı, mesela “*Neden MIT’yi istiyorsun?*” ya da “*En güçlü olduğun şeyler neler?*” Ama “*Başka?*”

Vivian biraz öne eğildi. “Watzahn, senin gibi not ortalaması olan binlerce aday var. Bu adayların çoğu müfredat dışı etkinliklerde liderler ya da en azından bu tür etkinliklerde yer alıyorlar –bu da demek oluyor ki, görev devretme, bir takım olarak çalışıp sonunda bir ürün ortaya çıkarma gibi konularda deneyim sahibiler. Ama benim burada tüm görebildiğim, senin geçen sene matematik kulübüne katılmış olduğun.” Watt’ın dosyasını gözden geçirirken gözleri biraz bulanır gibiydi. “Boş zamanlarında ne yaparsın? Seni ne *mutlu* eder?”

Ah, bilirsiniz işte, her zamanki şeyler. Yasa dışı bir bilgisayar işletmek, fazladan para kazanabilmek için bilgisayar korsanlığı işleri almak, neredeyse hiç tanımadığım bir kızın ölümünü araştırmak. Sevdığım kıızı geri kazanmaya çalışmak.

“Bilgisayar mühendisliği çok ilgimi çekiyor,” diye bir girişimde bulundu Watt.

“Evet, bunu ön yazında zaten belirtmişsin,” dedi Vivian sabırsızlanarak. “Ama neden sen? Seni bir kuantum bilgisayarı inşa etmeye yetkin kılan şey nedir?”

Watt kontaklenslerine baktı, Nadia yardımcı olup oraya güçlü olduğu tüm konuları listelemişti. “Büyük resmi gözden kaybetmeden kodlamanın içinde derinleşebilirim. Yaratıcıyım ama aynı zamanda analitiğim de. Sabırlıyım ama aynı zamanda ne zaman çabuk davranmam gerektiğini bilip anında harekete geçebilirim.”

“Bu çabuk düşünme yeteneğini iş başında görelim öyleyse. Sana zihinsel bir matematik problemi vereceğim,” diye karar verdi Vivian. “Hazır mısın?”

Watt başını salladı, Vivian da devam etti. “Standart

bir golf topunun çapı kırk sekiz milimetre. Bir New York asansör kabininin ölçüleri, yüksekliği yirmi metre, genişliği üç metre, uzunluğuyse dört metre. Kaç tane golf topu –bu sayıları not almak istemez misin?” diye başıyla kâğıdı ve kalemi göstererek sözünü yarıda kesti.

Ah, tabii. Normal insanların muhtemelen buna ihtiyaç duyarlardı. Watt, Vivian söyleyince bunu yapmayı düşündü ama normal olmanın ne faydası olabilirdi? MIT *normal* insanları bulmak için mülakat yapmıyordu.

“Üç milyon iki yüz otuz dokuz bin doksan dokuz,” dedi onun yerine. “Bunu soracaktınız değil mi? Asansör kabine kaç tane top sığar?”

Teşekkürler Nadia, diye düşündü rahatlayarak. Niha yet tam olarak nasıl cevaplayacağını bildiği bir mülakat sorusu gelmişti.

Vivian’ın o kadar da etkilenmemiş görüldüğünü fark etmek Watt’ın biraz zamanını aldı.

“Kim söyledi sana bunu?” diye sordu Vivian. “Birisi sana bu soruyu önceden söyledi. Kimdi o?”

“Ne? Ki-kimse söylemedi,” diye kekeledi Watt. “Kafamdan yaptım.”

“Kimse o kadar hızlı olamaz,” diye sertçe yanıt verdi Vivian, Watt tam bir geri zekâlı gibi hissetmişti, çünkü Vivian haklıydı elbette. Hiçbir *insan* bu kadar hızlı olamazdı.

“Bakın,” dedi Watt, “Size problemi zihnimde nasıl çözdüğümü göstereceğim.” Vivian için bütün sayıları çiziktirdi –aslında basit bir çarpım problemiydi, gerçekten; işin sırrı hayali küpün kenarlarında ve köşelerinde iki ve üç kez saydığın golf toplarını çıkartmayı unutmamaktı. Ama Vivian hâlâ öfkeli görünüyordu.

“MIT’de kopyacılar tolerans göstermeyiz. Eğer kuantum bilgisayarlarla çalışma şansını yakalarsan, ne kadar inanılmaz bir güçleri olduğunu sen de göreceksin.” *Tahmin bile edemezsiniz*, demek istedi Watt. “İşlem kabiliyetleri gerçekten akıl almaz. Bugünün dünyasında kuantum bilgisayarlarının ne için kullanıldıklarını biliyor musun?” diye bitirdi sözünü birdenbire.

“Savunma Bakanlığı, NASA, finansal kurumlar...”

“Kesinlikle. Bu da demek oluyor ki, inanılmaz hassas bilgilerle işlem yapıyorlar: insanların sosyal güvenlik numaraları, banka şifreleri, ulusal güvenlik meseleleri... Ne pahasına olursa olsun kimsenin eline geçmemesi gereken veriler. Onlarla çalışan insanların neden kuşku kulanılmaz bir dürüstlükte olmaları gerektiğini görmüyor musun?” Vivian kızgınlıkla başını salladı. “Kopya çekenleri asla bir kuantum bilgisayarının yanına yaklaştırmazdım.”

“Ben kopya çekmedim,” dedi Watt tekrar, oysa bu elbette doğru değildi. Daha Nadia’yı bu mülakata getirirken kopya çekmiş sayılırdı. “Yalnızca, zihinsel matematikte gerçekten iyiyim o kadar. Matematik kulübüne de bu yüzden girdim,” diye ekledi umutsuzca, üzerine çöken o umutsuzluk hissini defetmeye çalışarak.

“Umarım öyledir. Çünkü eğer ahlâk açısından kuşku uyandıracak herhangi bir şey yaptığını düşünsem seni bugün kampüse davet etmezdim?”

Watt eğilip bükülmemeye çalışıyordu. Ahlâk açısından kuşku uyandıracak birçok şey yapmıştı –Eris’in ölümüyle ilgili yalan söylemiş, Mariel’le ilgili polis dosyasına sızmıştı; Nadia’yı yapmasını saymıyordu bile. Yüzü-

nün kalbinin atışlarını ele vermediğini umuyordu. Tek duyabildiği kum saatinden akan kumun çıkardığı o yumuşak, kaçınılmaz tıslamasıydı; düşen her bir kum tanesi bu yaşamsal öneme sahip biricik mülakattan eksilen bir anı gösteriyordu.

“Şimdi, devam edelim,” dedi Vivian rahatça. “En sevdiğin kitap nedir?”

En sevdiğim kitap mı? Aslında Watt on üç yaşından bu yana kendi başına tek bir tam metin okumamıştı. Nadia onun için özet çıkarıyordu nasıl olsa.

Gurur ve Önyargı, diye öneride bulundu Nadia; Watt belli belirsiz, bu kitabı bir ara İngilizce dersi için okuması gerektiğini hatırladı; yani iyi bir tercihti. Watt adımı-
nı atıp söyledi.

“Gerçekten mi,” diye yanıt verdi Vivian donuk bir ifadeyle. “Jane Austen, demek.”

Nadia eserin özetini çıkarıp önüne koydu ama Watt mide bulandırıcı biçimde Nadia’nın gösterdiği yönlendiricilerin ona pek yardımcı olmadığını hissediyordu. Boğazını tıkayıp beynini yavaşlatan yeni, ne olduğu belirsiz korkuyu başından atmaya çabalıyordu. “O kitabı çok severim, Darcy’nin gururlu oluşu ile Elizabeth’in önyargılı oluşu,” diye geveledi –ama bir dakika yanlış mı söylemişti? “Elbette aynı zamanda Elizabeth de gururlu, Darcy de önyargılı,” diye ekledi sefil halde.

Vivian bir anlığına ona dik dik baktı. Hayal kırıklığı gözlerinden net bir şekilde görülebiliyordu. “Sanırım işimiz burada bitti,” dedi usulca, kum saatine uzanarak. “Gidebilirsiniz.”

Watt nihayet çekinmeden konuşmaya başladı. “Bu

haksızlık. Ben burada bilgisayar bilimlerine başvuruyorum. Benim ne *okuduğumdan* size ne?”

“Bay Bakradi, buraya gelen öğrencilerin yarısı bana *Gurur ve Önyargı*’nın en sevdikleri kitap olduğunu söylüyor. Sizce bu topluma dair uygun bir ölçü mü, yoksa bilgi akışlarındaki halka açık profilimde bu kitaba en sevdiğim kitap olarak yer vermemden mi kaynaklanıyor?”

Ah, Kahretsin.

“Ben kendi sevdiğim kitabı öğrenmek istemiyorum; sizinkini öğrenmek istiyorum!” Yılgınlıkla nefesini bıraktı. “Sayılarla aranın iyi olduğundan, zeki olduğundan şüphem yok ama bu kuantum bilgisayarlarla çalışmak için yeterli değil. Bu mülakatın benim için nedeni seni insan olarak tanımaktı. Bir birey, *doku* görmek istedim. Kedisini olduğu gibi ortaya koyabilecek birini istedim, köşeleri kesip, bana duymak istediğim şeyleri söylemeye çalışan birini değil. Anlaşamadığımız için üzgünüm ama kendin için doğru yeri bulacaksın.” Vivian gülümsedi –ince, tatsız bir tebessümdü; tüm mülakat boyunca ilk kez gülümsemişti. “Harold’a bir sonraki adayı göndermesini söyleyebilir misin?”

Watt kıpırdamadı. Kıpırdayamıyordu. Belki Vivian’ı tam olarak duyamamıştı. Elbette bitmiş olamazdı.

Nadia, Watt, diyip onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Yine tepki vermeyince, omurgasından aşağıya hafif bir elektrik gücü yollayarak onu tepki vermeye zorladı.

Etrafında yıkılan dünyanın o koca uğultusunun ortasında Watt her nasılsa Vivian’a teşekkür etmeyi başardı. Bekleme odasında, bütün adayların başı hırsla yukarı kalktı; dakikaları sayıyorlardı, başaramadığını anlamış

olmalıydılar. Watt yürüyüp geçerken kilitlenmiş gözlerle ona bakıyorlardı; sanki yaralı bir avı gizlice takip eden yırtıcılar gibi, arkasından kanlı bir iz bırakışını izliyorlardı.

Watt gözü hiçbir şey görmeden dışarıdaki bir banka doğru yol aldı, başı elleri arasına düştü. Tuhaf bir biçimde göğsü sıkışıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Üzgünüm Watt. Bunun doğru yaklaşım olduğunu düşündüm –araştırmalarda insanların mülakatlarda kendi yansımalarını görmeyi tercih ettikleri ve bu benzerliğin hoşlanmayı getirdiği genel olarak kabul görmüş...

Senin hatan değil. Watt korkunç bir kargaşadan ibaret olan bu mülakattan ötürü Nadia'yı pek suçlayamazdı.

Hayır, Watt bunun kendi hatası, sadece kendi hatası olduğunu biliyordu.

Kedisini olduğu gibi ortaya koyabilecek birini istedim, demişti Vivian. Bana duymak istediğim şeyleri söylemeye çalışan birini değil. Ama Watt bugüne kadar hep böyle idare etmişti –sistemi oyuna getirmiş, insanlara duymak istedikleri şeyleri söylemişti, bu insanlar öğretmenleri de olsa, kızlar da olsa, annesi babası da olsa böyleydi. Nadia'yı bunun için kullanmıştı. Hem bu neden yanlış oluyordu ki?

Nadia çok mu koltuk değneğine dönüşmüştü? Watt ona o kadar alışmıştı ki; Nadia, Watt'ın gözlemlediği, çözümlediği, dünyaya tepki gösterdiği merceği idi. Watt, Nadia'nın usulca yardım etmediği, onu söyleyecekleri konusunda yönlendirmediği ya da ahmak gibi görünmemesi için referans aramadığı bir sohbeti en son ne zaman gerçekleştirmişti, pek hatırlayamıyordu bile. Belki Leda'yla konuşmaları hariç.

Belki Nadia'ya güvenmeyi bırakıp kahrolası bir kitabı açma zamanı gelmişti.

Watt orada, o soğuk kış güneşinde uzun süre oturdu, bulutların parlak gökyüzü boyunca birbirlerini kovalayışını izledi. New York'a geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama hazır değildi. Çünkü bir kere kampüsü terk etti mi, onu son kez gördüğü gerçeğiyle uzlaşması gerekecekti.

MIT, hayatının büyük çoğunluğu boyunca hayali olmuştu. Her nasılsa, bu hayali kendi aptallığıyla elinden kaçırmıştı. Üstelik bu, kum saatinden geçen kumlara göre, otuz dakikadan az sürmüştü.

Belki de gerçekten, kendi iyiliğin için fazla akıllı olmak, diye bir şey vardı.

AVERY

Oxford dekanı çalışma odasının kapısını açık tutarken ılık saçıyordu, neşeliydi ve yanakları kırmızıydı. “Bayan Fuller. Yirmi ikinci yüzyılın süper kuleleri üzerindeki romanesk etki ile ilgili düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Şunu söylemem gerekir, yıllardır yaptığım en eğlenceli mülakattı.”

“Benim için de bir zevkti, Dekan Ozah,” diye karşılık verdi Avery. Dışarıya çıkıp ekose ceketini omuzlarından çekerek düzeltti. Dekanın ön kapısının ilerisinde oturan adamı görünce küçük, özel bir tebessüm etti.

Güneş ışığı dalların arasından Max’in yüzüne vuruyor, çarpıcı elmacık kemiklerini, öne çıkan burnunu vuruluyordu. Sarkık, koyu renkli ceket, rüzgârın uçurduğu saçlarıyla tarih romanlarındaki gözcüleri hatırlatıyordu. Sadece bir sabahın sonunda, diye düşündü Avery çarpıcı bir şekilde, Max dağınık Oxford benliğine dönmüştü.

“Avery! Nasıl geçti?” diye haykırdı Max öne doğru koşarak. Gözleri Avery’ninkileri yakıyordu; sanki mülaka-

tın not dökümünü Avery'nin yüzünden okumaya çalışır gibiydi.

“Öyle övünecek bir şey yok ama sanırım ezip geçtim.”

Max, Avery'nin ellerine uzanıp onu beceriksiz bir dans hareketiyle döndürdü. “Tabii ki geçtin!” diye ilan etti herkese, o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki Avery onu susturmak zorunda kalmıştı. “Gececeğini biliyordum!”

Avery, Max'in onu havaya kaldırmasına izin verdi, o kadar hızlı döndürmüştü ki, ceketinin kapüşonu omzundan düştü. Avery yıkılıp başını Max'in göğsüne dayayarak kahkaha attı. Max, Avery'nin gevşeyip düşen bir tutam saçını alıp kulağının arkasına sokarak onu güzel ve rüzgârdan savrulmuş hissettirdi. “Seninle öyle gurur duyuyorum ki,” diye ekledi Max ve ceketinin cebine uzanıp sırttı. “Yanımda kutlayacak bir şeyler getirmem iyi olmuş.”

Avery'nin en sevdiği fırından alınmış buruşuk bir kâğıt torba çıkardı. “Balkabağı mı, yoksa tereyağlı krema mı?”

“Tereyağlı krema,” diye karar vererek çöreğe uzandı Avery. Şeker kristalleri soğuk öğleden sonrası güneşinde elmas gibi parlıyordu. Max böyle düşünceliydi işte. “Seni seviyorum,” dedi Avery, ağzı pul pul çöreklerle dolu bir şekilde.

“Benimle mi konuşuyordun, yoksa tereyağlı kremayla mı?” diye takıldı Max. “Biliyor musun, aslında bu sorumu cevaplamasan da olur.”

Avery, şehre geri yürürlerken Max'e mülakatı ayrıntılı biçimde anlattı. Tam havasındaydı, konuşkandı, istekliydiki, çok azıcık da kıskırtıcıydı; dekan da kesinlikle bayılmıştı. Akademinin geleceğinden ortaçağın süslü el yaz-

malarına, Oxford'da en iyi kuzu tandoori'nin nerede yeneceğine kadar her şeyden konuşmuşlardı. Avery eğer isterse Oxford'a gidebileceğinden emindi.

Eğer isterse mi? Bu boş düşünce de nereden çıkmıştı? Elbette gitmek istiyordu.

Batan güneş havayı bronza dönüştürerek şehre neşeli bir parlaklık verdi. Ama Avery içindeki açıklanamaz huzursuzluğu üzerinden atmaya çalışıyordu. Mülakat nihayet bitmişti. Burada, sevdiği şehirde Max'le yağlı çörek yiyordu. En güzeli de New York'tan çıkmış olmasıydı; tören planlarından, Atlas'ı görme olasılığından uzaklaşmıştı. Yüzünde vızıldayarak uçuşan zetta'lar yoktu, kimse sokakta durdurup ondan röportaj istemiyordu? Öyleyse neden böyle gergin hissediyordu?

"Nereye gidelim?" diye sordu. Belki hareket etmeye devam ederse bu tuhaf huzursuzluğu üzerinden atabilirdi. "Luke ve Tiana'yla buluşmak ister misin?"

"Olabilir," dedi Max kayıtsız bir şekilde. "Ama önce seni götürmek istediğim bir yer var."

Onu Ana Cadde'deki koşuşturmanın içinden geçirip Avery'nin daha önce hiç fark etmediği, daha sessiz bir sokağa soktu. Üzerlerine büyümlü bir sessizlik çökmüştü sanki. Sokağın her iki yanında sıra sıra küçük, sevimli renklerde binalar diziliyordu. Parke taşlar öylesine parlaktı ki, ayaklarının altında şarkı söylüyorlardı adeta.

Max onu her iki yanında birer piriç fener olan ve merdivenle çıkılan oymalı bir kapıya yönlendirip "Önden buyurun," dedi.

Avery çokbilmiş görünmemeye çalışarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Arkadaşlarından biri buraya ta-

şınmış olmalıydı, Max de onlardan Avery için sürpriz bir parti düzenlemesine yardım etmelerini istemişti herhalde. Biraz fazla kendinden emin bir davranış olurdu, çünkü teknik olarak henüz Oxford'da kabul edilmemişti ama Max henüz gerçekleşmemiş şeyleri de kutlamaya her zaman hazırdı.

Hatlarını şaşırmış gibi ayarlamak üzere durup ön kapıyı itti. Dokunmasıyla kapı kolayca açıldı.

Sürpriz! Beklediği gibi olmamıştı. Avery gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı, giriş holüne adımını attı.

Sevimli bir şekilde eski, yıkık dökük bir evdi; eskimiş ahşap yerleri, rengi uçmuş sarı duvarları vardı. Birkaç başıboş mobilya parçası, ağır bir halı, ince tabaka tozla kaplı bir kitaplık vardı. Avery dar mutfaktan geçip arkadaki küçük taraçaya çıktı; katlanabilir bir masa ve ona uygun sandalyelerle düzenlenmişti.

Max, "Ne düşünüyorsun?" diyerek onu dışarıya kadar takip etti.

Avery yavaşça dönerek her şeyi içine çekti. "Kim oturuyor burada?"

"Biz oturuyoruz. Yani, eğer sen istersen," diye düzeltti Max aceleyle. "Bu sabah bir teklif verdim."

Avery birden başının döndüğünü hissetti. Metal katlanır sandalyelerden birine çöktü.

"Max," dedi çaresizce, "daha girip girmediğimi bile bilmiyoruz."

"Az önce sen mülakatta ezip geçtiğini söylemedin mi? Gireceksin," dedi Max. "Bir yere kira ödemektense satın almanın daha mantıklı olduğunu düşündüm; en azından gelecek dört yıl boyunca Oxford'da olacağız, sen üniversi-

tedayken. Ben bir doktora, sen de lisansüstü programına girersen belki daha da uzun.”

“Doktora yapmak istediğimden pek emin değilim,” diye itiraz etti Avery.

“Neden? Yeterince zekisin,” diye iddia etti Max. “Burası bizim için harika bir yer Avery.”

“Öyle,” dedi Avery usulca etrafına bakınarak. Bu ev öyle... Max gibi görünüyordu ki. Ama kendisi gibi hissettirdiğinden emin değildi.

“Her şeyin tam olmadığını biliyorum. Biraz haliya ve sanata ihtiyacı var. Sen de işte burada devreye giriyorsun,” dedi Max gülümseyerek. “Ama bizi burada gözünün önüne getirebiliyor musun? Oturma odasında kıvrılıp not aldığımızı, arkadaşlarımızı yemeğe çağırdığımızı, sıcak bir yaz akşamı dışarıda oturup ateş böceklerini seyrettiğimizi... Bu tarafa bakarsan nehrin bir kısmını da görebiliyorsun,” diye ekledi, şevkle orayı işaret ederek.

Avery havanın göğsünde sıkıştığını hissetti. Max ondan yalnızca iki yaş daha büyüktü ama Avery’ye göre kendinden çok daha fazla emindi. Tüm hayatını –hatta her ikisininkini de– tamamen planlamıştı.

Avery’nin sessizliği yüzünden Max’in cesareti kırılmış gibiydi. “Ama sen burada yaşamayı *istemezsen*, o başka. Yani, eğer daha hazır değilsen...”

Avery, anlatılamaz bir panikle donmuş gibi hissetse de Max’i incitme ihtimaliyle irkildi. Yüzü bir tebessümle açıldı. “Elbette, burada yaşamayı istiyorum,” diye güvence verdi Max’e, sonra aklına gelen başka bir fikirle durdu. “Burayı satın aldığını mı söylemiştin? Max, en azından yarısını ödememe izin ver.”

“Önemli değil. Biraz birikmiş param vardı. Bunu senin için yapmak *istedim*. Bizim için.” Max sessiz bir yoğunlukla öne doğru eğildi. “Seni seviyorum, Avery Fuller,” diye başladı, ikisinin de oturuyor olmasına –Max dizlerinin üstünde olmamasına– rağmen Avery, Max’in söylemek üzere olduğu şeyin evlenme teklifine yakın bir şey olduğunu hissetti.

“Geçen sene seninle o kadar mükemmeldi ki. *Sen* mükemmelsin. Sen benim tüm hayatım boyunca özlemimi duyduğum ama hiçbir zaman bulacağımı düşünmediğim bir rüya gibisin. Ama şimdi seni buldum ve tüm düşünebildiğim, her zaman seninle olmayı ne kadar çok istediğim.”

Avery yine o panik çırpıntısını duydu. “Ben mükemmel değilim, Max.” Max’in ondan bunu istemesi haksızlıktı; kafasında Avery’i çürük bir ideale dönüştürüyordu, Avery o ideali gerçekleştiremezse kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğrayacaktı. Hiçbir ilişki bu türden bir baskıyı kaldıramazdı.

Atlas onunlayken *mükemmel* sözcüğünü kullanmaktan her zaman daha iyisini yapardı.

“Doğru, kimse mükemmel değil. Sen yalnızca bir insanın mükemmele yakın olabileceği kadar yakınsın,” diye yanıt verdi Max, Avery’nin demek istediğini anlamayarak. Atlas her zaman anlardı.

Şu anda Atlas’ı düşünmemesi gerektiğini biliyordu.

“Ben mükemmel değilim,” diye tekrar etti Avery. Max’in gözlerindeki bir şey Avery’i korkutmuştu ama neden olduğundan emin değildi. “Sabırsızım, çabuk savunmaya geçerim ve dar görüşlüyüm; bu türden körü körüne bir bağlılığı hak etmiyorum. Kimse etmez.”

Max'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Ne demek istiyorsun? Bana seni sevmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben sadece..." Avery başını ellerinin arasına aldı; içini saran o adsız korkuyu nasıl tarif edeceğinden emin değildi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Ben de *seni* hayal kırıklığını uğratmak istemiyorum, Avery. Ama uğratacağımdan eminim, bin kez, senin de beni hayal kırıklığına uğratacağından eminim. Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece, her şeyi halledebiliriz."

Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece. Avery, Max'a söylemediği onca şeyi hatırlatan minik sesleri bir kenara itti: Eris'in ölümüyle ilgili gerçeği. Mariel soruşturmasını. Atlas'la olan ilişkisini.

Ama artık hiçbirinin bir önemi yok, diye hatırlattı kendine Avery. O sırların hepsi eski Avery'e aitti ve o eski Avery'i New York'ta bırakmıştı. Avery yeni bir sayfa açıyordu.

Max cebine uzandı.

Avery felç edici bir an boyunca Max'in cebinden yüzük çıkaracağını düşündü; kalbi göğsünde çılgınca çırpınıyordu; çünkü öyle bir durumda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Sonra rahat bir nefes aldı, çünkü cebinden çıkardığı, eve otomatik giriş sağlayan eski moda pirinç anahtar çipinden başka bir şey değildi. Max bakışlarını kaldırıncaya göz göze geldiler. Avery bu iç geçirmedeki rahatlamayı Max'in duyup duymadığını merak etti.

"Seni seviyorum," dedi Max sadece. "Tek istediğim senin beni mutlu ettiğin gibi seni mutlu etmek. Günün ilk tebessümü ile uyumadan önceki son tebessümünü gör-

mek istiyorum. Seninle korkularımı, umutlarımı, hayallerimi paylaşmak istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum.” Anahtar çiftlerinden birini işli masanın karşısına kaydırıldı.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı Avery, çünkü seviyordu.

“Ağlıyor musun?” Max bir elini Avery’nin yüzüne götürdü, yanağından akıp giden tek damla gözyaşını yakaladı. “Üzgünüm, evin biraz onarım istediğinin farkındayım. Eğer nefret ettiysen başka birine bakabiliriz,” diye ekledi aceleyle; Avery “hayır” anlamında başını salladı.

Neden ağladığından emin değildi. Max’i seviyordu. Birlikte öylesine uyumluydular ki; aralarında hiçbir çatışma, sürtüşme ya da engel olamazdı. Avery’e iyi geliyordu. Peki, öyleyse neden onun Max’e olan sevgisi, Max’in ona olan sevgisi gibi engelsiz değildi?

Neden o da Max’in görüldüğü gibi ne istediğinden emin olamıyordu?

“Ağlıyorum, çünkü mutluyum,” dedi Avery ve eğilip onu öptü; keşke bu kadar basit olabilseydi.

LEDA

Aynı akşam Leda yatağına yayılmış yatıyor, kontaklenslerinden tembel tembel bilgi akışlarını gözden geçiriyordu; tam o sırada annesinden bir mesaj geldi. Leda'ya ve babasına gönderilmişti. *İşe takıldım, beni yemeğe beklemeyin!*

Leda'nın annesi şirket avukatıydı ve son zamanlarda hafta sonları çok çalışıyordu. Bu da, ağabeyi Jamie bu sene kolejde olduğu için, Leda'nın son zamanlarda sık sık babasıyla evde baş başa kalması anlamına geliyordu. Eris'in ölümünden bu yana araları pek iyi değildi. İki- si de "yapacak çok işleri" olduğunu iddia ederek yemeklerini çabucak mideye indirip, zıt yönlerde kaçmayı alışkanlık edinmişti.

Leda buna üzülmüyordu. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, Leda'nın kendini babasına inanılmaz derecede yakın hissettiği bir dönem olmuştu –böyle gecelerde babası Leda'ya suçlu suçlu gülümser, evde kalacaklarına köşedeki en sevdikleri İtalyan restoranına gitmeyi teklif ederdi. Çifter çifter ısmarladıkları tatlılarla oyalanırlar,

birbirlerine o gün başlarından geçen bazı olayları anlatır, Leda'yı rahatsız eden konularla ilgili stratejiler üretirlerdi.

Eris'in ölümünün ardından Leda babasıyla nasıl yüzleşeceğini bilememişti. İlişkileri gerilmiş ve birbirlerinden iyice uzaklara sürüklenmişlerdi. Şimdi karşılaştıklarındaysa birbirleriyle sokakta karşılaşan yabancıların kişisel olmayan, seviyeli kayıtsızlığıyla konuşuyorlardı.

Ama bu kez Leda annesinin mesajını her zaman yaptığı gibi görmezden gelmeyecekti.

Eris'le ilişkisini düzeltebilmek için gerçekleri zamanında öğrenememiş olabilirdi ama Leda ile babası için henüz çok geç değildi.

Koridoru geçerek babasının evdeki ofisine doğru ilerledi; kapıda durdu. Kapının öteki tarafında birbirleriyle konuşan sesler korusu vardı; babası bir video konferansta olmalıydı. Ama o yine de kapıyı tıklattı.

Babasının konuşmasını yarıda keserek "Leda?" dediğini duydu. "İçeri gel."

Matt Cole'un ofisi hoş bir şekilde sıcaktı, çarpıcı renkler ve koyu ahşap mobilyalar vardı. Cilalı kızılçamdan bir sandık havada süzülerek masa görevini görüyordu. Antika etajerin önünde sekiz kare kutuya bölünmüş bir holo-ekran titriyor, karelerin her birinde video konuşmasına katılmış birinin kafası duruyordu. Leda hangisinin Asya'da, hangisinin Avrupa'da, hangisinin Güney Amerika'da olduğunu merak etti.

"Yarın sabaha gözden geçirilmiş bir deste görmem gerek. Herkese çok teşekkürler," diyerek konuşmasını tamamladı babası ve konferans konuşmasını durdurmak

için havayı yere paralel bir şekilde böldü. “Selam Leda,” dedi tereddütle ona dönerek. “Yemekten önce paketlemem gereken birkaç işim daha var.”

“Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

Leda masanın önündeki şık siyah sandalyeye baktı ama fazla ciddi bularak vazgeçti; babasının müşterisi ol- saydı oturacağı türden bir yerdi. Onun yerine ofisinin kö- şesine yerleştirilmiş bir çiftli koltuğa yöneldi.

Babası ‘emkinli adımlarla onu takip etti. Leda oturup çıplak ayaklarını ısıtılmış halının üstüne kıvırdı ve ya- kındaki bir masanın üzerinde duran çerçeveli hareketli fotoğrafa uzandı. Annesinin nikâh portresiydi.

Ilara gelinliğinin içinde inanılmaz görünüyordu; fildi- şî ipek krepten sade bir giysiydi. Boyun kısmı çarpıcı bir “V”yle iyice aşağıya inmişti ama çekip kapatılabilirdi de; o da Leda gibi inceydi ve küçük göğüslüydü. Bu fotoğraf- ta ne kadar *mutlu* görünüyor, diye düşündü Leda; gözleri ıslıl ıslıldı, neredeyse oyunbaz bir neşeyle dans ediyorlardı.

“Konuşmak istediğin şey nedir Leda?”

Leda fotoğrafı yerine koydu, kalbi göğsünde çekiç gibi vuruyordu. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu ama yine de korkuyordu. Bu sözleri bir kere söyledikten sonra onları geri alamazdı.

“Eris hakkında konuşmak istiyorum. Eris’in kardeşim olduğunu biliyorum.”

Babasının dili tutulmuştu. Gözleri Leda’dan kayıp, dö- vülmüş kalaylı çerçevenin içinde her şeyden habersiz gü- lümseyen annesine yöneldi.

“Ah, Leda,” dedi en sonunda. “O kadar üzgünüm ki. Seni incitmeyi asla istemedim.”

Ama incittin, diye düşündü Leda, yine de bunu söylemek gereksizce acımasız olacaktı. *Hepimizi incittin*. Bu hep böyle olmaz mı zaten? İnsanlar hiçbir zaman sevdikleri insanları incitmek için yola koyulmaz, buna karşın yaptıkları her zaman onları incitmekle sonuçlanır.

“Nasıl öğrendin?” diye sordu babası.

Leda, Dubai’de başı dönerken titreyerek kumun içinde yatışını hatırladı; Mariel’in yüzü, karanlıkta Eris’in Leda’nın kardeşi olduğunu ilan ederken korkunç biçimde bozulmuş görünüyordu. “Önemli değil,” dedi Leda. “Ama Eris öldükten sonra öğrendim. Keşke daha önce bilseydim. Bu, onunla aramızdaki birçok şeyi değiştirirdi.”

Babası öne doğru eğildi, elleriyle sıkıca dizlerini kavradı. “Ben de yıllarca bilmedim Leda. Daha yeni öğrenmiştim; Eris’in annesi bana Eris ölmeden birkaç ay önce söyledi.” Çabuk çabuk, aceleyle konuşuyordu; sanki Leda’nın bu konuda ona inanması yaşımsal bir öneme sahipmiş gibi.

“Bana daha önce söylemeliydin...” *Ben yanlış sonuçlara varıp Eris’i öyle sertçe itmeden önce. Onu kardeşim olarak gerçekten tanıma şansımı kaybetmeden önce.*

“Üzgünüm,” dedi babası tekrar, çaresizce. Leda babasının gözlerindeki acıyı gördü. Gerçekti.

Gırtlığı şişmiş gibi hissetti. “Onu özlüyorum,” dedi Leda usulca. “Ya da en azından onunla hiçbir zaman sahip olamadığım o şansı özlüyorum. Gülümsemesinden daha kişisel bir şey hatırlayabilseydim keşke ama elimde pek başka bir şey yok. Ben de bu yüzden ona odaklanmaya çalışıyorum. Eris hep gülümserdi, onun gülümsemesi birçok kimseninki gibi sahte değildi, gerçek bir gülümsemeydi.”

Leda gözlerini babasına doğru kaldırdı. Babası kıpırdamadan, sessiz duruyordu. “Ya da dans edişi. Eris berbat bir dansçıydı, biliyor musun; kolları, dirsekleri... Son derece beceriksizdi, hiç ritim duygusu yoktu. Aslında komik olması gerekirdi ama değildi, çünkü o Eris’ti. Eris dans pistine çıktığında kimse gözlerini ondan ayıramazdı.”

Leda’nın babasının yüzü kül gibi olmuştu, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Leda kendini “Ben de bu anılara tutunuyorum,” diye devam etmeye zorladı. “Bu basit, yüzeysel şeylere, çünkü elimde bir tek onlar var. Onlar, bir de nasıl öldüğü.”

“Leda,” dedi babası kırık dökük, kollarını açmıştı; Leda onu kucaklamak için öne doğru hareket etti. Bir süre böyle kaldılar, pişmanlıkla yoğunlaşmış halde, sessizlik içinde birbirlerine sokuldular. Leda babasının gözyaşlarını hissediyordu, bu onu ürkütmüştü; babasını daha önce ağlarken görüp görmediğinden emin değildi. Bu onu derinden sarsmıştı.

Bir süre babasının öylece ağlamasına izin verdi, gözyaşları kazağını ıslatıyordu; sanki onun annesi olmuştu, babasına bakan Leda’ydı. Göğsündeki tuhaf sıkışıklık çözülüvermişti. Hiç değilse artık öyle olmadıkları halde iyiymiş gibi yapmıyorlardı.

“Annen biliyor mu?” diye sordu babası sonunda.

“Ona söylemedim, demek istediğin buysa. Benim sırrım değil ki, söyleyeyim.” Leda delercesine babasının gözlerinin içine bakıyordu. “Yine de senin söylemen gerektiğini düşünüyorum.”

“Neden? Anneni incitmekten başka bir işe yaramayacak; ayrıca hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Eris gitti. Caroli-

ne ile ben ise... Aramızdaki her şey uzun zaman önce bitmişti,” dedi babası aceleyle, Eris’in annesini kastederek.

Leda babasının neden söylemek istemediğini anlıyordu. Değer verdiği insanlara en kötü yanını göstermek kahrediciydi. Sana bir daha hiçbir zaman aynı gözle bakmayacaklarını bilmek. Yine de... “Böyle bir sırrı tutmak ağır gelmiyor mu?”

“Öyle zamanlar vardır ki Leda, hakikat iyilikten çok kötülük getirebilir. Bazen bir sırrı paylaşmak tutmaktan daha bencilce olabilir,” diye ısrar etti babası. “Seni böyle her şeyin ortasında bırakmanın sana haksızlık olduğunu biliyorum, üzgünüm. Bazen sen de geri almayı isteyebileceğin bir şey yaptığında –pişman olduğun, seni sonsuza dek değiştirecek bir şey– ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Leda babasının ne demek istediğini, hiçbir zaman tahmin edemeyeceği bir kesinlikle biliyordu.

CALLIOPE

Pazartesi çok erken bir saatti ve Calliope, Mizrahi'lerin evinden çıkıyordu.

Orada geçireceği bir sabaha daha katlanamayacaktı. Elise ile Nadav balaylarından geçen hafta gelmişlerdi; el ele, insanı boğabilecek bir düşkünlükle. Calliope annesinin aşkı bulmasından mutluydu, gerçekten öyleydi ama bu her kahrolası saniye bu aşka tanık olmak istediği anlamına gelmiyordu. Ama Nadav aile birlikteliği konusunda takıntılıydı, hele şimdi bir de resmen aile olunca bu daha da artmıştı. Her yemek, her sohbet, her okul çalışması, hepsi birdenbire aile etkinlikleri oluvermişti; bu da demek oluyordu ki, Calliope'nin o budalaca yapıştırma tebessümüyle orada olması bekleniyordu. Tüm bunların altında boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Tek kaçıışı Brice'la çıkmaktı. Calliope onu artık görmemesi gerektiğini biliyordu ama görmeden de *yapamıyordu*. Elise ile Nadav'a hastanedeki gönüllü işine devam ettiğini söylemişti. Şimdiye kadar bahane olarak işe yara-

mış gibi görünüyordu; arada sırada Nadav onu oraya bırakmakta ısrar ediyor olsa da. Calliope gülümseyip içeri yürüyor, birkaç dakika sonra geri çıkıyordu.

Bununla birlikte, Brice'ı gördükten sonra –kendi olabildiği birkaç saatten sonra– Mizrahi'lerin evine her gelişinde, nefret ettiği o role tekrar dönüyordu. Hiç değilse artık kendi odasında uyuyordu; orada o ölü geyiğin olduğu tüyler ürpertici resim olsa bile.

Calliope bu sabah alarm çalmadan saatler önce uyanıldığında, aniden, neredeyse panik içinde dışarı çıkma isteği duymuştu. Kendi kendine olabileceği bir sabaha ihtiyacı vardı; sonuçları umurunda değildi. Annesi ile Nadav'a bir okul projesi için sabah erkenden arkadaşıyla buluşması gerektiğini yazmıştı; sonra saçlarını dağınık bir balık sırtı şeklinde örerek ahududu renkli kot ile siyah ince bir üst giymiş, sallantılı küpelerini takmıştı. Şimdi okul üniformasını dünyada giyemezdi.

E-hattıyla doğruca Büyük Merkez İstasyonu'na gitti, o dev gibi oymalı kemerin altından geçtiğinde daha iyi hissetmeye başlamıştı bile.

Calliope tren istasyonlarını oldum olası severdi. Tabiatları gereği sakinleştirici bir etkileri olurdu; özellikle sabahın bu erken saatinde tuhaf, neredeyse bastırılmış bir sessizlikleri olurdu. Vakum robotları yerde görkemli bir yalnızlıkla ilerliyordu. Fırınlarda sıcak muffin'ler belirmeye başlamıştı, kokuları koridorlarda esiyordu. Calliope bir kahve otomatına yönelip buzlu, sütlü, fındık aromalı kahve ısmarladı; adımları muazzam boşlukta yankılanıyordu.

Orijinal Büyük Merkezi İstasyonu'nda olduğu gibi bu-

rada da yerler krem rengi, seçkin görünüşlü İtalyan travertenleriyle kaplıydı. Her kavşağın köşesinde dorik sütunlar yükseliyordu. Her yerde yol gösteren hologramlar titreşiyor, yolcuları müthiş verimli bir düğüm halinde burada birleşen sayısız asansör hattına, monoraylara, helikopter sahalarına, hız yuvarı deniz altı trenlerine yönlendiriyordu. Burası şehri, bütün *dünyayı* birbirine ören örümcek ağının merkeziydi.

Calliope tam güneşin doğuşuna denk geldiğini fark etti. Kuzey-Metro koridorunda bir yere oturup, beklenti halinde doğu duvarının dev pencerelerine doğru döndü.

Güneşin doğuşunu izlemeyeli uzun zaman; sırf onu görmek amacıyla uyanmayalı daha da uzun zaman olmuştu. Calliope yeni bir günün doğuşuna genelde bir önceki gün sonlanmadığı için tanık olurdu.

Sandalyesine yaslanıp, sanki sadece onun için hazırlanmış bir gösterimişçesine güneşin doğuşunu izlemeye koyuldu. Bir anlığına gerçekten de öyle hissetmişti: Sanki güneş ya da belki şehir onun iyiliği için gösteri yapıyor, ona New York'ta genç ve hayatta olmanın ne kadar harika olduğunu hatırlatıyordu. Şehrin büyük kısmı uyku- dayken ayakta olmanın nefis bir tarafı vardı. Sanki şehrin kutsal gizemlerini Calliope yönetiyormuş gibiydi.

İstasyon, etrafında uyanıp canlanıyordu. Avrupa'nın deniz kıyılarından ilk trenler geliyordu; Paris ve Londra'da hafta sonunun son saatlerinin suyunu sıkmak isteyen çalışanlarla dolu sabahın ilk trenleri. Hoparlörlerden yansıyan anonslar giderek daha yüksek sesle ve daha sık gelerek, sürekli zirveye çıkan bir heyecan hissi uyandırıyor. Her şeye tarifsiz bir büyü tutunmuş gi-

biydi; zaten yeryüzünde geriye kalan tek büyü ulaşım değil miydi? Yalnızca bir bilet alıp herhangi bir yere giderek herhangi biri olma yetisi...

Belki de Calliope'nin tren istasyonlarını sevme nedeni, hayatının büyük kısmı boyunca istasyonların onun kaçış mekanizması olmasıydı.

Kalabalıkta tanıdık bir yüzü görünce birden irkildi. Bu Avery Fuller'dı; sırık gibi erkek arkadaşıyla el ele yürüyorlardı. Bir hafta sonu kaçamağından tam zamanında okula dönmüşlerdi. Calliope, Avery'nin erkek arkadaşını kucaklayışını izledi; sonra zıt yönlere döndüler; belli ki farklı asansör hatlarına gidiyorlardı.

Calliope irkilerek Avery'nin doğruca kendisine doğru geldiğini fark etti. Hemen sergideymişçesine bir poz takındı –bir eline gelişigüzel biçimde buzlu kahvesini almış, bacak bacak üstüne atmıştı– ve profilini güneşin doğuşuna doğru çevirdi. Avery'nin onunla konuşmadan yanından geçip gitmesini ya da belki iğneleyici bir söz söylemesini bekliyordu.

Beklemediği şey Avery'nin durmasıydı. “Oturabilir miyim?” diye sordu Calliope'nin yanındaki yeri göstererek.

Calliope ilgilenmiyormuş gibi omzunu silkti. Bir yüzleşmeden –ya da bu her neyse– geri çekilen hiçbir zaman o olmamıştı. Ama bu çelik gibi dış görünüşünün ardında kalbi çekiç gibi vuruyordu. Avery'le geçen seneden bu yana pek konuşmamışlardı; Calliope, Dubai partisinden sonra karşısına çıkıp Avery ile Atlas arasındakileri bildiğini söylediğinden bu yana.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Avery; baskılı suni deri valizi kararsızca arkasında havada duruyordu.

Omuzlarından şampuan reklamlarındaki gibi serbestçe dökülen saçları canlı bir ışık saçıyordu. Basit beyaz tişörtü ile kotu pahalı ve havalı görünüyordu; Calliope'nin her yolculuğundan sonra olduğu gibi buruşup bozulmamışlardı. Calliope bu yüzden ona biraz kızmıştı.

“Buraya yalnızca düşünmeye geldim.” Belki bu kadar erken olduğu için ya da Avery Fuller'ın belirli bir neden olmaksızın yanına oturup onunla laflamaya karar vermesinin tuhaflığından, dürüst olmak istemişti. “Aslında tren istasyonlarından hoşlanırım. Tüm bu insanlar farklı yerlere gider, benim hiçbir zaman bilemeyeceğim hedeflere doğru acele ederler...” Sesi canlılığını yitirdi. “Tedirgin hissettiğim zamanlarda beni sakinleştirir.”

Avery ona saf bir merakla gözlerini dikip baktı. “Burası senin Tiffany'nin.”

“Neyim?”

“Senin sakin hissettiğin yer,” diye açıkladı Avery. “*Tiffany'de Kahvaltı'yı* okumadın mı? Ya da holoyu görmedin mi?”

“Hiç duymadım,” dedi Calliope başından savarcasına.

Avery'nin buna gülmesine şaşırdı. Net, kendinden emin bir kahrkaydı; senin de dikleşip katılmak isteyeceğin türden bir kahrkaha.

Calliope, Avery'nin bulunduğu yöne doğru şaşkın bir bakış attı. “Nereden geliyorsun?” demeye cesaret etti.

“Üniversite mülakatım için Oxford'daydım. Erkek arkadaşım da benimle geldi. Ama dönmem gerekti; bu haftaki...”

Ah, elbette! Calliope göreve başlama töreninin bu hafta sonu olduğunu hatırladı.

Tren istasyonu doldukça, gitgide daha çok insan Avery'nin varlığını fark eder görünüyordu. Calliope fısıldaşmaların Avery'nin merkezinde olduğu bir kasırga gibi toplanıp dağılmasını, helezonlar halinde ilerleyişini izledi. Avery'nin yüzüne yerleşen o sert, ifadesiz bakışı gördü ve onu şaşkına çeviren bir şeyin farkına vardı.

Avery Fuller ilginin merkezinde olmaktan keyif almıyordu.

"Özgürleştirici olmalı," dedi Avery yumuşak bir şekilde; Calliope'nin düşüncelerini okumuş gibi.

"Ne?"

"İstedğin şeyi yapmak, istediğin kişi *olmak*." Avery birdenbire Calliope'ye doğru kaydı, yanakları yumuşak bir pembeydi. "Dünyayı böyle dolaşmak nasıl bir şey?"

Avery Fuller, bininci kattaki kız, gerçekten ona *dolandırıcı* olmanın nasıl bir şey olduğunu mu soruyordu? "Eminim sen de dünyanın birçok yerine seyahat etmişsindir," diye yanıt verdi Calliope rahatsız olarak. "Yani az önce İngiltere'de bir hafta sonu seyahatinden döndün."

Avery bunu eliyle savuşturdu. "Ben kendim olarak ve genellikle ailemle seyahat ediyorum. Bu da beraberinde beklentiler getiriyor. Her yeni bir yere gidişinde yeni bir insan olmak nasıl bir şey?"

Calliope'nin bütün sezileri yüksek alarm durumuna geçmişti. Bu konuyu *asla* biriyle konuşmamıştı. Öylesine bir tabuydu ki, dine küfretmek gibi bir şeydi.

Avuçlarını kotuna sildi. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Yalnızca merak ettiğim için," dedi Avery; Calliope sözlerinin altındaki keskinliği duymuştu. *Avery Fuller bile kendi zihnini her zaman tanımıyor*, diye düşündü hayret

ederek. Avery Fuller bile zaman zaman iki ayrı yol, kendisinin iki ayrı çeşidi arasında ikiye bölünmüş hissediyordu.

Calliope boğazını temizledi, yanlış anlamış olmak istemiyordu. “Bazen özgürleştirici ama aynı zamanda kimsesiz. Ne zaman yeni bir yere gitsem, geçen sefer olduğum kişiden vazgeçip durumun gerektirdiği kişiliğe bürünmek zorundayım. Kendimi sürekli yeniden başlatmak zorundayım.

“Seni birinin tanıdığı olmuyor mu hiç?”

Calliope, Avery’e doğru keskin bir bakış attı, Brice’ın Avery’e bir şey söyleyip söylemediğini merak etmişti ama soru belirli bir şeye yönelik görünmüyordu.

“Özür dilerim,” diye nefes aldı Avery. “Sanırım demek istediğim, kendinde neyi değiştiriyorsun? Yalnızca aksanını mı?”

Birden Calliope’nin aklına annesiyle aksan çalıştığı tüm o saatler geldi. Elleri kıvrılmış halde, seçmelere katılmış bir aktris gibi Elise’in önünde dururdu. *Bana bir hikâye anlat*, diye emrederdi Elise; Calliope de kahvaltıda yediği şey ya da saçını nasıl kesmek istediğiyle ilgili önemsiz bir şey anlatmaya başlardı. *Toulouse!* diye haykırdı Elise, sonra *Dublin! Lizbon!* Ne zaman bir şehir adı söylese Calliope pürüzsüzce, öyküsünü bozmadan o aksana geçmek zorundaydı.

“Aksanı elbette. Ama özgüven ile kendini nasıl taşıdığın da önemli. Mesela sende bulunduğun her yerde spot ışıklarının merkezinde durmaya alışkın bir kızın duruşu var. Üzerine alınma,” diye çabucak ekledi Calliope.

Avery yavaşça başını salladı. “Ya kendimi farklı taşımak istersem?”

“Kambur dur. İnsanlarla göz teması kurma; onun yerine etrafına bakın. Kendine dön, fiziksel şeylere vurgu yapma,” dedi Calliope ona. “İnsanların sana bakmasını engellemek şaşılacak derecede kolaydır. Eminim senin tek sorunun hiç denememiş olmandır.”

Avery bir süre bunu düşünür gibi durdu. “Sen çok cersursun,” dedi sonunda; Avery hemen oracıkta, tren istasyonunda kıyafetlerini çıkarmaya başlasa Calliope bu kadar şaşırmazdı. Cesur mu? Bencildi, fevriydi ama kendini hiç cesur biri olarak görmemişti.

“Sanırım yalnızca başarılı olursan cesur oluyorsun. Başarısız olunca pervasız oluyorsun.”

“Ama sen ne zaman başarısız oldun ki?” diye sordu Avery.

Calliope gözlerini kırıştırdı. *Olmadığım biriymiş gibi yaşayarak New York'ta başarısız oldum*, demek istedi ama sonra Brice'ı düşününce biraz içi açıldı. Brice, o her kimse, bütün o yalan katmanlarının altında gömülü duran gerçek Calliope'yi tanıyordu.

“Benim de kötü zamanlarım oldu,” diye kaçınarak cevap verdi Calliope ama Avery artık pek dinliyor gibi görünmüyordu. Düşünceli bir halde tekrar güneşin doğuşunu izlemeye başlamıştı.

“Sonra sınıfta görüşmek üzere,” dedi Avery birden ayağa kalkarak. “Eminim ikimiz de çok yorgun olacağız.”

“Daha geç gecelerim, daha erken sabahlarım oldu. Senin de olduğunu söyleme cüretinde bulunuyorum.” Calliope, Avery'den bir tebessüm kopardığını görünce memnun olmuştu. Bir anlığına nerdeyse arkadaşlarmış gibi olmuştu.

Öteki kız yürüyüp giderken Calliope güneşin doğuşundan başını çevirip tren istasyonu boyunca hareket eden o isimsiz insan denizine baktı: selamlaşmalar, vedalaşmalar, kahkahalar ve gözyaşları, işe gidenlerin gelen çağrılarla laflamaları, bekleme salonunda duran yolcular. Calliope yalnız olmaya çok alışkındı. Ama birdenbire, bu koca şehirde ne kadar çok insanın yalnız olduğunu anlamıştı.

RYLIN

“Beni New York’ta da dışarı çıkabilirsin, biliyorsun, değil mi?” Rylin manzaraya bakmak için özel güvertelerinin perdesini kenara çekti.

“Onun neresi eğlenceli?” diye güldü Cord. Kaygısız görünüyordu.

Gökbalon’un akşam seferine katılmışlardı: Şu sıralar işleyen en lüks, en meşhur uzay turizmi gemisiydi. Ama Cord bunun pek uzak bir seyahat sayılmadığında ısrar ediyordu. Bütün yolculuk boyunca üç yüz kilometre yükseklikte kalacaklar, iç rahatlatıcı kuşağı, alçak yörüngeyi hiç terk etmeyeceklerdi.

“Demek istediğim, bana hep böyle büyük romantik jestler yapmak zorunda değilsin,” diye ısrar etti Rylin. Geçen sene onu Paris’e kaçırmıştı, şimdi de bu muydu?

“Belki ben böyle büyük romantik jestlerden hoşlanıyorum,” diye yanıt verdi Cord.

“Biliyorum. Ama gel, gelecek hafta tacos pişirip holo izleyelim. Bu daha... Sade bir şey,” diye sözünü tamamla-

dı Rylin gülümseyerek. “Sanırım böyle hiçbir yere gitmeyen bir uçuşta budala gibi hissediyorum.”

New York’tan birkaç dakika önce kalkmışlardı, akşamüzeriydi ve kalkıştan iki saat sonra, tüm dünyanın etrafını gemiyle dolaşıp tekrar New York’a ineceklerdi. Yörüngeye zaten ulaşmışlardı, yani artık yakıt kullanmayacaklardı. *Gökbalon* yüksek hızlı bir uydu gibi çalışıyordu; sapan tekniğiyle yerçekiminin ötesine fırlatılmıştı.

“Manzaralı süitleri birinci sınıftaki birkaç düzine süitten biriydi; bir oturma odasından oluşuyordu, taş renginde bir kanepa ile bir çift koltuk vardı. Yatağın olmadığını hemen fark etmişti Rylin, hem rahatlama hem de hayal kırıklığından oluşan karışık bir hisle.

Ama alkışı asıl hak eden, zeminin çoğu ile bütün duvarı kaplayan fleksiglastı. Rylin o tarafa güçlkle bakabiliyordu. Yürekleri durduruyordu ama manzaranın böyle önlerinde açılması aynı zamanda keyifliydi de. Bütün dünya kendini yalnızca ona gösteren vahşi, vaatlerle dolu bir sırdı sanki.

Güneş, parıldayan yamalı yorganın kenarından altından bir hilal gibi uç vermişti. Akşam seferinin can alıcı noktalarından biri de buydu: Doğruca gün doğumuna uçarak öbür tarafa ulaşacaklardı. Rylin video kamerasını getirmiş olmayı isterdi.

“Bu yolculukta önemli olan hedef değil Rylin. Önemli olan yolculuğun kendisi.” Cord gelip arkasında durarak kollarını Rylin’e sardı ve çenesini omzuna koydu.

Rylin, şimdiye kadar hayatının da hedeften çok yolculukla ilgili olduğunu düşünüyordu. Ama artık nihayet bir amaç edinmiş gibi hissediyor ve doğru yönde olmadığı sü-

rece hiçbir hamle yapmak istemiyordu. Yavaşlayıp yolculuğun keyfini çıkarmaya ihtiyacı yoktu. Asıl istediği gittiği yere ulaşmak ve orada olmanın keyfini çıkarmaktı.

“Ayrıca, bu gece özel bir şey yapmak istedim. New York’tan bu kadar uzak olmak güzel değil mi?” Cord eliyle aşağıdaki şehri işaret etti; çoktan minik, titreşen bir ateşböceği gibi arkalarında kalmıştı. “Gerçekten her şeye anlam kazandırıyor.”

“Dünya buradan çok küçük görünüyor,” diye hak verdi Rylin.

“Dünya zaten küçük.”

“Belki sana öyle!” Rylin birden arkasına döndü, nefesinden Cord’un ne kadar yakınında olduğunu hissediyordu. Kanı sanki parmak uçlarına, dudaklarına üşüşmüş gibiydi. “Bana kocaman.”

“Şimdilik. Amacım bunu değiştirmek.”

Rylin tereddüt etti. Muhtemelen bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu, Cord’un geçen sefer olduğu gibi yine ilişkilerine paralar saçtığına dikkat çekmeliydi. Ama bu anı bozmak istemedi. Cord’u *Cord* olduğu için seviyordu, onunla çıkmanın getirdiği pahalı şeylerden dolayı değil.

“Yine o kırıksık burun; düşüncelerde kaybolmuş halin geldi.” Cord gülümsedi. “Her neyse, çok ciddiye almamalısın.”

“Belki de sen hiçbir şeyi yeterince ciddiye almıyorsun.” Rylin şaka yapmak istemişti ama bunu doğru biçimde aktaramamıştı. Cord incinmiş görünüyordu.

“*Seni* ciddiye alıyorum,” diye karşı çıktı.

“Özür dilerim.” Rylin tekrar aşağıdaki manzaraya baktı, hâlâ düşünceliydi. “Keşke annem burada olsaydı. Bunu görse bayılırdı.”

“Gerçekten mi?” Cord’un sesi şüpheli çıkmıştı, sanki Rylin’in annesini burada hayal edemiyormuş gibiydi – muhtemelen de edemiyordu. Cord, Rylin’in annesini evin temizlikçisi olması dışında hiç tanımamıştı.

Sesinin savunmaya geçmiş gibi çıkmamasına çalıştı. “Annem maceraları severdi. Her zaman Paris’e gitmeyi düşlerdi.”

Cord’un bunlara söyleyecek sözü yok gibiydi. Asla olmadı, diye düşündü Rylin hayal kırıklığıyla, sohbet böyle ağırlaştığında olmazdı. Kendi adına bunca kayıp yaşamış biri için bu konularda konuşmakta pek iyi değildi.

Cord kanepeye yerleşip, Rylin’i manzarayı sessizlik içinde incelemesi için kendi başına bıraktı. Sonunda Rylin gelip yanına oturdu, başını Cord’un omzuna dayadı. “Bana geçen sene kaçırdığım her şeyi anlat,” dedi ona.

“Nereden başlayayım?”

“Başlangıçtan,” diye takıldı Rylin, Cord gülümsedi.

“Doğru. Sanırım ilk hikâyem Dubai’ye giderken Brice’ın başına gelenlerle ilgili...”

Rylin başını arkaya atıp Cord’un geçen seneyle ilgili anlattığı yüzeysel hikâyeleri dinledi: Brice’la birlikte Yeni Zelanda’ya gidişlerini, kuzenlerinin Rio’dan gelip ziyaretlerini beklenenden fazla uzatmalarını, Cord’un arkadaşı Joaquin’e yaptığı şakayı. Rylin dinledi ama yine de bu anlattıklarından herhangi birini kaçırmış olduğuna üzülmeydi.

Cord’un büyük, destansı anlara odaklanmak gibi bir eğilimi vardı; böyle *Gökbalon* seferi gibi şeylere. Ama bir ilişki böyle çarpıcı hikâyelerle oluşturulmaz ya da bitmezdi. Zamanın geri kalanında kurulurdu; uyku getiren gece sohbetleri sırasında, bir paket pretzel yerken atılan kah-

kahalarla, dersten sonraki sessiz çalışma saatlerinde. Rylin *bunu* seviyordu.

Cord'un konuşmasını bitirdiğini ve ona yanaklarına renk getirecek biçimde baktığını fark etti. "Seni özledim, Myers," dedi. "Bu sana garip gelebilir ama en çok da seninle konuşmayı özledim. Birçok şeyi bir tek seninle konuşuyordum."

Rylin uzanıp Cord'un elini tuttu. Ne demek istediğini biliyordu –romantizmin yanı sıra bir arkadaşlıkları da vardı. "Ben de seninle konuşmayı özledim." Onu gerçekten, Hiral'layken bile özlediğini düşündü.

Şimdi Hiral'ın nasıl olduğunu merak etti. Belki şu yüzen şehir bu kadar yükseklikten görülebilecek kadar büyüktü.

"Bak." Cord, Rylin'i dürterek bakışlarını pencerele çevirmesini istedi; altın alevler ufkun üzerini yalıyordu.

Rylin'in nefesi tutuldu. Doğruca doğan güneşe uçuyorlardı.

Ateşten sancaklar karanlığa uzanıyordu. Baş döndürücüydü, göz kamaştırıcıydı; Rylin gözlerini ayırmak istedi ama yapamadı, çünkü güneş, ulaşabilecekleri en yakın yıldız oradaydı işte. Bütün varlığı olağanüstü bir hafifliğe kapılmıştı. Güneşin yüzünü görmenin, âşık olmaya çok benzediğini fark etmişti.

"Biliyor musun," dedi Cord haylaz bir tebessümle, "alçak yörüngenin doğal halinde aslında yerçekimi sıfır. Bu şeyin içindeki yer çekimi tercihe göre ayarlanabiliyor."

"Öyle mi?" Rylin omuriliğinden aşağıya nefis bir ürperme duydu. Bunun nereye gittiğini tahmin edebiliyordu. "Daha önce sıfır yerçekiminde kimseyi öpmemiştim."

“Ben de ama her şeyin bir ilki vardır.” Cord duvardaki dokunmatik panele uzanıp yerçekimi kontrollerini kapattı.

Rylin yerçekimi kaybolup gidene kadar kolçağa nasıl sıkıca yapıştığını fark etmemişti ve yukarıya doğru sürükleniyordu işte. Hemen kendini bıraktı. Böyle gergin olması ne saçmaydı; bu Cord’la ilk birlikte oluşu değildi. Ama böyle hissetmekten kendini alamıyordu.

Yukarıya doğru süzülüyordu; saçları etrafında koyu renkli bulutlar gibi dalgalanıp süzülüyordu; sanki kalp atışlarıyla yükselmiş gibi. Cord manevralarla Rylin’in yanına geldi; elini uzatarak ona doğru uzandı ve parmakları iç içe geçtiğinde onu göğsüne doğru çekti.

Başlarda yerçekiminin yokluğuna alıştırlarken beceriksiz ve uyumsuzdular. Rylin, Cord’un gömleğini başından çıkarıp fırlattığında, gömlek normalde olduğu gibi bir kenarda kalmadı, insanı bıktıran sivrisinekler gibi onlarla birlikte havada süzölmeye devam etti. Rylin ona hızla vurdu. Birdenbire kahkahalarla gülmeye başlamıştı, Cord da gülüyordu ve Rylin sarsılmaz bir kesinlikle bunun samimi bir gülüş olduğunu biliyordu.

Sonra artık kıkırdamıyorlardı, çünkü dudakları birbirine bastırılmıştı; aralarındaki o uyumsuzluk çözümlü gitmişti. Rylin ondan neden şüphe duyduğuna hayret ediyordu. Teni böyle alev almışken, Cord’un teni onun teniyken, böyle hem hararetli hem yavaş hem dizginsiz birbirlerine geçmişlerken nasıl şüphe duyabilirdi?

Gemileri güneşin doğuşuna doğru yörüngede ilerlemeye devam ediyor, şafak bedenlerini sıcak, altından bir parlaklıkla yıkıyordu.

LEDA

Leda, Watt'ı düşünmekten kendini alamıyordu.

Çok tuhaftı ama ona olan kızgınlığı geçiyordu. Çok önceden kalma yapay bir şeymiş gibi hissediyordu; daha sert, daha amansız bir Leda'ya, anne babasına hâlâ kin besleyen Leda'ya ait bir şeymiş gibi. Eris'in mezarını hiç ziyaret etmemiş birine aitmiş gibi.

Leda artık Watt'ın onun en karanlık tarafını harekete geçiren bir çeşit insan tetikleyicisi olduğunu düşünmüyordu. Artık değildi. Belki artık o karanlıkla yüzleştiğinden –doğrudan yüzüne bakmış ve onu alt edebilmişti– şimdi onun için korkulacak bir şey kalmamıştı.

Watt'la konuşmak istiyordu; ona Eris'in annesiyle olan ilişkisi hakkında babasıyla yüzleştiğini söylemek istiyordu. Ailesinin kendini yeniden yeni ve bütün bir varlığa dönüştürdüğünü; ailesi için bir umut olduğunu, öyleyse belki Leda için de bir umut olabileceğini söylemek istiyordu.

Tüm bunları Watt'a sayıp dökmek, zaferlerini ve yenilgilerini onunla paylaşmak istiyordu, çünkü ona, Watt

bunları bilmezse hiçbir bütünüyle gerçek olmayacakmış gibi geliyordu.

Leda bir noktada arkasını Watt'a yaslar olmuştu ve onu tekrar kaybetmek düşüncesine katlanamıyordu.

Böylece cuma akşamı, görevi kabul töreninden önceki akşam, ona çağrı atma kararı verdi. Ama Watt açmadı. Mesajlara da cevap vermedi.

Leda evlerinin zilini çaldığında, kapıyı Watt'ın annesi açtı. Gözlerini kırıştırdı, şaşırdığını gizleyemiyordu. "Merhaba Leda. Maalesef Watzahn burada değil."

Leda ellerini ceplerine soktu, Watt'ın annesinin onu hatırlamasına şaşırmıştı. Birden gerildiğini hissetti. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Shirin. "Geldiğini ona söylerim."

Arkasını döndüğünde, Watt'ın bir keresinde ona söylediği bir şeyi hatırladı; gerçekten canı sıkkın hissettiğinde, yalnız kalmak için gittiği bir yer vardı. Leda adresi bulmak için kontaklslerine bağlandı ve içlerindeki bilgisayarın en kısa yolu hesaplamasını bekledi. Sonra yola koyuldu ve görüşünde beliren yönlendirmeleri takip etti.

Oyun Alanı, YukarıKule'ye birkaç kat kala derlenmiş bir yerdi. Eski zaman pasajları gibi düzenlenmişti; parlak renkli seramik karo döşemeler vardı ve tavanda neon lambalar yılan gibi kıvrılıyordu. Hoparlörlerde nostaljik rock müziği patlıyordu. Bütün mekân gelişigüzel dizilmiş eski video oyunu konsollarıyla doldurulmuştu; silah oyunları, uzaylı oyunları, hatta metal pençelerin pelüş hayvanları ödül olarak yakaladığı oyunlar... Karşıdaki duvar boyunca pahalı holo-sütleri vardı: İçinde kulaklık takımla-

rının, dokunma duyulu eldivenlerin olduğu, teke tek sanal gerçeklik oyunları için kiralayabileceğiniz küçük odalar. Leda gri saçlı birkaç adamın, dokunmatik panolara karşı kahve eşliğinde üç boyutlu satranç oynadığını gördü.

Leda birdenbire bir koridora saptı, sonra ne aradığını tam olarak bilerek bir sonrakine. Bulduğundaysa rahatlama hissiyle istemsizce gülümsedi.

Watt, üzerinde kuru kafa ve çapraz kemik sembolü olan, köpükten yapılmış eski bir gemi şeklindeki oyun konsoluna yerleşmişti. Geminin çivili tekerleğine yaslanmış, önündeki holo ekran bir dizi düşman topunu gösterirken çıldırmış gibi ardı ardına komutlar veriyordu. Leda, Watt'ın avatarının tarihsel olarak çok uygunsuz bir elbisenin içindeki uzun botlu, uzun kırmızı saçlı bir kadın olduğunu görünce çok eğlendi.

"Gördüğüm kadarıyla korsan kraliçesi olarak oynuyorsun," diye belirtti, Watt'ın yanındaki koltuğa geçerken.

Watt şaşkınlıkla kumandayı elinden düşürdü. "En iyi silahlar Grace O'Malley'de," dedi çatlayan sesiyle. "Tamamıyla stratejiyle ilgili."

Leda'ya merakla, neredeyse dikkatle, gözlerini dikerek bakıyordu. Oyunun ışıkları yüzünde oynuyor, onu sanki suyun altındaymış gibi gösteriyordu. "Burada olduğumu nasıl bildirin?"

Watt pek iyi görünmüyordu. Pasaklı bir kot ile eski bir eşofman üstü giymişti ama bundan fazlası vardı. Keyifsizdi, sanki kendinin dilsiz, çökmüş bir kopyası gibiydi.

"Watt," diyerek söz başladı Leda ama Watt aynı anda konuşmaya başladı, söyledikleri beceriksizce onunkilerin üzerine düşüyordu.

“Sana bir özür borçluyum. Seni asla suçlamamalıydım. Ben sadece...”

“Bu konu hakkında konuşmayalım,” diye rica etti Leda. Kalbi karışık duygularla küt küt atıyordu, Watt’a biraz daha yaklaştı. “Son zamanlarda çok düşündüm. Nihayet...” *Bazı şeyleri düzelttim*, demeyi istedi ama tam uyuyordu. “Bazı şeyleri aştım.”

“Buna sevindim, Leda.”

Watt çekinerek Leda’nın eline uzandı, Leda parmaklarını onunkilere kenetledi. Holografik dalgalar üstlerine çarpıyordu, tekrar ettikçe insanı neredeyse yatıştırıyorlardı.

“MIT’yi kaybettim,” dedi Watt biraz sonra.

Leda birden başını kaldırdı. “MIT’yi mi kaybettin?” Böyle bozguna uğramış görünmesine şaşmamalıydı.

Watt’ın çenesi sertleşmiş, bakışları bulutlanmıştı. “Mülakatı beceremedim. Benden gitmemi istediler.”

“Ah, Watt. Çok üzgünüm.” Leda sözlerinin uygunsuz olduğunu biliyordu; ama hayat boyu düşlediği bir şeyi kaybetmiş birine ne denebilirdi ki?

“Benim hatamdı. Olmadığım bir şey olmak için çok zorladım.” Watt iç geçirdi. “Bir de seni kaybedince kaldıramayacağım gibi geldi. Sanki kendi aptallığımla hayatımdaki her şeyi berbat etmişim gibi.”

“Watt, beni kaybetmedin,” diye ona güvence verdi Leda. “Yalnızca biraz zamana ihtiyacım vardı. Kendimden korktum... Yapmış olabileceğim şeyden. Ama seni hayatımdan uzaklaştırmak istemiyorum.”

Watt’a şöyle bir baktı. Kan göğüs kemiklerinin üzerindeki o ince deriye hücum etmişti; kalp atışlarının kaburgasının içindeki boşlukta yankılandığını hissetti. Ara-

larında hiçbir sırrın olmadığını fark etti, başı döndü. Watt'la aralarında açıklıktan başka bir şey yoktu.

Sonra Watt'ın kolları ona sarıldı, Leda dudaklarını Watt'ın dudaklarına bastırıyordu; bunun ona hiçbir zaman yetmeyeceğinden emindi.

Holo-konsolun üzerine düştüler, bir anda havai fişekler gibi bir düzine ışık patladı. Watt kendini aniden çekti. "Özür dilerim," gibi bir şeyler mırıldandı ama Leda yalnızca gülüyordu. Umurunda değildi.

Tek istediğinin her şeyden uzakta, Watt'la yalnız kalmak olduğunu anladı. Yalnızca bir süreliğine de olsa dünyayı dışarıda bırakabilecekleri bir yerde. "Buradan çıkmak ister misin?" Leda birden gerilerek bir tutam saçını döndürdü. "Annemler şehir dışındalar. Yani, eğer istersen."

"Evet. Elbette," diye kekeledi Watt, Leda'nın fikrini değiştirmesinden biraz korkar gibiydi.

"Peki." Leda tekrar Watt'ın eline uzanıp onu sıktı. Watt'ın yüzünde Leda'nın sevdiği, ağzının köşelerini kıvrıyan o haylaz tebessüm belirmişti.

YukarıKule'ye döndüler, Leda'nın evinin kapısından içeri girip merdivenleri çıktılar ve odasına vardıklarında Leda kapıyı arkalarından kapattı.

Geçen sene bu zamanlarda Watt onun için korsanlık ricalarını yerine getiren birinden öte değildi. Şimdi komplo ve suç ortağı, sevdiği oğlandı. Watt onun hayatına, teninin altına kayıvermişti ve Leda, Watt'ın niyetinin başından beri bu olduğunu bildiği halde, bundan çok memnundu.

Sonuçta madem bunu yapacaktı, balıklama atlaması çok daha iyi olurdu.

WATT

Watt, Leda'nın yatak odasına gelmeyeli neredeyse bir yıl oluyordu.

O zaman farklıydı, diye düşündü Watt –şimdi daha boştu, duvarlarda ve raflarda yeni boşluklar vardı. Leda eski hayatındaki bütün döküntüleri süpürüp atmaya çalıştığını söylediğinde tam da bunu demek istemiş olmaydı.

Ama o hâlâ Leda'ydı, önünde duran hâlâ o sevdiği kızıdı –hafif, tir tir titreyen, buna karşılık hiçbir şekilde kırılğan olmayan. Watt, Leda'nın gücünün acımasızlığının farkındaydı; kırbaç kadar ince, fakat keskin bir kılıç gibiydi.

“Leda,” dedi Watt yumuşaklıkla. “Şey yapmak zorunda değiliz, eee...”

Leda buna cevap olarak Watt'ı bluzundan yakalayıp kendine çekti ve öptü.

Hararetli bir düğüm halinde arka üstü yatağa düştüler. Leda, el yordamıyla Watt'ın ceketinin düğmelerini aç-

tı ve ceketi bir kenara fırlattı. Watt, Leda'nın fermuarını aşağıya çekmek için arkaya uzandı. Leda sabırsızlıkla "Bana bırak," deyip Watt'tan uzaklaştı ve kıvrılarak elbisenin içinden çıktı. Elbise usulca yere düştü.

Sonra Watt'ın karşısında ufacık sutyeni ve iç çamaşırından başka hiçbir şey olmadan durdu. Watt kalp atışlarının aralarındaki boşlukta yankılandığını hissetti.

Çekinerek ellerini uzatıp Leda'nın tebessümünün üzerinden geçti. Leda'nın ağzına, istekli dolgunluğuna tapıyordu. Leda'nın her şeyine tapıyordu: boynunun kavisine, kollarının yumuşaklığına, Watt'ın göğsüne mükemmel biçimde sığıverişine. Birbirlerine dokundukları her yer beyaz-sıcak bir sürtünmeyle patlıyor gibiydi.

Watt geçen sene Leda'yla geçirmedigi her an için pişmanlık duydu. Leda olmayan birine verdiği her öpücük için pişmanlık duydu, çünkü artık bir öpücüğün ne kadar çok şey demek olduğunu biliyordu,

Leda'yı seviyordu –vahşiliğini, içindeki ateşi, o keskin, inatçı gururunu. Tanıştığı hiç kimsenin olmadığı kadar müthiş biçimde yaşam dolu oluşunu. Çaresizce onu sevdiğini söylemek istiyordu ama cesaret edemiyordu, çünkü bunun onun koşarak uzaklaşmasına neden olacağından korkuyordu. Bunun yerine onu öpmeye devam etti, tekrar, tekrar, tekrar... Sevgisini öpücüklerine akıtmaya çalıştı.

Çaresizce Leda'nın da onu sevmesini umuyordu.

* * *

Watt, ertesi sabah erken bir saatte, bir dirseğine yaslanmış, katışıksız bir hayretle Leda'ya bakıyordu.

Leda yastığında hareket etti; yastığın üzerinde uyu-

duğu yer sıcak ve hafif parfümlüydü. Loş ışık küpelerinde parlıyordu; Watt bunların minik hilal biçiminde bir çift ay olduğunu fark etti. Bir anlamları olup olmadığını merak etti: Acaba Leda onları bir seyahati sırasında mı almıştı, yoksa hediye miydiler? Leda için önemli olan her şeyin her ayrıntısına aç olduğunu hissetti.

Uzanıp ona dokunma dürtüsüne karşı geldi; gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Dün gecenin yalnızca bir rüya olmadığından emin olmak istiyordu.

Watt şaşkınlıkla Leda'nın uyanık olduğunu fark etti, gözleri pır pır ederek açılıyor, karanlıkta kedi gözleri gibi parlıyordu.

“Watt,” diyerek nefes aldı Leda, Watt eğilip onu öptü.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gitmem gerek.”

“Senin kaçacak tiplerden olduğunu düşünmemiştim,” diye mırıldandı Leda, Watt’a takılarak.

“İnan, yapmak istediğim son şey gitmek. Yalnızca ailenle başını derde sokan adam olmak istemiyorum.”

“Haklısın,” diyerek bir nefes bıraktı Leda ve dik oturup çarşafı omuzlarının altına çekti. “Watt?”

Watt dönüp Leda'ya bakmak için kapıda durdu. “Evet?”

“Bu gece benimle göreve başlama törenine gelir misin?” Leda tereddütle gülümsedi. “Böyle resmi etkinliklerde seninle bazı iniş çıkışlarımızın olduğunu biliyorum ama düşündüm ki, belki bu sefer...”

Watt kafasında tartıyormuş gibi yaparak sıırıttı. “Emin değilim. Geçen sefer beni yalnızca Nadia'ya ulaşabilmek için çağırmıştın.”

Leda gözlerini döndürdü. “Tam olarak öyle olmadığını biliyorsun.”

“Ama sana hayır diyemem Leda,” diyerek sözünü bitirdi Watt. “Elbette, orada olacağım.”

Nadia, Watt kızlarla olduğunda yaptığı gibi Leda’layken de kendini kapatmıştı. Watt ev gidene kadar Nadia’yı kapalı tuttu; her nedense bu sessizliği bozmak istemiyordu.

Bu yüzden de evinde polislerin olduğundan haberi olmadı.

* * *

“Size söylediğim gibi, oğlum bir arkadaşının evinde.” Watt’ın annesi kendini sağlam bir şekilde kapının önüne dikmişti, sesi öfkeyle yükselmışti. Önünde bir çift polis memuru duruyordu: Biri bodur, bıyıklı bir adam, öteki Watt’tan çok büyük olamayacak kadar genç, parlak gözlü bir kadındı.

Kuant açılsın, diye düşündü Watt kızgınlıkla; Nadia yüz tanımayı üzerlerinde işletirken Watt izledi. Nadia hemen yüzlerinin altına kimlik saptama yerleştirdi: Harold Campbell ile Lindsay Kiles.

Watt kapıya yaklaşırken “Şimdi dönmüş gibi görünüyor,” dedi Memur Kiles düz bir şekilde. Bir kaşını kaldırmıştı; cumartesi sabahı neden bu kadar erken, böyle dar-madağın ve bitkin geldiğini sorgular gibiydi.

Memur Campbell araya girdi. “Bay Bakradi, bizimle karakola gelip birkaç sorumuzu cevaplarsınız diye umuyorduk.”

“Kesinlikle olmaz,” diye tekrar etti Watt’ın annesi. Ellerini kalçasına koymuştu, çenesi amansız bir çizgiyle katılaşmıştı.

Watt afallamış, biraz da korkmuştu. *Nadia neler olu-*

yor? Polisin elinde doğru düzgün bir kanıt olmadığını sanıyordum. Tek bildikleri Mariel'in onları gizlice takip ettiğiydi ki bu da bir şey kanıtlamazdı.

Nadia da Watt kadar kaygılıydı. Bunun neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışıyorum ama daha önce de söylediğim gibi yerinde bulunmadan polisin sistemine giremiyorum.

Watt, Rylin ile Avery'nin de sorguya çekilip çekilmediğini merak ediyordu, yoksa bu yalnızca onunla mı ilgiliydi –onun korsanlığıyla. Ya da daha kötüsü Nadia'yla.

“Önemli değil. Yardımcı olabileceksem, memnuniyetle gelirim,” dedi Watt, annesinin itirazlarını duymazdan gelerek, elinden geldiğince kibar bir şekilde. İdaresi zor saçlarından ellerini geçirerek memurları geriye, ana geçide doğru izledi.

Köşeye çekilmiş mavi polis hava aracını görünce yılgınlıkla bir acı duydu. Her nedense toplu taşımayı kullanacaklarını beklemişti. Kapıların içerden açılmadığı bir hava aracının arkasında zorla götürülmek pek güven aşılamıyordu. İşlerin hızla fazla karıştığı hissine kapılmıştı; sanki çoktan yargılanmış ve suçlu bulunmuştu.

Watt, hâlâ orada olduğundan emin olmak için elini Nadia'nın bulunduğu şişkinliğe götürdü –riskli bir jestti ama kafasını kaşırımış gibi görünmeye çalışmıştı. En azından sorgulama sırasında Nadia'nın onunla olacağını düşündü hararetli bir minnettarlıkla.

Ama memurları sorgu odasına doğru izlerlerken, Nadia, Watt'ın zihninde alarm çanlarını çalmaya başladı. *Burada etkin teknolojileri saptamak için kızılötesi bir sensor var.*

O tabletler ve kontaklsler için! Önemli değil, beyni-

min sıcak görünmesi beklenir, diye güvence verdi Watt ona, çünkü bu sorgulamayı Nadia'sız yapma düşüncesi kusmak istemesine neden olmuştu.

Güvenli değil. Kapanıyorum, dedi Nadia ve sonra kendini kapattı.

Kahretsin. Watt'ın bunu gerçekten tek başına atlatması gerekecekti.

Detektiflerden masanın karşısındaki katlanabilir metal sandalyeyi aldı. Dik mi oturmalıydı, yoksa kambur mu? Acaba dirseğini masaya dayasa mıydı? Kaygı ile güven arasındaki dengeyi tutturması gerekiyordu. Masum bir adam yanlış bir şey yapmadığının bilinciyle tüm bunları umursamaz mıydı? Yoksa masum biri korkuyla titrer miydi?

Neden Nadia'nın tavsiyesi olmaksızın *duruşuyla* ilgili bir kararı bile alamıyordu?

Önce Memur Campbell konuştu. "Bay Bakradi. Mariel Valconsuelo adında bir kız tanıyor muydunuz?"

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye yanıt verdi Watt, belki biraz fazla vurgulayarak. Burada kızılötesi sensörler olduğuna göre, yalan dedektörü de var mıydı acaba? Ama detektifler üzerine biyosensörler yerleştirmeden gerçek bir yalan analizi yapamazlardı, öyle değil mi?

Campbell meslektaşına başıyla işaret edince Kiles bir ekrana vurup önlerinde Mariel'in hologramının canlanmasına neden oldu. Mariel kızgın ve uzlaşmaz görünüyordu, kafası yukarıya kalkmıştı; sanki bir kimlik fotoğrafının çekilmesi için izin almak korkunç bir tacizmiş gibi.

"Mariel, Eris Dodd-Radson ile çıkıyordu, Eris ölmeden önce," dedi Memur Campbell anlamlı bir şekilde. Watt cevap vermedi.

Memur bir kaşını kaldırdı. “Mariel’le hiç karşılaşmadınız mı?” diye sordu Kiles tekrar.

“Hatırladığım kadarıyla karşılaşmadık.”

“Ölmeden önce Mariel sizinle ilgili bilgi topluyormuş.”

Watt bu açıklama karşısında elinden geldiğince şaşır-mış gibi yaptı. Memur Campbell öne doğru eğilip masaya iyice yaslandı; daha çok yer kaplamaya kararlıymış gibiy-di. “Nedenine dair bir fikriniz yok mu?”

“Benden hoşlanıyor olabilir miydi?” Watt, memurların yüzünü görünce, bu saygısızlığın izlemek için doğru bir yol olmadığını anladı.

“Emin olun hoşlanmıyordu,” diye araya girdi Kiles. Watt yanağının içini ısırdı. Nadia olsaydı ona bunu söyletmezdi.

Memur elini sallayınca hologram hızla eriyen karlar gibi sulanıp çözüldü. “Avery Fuller’la nasıl tanıştınız?” diye devam etti Kiles, birdenbire yol değiştirerek.

“Avery arkadaşım,” dedi Watt temkinli bir şekilde.

“Yalnızca arkadaş mı?”

Watt’ın onu geçen sene Üniversite Kulübü’nün partisine götürdüğünü biliyorlar mıydı? “Daha fazlasını olma-sını istemiştım ama bilirsiniz, Avery aslında ulaşılmaz,” diye espri yaptı Watt. Campbell’in yüzünde bir tebessü-mün hayaletini gördüğüne yemin edebilirdi.

Memur Kiles daha az eğlenmişti. “Ya Leda Cole? Onunla da ‘yalnızca arkadaş’ mısınız?”

“Benim aşk hayatımın bununla ilgisi tam olarak nedir?”

Genç memur dürüstçe ona baktı. “Tüm bunlarla na-sıl böyle iç içe geçtinizi anlamaya çalışıyorum, o kadar.”

Watt altmetni anlamıştı. Sıradan bir AşağıKule çocu-

ğu gibi görünen Watt, 103'üncü kattan bininci kata, bu kızların hayatına nasıl böyle dolanmıştı?

"Sanırım... Öyle oluvermiş," dedi Watt uygunsuz bir şekilde.

Detektifler tatsız bir şekilde bakıştılar. Sonunda Memur Kiles elini kaldırdı, avucu yukardaydı, belirsiz bir jestti; güle güle demek de olabilirdi, ya da sadece ona güvenmediğini, Watt'ın hikâyesine inanmadığını gösteriyordu.

"Teşekkürler Bay Bakradi. Gidebilirsiniz. Şimdilik," diye ekledi Kiles kaygı verici şekilde.

Watt'a bunu iki kez söylemelerine gerek yoktu. Elin-den geldiğince çabuk ayağa kalkıp aceleyle kapıya yöneldi. Ama kapıya ulaşmadan Memur Kiles ona bir soru daha sordu.

"Bu arada Bay Bakradi, Nadia isimli birini tanıyor musunuz?"

Watt birdenbire içinde derin bir uçurumun açıldığını hissetti; bir korku kara deliği, ve öylesine büyüktü ki kendi çekim gücüne sahip gibiydi.

Nefessiz geçirdiği bir an itiraf etmeyi düşündü. Onlara her şeyi anlatmak karşılığında bir anlaşma yapabilirdi – Mariel'in hepsini birden gizlice izlediğini, Leda'nın kazara Eris'i öldürdüğünü, Mariel'i de öldürmüş olabileceğini... Ama emin değildi; artık hiçbir şeyden emin olamıyordu. Watt tüm bunlara karışmadan önce dünya öylesine basit, öylesine *ikili* görünüyordu ki, kesin bir şekilde siyah ve beyazlardan, 1'ler ve 0'lardan ibaretti. Şimdiyse hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyordu.

Ama Watt'ın içindeki her şey Leda'yı incitirim düşüncesiyle geri çekildi. Geriye doğru bir adım tökezledi.

Yüzünün hissettiği kadar ıstırap içinde görünmemesini umuyordu.

“Nadia adında birini tanımıyorum.”

Polis karakolundan çıktıkları anda Nadia’yı açıp ona olan her şeyi anlattı. *Başımız dertte*, diye sonuca vardı; içinde ağır, gitgide dibe batıyormuş gibi bir his vardı.

Nadia adının deftere karalanmış olması dışında hiçbir şey bilmiyorlar, diye hatırlattı ona Nadia.

Peki arı ya başka bir kanıt daha varsa? Bir şey bulana kadar sürekli eşeleyip durmalarından korkuyorum. Bulunacak çok şey olduğunu ikimiz de biliyoruz, diye düşündü Watt çaresizce.

Çok üzgünüm, diye yanıt verdi Nadia; bu da gülünçtü, çünkü hiçbiri onun suçu değildi. Watt’ın suçu ydu.

Watt ne yapması gerektiğini biliyordu.

Polisin kesin olarak ne bildiğini ya da bu sabah onu neden sorguladıklarını öğrenmenin bir tek yolu vardı.

Polis karakolunun sistemine sızacağım, diye karar verdi Watt.

Nadia’nın buna yanıtı hızlı bir *HAYIR*’dı; yanıp sönen kırmızı harflerle öylesine büyük yazılmıştı ki, Watt’ın görüşünü bozuyordu. Watt onu görmezden geldi.

Watt, James Bond’a dönüşüp Nadia’yı saha korsanlığına sokmayalı çok oluyordu. Aslında bunu en son Avery’le tanıştığında yapmıştı –Leda için çalışıp Atlas’ın kimden hoşlandığını bulmaya uğraşırken. Milyonlarca yıl önce olmuş gibiydi.

Ama Watt polisin ne bildiğini bulana dek güvende hissetmeyecekti. Bunu öğrenebilmesinin tek yolu da altyapılarına sızılmaktan geçiyordu.

Kesinlikle olmaz Watt! Çok tehlikeli, diye yanıt verdi Nadia; Watt onun sessizce bağırdığını duyabiliyordu. Burada ücretli geçiş gişesinden söz etmiyoruz, New York Emniyet Müdürlüğü'nden söz ediyoruz!

Ama Watt bu belirsizlik durumuna daha fazla katlanamayacaktı. *Doğruyu bulmamızın tek yolu bu, diye ısrar etti; kollarındaki tüylerin ihtimaller karşısında hissettiği korkuyla havaya kalkmasını duymazdan gelmeye çalışıyordu.*

Bunu onaylamayı reddediyorum! Yakalanırsan hapse girebilirsin!

Watt çenesini kararlı bir şekilde sıktı. *Seninle ilgili hakikati öğrenirlerse kesinlikle hapse girerim.*

Bundan sonra Nadia tartışmayı kesti, çünkü Watt'ın haklı olduğunu ikisi de biliyordu.

AVERY

“Ben açıyorum!” diye seslendi Avery bininci kattaki kapı zili çaldığında.

“Avery, *dur!* Gelen gazeteci,” diye uyardı annesi, kafasını hayal kırıklığıyla sallayarak. “Ayakkabılarını da tekrar giy.”

Tabii ya, Tanrı esirgesin, evimizde yalın ayak dolaştığımızı öğrenebilirler. “Gelen gazeteci değil, Max,” diye karşı çıktı Avery ama annesinin seçtiği alçak topuklu ayakkabıları görev bilinciyle giydi. Erik renkli, ince belli, kısa kollu elbisesine uyuyorlardı. Elbiseyi de annesi seçmişti.

“Max’i mi çağırdın?” diye yüksek sesle iç geçirdi Elizabeth. “Avery, bunun aile arasında özel bir kahvaltı olmasını planlamıştık. Fotoğraf çekimleri yapılacaktı.”

Avery hınçla bir acı duydu. Annesinin Max’i neden istemediğini çok iyi biliyordu. Annesiyle babası ondan gerçekten hoşlanıyorlardı ama onu seçimle ilgili her şeyden uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Çünkü Max, dağınık saçları, uyumsuz kıyafetleri, yavan espri

anlayışıyla Avery'nin annesiyle babasının yaratmaya çalıştığı mükemmel Amerikan ailesi imgesine uymuyordu.

“Evet, Max'i çağırdım,” dedi Avery ters bir şekilde. Tüm hafta boyunca bu yemeği endişeyle beklemişti ve bunu Max olmadan göğüsleyemeyecekti.

Branç misafirleri, bilgi akışında en çok takip edilen haber kaynaklarından biri olan *Modern Yaşam*'dan bir gazeteciye. Şu sıralar Avery'nin babasıyla ilgili bir biyografi hazırlıyordu; yeni seçilen New York Belediye Başkanı'nın “perde arkası”ndaki ev hayatıyla ilgili bir parça olacaktı. Bilgi akışına bugün yüklenecekti; göreve başlama töreninden önce tam zamanında.

Avery, ondan, herkesin düşündüğü gibi iyi huylu fotojenik kızları olarak öylece oturup gülümsemesinin beklenildiğini biliyordu. Babasıyla ilgilenen insanların kendilerinden bir şeyler bulmasına yardımcı olabilecek sevimli bir hikâye anlatacaktı: Zarif ama aynı zamanda ulaşılabilir.

Giriş salonunu, onunla birlikte aynalarda süzülen birden çok yansımasıyla birlikte hızla geçti. Adımları yeni cilalanan zeminde yankılanıyordu. Evdeki yardımcılar Sarah “ev-yapımı” omletler ve pancake'ler hazırlıyordu; annesi, her şeyin hafif şeker ile ev hayatı kokması için mutfak kapısını bilerek açık bırakmıştı.

“Selam,” diye haykırdı Avery kapıyı Max için açarken. Birkaç kez, onu onaylanmış giriş listesine sokmayı önermiş ama o mükemmel bir şekilde reddedilmişti. *Sonra beni içeri her alışında gördüğüm güzel yüzünden mahrum mu kalayım?* diye sormuştu, Avery buna gülümsemekten başka bir cevap verememişti.

Orada yakası ilikli gömleği ve bej pantolonuyla du-

ruyordu, koyu renk saçları her zamankinden biraz daha karıştı, uzattığı elinde bir demet taze zambak vardı. Avery onları almak için uzandığında Max gülerek “hayır” anlamında başını salladı.

“Bunlar senin için değil; annen için,” dedi. Her zaman ki gibi nazikti.

“Bana bir şey getirmedi mi?” diye takıldı Avery.

“Yalnızca bunu.” Max onu öpmek için öne eğildi; Avery bütün vücuduyla ürperdiğini hissetti.

“Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı.”

“Unutma,” diye Avery’nin kulağına mırıldandı Max, elleri kenetlenmiş biçimde ev boyunca yürürlerken. “Önümüzdeki sene bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Benimle Oxford’a kaçıp hepsini geride bırakacaksın.”

“Biliyorum,” dedi Avery ama bu ifadede her zamanki inancı eksikti. Max’in suçu değil, diye kendi kendine güvence verdi Avery. Gençti ve hâlâ bazı şeyler hakkında fikrini değiştirebilirdi, mesela yurttan yaşamayı seçebilirdi.

“Max!” Avery’nin babası uzun adımlarla oturma odasına geçti, onu sıkı bir tebessümle annesi takip ediyordu. Atlas elinde kahvesiyle çoktan kanepeye yayılmıştı. Max’i selamlamak için ayağa kalktı; Avery’le pek göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Bay Fuller. Bu öğlen beni de davet ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Max kibarca ve zambak demetini uzattı. “Bunlar sizin için Bayan Fuller.”

“Teşekkür ederim, Max. Gelebilmene ne kadar sevindik, anlatamam,” dedi annesi Max’e; Avery annesinin ne kadar iyi bir yalancı olduğuna bir kez daha şaşmıştı, çünkü neredeyse Avery bile –daha iki dakika önce Max’in

gelmesinden şikâyet ettiğini duymasına rağmen—ona inacaktı. Elizabeth zambakları Sarah'ya verdi, o da çiçekleri bir yerlere koymak üzere hızla çekip aldı.

Kapı zili tekrar çaldı. “Bu da gazeteci olmalı,” dedi Avery'nin babası; büyük geçit töreninden önce birliklerini denetleyen bir general edasıyla her birini tepeden tırnağa süzerek. “Bu, bugüne kadar bir gazetede ailemize ayrılan en büyük haber olacak. Olumlu bir şey çıkması için elimizden geleni yaptığımıza emin olalım, tamam mı?”

Gazetecinin adı Neil Landry'di. Sadece yirmilerinin sonlarındaydı, düz koyu renk saçları ve canlı bir gülümsemesi vardı. Çok alımlı, çok cana yakındı; tam da kariyeri sürekli videolar çekip yüklemekten oluşan birinden bekleneceği gibiydi.

“Bay Landry. Bu kadar önemli ve heyecanlı bir günde bize katıldığınız için teşekkür ederiz.” Avery'nin babası karakteristik bir hevesle gazetecinin elini sıktı.

“Lütfen bana Neil, deyin.” Adamın gülümsemesi neredeyse Avery'nin babasınıninki kadar göz kamaştırıcıydı.

“Eğer siz bana Pierson, dersiniz.”

Avery'nin babası, New York Yasaklama Bürosu'nun yirminci yüzyılda inşa edilmiş merkez binasından getirttiği büyük Carrara mermeri parçalarından kendi zevkine göre yapılmış kocaman barın arkasına geçti. Mimoza kokteyli için bir şişe şampanya açtı. “Kutluyoruz!” diye haykırdı fıkır fıkır bir ruh haliyle.

Avery gülümseyip başını salladı, onlara uymaya çalıştı. Herkes gayet iyi gidiyordu, hatta Avery'nin hatırı için açıkça üstün gayret sarf eden Max bile. Herkes kahkahalar atıyor, gazeteciyi pohpohluyor, Avery'nin babasına za-

rarsız şakalarla takılıyordu. Hepsi harika bir koreografiyle düzenlenmiş bir dans gibiydi; Avery de kendi üstüne düşen rolü biliyordu. Yalnızca yerine getirmiyordu o kadar.

Sonunda yemek salonuna geçtiler; burası yerden tavana kadar olan pencerelerin iki tarafından da yararlanılabilmesi için evin köşelerinden birinde yer alıyordu. Hatta şimdi güneş kabarık beyaz bulutların içinde delikler açıyordu.

Masanın merkezinde, Max'in zambaklarının olması gereken yerde, içinde yalnızca tek bir gülle bir gonca vazosu bulunuyordu. Kesinlikle mükemmel bir güldü, taç yapraklarının her bir çizgisi öyle bir kıvrılıyordu ki, rengi tam gerektiği gibi bir oranla kenarlarından merkezine doğru koyulaşıyordu. Güllerin Avery Fuller'ıydı; bu türden bir şovmenlik için genetik olarak tasarlanmıştı. Doğada asla var olamayacak türden bir güldü. Avery çiçekçiyi bu çıldırtıcı güzellikteki gülü ısmarlarken hayal etti; çiçekçi kibirle bunun gerçeği yansıttığını düşünüyordu.

Birdenbire Avery'nin içinden gülü paramparça etmek geldi. Hatta daha iyisi, düzinelerce şekilsiz, çarpık, benekli gül alıp, anne babasına hediye olarak dev gibi bir çanağın içinde aranjman hazırlayacaktı. Dünyada hiçbir şeyin mükemmel olmadığını, kusurlarda da katlanabilecek bir şeyler olduğunu hatırlatmak için.

Sarah ilk yemekleri getirdiğinde, annesi masanın karşısından Avery'le göz göze gelip ona daha dik durması için işaret etti, kaşlarını hayal kırıklığıyla düşürdü. Avery duruşunu düzeltti. Kambur oturduğunun farkında bile değildi.

Belki de geçen gün Calliope'nin söylediklerini yapmaya başlamıştı.

Artık bunu yapabilecekmiş gibi hissetmiyordu; her şeyi doğru yapmak için sürekli baskı altında olmak, hiçbir zaman yanlış bir adım atamamak... Öfkeyle kucağındaki süperlifli peçeteyi çeviriyordu. Yırtamayacağı kadar kuvvetli örülmüştü, o da bu yüzden onu tekrar tekrar büküp duruyordu.

“Pekâlâ Pierson,” dedi gazeteci; bu sırada annesi Pierson’la bir kiliseye kaynak sağlamak için düzenlenen etkinlikte nasıl tanıştıklarını anlatmayı yeni bitirmişti; neredeyse gülünecek kadar asılsız bir hikâyeydi. Avery annesiyle babasının bir i-Net randevu sitesi aracılığıyla tanıştıklarını biliyordu. “Seçim kampanyası süresince iş anlayışını yönetime uygulamak istediğini söyledin. Yaklaşımın hâlâ bu yönde mi?”

“Elbette,” dedi Avery’nin babası babacan bir tavırla. “Şehri bir şirket yönetir gibi yönetmek istiyorum. Onu etkili kılmak istiyorum.”

“Peki sen bu harika şehre yardım ederken senin şirketini kim devralacak?”

“Çok tecrübeli bir yönetim kurulum var. Ayrıca oğlum Atlas geçiş sürecinin pürüzsüz gerçekleşmesini sağlamak için geldi.”

Neil’in gözleri parladı. “Atlas, baban için çalışmak uğruna üniversiteye gitmekten vazgeçtin, değil mi?” Neil, Atlas daha cevap veremeden Avery’e dönmüştü. “Ya sen Avery? Sen de bir gün aile işine girecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedi Avery dürüstçe. “Üniversitede sanat tarihi okumayı ümit ediyorum. Bunun beni nereye götüreceğini göreceğiz.”

“Bu da erkek arkadaşın mı?” diye ekledi Neil neşeyle;

bakışları ilk kez Max'e kayıyordu. "New York'taki erkeklerin nesi kötüydü de gidip yurt dışından birini bulmak zorunda kaldın?"

Avery adamın espri yapmaya çalıştığını biliyordu ama refleks olarak bir anlığına masanın karşısındaki Atlas'a bakmadan edemedi.

"Sanırım New York'ta benim için doğru birini bulamadım."

"Bu da benim işime geldi," diye araya girdi Max yardımcı olmaya çalışarak. "Ne kadar inanılmaz derecede şanslı olduğumun farkındayım."

"New Yorkluların bundan çok mutlu olmadıklarına bahse girerim!" diye bir espri patlattı gazeteci, gözleri hâlâ Avery'nin üzerindeyken. Masadaki herkes itaat edercesine kahkahalara katıldı. "Basının sana taktığı isimle ilgili ne düşünüyorsun? 'New York'un prensesi'"

Avery'nin eli kibar, tüy gibi bir tasarımın kazılı olduğu antika kristal bardağın içindeki suyun etrafında kapandı. Elinde bardağın kırılğanlığını duyumsamak hoşuna gitmişti. Sanki onu duvara fırlatıp milyonlarca güzel, ince parçaya ayrılmasını izleyebilirmiş gibi.

"Biraz saçma buluyorum," diye itiraf etti Avery.

"Haydi ama! Hangi kız prenses diye çağrılmaktan hoşlanmaz ki?" diye üsteledi Neil.

Avery'nin şaşkınlığı arasında onun için cevap veren Atlas oldu.

"Prensesin Avery'i anlattığını düşünmüyorum," dedi yumuşak bir tonla. "Avery'nin kendi başına hiçbir şey yapmadığını, tanımaya değer tek tarafının geldiği aile olduğunu ima ediyor, oysa hepimiz Avery'nin kendi başına

fevkalade olduğunu biliyoruz. Zekidir, düşüncelidir ve benim tanıdığım en şefkatli, özverili insandır.”

“Peki, prenses değilse, sen olsan ona ne derdin?” diye sordu gazeteci. Avery babasının biraz fazla dikkatle dinlediğini gördü.

“Biricik,” dedi Atlas usulca. “Avery asla kendinden başka kimse değildir. Dünyanın da onda sevdiği şey bu.”

Avery gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Birisi onun adına konuşacaksa o kişinin erkek arkadaşı olması gerektiği Avery’nin dikkatinden kaçmamıştı.

Havadaki ağır sessizliği bozan çalan kapı zili oldu. Avery, Sarah’nın cevap vermek için acele ettiğini duyuyordu. Alçak sesle konuşmalar ve koridorda yankılanan ayak sesleri duyuldu. Biraz sonra odadan içeri bir çift polis memuru girdi.

Avery’nin kanı kudurmuşçasına damarlarına vuruyordu. Birdenbire başının döndüğünü hissetti, çünkü aniden bastıran bir mide bulantısıyla bunun kendisiyle ilgili olduğunu anlamıştı.

“Bayan Fuller?” diye sordu daha yaşlı olan polis memuru; kıvrık bıyıklı bir adamdı. “Bizimle karakola kadar gelip birkaç sorumuzu cevaplırsınız diye umuyorduk.”

“Affedersiniz ama bu hangi konuyla ilgili?” diye araya girdi Avery’nin babası.

Avery korkması gerektiğini biliyordu ama her nedense korku onu henüz vurmamıştı. Onun yerine tuhaf bir kopukluk duyuyordu; sanki avizenin yanında bir yerlerde, havada süzülüyormuş gibiydi.

“Mariel Valconsuelo cinayetiyle ilgili,” diye cevap verdi polis memuru; o tek bir *cinayet* sözcüğü odanın içinde

silah atışı gibi yankılanmıştı. Avery, Neil Lendry'nin öne doğru eğildiğini gördü, burun delikleri bir beklentiyle titriyordu. Pekâlâ, elbette. Mükemmel, Avery Fuller'ın bir cinayetle ilgili sorgulanacak olması çok iyi bir hikâyenin başlangıcı olabilirdi.

Polis memuru şapkasını elinde saygıyla katlamıştı. “Bu uygunsuzluk için özür dilerim, Bay Fuller. Kızınızın konuyla ilgili söyleyeceklerini duymak isteriz.”

“Söz konusu dahi olamaz,” dedi Avery'nin babası düzgün bir şekilde. “Kuşanamaz. Özellikle de bugün. Göreve başlama töreni var! Avery'nin ifadesine ihtiyacınız varsa bir daha, mahkeme celbiyle gelin.”

Avery nihayet dile gelmişti. “Önemli değil,” diye fısıldayıp ayağa kalktı; elindeki peçeteyi hâlâ iyi şans tılsımymış gibi tutmaya devam ediyordu. “Mariel ya da ölümlüyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama yardımcı olabileceğim bir şey varsa, denemekten memnuniyet duyarım.”

Pierson yumuşamıştı ama hâlâ pek memnun görünmüyordu. “Pekâlâ,” diye kabul etti. “Ama izin ver de Quiros'u çağırayım. Hiçbir soruyu yanında avukatın olmadan cevaplamamalısın.” Avery başını salladı ve polis memurlarını kapıdan çıkarırken takip etti, hissetmediği bir özgüveni yansıtmaya çalışıyordu.

Saklamak istediği çok şey vardı –Eris'in ölümü, Atlas'la ilişkisi, en çok da o gece Dubai'de Mariel'in Leda'ya yaptıkları.

Çok yakında herkes mükemmel Avery Fuller'ın aslında o kadar da mükemmel olmadığını öğrenebilirdi.

CALLIOPE

Calliope, Brice'la Belediye Binası'na girerken somut bir mutlulukla parlıyordu; topuklarına takılmaması için elbisesini kenarından çekiyordu. Elbise koyu bir mordu – ayrıcalığın rengi – çarpıcı kıvrımlarla bantlı siyah stiletolarına düşmeden önce beline tutunan, muhteşem esnek bir satendi. Brice yanında düşüncelere dalmıştı; soğuk ve müthiş yakışıklıydı.

“Her şeye karşın bu gece gelebileceğine karar vermene çok sevindim,” dedi Brice sıcaklıkla.

Calliope ilk başta baloya gelmesinin olanaksız olduğunu düşünmüştü. Çok gündemdeydi, dikkat çekiciydi ve yaşaması gereken kuralları göz göre göre çiğnemiş olacaktı; üstelik Nadav ile Elise de orada olacaktı. Calliope'nin kurtuluşu ise durumun şaşırtıcı biçimde ters dönmesiyle aslında Livya'dan geldi.

Livya bu sabah hasta uyanmıştı ve ateşten ter içindeydi. Babacığına evde kalıp ona bakması için yalvarmıştı. Bu, Calliope'ye çok anlamsız gelmişti; herkes oda bilgisa-

yarlarının tıp ürünleriyle tam donanımlı olduğunu, hasta bir insanı kolaylıkla izleyip onu çorbayla besleyebileceğini biliyordu. Ama elbette Nadav boğucu bir baba olarak bütün gece Livya'nın yanında kalmayı kabul etti.

Calliope, Nadav ile Elise'in gelmeyeceğinden emin olur olmaz Brice'a mesaj atmıştı. *Göreve başlama balosuna gitmek istiyorsan, sanırım gizlice kaçabilirim.*

Gizlice kaçacaksın! Ne ayıp, diye yanıt vermişti Brice. Calliope, Brice'ın nasıl eğlendiğini gözlerinin parlamasından görür gibi olmuştu. *Seni çok kötü etkiliyorum, Calliope Brown, senin için hâlâ ümit varken beni başından defetmelisin. Eğer yapabilirsen. Genelde kurtulması zor bir adamımdır.*

Benim davranışlarımdan dolayı övgü almayı sakın deneyeyim deme, diye yanıt vermişti ona Calliope, yapmacık bir şekilde gülümseyerek. Seninle tanışmadan önce de kuralları deliyordum ben.

Gelmeye karar verdiği için memnundu. Belediye binası, Kule'den birkaç kat alıyor, 432'nci kattan 438'inci kata kadar yükseliyordu. Yönetim büroları ile külüstür heyet odalarından oluşan karmaşık bir mahalleydi; bütün binaya merkezinde dev gibi bir kubbesi olan fuaye hâkimdi, kubbenin tepesine ise doğrudan gökyüzüne bakarak onu taçlandıran kavisli bir gözetleme katı kondurulmuştu.

Buradaki ilk resmi kutlama bu olmalıydı. Kule'nin kendisi yirmi yıldan genç olmasına rağmen, bu OrtaKule kamu alanları yapının geri kalanından çok daha çabuk yaşlanmış gibiydi. Belediye binasının şimdiden solmuş, aşınmış bir yanı vardı; sanki içinde hoyratça yaşanmış gibi.

Ama bu gece bütün mekân büyülu bir masal ülkesine dönüşmüştü. Her bir santimetresi pullarla, teknolojinin yardımıyla mükemmelliğe taşınmıştı: Fuayenin döşeme taşları “F” simgesinin basılı olduğu kırmızı halılarla kaplanmıştı. Duvarlar altın renginde bayrakların sallandığı hologramlarla kaplıydı, aralara Pierson Fuller’ın video klipleri serpiştirilmişti. Ayrıca çiçekler... O kadar çok çiçek vardı ki, mükemmel küreler halinde kümelenmişler, masaların üzerinde uçuşuyorlardı. Calliope ve Brice salonda ilerlerken sürekli, bir yanıp bir sönen ışıklar gibi parlayan yüzlerin yanından geçiyordu; hepsi makyajla boyanmış, uzun yaşam DNA tedavisi görmüş, hepsi aynı bitkin heyecanla canlanmıştı. Tüm bunlar biraz düğün gibiydi; sanki Bay Fuller bir şeye hayat boyu bağlılık sözü veriyordu. Muhtemelen kendi hırslarına.

Calliope, Avery’i salonun bir köşesinde bir grup gazeteciyle konuşurken gördü. Bu gece Avery’nin güzelliğinde şiddetli bir kızgınlık olduğunu düşünmeden edemedi –sanki, altın parlaklığındaki dış görünüşünün altından hızla, zincirlerinden boşanarak geliyordu.

Bir fotoğrafçı yanlarından geçip resimlerini çekmek için bir imge işleyici kaldırdı ama Calliope hemen kenara eğildi. Brice ile kendisinin fotoğrafı kanıtına gücü yetmezdi. Sadece burada olmakla bile yeterince şeyi riske atmıştı.

Nadav’ın arkadaşları görmüş olsa bile Calliope onu tanıyacaklarından emin değildi. Çarpıcı dekoltesi elbisesi ve seksi biçimde bir omzuna atılmış saçlarıyla annesinin düğünündeki o demode giyimli, somurtkan yaratığa hiçbir şekilde benzemiyordu. Yine tamamen kendi gibi hissediyordu.

Evden çıktığı sırada, Nadav mutfakta Livya için bir tencere çorba pişiren ocağı seyrediyordu. Calliope'nin ayak seslerini duyunca başı birden yukarı kalkmıştı. "Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu.

"Hastanedeki gönüllü işine," demişti Calliope otomatik olarak.

"Yine mi?"

"Evet, çocuklar böyledir işte. Her gün yenileri hastalanır," demişti Calliope sakince. Nadav, Calliope'nin sözlerindeki kinayeyi duymazdan gelerek dudaklarını büz-müştü.

Calliope aniden vicdan azabı duyarak annesinin düğünde Nadav'a bakışlarını hatırladı. *Her şeyi bir oğlan için riske atayım deme*, diye yalvarmıştı annesi.

Ama Brice yalnızca bir oğlan değildi.

"Cord burada," dedi Brice, Calliope'nin düşüncelerini keserek. Ses tonundaki bir şey Calliope'nin duraksamasına neden olmuştu; sanki Brice kardeşini görmekten pek memnun değil gibiydi. Calliope, Brice'in gözlerini takip etti; Cord çok güzel, yarı Asyalı bir kızla duruyordu; kızın saçları arkadan alçak bir atkuyruğuyla bağlanmıştı. Tanıdık görünüyordu. Calliope onunla aynı okula gitmiyor muydu?

"Gidip merhaba diyelim mi?" diye teklif etti Calliope ama Brice çoktan zıt yöne dönmüştü bile.

"Rylin'leyken olmaz."

Rylin! Evet, kızın adı buydu. "Rylin'le aranda ne oldu?" diye sordu Calliope merakla. "Ona yazmış mıydın?"

"Daha kötüsü. Onu başımızdan attım," dedi Brice açık açık. "Cord'u parası için kullandığını düşündüm, bu yüzden onları ayırdım."

Onu parası için kullandı. Calliope rahatsız biçimde duruşunu değiştirdi. Kendisi için de oldukça isabetli bir şekilde aynı şikâyetle bulunabilecek düzinelerce oğlan vardı.

“Her neyse,” diye devam etti Brice, “Ayrılmaları belli ki pek tutmamış, şimdi yine birlikteler. Ben de aralarına giren adamım.”

“Rylin seni affedebilir. İkkinizin de Cord’a değer verdiği açık. Ona da az önce bana söylediğini söylersen, anlayabilir.”

“Sen olsan beni affeder miydin?” diye sordu Brice, işte bu noktada yakalamıştı onu.

“Kesinlikle hayır. Ama ben kin tutmayı severim,” dedi Calliope rahatlıkla. “Rylin affedecek bir tipe benziyor.”

“Olabilir,” diye kabul etti Brice, “ama ben özür dileyen tiplerden değilim.”

Calliope ona bakmak için başını kaldırdı. “Bu, sen beni incitecek olursan benden özür dilemeyeceğin anlamına mı geliyor?”

“Bu varsayım senaryosundan hoşlanmadım. Seni inciteceğimi nereden çıkardın?” diye sordu Brice.

Herkes, bunu istemese de birlikte olduğu insanı incitebilir. Ama Calliope ile Brice teknik olarak bir ilişki içinde sayılmazlardı. “Yalnızca kendimi hazırlamaya çalışıyorum,” diye yanıt verdi Calliope, öylesine, düşünmeden söylenmiş bir söz gibi göstermeye çalışarak. Kendisi terk eden ya da inciten taraf olmaya alışmıştı, öbür taraftan önemseyen taraf olmaya alışkın değildi.

“Elbette, eğer seni incitecek olursam, senden özür dilerim,” dedi Brice. Calliope’nin üzerindeki gözleri sıcaktı. “Kendini benim ‘özür dileme yok’ kuralım için bir istisna

olarak düşünebilirsin. Sen bütün kuralların istisnasısın. Sonuçta *sen* bir tanrıçasın.”

Dans pistine doğru yürürlerken Brice bir çift şampanya bardağı yakalayıp birini Calliope'ye verdi. Calliope küçük bir yudum aldı, pahalı bir şampanyaydı; badem ezmesi ve havai fişek kokan türden. Yanında olduğun kişiyi öpmek istemene neden olacak türden.

Her şeye karşın bu partiye gelmeye karar verdiği için çok memnundu.

“Gelecek sene nereye gideceksin sence?” diye sordu Brice.

“Gelecek sene mi?”

“Üniversiteye. Doğu Kıyısı'nı düşünüyor musun? California'yı? Lütfen Chicago deme; orası çok soğuk,” diye ekledi yarı takılarak.

Calliope süslü, iç içe geçmiş *F*'lerle dolu halının hızla ayaklarının altından çekildiğini hissetti. O hiçbir zaman geleceği düşünenlerden olmamıştı. Her zaman gelecek beş dakika hakkında, gelecek beş yıl hakkında söyleyebileceğinden daha çok şeyi olduğu esprisini yapardı.

Ama annesi konuyu açtığından bu yana Calliope üniversite fikrinin üzerinde durmaya başlamıştı. Okulda ki üniversite danışmanlarından biriyle de görüşmüştü. Adamın Calliope'nin başvurusu hakkında söyledikleri cesaretini kırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

“Nereye gireceğimden emin değilim. Bu standart testlerle aram pek iyi değil,” dedi muğlak bir şekilde. İnışlı çışlı okul sicilinden bahsetmeye bile değmezdi.

“Buna pek şaşırmadım. Sen de tam olarak standart bir insan sayılmazsın,” diye yanıt verdi Brice. “Yine de ze-

ki olduğundan şüphem yok. O zekâyı şimdilik beş yıldızlı restoranlara sızmak için kullansan bile.”

Calliope’nin kontaklensleri gelen bir çağrıyla aydınlandı ama Calliope kafasını bir yöne sallayarak gelen çağrıyı kabul etmedi.

“Ne okumayı istiyorsun?” diye bastırdı Brice.

“Bilmiyorum. Belki tarih ya da yaratıcı yazarlık,” diye itiraf etti Calliope. Hikâye uydurmak konusunda oldukça *iyiydi*. “Neden bu kadar merak ediyorsun?”

Brice, sanki dans pistine erişimini engellemek, küçük çapta özel bir alan yaratmak ister gibi bir adım daha yaklaştı. “Çünkü senden hoşlanıyorum Calliope. Nerede sonlırırsan sonlan seni görmeye devam etmek istiyorum.”

Calliope’nin annesi yine çağrı atıyordu. Calliope kafasını yine salladı.

“Bu hoşuma gider,” dedi Brice’e, gülümsemesi büyüyerek.

Daha önce hiç Brice gibi biriyle tanışmamıştı. Kesinlikle kimseye kendisiyle ilgili bu kadar çok şey açıklamamıştı. Brice’in kendisini bu kadar iyi tanımasından tedirgin olması gerekirdi. Sanki onun eline verdiği her küçük hakikat parçası birer kurşundu; bir gün Calliope’ye karşı kullanmayı seçebileceği bir silah; Calliope’nin kullanmayacağına güvenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kontaklensleri üçüncü kez aydınlanınca Calliope sırtından aşağı inen buz gibi bir ürperme duydu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı, kafasını arkaya atarak yana dönüp çağrıyı kabul etti. Kalbi göğüs kafesinde küt küt atıyordu.

“Selam, tatlım.” Elise’in sesi tuhaf biçimde gergin ve

boğuktu. Calliope acıyla Elise'in bu çağrıyla Nadav'dan sakladığını anladı. "Bir şey oldu. Livya."

Belki de Livya ciddi şekilde hastaydı. "Hastanede mi?"

"Hayır. Ama eğer hatırlarsan senin olman gereken yer orası." Elise iç geçirdi. "Hasta çocuklara kitap okumuyorsun, değil mi?"

"Anne, bak ben..."

"Sana dolap çevirmek yok dediğimi sanıyordum."

"Bu bir *dolap* değil!" diye tısladı Calliope, bir anlığına kamuya açık bir yerde olduğunu unutmuştu. Ellerini ağzının etrafında çanak gibi yaparak söylediklerini gizlemeye çalıştı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, tamam mı?"

Elise bunu duymamış gibi yaptı. "Livya seni oyuna getirdi, tatlım. Sana tuzak kurup kaçıp kaçmayacağını görmek için hasta numarası yaptığını emin gibiyim."

"Aman Tanrım!" Calliope bir adım geri sendeledi.

"Lütfen bana göreve başlama balosunda olmadığımı söyle."

Calliope cevap veremedi, çünkü annesine yalan söylemek istemiyordu.

"Hemen orayı terk et," dedi Elise biraz sonra. "Eve gelene kadar seni idare edeceğim."

Sonra Elise birdenbire çağrıyla sonlandırdı.

Calliope kafasını salladı. Bunun geldiğini görmeliydi. Her zaman başka insanların tepkilerini öngörürdü, sağduyulu olmasıyla her zaman övünürdü –Livya Mizrahi'yi nasıl olmuştu da böyle hafife alabilişti?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Brice.

Calliope dudağını ısırdı. Hemen gözlerini salonda gezdirdi, her şeyi içine çekti –ışıklar, parlak giysiler, insan-

larla dolu amfitiyatro gibi bu yer. Müziğin yankısı, dedi-kodu ve kibar martini kahkahaları... Yine de geçen hafta tren istasyonunda olduğu gibi, tüm bu insanlardan geri dönülemez biçimde uzak hissetti kendini.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum, demişti annesine ve bu doğrudu. Brice'tan gerçekten hoşlanıyordu, bugüne kadar birinden hoşlanmak için kendine izin verdiğinden daha fazla; üstelik gelecekte onu görmeye devam etmek fikrinden de hoşlanmıştı.

Ama Elise, Nadav'ı *seviyordu* ve Calliope ona her şeyi berbat etmeyeceğine söz vermişti.

"Çok özür dilerim. Gitmem gerek," diye fısıldadı Calliope, sonra partiyi elinden geldiğince çabuk terk etmek için döndü.

AVERY

“Babamla New York şehri için şimdiden yaptığı ve gelecekte yapmayı planladığı şeylerden ötürü gurur duyuyorum.” Avery gülümsemek için kendini zorladı; ağzı babasının halkla ilişkiler takımının önceden onayladığı konuşmanın en önemli kısımlarını söylüyordu. “Şehre etkisinin anıtsal nitelikte olmaya devam edeceğini biliyorum.”

“Yine de İngiltere’ye taşınmayı planlıyorsunuz?” diye bastırdı gazeteci. Avery’nin ağzının etrafında, vereceği cevabı yakalamak üzere bir zeta dolaşıyordu.

“Oxford’a gitmeyi ümit ediyorum, eğer girebilirim,” dedi Avery, dişleri hâlâ aynı gülümsemeyle sıkılıydı. Babasının göreve başlama töreniyle üniversite planlarının ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyordu. Üstelik Oxford’u nasıl bilebilirlerdi ki? Başvuru durumunun gizli olması gerekirdi. Arkadaşlarından biri dedikoduyu duyurmuş olmalıydı –ya da daha kötüsü, Oxford sokaklarında birisi onu görüp tanımış olabilirdi. Bu da Oxford’un her şeyden Avery’nin umduğu kadar uzak olmadığı anlamına geliyordu.

“New York sizi kaybederse mahvolur,” diye yapmacık biçimde gülümsedi gazeteci. Bronz bir cildi, dalgalar halinde taranmış simsiyah saçları vardı. “Sözü gelmişken ağabeyiniz de burada. Belki o da size...”

“Müsaade eder misiniz?” dedi Avery yumuşak biçimde, bir yana kaçarak. Orada durup bir de Atlas’la birlikte röportaj yapmayı ne de isterdi ya. Bu öğleden sonra polis karakolundaki görüşmeden sonra zaten kopma noktasına gelmişti. Detektifler suçlayıcı bir şey söylememişti ama yine de çok konuşturmuşlardı.

Avery eve geldiği anda hemen Watt’a mesaj atmıştı. Her nedense bunu ikisi arasında tutmak istemişti; Rylin’i dâhil etmek istememişti –ya da Leda’yı. Böyle durumlarda Leda’nın dengesiz davranışları öngörüleliyordu. Ayrıca Avery hâlâ en büyük tehlikeyle Leda’nın karşı karşıya olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Watt’ın, her ne olursa olsun, Leda’nın iyiliğini isteyeceğini biliyordu.

Bir şey bildiklerini sanmıyorum –sen ne düşünüyorsun? diye sormuştu ona. Her şeye karşın polis onu herhangi bir şeyle suçlamamıştı. Daha çok konuşturmaya çalıştırır gibiydiler; sanki ne için olduğunu bilmeden olta atıyorlardı.

Üzerinde çalışıyorum, demişti Watt dolaylı biçimde. *Bir şey bulursam haber veririm.*

Avery, Watt’ın bununla ne kastettiğini anlamamıştı. Sormaya korkmuştu.

Babasının aşırı şık bir New Yorklu kalabalığıyla doldurduğu yaldızlı, hologramlı belediye binasının içinde ağır adımlarla yürüyordu. Annesi ile babası sahneye ya-

kın bir yerde durmuş, insanları selamlıyor, o boş politikacı gülümsemeleriyle gülümsüyorlardı.

Max'in nerede olduğunu merak ederek etrafına bakındı, oysa tuhaf bir tarafı onu görmek konusunda tereddüt ediyordu.

Kafasında sürekli Oxford'daki o anı döndürüp duruyordu –Max'in ona evin anahtar çiplerini verip, orada inşa edecekleri hayatı yüksek sesle hayal ettiği o anı. Eğer Max ona kalbinin anahtarını uzatmış olsaydı, Avery bundan daha büyük bir vicdan azabı duyamaz, bunu hak etmediğini daha çok düşünemezdi.

Avery, Max'i aramaya karar verdi ama her birkaç adımda bir, biri tarafından durduruluyordu: Herkesin Dünya'daki yerçekimi ortamını yaratan ağırlık arttırıcı ayakkabılarla koştuğu Ay maratonunu başlatan Lila Donnelly; OrtaKule'deki çok katmanlı golf sahasının sahibi, babasının en büyük başışçılarından biri Marc de Beauville; Çinli pop yıldızı Fan PingPing... Hepsi buradaydı, eski para ile yeni para, meraklılar ile sıkılmışlar, iş insanları, böyle parlak partilere zaafı olduğu için bilet alan gözleri kocaman açılmış arkadaş sürüleri.

Her birine başıyla selam veriyor, altın tüllü elbisesiyle yanlarından hışırdarak geçmeden önce birkaç sözcük mırıldanıyordu. Üstüne oturan elbise, her birinin kenarı solgun altın paralar ve ıslıl ıslıl nakışlarla kaplı boş katlarla belinden aşağı dökülüyordu. Saçı yukardan zarif buklelerle tutturulmuştu ve kulaklarında annesinin beş karatlık kanarya elmasları parlıyordu; Avery göz alıcı ve pahalı görüldüğünün farkındaydı. Bundan nefret ediyordu.

"Avery!" Leda kararlı biçimde kalabalığı yararak ona doğru geldi. "Her yerde seni arıyordum."

"Selam Leda," demeyi başaramadı Avery çaresizce. Yüzüne yapışmış gülümseme hâlâ aynı şekilde duruyordu ama biraz sallantıdaymış gibiydi. Leda buna kanmadı.

"Ne oldu?"

"Ondan kaçamıyorum," dedi Avery çaresizce. Sözcükler ağzından o daha bir şey düşünmeden dökülüyordu.

"Ama neden kaçmak istiyorsun ki?" Leda gözlerini kısmıştı. "Bu ev meselesinden mi?"

Avery'nin dudakları aralandı. Ağzı zımpara gibi kurumuştur. Gözleri refleks olarak Atlas'ın bulunduğu yere dönmüştü.

Leda, Avery'nin bakışlarını takip etti. Avery, Leda'nın yüzünde kavrayışın belirişini izledi, o sessiz anlama anı şaşkınca bir inanamamayla karışmıştı.

"Ha," dedi önce Leda. "Max'ten bahsettiğini sandım."

Bu gayet anlaşılırdı, çünkü Max'i kastetmiş *olmalıydı*. Avery belirsiz, öncesi olmayan bir *ondan* sözcüğü kullanıldığında, bahsettiği kişinin erkek arkadaşı olması gerekirdi.

İkisi de Atlas'ın adını ağızlarına almadılar.

"Bak, Avery," dedi Leda yavaşça. "Siz Max'le birlikte iyisiniz –sakinsiniz, dengelisiniz. Heyecanlı olaylar yok." Bunu ifade edişindeki bir şey, bir şekilde, heyecanlı olayların olmadığı bir dünya güvenli olduğu kadar yavandır da, şeklinde duyulmasına neden olmuştu.

"Max'le heyecanlı olaylarımız oluyor!" diye itiraz etti Avery. "Kıvılcıklarımız, havai fişeklerimiz. Adına ne demek istersen."

“Elbette oluyordur,” dedi Leda çabucak, ikna edici olmak için. Leda içini çekti. “Son zamanlarda Max’le o kadar mutluydun ki. Bunu kaybetmeni istemiyorum.”

“Sen de mutlu görünüyorsun.” Avery’nin gülümsemesi bu sefer daha içtendi. “Bu gece Watt da burada mı?”

Avery, Watt’ın adının anılmasıyla Leda’nın yanaklarında belirip onu ele veren pembeliği gözden kaçırmamıştı. “O da burada olacaktı ama son dakikada gelemedi. Acil bir şey çıktı,” dedi Leda ve omuz silktilti. “Endişelenmememi söyledi.”

Avery başını salladı. “İkinizin şey olmasına seviniyorum... Anlarsın işte.”

“Evet.” Leda’nın gözleri kalabalık salonu taradı. “Burada olduğumuza inanabiliyor musun? Son senemizde, babanın göreve başlama töreninde?”

Avery bu hissi biliyordu. Zaman ellerinin arasından yakalayamayacağı kadar çabuk akıp gidiyordu. “Keşke geriye dönüp bazı şeyleri daha farklı yapabilseydik. Hatalarımızı düzeltebilseydik.”

“Keşke,” diye kabul etti Leda. “Ama sanırım yapacağımız tek şey yolumuza devam edip elimizden gelenin en iyisini yapmak.”

Belki Leda haklıydı. Belki büyümenin sırrı en çirkin taraflarına sırtını dönmekti. Yüzüne bir tebessüm yapıstırıp, o –öpücük, itiraf, en yakın arkadaşının ölümünü izlemek– hiç olmamış gibi yapmaktı.

Avery, Leda’ya bugün onu polisin sorguladığını *söyleyip söylememekte* tereddüt etti. Endişelenmesini ya da yine kontrolden çıkmasını istemiyordu. Ama belki de ondan saklamak aptalcaydı. Belki Leda’nın bilmeye hakkı vardı.

Avery konuyu nasıl açacağından emin olamadan, tam ağzını açacakken yanında Max beliriverdi.

“İşte buradasın,” diye haykırdı Max, Avery’nin kaşına bir öpücük kondurarak. Smokininin içinde kesinlikle çok yakışıklıydı.

“Ben de tam biraz tatlı alayım, diyordum,” dedi Leda, gitme dürtüsüne uyararak. Hışırdayarak oradan ayrılmadan önce Avery’e anlamlı bir bakış attı. Avery onun gidişini izledi; elbisesinin arkasındaki abartılı “V” küçük bedenine, eteğinin o sert siyah-beyaz desenine dikkat çekiyordu.

“Özür dilerim. Röportaj veriyordum.” Avery normal görünmeye çalışıp Atlas’ın bulunduğu yöne bakmaktan kendini alıkoymaya uğraştı. Çünkü o sırada bile Atlas’ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bilmemeye çalışıyordu ama bütün gece gözünün bir ucuyla, insanın zihninin altında sessizce işleyen radar sayesinde tüm hareketlerini takip etmişti.

Böyle düşünmemesi gerektiğini biliyordu. O şimdi Max’leydi –Max’i *seviyordu*. Ama Atlas ilk aşkıydı ve ona bu kadar yakinken, gizli geçmişleri kafasının üstünde bir bulut gibi toplanıp, balo salonunun bütün havasını çekiyordu sanki.

“Artık röportaj yok. Bundan sonra seni kendime alıyorum.” Max hevesle Avery’nin eline uzandı. Teninin Avery’nin teninin üzerindeki sıcaklığı güven vericiydi.

Bir süreliğine Avery istediğini başardı: Max’le salonun içinde dolandı, havadan sudan konuşma akışına ayak uydurdu; Oxford’da yapacakları şeylerle ilgili lafladılar. Orkestra yavaş bir şarkı çalmaya başladığında, Max’in onu

dans pistinde hiç çaba harcamadan döndürmesine izin verdi; ayakları adımlarına beyninden emir almadan uyuyordu. Bir kadeh şampanyayı kabul etti ama hiç tat almadı.

Avery onun bakışını belinde bir sürtünme gibi hissetti; sanki biri salonun karşısından adını fısıldamış ve yankısı ona kadar gelmişti. Gözlerini kaldırdı ve doğruca Atlas'ın gözlerinin içine baktı.

“Özür dilerim.” Elini Max'in elinden kopararak kurtardı. “Ben sadece... Biraz hava almaya ihtiyacım var.”

“Ben de seninle geleyim,” diye teklif etti Max ama Avery telaşla başını “hayır” anlamında salladı.

“Yalnızca bir dakikaya ihtiyacım var,” diye amaçladığından daha şiddetle ısrar etti. Max daha itiraz edemedi, elbisesinin eteklerini yakaladığı gibi belediye binasının tek asansörüne götüren kemerli yola doğru kaçtı. New York prensesi tüm bunlardan kaçıyordu.

Bir dizi boş ofise bakan asansör kapısı bir tarafa doğru katlanıyordu. Avery burasının daha önce kalabalık olduğunu biliyordu: Partieye katılıp canı sıkılanlardan oluşan gruplar yalpalayarak yukarıdaki gözetleme katına çıkmışlar, sarhoş sarhoş etrafta dolaşmışlar, sonra tekrar aşağı inmişlerdi. Ama şimdiye kadar herkes bir ya da iki kokteyl daha almayı başarmıştı ve dans pisti giderek hız kazanıyordu; ayrıca o insanların hepsi bu manzaranın aynısını kendi oturma odalarından, üstelik daha iyi bir yükseklikten zaten görebiliyordu.

Şimdi yalnızca Avery vardı, bir başına durmuş, o tek, gri asansörü çağırmak için öfkeyle düğmeye vuruyordu.

Gözetleme katında belirindiğinde kulak tırmalayıcı, ko-

caman bir nefes bıraktı; sanki yüzüyormuş da nihayet yüzeye çıkmayı başarmış gibi. Kattaki yarım ay önünde kıvrılıyordu. Bir adım daha yaklaşıp parmaklarını fleksiglasa doğru uzattı. Gitgide koyulaşan kış alacakaranlığı pencereilerin dışında salınıyordu. Burada kendi hayaletinin yansımasını gördü; tüyler ürpertici biçimde manzarayla yer değıştirmişti.

Avery başını fleksiglasa dayayıp gözlerini kapattı; kalbinin yavaşlamasını istiyordu. New York'tan gitmek istediğini biliyordu. Peki ama neden Max'le birlikte Oxford'a taşınmak konusunda daha fazla heyecan duymuyordu?

Avery hayatının çok büyük kısmında arzularının başka insanlar tarafından belirlenmesine göz yummuştu ve onları fazla sorgulamamıştı. Birçok insanın aynısını yaşayabilmek için her şeyini verebileceğı bir hayat yaşamaktan ötürü ne kadar şanslı olduğunu biliyordu ama yine de bu hayat *onun* değildi. Bu hayatı kendisi seçmemişti. Anesiyle babası tümüyle istedikleri kişi olması için kelimenin tam anlamıyla onu özel olarak ısmarlamışlardı. Avery onların inançlarını artık kendi inancı haline gelene kadar her gün özümsemişti; ta ki ne istediğini bilemeye kadar, çünkü artık *onun için* istenenlerle sarmalanmıştı.

Yurt dışına gidip sanat tarihi okumanın, tüm bunlardan kurtulmak için kendine ait bir yol olabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi Avery bir beklenti setini başka biriyle değış tokuş etmiş gibi hissediyordu. Bininci kattan ve onunla birlikte gelen tüm bağlardan çıkıp Max'in istediğı hayata girecekti.

Ama bu *onun* istediğı hayat mıydı?

Yılların, sinemaya özgü keskin bir ayrıntıyla önünde

açıldığını görüyordu: O evi derleme mobilyalarla dolduracaklardı. Max doktorasını aldıktan sonra profesör olup orada kadrolu bir pozisyona geçerken, Avery onunla birlikte kalacaktı. Arkadaşlar, bilim, kahkaha ve Max'le dolu sağlam, incelikli bir hayat.

Avery, Oxford'u, o eski ve hoş cazibesini, tarihe bulanmış kaldırım taşlarını seviyordu. Ama sevdiği tek yerin orası olduğu pek söylenemezdi. Koca bir dünya keşfedilmek için ona yalvarırken, o neden kendini tek bir beklenti setiyle sınırlandıracaktı?

Avery çok yüksek sesle kahkaha atmak istiyordu. Çok fazla bira içmek. Yüzü acıyana dek kocaman gülümsemek. Detone bir sesle karaoke yapmak. Canlı renkler, gürültülü müzik, neşe ve evet, aşkla birlikte gelecekte kalbinin kırılmasını istiyordu. Şehrin bu uçsuz bucaksız karanlık alanına bakarken, birdenbire New York'un da Oxford'un da yaşamak, deneyimlemek ve *olmak* istediği şeylerin toplamını barındırabilecek kadar büyük olmadığını hissetti. Onun o dizginsiz, bilinmez arzularının hacmini tutamazlardı.

Arkasında asansörün kapılarının açıldığını duyduğunda Avery arkasını dönmedi. Muhtemelen Max'ti.

"İyi misin?"

Elbette, diye düşündü donuk bir halde. Max'ten onu biraz yalnız bırakmasını istemişti, o da bırakmıştı.

Ondan yapmasını istediği şeyi yapmayan Atlas'tı.

"Neden buraya geldin Atlas?"

"Seni arıyordum." Ay ışığında Atlas'ın yüzü bir taraftan karanlık, öbür taraftan gümüşiydi, gözleri karamele dönüşmüştü.

“Tebrikler,” dedi Avery ağır bir şekilde. “Beni buldun. Şimdi ne olacak?”

“Böyle olma, Aves.”

Onun yanından geçip gitmek istedi ama acı dolu bir şaşkınlıkla Atlas’ın onu asansörün içine kadar takip ettiğini gördü. Avery belediye binasının ana katına dönmek için asansörün düğmesine bastı.

“Nasıl olmamı istersin?” diye sordu Avery. Sesi heyecandan gerilmişti. Atlas onu duyamıyor muydu?

“Boş ver.”

Avery bakışlarını çevirdi, gözlerini inatla asansörün krom kapılarının üzerinde tuttu.

Elektrik kesilip, asansör birdenbire beklenmedik bir şekilde durduğunda yolun yarısını inmişlerdi.

WATT

Watt, New York Emniyet Müdürlüğü'nün merkez binasının köşesinde duruyor, şüpheli görünmemeye çalışıyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu; burası işlek bir Orta-Kule kavşağıydı, insanlar önünden ayaklarını sürüyerek akşam yemeklerine, partilere ya da gecenin bu saatinde nereye gidiyorlarsa oraya gidiyorlardı. Kimse Watt'a dönüp iki kez bakmadı bile: Gözleri büyüyüp kasılmış bir halde kontaklslerindeki mesajları karıştırırken, sokaklardan kişisel ilgisizliklerinin içindeki küçük bulutlar halinde, ayakta uyuyarak yürüyorlardı. Böyle bir kavşakta görünmez olmak kolaydı.

Doğru olanı yapıyoruz değil mi, Nadia?

“Doğru olan nedir tam olarak?” diye düşüncelere daldı Nadia; sözleri Watt'ın kulak antenlerinde yankılanıyordu. “Her insanın doğru ile yanlış hakkındaki yorumu birbirinden biraz değişik.”

Nadia'nın sözleri tuhaf biçimde huzursuz ediyordu. Watt yanıt veremedi o devam etti, “Bu planı onaylama-

dığımı zaten biliyorsun. Çok fazla risk içeriyor ve çok az ödüllendirilme potansiyeli var.

Hepimizi kurtarabilir!

“Ya da senin hapse girmenle sonuçlanabilir. Şu anda tehlikede olan tek kişi Leda. Senin şimdi *kendini* gönüllü olarak bu işin içine sokmanı saymazsak. Sen hiç karışmayabilirsin bile.”

Bu sabah sorguya çekildim!

“Kendini gereksiz tehlikeye sokmana değmez.”

Watt’ın şaşkınlığı gerekliyordu. Nadia onu korumak için programlanmıştı; bu yüzden onu her zaman kontrol edebileceği, yararına olan durumlara sokmaya çalışırdı. Ama Nadia, birini onun güvenliğini kendininkinden önde tutacak kadar sevmenin ne demek olduğunu anlamıyordu. Watt, Leda’yı güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Watt sorgudan sonra eve döndüğünde annesi ile babasına önemli bir şey olmadığı konusunda güvence vermişti. Neyse ki ona inanmışlardı. Günün geri kalanını hummalı bir kaygıyla geçirmişti: Planını formüle etmiş ve sorunsuz işlemlerini sağlamak için ihtiyaç duyduğu *sıkıştırıcı*’yı yapmıştı.

Polis karakoluna sızacaktı –bu gece.

Watt, bir anda, Leda’yla göreve başlama balosuna katılamadığı için içinde yanıp sönen bir pişmanlık duydu. Ama böyle bir şans kaçırılmazdı. New York Emniyet Müdürlüğü şu anda sınırlı bir kadroyla çalışıyordu, çünkü bütün emniyet müdürlüğü yeni belediye başkanının misafiri olarak gala gecesine davetliydi. Sadece çok küçük rütbeli memurlar kalıp çalışacaktı.

“Gülünç görünüyorsun, farkındasın değil mi?” diye bil-

gilendirdi onu Nadia; sanki gözlerini döndürürmüş gibi bir tonda.

Watt koyu renk eşofman altı, koyu renk ayakkabı ve siyah uzun kollu bir tişört giymişti. *Bunlar, hololardaki insanların gizli kapaklı bir operasyon yapacaklarında giydiği şeyler.*

“Bunu sana ben söylemek istemezdim ama Watt, sen süper kahraman değilsin. Yalnızca normal bir yeniyetme-sin o kadar !”

*Benim hiçbir şeyimin normal olmadığını biliyorsun, di-*ye hatırlattı ona Watt ve tişörtünün sağ kolunu sıyırdı. Neredeyse hazırды.

“Kalbin zaten çok hızlı çalışıyor, daha fazla uyara-na ihtiyacın yok!” dedi Nadia ama Watt onu duymazdan gelip, kolunun iç kısmına, dirseğinin yakınına iki kafe-in plasteri yapıştırdı. Birden bir enerji sarsıntısı duydu, sanki sinir sistemi aşırı yüksek devirde çalışarak şiddet-le hayata gelen bir makineydi.

Bunu yapmandan nefret ediyorum, diye çıkıştı Nadia, transkraniyal duruma geçerek. *Sanki bana bir gel git dal-gasıyla vuruyormuşsun gibi.*

Ama Watt’ın şu anda böyle bir gel git dalgasına ihtiyaçı vardı, kalbinin pompalayıp toparlayabildiği her bir adrenalin parçacığına ihtiyaçı vardı. Çünkü “plan”ı daha çok onu uçurmaktan oluşuyordu. Watt sistemlerine gizlice girmeden, Nadia polis karakolunun altını üstüne getiremezdi –bu da demek oluyordu ki içeride kaç polisin bulunduğuna ya da nerede olacaklarına dair Nadia’nın hiçbir fikri yoktu. Bulabildiği tek şey, Kule’nin orijinal planlarından edindiği, karakola ait eski bir haritaydı.

Haydi, bakalım, diye düşündü Watt ve gözü pek, inançlı bir kararlılık barındıran uzun adımlarla karakolun arkasına yürüdü. Burada genellikle dağıtım robotları için kullanılan, nakliye konteynerlerinin tekerlekleri için dev yolların olduğu küçük bir uç kapısı vardı. Watt aralarından sürünerek geçmek için derin bir nefes alıp çömeldi.

Daha önce bunu kimsenin denemediğine inanamıyorum.

Sanırım polis karakollarına gizlice giren insanlardan endişelenmiyorlar. Asıl sorunları kaçırmaya kalkışanlar.

Nadia haklıydı.

Bu yoldan, diye dürttü Nadia, Watt bir koridora çıktı-ğında. Nadia'nın görüşüne koyduğu okları takip ederek koşturaya başladı. Başka bir salonun sonundan dönüp birkaç odadan geçince, polisin teknoloji hizmet birimlerini bulundurduğu sıcak, eski, küçük odaya dalıverdi. Işıklı ve karanlık bir düzeni vardı, hiçbir yerde hayat bulunduğu dair bir işaret yoktu; sanki Watt ay yüzeyinde belivermiş gibiydi. Hava, onlarca yıl kapalı kalmış gün ışığı gibi kokuyordu.

Veri biriktirme odası tam Watt'ın umduğu gibiydi – her şey sabit sürücülere yedeklenmişti; uzaktan kırmak imkânsızdı ama Watt gibi orada bulunup hazırlıklı gelinirse yapılabilirdi.

Cebine uzanıp, o öğleden sonra Nadia'yla birlikte üzerinde çalıştıkları küçük, zararsız görünümlü kötücül yazılımı çıkardı: Adını sıralı dişleri yüzünden sıkıştıran-ısırik koymuştu. Onu doğruca bir sunucu kutusuna kenetledi. Polis sitemine dalecek, Mariel'le ilgili dosyayı kopyalayacak, sonra da orada bulunduğuna dair hiçbir iz bırakmadan bağlantısını kesecekti.

Haydi, haydi, diye düşündü Watt. Sıkıştıran-ısırik, kodları New York Emniyet Müdürlüğü'nün sistemine girmeye başlamıştı.

Watt biri geliyor.

Watt'ın sisteminde ani bir adrenalin yükselmesi oldu. *Şimdiden mi?*

Onları güvenlik kameralarından izliyorum!

Watt çaresizce sunucuyu dürttü. "Haydi *ama!*" diye mırıldandı bu kez yüksek sesle; tam o sırada sıkıştıran-ısırik'ın yüklemenin bittiğini haber veren parlak kehribar rengi parladı.

Watt tek bir hareketle onu alıp cebine geri koydu. Titreyerek bir nefes aldı; kalbi göğsünde çekiç gibi çarpıyordu. Tişörtünün koltukaltları terle ıslanmıştı. *Hangi yoldan?*

Üzgünüm; tek seçeneğim bu, diye yanıt verdi Nadia, yangın alarmı çalışmaya başladığında.

Watt yalpalayarak, öfkeli kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü koridora koştu. Siren başının üzerinde avaz avaz bağıırıyordu. Sağına soluna baktı, başı zonkliyordu –soldan hızlı ayak seslerinin geldiğini duydu, bu da onun öteki yöne gitmesi için yeterliydi. Küçük nakliye kapısına doğru acele etti, geç de olsa bir an, böyle acil durumlarda kapının kilitlenebileceğini fark etti ama elbette değildi. Robotların birkaç kat yukarda, var olmayan alevleri söndürmek için mücadele verdiklerini duyar gibiydi.

Watt nakliye girişinden süründü, koşarak caddeye çıkıp OrtaKule'nin dalgalanan kalabalığının içinde pürüz-süzce eriyip gitti; düzensiz nefes alıp verışı ve parlayan alnı dışında sıradan bir gezgin olmadığını ele veren hiçbir belirti yoktu.

İyi ki Nadia, kişisel koruyucu meleği vardı.

Bloğu elinden geldiğince hızlı yürüdü; elleri ceplerindeydi. Korku boğazına buz kırığı gibi yerleşmişti. Bu işten sıyrıldıklarına inanamıyordu.

Sokağın köşesinde açık bir plaza vardı; insanlar bir yığın bankın çevresinde yayılıp oturmuştu: Cumartesi akşamı alışveriş yapanlar el ele tutuşmuşlardı, anneler babalar bebeklerini havada süzülen bebek arabaları içinde manyetik bağla sürüklüyordu. Watt bir bankın üzerine çöküp sıkıştıran-ısırık'ı tabletine taktı.

Çok büyük bir dosyaydı; Mariel Valconsuelo'nun ölümlüyle bağlantılı düzinelerce belgeden oluşan bir yığın. Ölüm belgesi, adli tabibin raporu; Mariel'in annesi babası, arkadaşları, Leda, Watt, Rylin ve Avery'le yapılan görüşmelerin dökümleri. Watt yutkundü. Rylin ile Avery'nin de sorguya alındığını fark etmemişti ama mantıklıydı.

Ne kadar kötü? Ne biliyorlar? diye sordu Nadia'ya.

Eninde sonunda bu dosyayı Watt da okuyacaktı. Muhtemelen. Ama Nadia şimdiye kadar dosyanın tam içeriğini tarayıp analiz etmiş olmalıydı. Ne de olsa bütün bir sözlüğü bile bir saniyenin yarısından az bir sürede okuyabilirdi.

"Watt," diye yanıt verdi Nadia ağır bir havayla. "Çok üzgünüm. Pek iyi görünmüyor."

Ne demek istiyorsun?

Görünüşe bakılırsa polis Mariel'in ölümüyle Eris'inkini birbirine bağlamış. O gece çatıda bir şey olduğunu, bir şeylerin üzerinin örtüldüğünü biliyorlar. Şu anda neden hepimizin yalan söylediğini bulmaya çalışıyorlar.

Watt her tarafının buz kesip yapış yapış olduğunu hissetti. Kolundan kafein plasterlerini çekip çıkardı ve o anda ba-

şı parçalanırmışçasına ağrımaya başladı. Yüzünü buruşturdu. *Leda'nın bize şantaj yaptığını anlarlarsa, bir sonra atılacak mantıklı adım Leda'nın elinde bizimle ilgili ne olduğunu bulmak olacak –neden bizi gerçeği saklamaya zorluyordu, sonra başımız gerçekten derde girecek... En çok da Leda'nınki.*

“Watt, onlarla konuşman gerek. Onları uyarmalısın.”

Nadia haklıydı. Diğerleriyle hemen konuşması gerekiyordu, özellikle de Leda'yla. Ne yapacaklarına dair konuşmalıydılar. Bu işten sıyrık almadan kurtulmalarının tek yolu bir arada kalmaktı. Herkes hikâyesine bağlı kalırsa, herkes birbirinin arkasını kollarsa bir şansları olabilirdi.

Şu anda neredeler? diye sordu Watt.

Hepsi Pierson Fuller'in göreve başlama balosunda.

Ah, tabii ya! Watt bu türden olayların hâlâ olabildiğine inanamıyormuş gibi hissetti –her şeyin zıvanadan çıktığını hissederken, dünya sakinlikle çalkalanmasına devam ediyordu.

Watt ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve yanından geçenlerin korkulu bakışlarına aldırmadan koşmaya başladı. Neyse ki geçen sene, gülünç bir Avery'i etkileme girişimiyle o smokini almıştı. Watt'ın beklediğinden çok daha fazla giyiliyordu.

AşağıKule asansörüne doğru hızla koşarken tuhaf, tatsız bir déjà-vu hissi duydu. Bu olanlar fazlasıyla geçen seneyi, Watt'ın Dubai partisinde Leda'yı kaybedip neredeyse ölmek üzereyken bulmasını hatırlatıyordu –ya da daha kötüsü, Avery'nin çatısına koşup Eris tam kenardan düşerken oraya vardığı gece gibiydi.

Bu kez çok geç kalmamayı ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

CALLIOPE

Calliope, Mizrahi'lerin evine döndüğünde ağır, kesinlikle tehditkâr bir sessizlik tarafından karşılandı.

Koridorda tereddütle yürümeye başladı, adımları kalın halının içinde kayboluyordu. Yansıması solundaki süslü aynanın üzerinde dans ediyordu, üzerinde evi saatler önce terk ederken giydiği kot ile uzun kollu bluz vardı; suçlu olduğunu gösteren giysiyi çıkarmak için Altitude'da durmuş, giysiyi oradaki dolaplardan birine bırakmıştı. Anormal biçimde solgun olduğunu düşünmeden edemedi.

Nadav oturma odasında, son kararını vermek üzere olan bir hâkim gibi, yüksek sırtlı bir koltukta oturuyordu. Calliope gelince yukarı baktı ama konuşmadı.

Elise neredeydi? Belki yüzleşmekten kaçıyor, diye düşündü Calliope; belki Calliope'ye avukatlık etmek için sonradan baskın yapmanın daha kolay olacağını düşünmüştü.

Ya da belki kızının yaptıklarıyla ilgili bir şey söylemenin evliliği için daha iyi olacağını düşünmüştü.

“Nihayet geldin *Calliope*,” dedi Livya kendini beğenmiş bir tavırla yatak odasının köşesinden dönerken. Arkasında parlak bir sümük izi bırakan sümüklüböcekler gibi, küçük adımlarla kırıta kırıta yürüyordu. “Senin için hepimiz çok endişelendik.”

“Özür dilerim,” diye başladı *Calliope*. “Ben hiç...”

“Göreve başlama balosundaydın değil mi?” diye sordu Nadav; sözleri uğuldayan sessizliğin içine keskin kenarlı taşlar gibi düştü.

Böyle durumlarda doğruyu söylemek *Calliope*’nin içgüdülerine aykırıydı ama köşeye sıkıştırıldığında arsızca yalan söylememesi gerektiğini de biliyordu.

“Doğru,” diye itiraf etti *Calliope*. “Göreve başlama balosundaydım. Nereye gittiğim konusunda doğruyu söylemediğim için özür dilerim ama hayır demenizden korktum; gitmeyi istemek için iyi bir nedenim vardı. Belediye başkanının yeni toplum sağlığı takımı oradaydı, hastanenin acil durum müdahale ekibi için bir süredir dilekçe vermeye çalışıyordum. Doğru düzgün ekipmanları yok...” *Calliope* bu hikâyeyi hiç yoktan uyduruyordu ama doğrusu hiç fena değildi; baskı altında hâlâ iyi yalan söyleyebiliyordu. “Göreve başlama balosuna gittim, çünkü onlarla yüz yüze konuşmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm.”

Livya gözlerini döndürdü. “Kes zırvalamay,” dedi; *Calliope*, Nadav’ın yüzündeki şok ifadesiyle mutlu oldu. Daha önce ikisi de Livya’nın bu şekilde konuştuğunu duymamıştı. Görünürde bu kadar iyi huylu olan biri için fazla coşkuluydu. “Neden bu gece nerede olduğunla ilgili doğruyu söylemiyorsun? Yoksa *kiminle* olduğunla ilgili mi desem?”

“Ben...” Birinin Livya’ya söylemiş olduğunu fark etti Calliope paniğe kapılarak. O salon yüzlerce insanla doluydu, herhangi biri laf arasında Livya’nın üvey kardeşinin Anderton kardeşlerin büyüğüyle olduğunu söylemiş olabilirdi.

“Brice Anderton’la çıktı,” diye ilan etti Livya zafer kazanmışçasına babasına dönerek. Nadav yine dile gelir gibiydi. “Calliope. Livya’ya seni Brice hakkında uyarmasını söylememe rağmen, yine de onunla çıktın mı? Neden böyle bir şey yaptın?” Sesi kızmaktan çok incinmiş gibiydi.

Calliope gözlerini kırptırdı. Livya’nın düğündeki uğursuz sözlerinin ardındaki kişinin Nadav olmasından biraz tedirgin olmuştu. “Çünkü Brice’tan *hoşlanıyorum*. O öyle korkunç biri değil. Lütfen onu hakkında söylenenlerle yargılamayın.”

“Ben yalnızca senin dikkatli olmanı istedim,” dedi Nadav mantıklı bir şekilde. “Onun gibi senden daha büyük, tecrübeli biri senden faydalanmak...”

“Ama baba, Calliope *çok* tecrübeli. Eğer biri birinden faydalanıyorsa, bu Calliope’dır,” diye araya girdi Livya ve nazikçe Calliope’ye döndü. “Brice zengin olduğu için yatıyorsun, değil mi? Ama bunu zaten en iyisinden öğrendin. Annesine bak, kızını al...”

“Ben onunla *yatmıyorum...*” diye lafa girdi Calliope; elleri iki yanında yumruk olmuştu; ama Livya daha yüksek sesle konuşuyordu, neredeyse Calliope’nin sesini bastırmak için bağırıyordu.

“Senin yalancı olmandan hep kuşkulandım, şimdi kanıtım da var! Sen yalancı bir altın avcısısın, eminim annen de öyledir!”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Calliope, karnı korkuyla burkulurken. Annesi *nereyeydi?*

Livya sıırıttı. “Calliope, senin hastaneye kendini böyle adanmış olman beni o kadar etkiledi ki, çocuk bölümüne senin şerefine bağışta bulunmak istedim.”

Calliope karnında soğuk bir korkunun toplandığını hissetti.

“Ama hastaneyi bağış yapmak için aradığımda, senin kim olduğunla ilgili hiçbir fikirleri olmadığını söylediler.” Livya yalandan şaşırmış gibi yaptı. “Senin gönüllü çalıştığın o saymakla bitmez saatlerle ilgili hiçbir kayıtları yoktu.”

Nadav kaşlarını çatmıştı. Işık pencerelerden halının süslü kıvrımlarına, Nadav’ın siyah beyaz kırçillı saçlarına büyük kalın ışınlar halinde akıyordu. “Calliope,” dedi ağır bir havayla. “Hastaneye gittiğini söylediğin tüm o zamanlarda aslında nereye gidiyordun?”

Livya araya girdi. “*Brice*’la buluşmaya! Bunca zamandır rol yapıyordu, anlamıyor musun? Hayırseverlikle falan ilgilendiği yok!” Birdenbire Calliope’ye saldırdı “Senden hep kuşku uyandıran bir şeyler olduğunu düşündüm. Haklı olduğum ortaya çıktı.”

Calliope karşı gelemiyordu, çünkü hayatında ilk kez söyleyecek bir yalan bulamıyordu.

“Neler oluyor burada?” Elise sakinlikle oturma odasına süzüldü. Boğazında dantel detayları olan, sade, beyaz bir bluz giymişti; kendisini masum bir kız gibi gösteriyordu. Calliope bu görüntüyle biraz rahatladığını hissetti.

Bu durumu düzeltecek biri varsa o da annesiydi. Bugüne kadar Elise’in sakinleştiremediği, kadın ya da erkek kimse olmamıştı. İnsanları kendi isteği doğrultusun-

da esnetmek konusunda dünyadaki yaşayan en büyük uzman oydu.

“Elise,” dedi Nadav. Calliope arkasından ne geleceğini biliyordu: Calliope’yi cezalandıracak, onu son özgürlüklerinden de mahrum bırakacaktı ve Calliope, Brice’i bir daha asla göremeyecekti. Güzel. Calliope bunu kaldırılabildi; şu anda annesini kurtarmak için her türlü acıya katlanabilirdi. Calliope omuzlarını dikleştirip başını kaldırdı, af dilemeye hazırdı.

Nadav’ın bundan sonra söyleyeceklerini asla beklemiyordu.

“Bana yalan mı söylüyordun?” Calliope’ye bakmıyordu, annesine bakıyordu.

Elise duraksadı –yalnızca bir anlığına ama can alıcı bir andı, çünkü o anda yüzü gerçeği açığa vuruyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kim olduğunla ilgili bana karşı dürüst müydün? Geçmişinle ilgili? Yoksa bana duymayı istediğimi düşündüğün şeyleri mi söyledin?”

Calliope annesinin yalan söylemekle doğruyu söylemek arasında bocaladığını görmüştü. Doğruda karar kıldı.

“Ben... Ben hayır işlerimizi biraz abartmış olabilirim,” diye kekeleydi. “Başiboş hayırseverler olarak dünyayı dolaşmadık.”

“Yani buraya doğruca Londra’dan geldiniz, öyle mi?” diye sordu Nadav.

Elise titriyordu. “Birkaç yıl dünyayı dolaştık. Yalnız gönüllü olarak çalışmadık.”

“Peki, ne yapıyordunuz öyleyse? Nasıl ayakta kalıyordunuz?”

Elise felakete uğramış gibiydi. Yaptıkları şeyler alış-veriş, pahalı restoranlarda yemek yemek, en pahalı otellerde kalmak, ellerini atabildikleri her varlıktan konfor için faydalanmaktı. Tüm bunların kaynağını da insanları paraları için kandırarak sağlamışlardı.

“Dünyayı görüyorduk,” diye açıkladı Calliope. “Annem bana bütün tarihî ve kültürel yerleri gösterdi, bana farklılıkları takdir etmeyi öğretti.”

Nadav onu duymazdan geldi. Gözleri hâlâ Elise’in üzerindeydi. “Gönüllü işler yaparak geçirdiğini söylediğin o yılları uydurdun mu? Neden? Yalnızca para için mi?”

“Elbette hayır!” Elise elini Nadav’ın koluna koymak için öne doğru bir adım attı. Nadav yanmış gibi irkildi.

“Beni partide görüp, zekâm ve kişiliğim yüzünden kim olduğunla ilgili yalan söylediğini mi söylüyorsun? Paramın bununla hiçbir ilgisi yoktu, öyle mi?”

Elise kızardı. “Pekâlâ. Paranın bunun bir parçası olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum...”

“*Bir parçası mı?*” dedi Nadav, Elise’in sözlerini onur kırıcı biçimde tekrar ediyordu.

“Bu yalnızca başlardaydı! Şimdi her şey farklı! Seni seviyorum,” diye ısrar etti Elise, “çok seviyorum. Birini bu kadar sevebileceğimi hiç bilmezdim.”

“Senin söylediğin herhangi bir şeye şimdi nasıl inanmamı bekliyorsun?” Nadav’ın sesi çok soğuk ve ölçülüydü; bağırdığında olacağından çok daha korkutucuydu. “Bana az önce kim olduğunla ilgili yalan söylediğini itiraf ettin.”

“Senin âşık olabileceğin biri olmak istedim! Senin aşkına değer biri! Gerçek beni sevmemenden korktum. Anlamıyor musun?” diye bağırdı Elise. “Senin aşkın aslında

beni daha iyi bir insan yaptı. Senin âşık olduğun o kişiye, o kadına dönüşüyorum. Ben buradayım.”

Nadav, Elise’e tam bir dehşetle bakıyordu. Yıkılmış bir adam gibi bakıyordu: Sanki Elise’in cazibesini, güzelliğini katman katman soymak, böylece onu gerçekten anlamak, bir zamanlar anladığına inandığı gibi anlamak istiyordu.

“Bana yalan söyledin. Her sabah, her gece, her nefesimizde, kahkaha attığımız her an. Hepsi yalandı.”

“Hayır!” Elise’in sesi çaresizlikle perişan çıkıyordu. “Yalan değildi! Seni seviyorum, senin de beni sevdiğini biliyorum!”

“Sen tamamen bir yabancıken seni nasıl sevebilirim?” dedi Nadav ağır bir biçimde. “Seni hayatımı paylaşmaya davet ettim, oysa seni daha yeni tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

Elise’in gözleri acıyla büyümüş, yuvarlanmıştı. “Lütfen. Senden af diliyorum, senden bir şans daha istiyorum.”

Livya, Calliope’ye dönüp gözlerine ulaşamayan boş, acı bir tebessümle güldü. Calliope yutkundu. O ve annesi sahne ışıkları sönmeden sahnede donup kalmış aktrisler gibiydi.

Elise kollarını uzattı, avucu yukarıya bakıyordu; sözsüz bir jestle yalvarıyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Lütfen, sana doğruyu söylüyorum –yeniden başlayabiliriz– yeter ki, lütfen hoşça kal deme, böyle olmasın, paylaştığımız onca şeyden sonra.”

Nadav açıkça başka bir yöne bakıyordu. “Biz parçalandık,” dedi usulca. “Güvenim parçalandı. Şimdi burada oturup parçaları toplayıp tekrar bir araya getirme is-

teği yok içimde; ikimiz de bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyoruz.”

Elise’in vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı; sanki gözlerini kapatarak tüm bu olanların uzaklaşmasını sağlayabilecekmiş gibi. Calliope annesini en son ne zaman ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu –gerçekten ağlarken; istediği zaman komutla toplayabildiği sahte gözyaşlarıyla değil.

“Toplanman için evi terk ediyorum. Yirmi dört saatin var,” diye duyurdu Nadav. “Döndüğümde burada olma. İkiniz de olmayın.”

“Nadav,” diye yalvardı Elise ama Nadav’ın yüzü taştan oyulmuş gibiydi.

“Kendinden utanmalısın. Hiç durup kızına nasıl örnek olduğunu düşündün mü? Benimle param için evlenip, kim olduğunla ilgili yalan söylüyorsun.” Nadav yenilgiyle iç çekti. “Livya, haydi gidelim.”

“Memnuniyetle.” Livya’nın gözleri kötülükle parlıyordu.

Calliope bir an Elise’in kollarını atıp Nadav’a sarılacağını, fikrini değiştirmesi için yalvaracağını düşündü. Ama onun yerine nikâh yüzüğünü parmağından çıkarıp Nadav’a uzattı.

Nadav’ın gözlerinde bir an yanıp sönen acı, Calliope’nin nefesinin kesilmesine neden oldu. “O hediyeydi. Senin,” dedi Elise’e, sonra ifadesi sertleşip tekrar kapandı ve Livya’yla birlikte gittiler.

Calliope az önce olanların artçıl sarsıntılarını vücudunda dörtünale koşarken hissetti. Tam olarak nefes alamıyordu. “Anne,” diye çabaladı, sözcüklerini kaybetti. “Çok özür dilerim.”

Elise gözlerini silmek için uzanıp makyajını yanaklarına bulaştırdı. “Ah, tatlım. Senin hatan değildi.”

“*Tamamen* benim hatam! Bana Brice’la çıkmamamı söylemiştin ama ben yine de çıktım. Seni dinlemiş olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.”

“Hayır, Nadav haklıydı. Yetişkin olan benim; bizim için inşa ettiğim bu hayatın sorumluluğunu almam gerek. Bugün er ya da geç gelecekti. Yalnız ben hep daha geç gelmesini ummuştum.” Elise iç çekti. “Gitme zamanımız geldi tatlım.”

New York’u terk ediyorlardı. Calliope bu sefer geri dönmeyeceklerini biliyordu.

RYLIN

Rylin, Cord'a tekrar bu kadar çabuk âşık olmayı planlamamıştı.

Bu konuda daha dikkatli, bilerek hareket etmek istiyordu ama bunun yerine ilişkilerinin içine yeni baştan yuvarlanıvermişti. Öte yandan son seferinde olanları da planladığı pek söylenemezdi. Belki de aşk böyle bir şeydi –*başına* geliveren bir şey; onun için umabileceğın en iyi hazırlık da dalgası sana ulaşp başına vurmadan önce derin bir nefes alabilmektir.

“Bu gece benimle geldiğın için teşekkürler,” dedi Cord, göreve başlama balosunda birlikte yürürlerken.

Rylin, Cord'un bakışlarının altında kızardığını hissetti, refleks olarak uzanıp elbisesinin eteğini düzeltti. Elbise bu öğleden sonra dev gibi, mor bir Bergdorf kutusu içinde, saten bir kurdeleyle tamamlanmış olarak gelmişti.

“Kesinlikle olmaz,” diye karşı çıkmıştı Rylin dağıtım robotu geldiğinde. Cord'un kendisine böyle ölçsüz hediyeler göndermeye başlamasına izin vermeyecekti. Ama

Chrissa hiç değilse kutuyu *açmaları* için ısrar etmişti; Rylin elbiseyi bir kez görünce –krem renkli askısız bir elbiseydi, üzerine gümüşler saçılmıştı; sanki biri bir fıçı sıvı yıldız tozunu elbisenin yumuşak ipek yüzeyine kazara döküvermiş gibi– denemeye karşı koyamadı. Üzerine çok güzel oturmuştu; korseli gövdesi, yere kadar dar bir eteğe yol veriyordu.

Bir elbiseden zarar gelmez, diyerek sonuca vardı. Mariel’in ölümüyle ilgili sorgulandığı günden sonra, Rylin’in böyle güzel bir şeye karşı koyacak gücü yoktu. Polise bir şey söylediğinden değil; söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, gerçekten. Ama bu deneyim sinirlerini bozmuştu.

Diğerlerine, Leda’ya, Watt’a ve Avery’e ulaşması gerektiğini biliyordu; onlar da sorguya çekildiler mi, diye sormak için. Kendi kendine sonra yapacağını söylemişti. Şimdi, şu anda yapmak istediği tek şey Cord’un yanında durup kendini güzel hissetmekti.

“Bana daha fazla elbise göndermeyeceğine söz ver,” diye ricada bulundu ama o elbiselerden birini üzerine giymiş olmasından ötürü sözlerinin etkisiz kaldığının farkındaydı.

“Eğer sen içlerinde böyle muhteşem görünmeyi keseceğine söz verirsen,” diye yanıt verdi Cord ve Rylin gülümsemeden edemedi.

Belediye binasının büyüklüğüne baktı; şık insanlar, yeniyetmeler, yetişkinler dalgasıyla doluydu; hepsi iyi kesimli smokinler, pırıl pırıl elbiseler giymişti. Holografik flamalar duvarlar boyunca, olmayan bir rüzgârla dalgalanıyordu. Rylin ne kadar uygunmuş gibi görünse de oraya ait olmadığını düşünüp duruyordu.

Sonra gözleri tekrar Cord'a kayıyor, kanı damarlarında canlanarak yükseliyor ve ortamın önemli olmadığını düşünüyordu. O nerede olursa olsun Cord'la olmalıydı.

"Yarın benim evime gelir misin?" diye sordu, Cord'un eline uzanarak. Rylin böyle resmi bir partide olmayı dert etmiyordu ama *hep* böyle olamazdı. Cord ne zaman 32'nci kata gelip Chrissa ve arkadaşlarıyla buluşacaktı?

"Elbette," dedi Cord neşeyle. Rylin, Cord'un tam dinlemediği hissine kapılmıştı. Ama sonra Cord dans pistini işaret edince, dikkatinin dağılmasına izin vermeye karar verdi.

"Dans etmek ister misin, artık çok iyi dans ediyorum da?" diye sıırttı Cord.

"Hiç kötü olduğunu fark etmemiştim," diye karşılık verdi Rylin.

"Ben de öyle; ta ki okulda dans dersi almaya başlayınca kadar." Rylin'in kaşları kalkınca güldü Cord. "Bilmiyor muydun? Bu sene dansa olan derin ve sarsılmaz aşkı mı Dans 101'le ifade ediyorum: Koreografiye Giriş."

Rylin kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. "Balerin mi oldun şimdi?"

"Doğrusu *balet*, lütfen, çok rica ederim," diye düzeltti Cord. "Holografiyi bırakıp da bütün sanat dersleri dolu olunca buna kaldım."

Rylin, Cord'un holografiyi onun yüzünden bırakıp bırakmadığını merak etti —onu her gün görmek istemediği için— ama bunu sormak kendini çok önemsiyormuş gibi olacaktı, üstelik bunların hepsi artık geride kalmıştı. "Merak etme," diye devam etti Cord. "Sana bütün destansı dans hareketlerimi öğreteceğime söz veremem ama en azından bir ya da ikisini gösterebilirim."

Rylin eğlenerek başını geriye attı. “Benim de kendime ait destansı hareketlerimin olmadığını nereden biliyorsun?”

Dans pistinin çevresinde Rylin’in gücü kalmayıncaaya dek döndüler. Sonunda orkestra ara vererek sustu. “Oturmak ister misin?” diye sordu Cord, onu birkaç arkadaşının çoktan yığılmış olduğu bir masaya yönlendirerek.

Rylin çoğuyla geçen sene tanışmıştı ama onu hatırlıyor gibi görünmüyorlardı, Cord da ilk adımı atarak onları tekrar tanıştırdı: Risha, Ming, Maxton, Joaquin. Rylin gülümsedi ama karşılık veren tek kişi Risha’ydı. Ming’in gözleri bulanık bakıyordu, anlaşılan kontaklenlerinden mesajlarını okumanın daha eğlenceli olacağına karar vermişti. Rylin acaba biri onu okuldan tanımış mıdır, diye merak etti.

Tuhaf biçimde en azından Leda’nın orada olmasını istediğini fark etti. En azından Leda onunla meşgul olurdu.

“Cord, seni arıyorduk. Bu parti dayanılmaz sıkıcı,” diye duyurdu Joaquin.

Rylin’in bu bıkkın tavırdan kafası karıştı. Bu parti her şeyin bol bol harcandığı, pahalı bir partiydi, ayrıca barda yaş taraması bile yapılmıyordu. Joaquin neden şikâyet ediyordu acaba?

“Parti sonrasında sen ev sahipliği yapar mısın?” diyerek döndü Joaquin.

“Parti sonrasında hep ben ev sahipliği yapıyorum. Bir kereliğine de olsa bu işi başkası üstlenemez mi?” dedi Cord rahatça.

Masada birdenbire bir bahane patlaması oldu: “Bana bakmayın; benim evim yeterince büyük olmaktan çok uzak. Futbol takımını ağırlayacak bir odamız bile yok!”

“Annemle babam bu sömestr aldığım “D” yüzünden artık hiçbir şeye izin vermiyor.”

“Ben kesinlikle kimseyi ağırlayamam, son sefer biri küvetime kustuktan sonra olmaz.”

“Ama eğlenceliydi, değil mi?” dedi Risha neredeyse öylelikle.

“Senden ne haber, Rylin? Sen bu işten kendini sıyrabileceğini mi sandın?” diye ona döndü Maxton cana yakın bir gülümsemeyle. Rylin’in inanamaz ifadesi üzerine de aceleyle ekledi, “Çok insan çağırmayacağız. Bütün içkiyi de biz getirmeceğiz, elbette. Senin tek yapman gereken bize mekânı sağlamak.”

Ciddi misiniz? diye sormak istedi Rylin ama Maxton’un şaka yapmadığını biliyordu. Rylin’in kim olduğuyla ya da nerede yaşadığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Rylin’e parti sonrası için ev sahipliği yapmak ister mi diye sormakla, muhtemelen kendince kucaklayıcı olduğunu düşünüyordu.

Bir an, evet dediğini, bütün bu zengin çocuklarını 32’nci kata sürükleyip onları mutfak masasının etrafına sıkıştırdığını hayal etti. İşte *bu* bir deneyim olurdu.

“Pekâlâ, pekâlâ ben ev sahibi olurum,” diye araya girdi Cord, bir elini Rylin’in sandalyesinin arkasına atıp onu sessizce kucaklayarak.

Rylin kimseye bakmadan, “Ben bir içki almaya gidiyorum,” dedi hafifçe ve masadan uzaklaşmaya başladı. Cord’un hemen peşinden geldiğini duydu.

“Rylin, ne oldu?” diye sordu Cord, koluna uzanarak. Rylin hızla ona döndü, yanakları kıpkırmızıydı. “Özür dilerim. Maxton bu soruyu kötü bir niyetle sormadı.”

“Biliyorum,” diyerek iç çekti Rylin. “Ben o gruba uy-

muyorum. Hem neden bir parti sonrası partisi yapıyor, onu da anlamadım? Şu anda bulunduğumuz bu çok pahalı, güzel partinin ne kusuru var?”

“Öyleler işte,” dedi Cord, küçümseyen bir gülümsemeyle; sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Evet işte! Devamlı bir sonraki partiyi konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Tekrar bir araya gelmek, sarhoş olmak ve başka bir *pahalı* etkinlik düzenlemek için bir sonraki bahaneyi konuşuyorlar sürekli.” Yılgınlıkla nefesini verdi. “Siz başka bir şeyden konuşmaz mısınız?”

“O adamların budala ve çocukça olduklarını biliyorum ama onları çocukluğumdan bu yana tanıyorum. Öyle birdenbire onları dışlayamam.”

Aslında, *dışlayabilirsin*, demek istedi Rylin ama sözcükleri geri yuttu. Bunun için kavga etmenin bir faydası yoktu. “En iyisi, her şeyi unutalım.”

“Bunun ev sahipliği yaptığım son parti sonrası partisi olacağına söz veriyorum,” diyerek güvence verdi ona Cord. “Yarın da bunun için kendimi affettireceğim. O senin sevdiğin ahududulu bisküvileri yapan branç yerine gidebiliriz. Ya da başka bir yere,” dedi hemen Rylin’in ifadesiyle kafası karışmış bir halde.

Rylin onun hâlâ parti sonrasını planlamasına anlam veremiyordu. Ya da yine bir anlaşmazlığı para ve başka şeylerle düzeltmeye çalışmasına.

“Ben gidip o içkiyi alacağım,” dedi anlaşılmasız şekilde ve tekrar bara yöneldi, Cord kafasını salladı.

“Hayır. Lütfen, izin ver ben alayım,” diye ısrar etti Cord. “Sen burada kalıp kemancıyı dinle, çok seveceksin.”

Orkestranın yerine bir süreliğine bir kemancı sahneye

çıktı. Ahşap bir sandalyeye tüneyip ayaklarını alttaki basamağa düğümledi. Sonra çalmaya başladı; Rylin, Cord'a sinir olduğunu unutmuştu, aklında müzik dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Alçaktan ve hüzünlü başlamıştı, öylesine özlemle dolu, öylesine tizdi ki, Rylin müziği kaburgalarının arasında bir acı gibi duyumsadı. Belli belirsiz Cord'un bara doğru çekildiğini fark etmişti ama Rylin olduğu yerde kaldı; bu büyüleyici, acıklı müzikle afallamıştı. Sözcüklerin yetersiz kaldığı şeyleri sözlere döküyordu.

O yaz Hiral'la birlikte Central Park'ta açık hava konserine gittikleri geceyi hatırladı. Hiral'ın fikriydi. *Belki holoların için biraz ilham alırsın*, diye önermişti. Rylin onun bu düşünceliliği karşısında çok duygulanmıştı.

Şimdi, o anda Hiral'ın ne yaptığını merak etti. O kadar uzaktaydı ki. Birden içinden iyi olduğundan emin olmak için onu aramak geldi.

Rylin i-Net'ten hızlı bir Undina araması yapmak için kontaklenlerine mırıldandı. Hemen ana sayfasına ulaştı, panoramik okyanus resimleriyle doluydu; o dev, insan yapımı şehir okyanusun üzerinde barış içinde bir nilüfer çiçeği gibi süzülüyordu. Hiral iyi, diye kendi kendini ikna etti. Hiral orada mutlu olacaktı.

Sonra tanıdık bir isim dikkatini çekti. *Bay Cord Hayes Anderton*. Bir sonraki satırda da *Bay Brice August Anderton* vardı.

İkisi de Undina'nın yönetim kurulu listesindeydi.

Rylin kendi kendine bir yanlışlık olduğunu söyledi. Başka bir Cord Hayes Anderton olmalıydı. Ama kendini tutamayıp Cord'un adının üzerine tıkladı ve bu unvanların

ağabeyi ile ona Undina'da kurucu yatırımcı olan anne babalarından miras kaldığını okudu. Yirmi bir yaşına gelene kadar oy kullanmayan üyeler olarak kalacaklardı ama yönetim kurulu onları anne babalarının katkılarından ötürü aralarında görmekten memnuniyet duyacaktı...

Rylin tabletini kapatıp midesi bulanarak öne doğru eğildi. Cord gerçekten Undina'nın yönetim kurulunda mıydı? Hiral'ın şu anda çalıştığı yerde yani. Bu ironik, kozmik bir rastlantı mıydı, yoksa Cord'un Hiral'ın gitmesinde parmağı mı vardı?

Hiral'ın şehri terk ettiğini söylediğinde Cord'un şaşırma-
mış görüldüğünü hatırlamadan edemedi. Hazır aklına gelmişken, onu o akşam düzenleme laboratuvarında bulan da Cord değil miydi? Onu neden öyle mükemmel bir zamanlamayla aradığını hiç düşünmemişti ama şimdi anlıyordu.

Hiral'la ilişkilerinin bittiğini çoktan biliyordu.

Kemancı nihayet çalmayı bitirip salon kibar alkışlarla dolduğunda, Rylin sanki bir rüyadan koparılmış gibi hissetti.

Cord elinde bir çift içkiyle ona doğru yürüyordu. Rylin'i görünce kocaman, hevesle gülümsedi –ama sonra Rylin'in ifadesini görünce yakışıklı hatları endişeyle buruştu.

Rylin daha fazla dayanamadı; gözü hiçbir şey görmeden çıkışa doğru koşarken sendeledi ve elinde tepsiy-
le şampanya taşıyan garsona çarptı; fleksiglas şampanya bardaklarının yere takırtılarla düşmesine neden oldu. Şampanyanın eteğine dökülmesine aldırmadı bile.

“Rylin bekle!”

Rylin hızla ona döndü. “Hiral'ın şehri terk etmesine yardım ettin mi?” Boğazı kaşınıyormuş gibi kupkuruydu sanki.

Cord, Rylin'in bakışları karşısında korkmuştu ama sözünü sakınmadı. "Ettim," dedi ona. "Ama lütfen Rylin, anlamıyorsun."

Rylin geçirdiği sarsıntıyla hissizleştiğini duyumsadı. Salon etrafında dönüyor, her şey eriyen gerçeküstü bir resim gibi birbirine giriyordu.

"Nesini anlamıyorum? Hiral'ın yolundan çekilmesine yardım ettiğin kısmı mı, yoksa iki gün sonra senin bana yaklaşmanı mı?"

Cord bunun üzerine ürktü. "Daha fazla beklemediğim için özür dilerim, tamam mı? Seni o kadar özlemiştim ki, gelip görmek için daha fazla bekleyemedim. O gün o yüzden seni öpmeyeceğimi söylemiştim," diye eklemeye çalıştı.

"Doğru. Çok karşı koydun."

"Rylin, Hiral'la ilişkiniz bitmişti!"

Salonun önüne, belediye binasının yankı dolu girişine doğru ilerlemişlerdi. Rylin dışarıda şimdiden bloğun gerisine doğru kıvrılmaya başlamış sonu gelmez bir hava taksisi kuyruğu gördü.

"Hiral sana uygun değildi, bunu sen de biliyorsun," dedi Cord; kesinlikle söylememesi gereken, yanlış bir şey söylemişti.

"Bu ne *cüret*?" diye tısladı Rylin. Teninin altında bir öfke ile acı patlaması olmuştu. "Bunu yapmaya hakkın yok, benim adıma karar veremezsin, tamam mı?"

Yanlarından bir çift sürtünüp geçti, titizlikle başka bir yöne bakıyorlardı. Cord şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Senin adına ne kararı vermişim?"

"Başlangıç olarak, beni erkek arkadaşımından ayırmanı sayabiliriz! Arkadaşlarınla takılmam için beni bu partiye,

kendi seçtiğin elbiseyle getirmen...” Rylin bu elbisenin çok hoş, romantik bir jest olduğunu düşünmüştü ama birdenbire onu daha çirkin bir şekilde gördü. Cord bu elbiseyi Rylin ucuz bir elbiseyle gelip onu utandırmasın diye mi almıştı?

Cord incinmiş görünüyordu. “Seni benimle zaman geçirmeye zorladığımı fark etmemiştim. Burada olmayı istediğini düşünmüştüm.”

“Burada olmayı istiyorum ama Cord, sen hiç benimle AşağıKule’de olmayı istemiyorsun!”

“Ben yalnızca bizim evde olmamızın daha kolay olacağını düşündüm. Yerim daha geniş,” diye karşı çıktı Cord. Rylin gözlerini döndürdü.

“Doğru, çünkü tanrı esirgesin, aşağıya, otuz ikinci katın sefaletine gelme sen,” diye sertçe çıkıştı Rylin. “Arkadaşlarına benim zengin olmadığımı söylemedin bile, değil mi? O yüzden benim onlardan biri olduğumu düşünüyorlar. Benimle –eskiden hizmetçin olan kızla– çıkmaya utandığın için mi?”

“Bunların hiçbirini konu yapmadım, çünkü benim için önemi yok,” dedi Cord alevlenerek. “Sana değer veriyorum, Rylin. Nereden geldiğinin bununla bir ilgisi yok.”

“Ama var.” Rylin ona çok kızdığını hissediyordu ama en çok da tekrar tekrar aynı hatayı yapan insanlardan biri olduğu için kendine kızıyordu. “Ben bir hayır işi değilim, Cord. Ben insanım –hislerim var.”

“Bunlar nereden çıkıyor? Hiçbir zaman senin hayır işi olduğunu söylemedim!”

“Söylemene gerek bile yok,” dedi Rylin usulca. Cord’un yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu.

“Bu kadar gururlu olmayı bir bıraksan...”

“Bunu benden sır olarak saklayan sensin!” Rylin’in gözleri ateş saçıyordu. “Sanırım güven nasıl oluşturulur hiçbir fikrin yok, çünkü kimse sana öğretmemiş.”

“Kimse sana öğretmemiş mi?” dedi Cord dokunaklı bir şekilde, Rylin’in sözlerini tekrarlayarak. “Bu çok insafsızdı, Rylin. Bütün insanlar içinde bir tek senin doğruca ölü anne babaya saldırmayacağını düşünürdüm.”

Rylin irkildi, birden kendinden utanmıştı. “Benim tek demek istediğim, her sorunun üzerine para savuruyor, sonra da o sorunun ortadan kaybolmasını bekliyorsun,” dedi Rylin çaresizce. “O sorun uygunsuz bir erkek arkadaş olsa bile. Düşünmüştüm ki...” Rylin bir elini yüzüne götürdü. “Bu kez farklı olacağını düşünmüştüm.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Cord bitkin bir halde.

Rylin ağzına kan tadı gelene kadar dudağını ısırdı. Sürünerek derisinden çıkmayı, bu pahalı elbiseyi üzerinden souyp parçalara ayırmayı istiyordu. Cord’dan ve kendinden öğrendiğini hissetti.

Hiral’a ona danışmadan şehri terk etmeye karar verdiği için, onun adına karar alıyormuş gibi hissettirdiği için ne kadar da kızmıştı. Oysa Cord da bunca zamandır aynı şeyi yapmıştı.

“Asla bir araya gelmemeliydik,” dedi Rylin sert bir şekilde. “İlk seferde ayrılmakla doğrusunu yapmıştık. Çok farklıyız, senle ben.”

Rylin döndü ve yürüyüp gitti, başını yukarıda tutuyordu ama eve dönerken asansörde uzanıp gözlerindeki yaşları sildi.

AVERY

Asansör kabini tamamen karanlıktı.

“Neler oluyor?” Avery hızlı hızlı gözlerini kırptırıyor-
du, sonra kontaklenlerine bir dizi komut verdi. İşbirliği-
ne yanaşmadılar.

“Bu işe yaramaz,” dedi Atlas, Avery’nin çabaladığını
fark edince. “Asansörün gövdesi mıknatıslarla kaplı, kon-
taklenlerin frekansını karıştırıyor.”

Avery kapıyı yumrukladı. Bu şekilde bir yere varama-
yacağını biliyordu ama yumruklarıyla tatmin edici, gü-
rültülü bir ses çıkarıyordu.

“Hey, hey. Sakin ol,” dedi Atlas, Avery’nin koluna uza-
narak; Avery bir anda yaptığının ne kadar saçma olduğu-
nu düşündü, burada el işi elbisesinin içinde durmuş, bir
Neanderthal gibi asansörü yumrukluyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Avery. Kahkaha ile
gözyaşları arasında bir uçurumun kenarındaydı. Keşke
Atlas’ı görebilseydi. Karanlık ağır ve somut bir biçimde
her yere nüfuz etmiş gibi hissettiriyordu; Oxford’da his-

settirdiği gibi: Her yere yayılan şehir parlaklığı olmaksızın gerçek bir karanlık.

“Belki yakınlarda bir yerlerde onarım yapıyorlardır, bu sırada elektrik hattına zarar vermiş olabilirler,” diye fikir yürüttü Atlas, bu durumu açıklamaya çalışarak. “Ya da belki bu parti belediye binasının elektriğinden o kadar çok çekiyor ki, tesisata fazla geldi.”

“Ama yakında biri bizi buradan çıkarmaya gelir, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Atlas ikna etmekten çok uzak biçimde.

Nefes alışverişleri parça parça ve sığıldı. Asansör kabininin içinde tuhaf bir enerji vızıltısı dolaşıyor, havayı çatlatıyor gibiydi: Sanki bütün dünya beklenti içinde nefesini tutmuş, bir şeyin olmasını bekliyordu.

“Özür dilerim,” dedi Atlas. Sesi aynı anda hem çok yakın hem çok uzak geliyordu.

“Senin hatan değil.”

“Elektrik kesintisi için demiyorum, *diğer* her şey için. Şehre geri döndüğüm için, seni gerdiğim için, hayatına karıştığım için...” dedi ve aniden durdu. “Gelecek hafta Dubai’ye dönüyorum.”

“Dönüyor musun?”

“Dönmemi istemiyor musun?”

Avery cevap vermedi. Atlas’ın gitmesini sabırsızlıkla bekliyordu ama öte taraftan bundan korkuyordu da. Sanki birbiriyle savaş halinde iki ayrı yarısı vardı, kendinin iki ayrı kopyası ve her ikisi de şiddetle farklı şeyler istiyordu. Sanki bu gerilimin altında parçalanacakmış gibi hissediyordu.

“Max’le aynı eve çıkacağınızı duydum,” diye devam etti Atlas.

“Bilmiyorum. Belki.” Oxford’daki ev ona o kadar gerçek dışı, gerçeklikten kopuk geliyordu ki, sanki rüyasında gördüğü bir şey gibiydi. Gerçekten orada yaşarmıydı?

“Belki mi?” diye tekrar etti Atlas, kafası karışmıştı.

“Oxford’a gitmek istediğimden bile emin değilim artık,” diye itiraf etti Avery.

Atlas duyduklarını sindirerek bir süre sessiz kaldı. “Tuhaf,” dedi en sonunda. “Oraya başvuracağını ilk söylediğinde çok şaşırmıştım. Seni hep daha serüven dolu bir şeyler yaparken hayal etmiştim. Denizde Sömestr* gibi. Ya da şu Peru’da, dağ eteğindeki okul gibi.”

Avery üzerindeki huzursuzluğu; New York’tan kaçıp gitme ve kim olduğunu bulma arzusunu Atlas’ın fark ettiğini bilmeliydi. Atlas ona uçan halıyı veren oğlandı.

Buna karşın Max ona bir hayatla birlikte paket halinde gelen ev anahtar çiplerini vermişti.

Avery pahalı elbisesini umursamadan yere çömelip, kollarıyla bacaklarını sararak alnını dizlerine dayadı. “Keşke eve gelmeseydin,” derken duydu kendini. “Sen gelip her şeyi bozana kadar gayet iyi idare ediyordum. Anlayamazsın Atlas, senin Dubai’de *mutlu* olduğun belli. Ama sen veda ettikten sonra benim için uzun süre çok zordu.”

Avery, Atlas’ın kayarak yanına geldiğini duydu. “Aslında Dubai’de o kadar da mutlu değilim.”

Avery gözlerini kırıştırdı. “Seni her görüşümde mutlu görüyordun.”

* Semester At Sea: Üniversite öğrencilerinin gemi yolculuğuyla dünyayı dolaşarak katıldıkları akademik program. (ç.n.)

“Elbette. Çünkü teknik olarak beni yalnızca senin yanındayken görüyorsun. Sen beni mutlu ediyorsun, Aves. Yalnızca yanında olmak beni mutlu ediyor.”

Aralarındaki sessizlik kopmak üzere olan lastik bir bant gibi uzuyordu.

“Atlas,” diye fısıldadı Avery, sonra sustu. Aklında tutarsız milyonlarca şey dönüp duruyordu. Ama Atlas tekrar konuşmaya başladı, sözcükler ağzından hızla birbirlerinin üzerine dökülüyordu.

“Bak, bu gece bunların hiçbirini söylemeyi planlamamıştım ama söylemeden edemeyeceğim. Artık yapamıyorum.”

Avery karanlıkta Atlas'ın pozisyon değiştirdiğini hissetti; bedeninden gelen bir ses duymuştu. Birbirlerinin yüzünü görmeden konuşmanın onlar için belki daha kolay olduğunu düşündü.

Avery, Atlas onu bir daha öper mi, diye merak etti, öperse kendisinin ne yapacağını da.

“Dubai’de senden ayrıldıktan sonra, doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Bir daha bir arada olmamızın mümkün olmadığını sanıyordum. Ama sorun şu ki, ben *sensiz* de olamıyorum. Senden bir korkak gibi kaçtım, sense gittiğim her yerde beni yakaladın. Kaçtığım her yerde seni görmeye devam ettim,” diye bitirdi sözlerini Atlas. “Her defasında Avery, başıma gelen yine hep sen oldun.”

Avery, Atlas'ı bu şeyleri söylememesi için durdurabileceğini biliyordu. Avery'nin bir sözüyle Atlas dururdu, sonra bunlar hiç söylenmemiş gibi yaparlardı; tıpkı o öpücükte olduğu gibi.

Avery ağzını açtı ama ağzından bir ses çıkmadı. Çünkü aslında Atlas'ın durmasını istemiyordu.

Atlas hiç kıpıdamıyordu. “Babam seçimler için gelmemi istediğinde, kendi kendime bunu yapmayacağımı söyledim. Bir plan yapmıştım ve bu planımda ciddiydim, gerçekten *öyleydim*, şimdi burada böyle karanlıkta oturuyor olmasaydık da her şey iyi olacaktı ama şimdi sana bunları söyleme şansım varken anlıyorum ki bunu kullanmam gerek. Seni Max’le görmek beni öldürüyor.”

Elleri Avery’ninkine sürtündü, serçe parmağı farkında olmadan onunkinin etrafında kıvrıldı. Avery elini çekmek için bir şey yapmadı. Tenlerinin dokunduğu yerde minyatür havai fişekler patladı.

“Düşünmüştüm ki, eğer seni görüp, iyi olduğundan emin olursam, bir tür kapanış yaparım. Kendi kendime seni bir daha öpmeyeceğime yemin etmiştim ama öptüm.” Atlas kafasını iki yana salladı. “Anlaşılan sözümü tutamıyorum, kendi kendime verdiğim sözleri bile. Söz konusu sen olunca yapamıyorum.”

Avery’nin yanaklarından süzülen yaşlar pahalı altın kumaştan elbisesine dökülüyordu.

“Bana şimdi senin için savaşmamam gerektiğini söyle.” Sesinde acil olduğunu belirten bir ton var gibiydi, sanki Atlas tüm hayatını Avery’nin ağzından çıkacak cümleye bağlamıştı. “Bana Max’i seçtiğini söyle, geri çekileyim. Yemin ederim, bunların hiçbirini benden bir daha duymazsın. Ama durmamı söylemezsen durmam. Bir şey söylemem gerekiyordu –çünkü seni sonsuza dek kaybetmeden önce bunun benim son şansım olduğunu biliyordum.”

Avery, Atlas’a durmasını söylemek için yine ağzını açtı, ona Max’i seçtiğini söyleyecekti, Max’i *sevdiğini* söyleyecekti. Ama yapamadı.

Max harikaydı, bir gün bir kızı çok mutlu edecekti. Ama o kız Avery değildi işte.

Avery yüreğinin derinliklerinde başka bir şansı olmadığını biliyordu. Onun için hiçbir zaman başka bir şans olmamıştı. Onun için yalnızca bir tek yol vardı ve o da şimdi onunla asansördeydi.

“Atlas,” dedi tekrar, şimdi gözyaşlarının arasından gülüyordu. “Neden zamanlaman hep bu kadar kötü?”

Karanlıkta dönüp Atlas’ın yüzüne uzandı, onu son derece kıymetli bir şeymiş gibi iki avucunun arasına aldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Avery artık bununla savaşmaktan bıkmıştı. Atlas’ı sevmemek için çok uğraşmıştı ama aşkı aslında hep oradaydı, ayrı oldukları tüm o uzun günler boyunca hep bu anın gelmesini istemişti.

Çekinerek onu öptü. Atlas’ın ağzı karanlıkta içgüdüsel olarak onunkini buldu. Bedenleri, nefesleri gibi karanlıkta sessizce birbirine sarıldı.

“Seni seviyorum,” dedi Avery şaşkınlıkla, öpücükler arasında. “Seni seviyorum, seni seviyorum.” Atlas da ona aynı şekilde cevap veriyordu; Avery bunun yanlış olduğunu, bunun Max’e acımasızlık olduğunu biliyordu ama içinde duracak gücü bulamadı. Dünyada onlar için başka zaman kalmamışçasına öpüştüler, belki de kalmamıştı.

“Seni özledim,” dedi Avery, Atlas’a.

“Birbirimize veda ettiğimizden bu yana her gün, her *dakika* özledim seni,” diye cevap verdi Atlas. “Okyanusun karşısından seni sevdiğimi hissetmedin mi?”

Avery başını yatırıp Atlas’ın omzuna koymak için pozisyon değiştirdi. Elektrikler kesildiğinden bu yana ne

kadar zaman geçtiğini merak etti. Muhtemelen yarım saat olmuştu ama bir ömürdü geçen. Avery bütün dünyanın o yarım saat içinde yön değiştirdiğini hissetti.

“Atlas. Ne yapacağız?” diye sordu Avery, hâlâ sıkı sıkı Atlas’ın elini tutuyordu. “Geçen seneden bu yana hiçbir şey değişmedi. Ayrılmamızı gerektiren nedenler hâlâ duruyor.” *Ayrılmanın* bunu ifade etmekte doğru bir sözcük olmadığını düşündü. Daha çok *ayrı bırakılmışlardı*, Atlas’ı hayatından koparmak açık yaranın etini soymak gibiydi.

İşte şimdi tekrar birlikteydiler. Tüm bu karmaşaya, anne babalarına, Max’e, tüm dünyaya karşın yeniden birlikteydiler. Neredeyse kaçınılmaz gibi geliyordu, sanki bu asansör kabininden başka hiçbir yerde sonlanamazlardı.

“Bir şekilde yolunu bulacağız,” diye güvence verdi Atlas. “Söz veriyorum.”

Her nedense bu ifadesi Avery’nin içinde kötü bir hissin uyanmasına neden oldu. “Tutamayacağın sözler verme.”

Atlas, Avery’e doğru döndü; Avery karanlıkta bile ondan yayılan sessiz yoğunluğu hissedebiliyordu. “Haklısın. Yalnızca çabalayacağıma söz verebilirim.”

Öpüşmek için tekrar birbirlerine döndüler; sessizlik etraflarında yüksek sesle uğulduyor, yoğunlaşıyordu, onlara kalan dakikalar ne kadar çok olurlarsa olsun çok çabuk geçiyordu. Her öpücük önem doluydu. Her öpücük, birbirleri için savaşıacaklarına dair verdikleri bir sözdü; bütün olasılıklar, bütün *dünya* oklarını onlara karşı çevirmiş olsa bile.

Avery hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş, Atlas’ı öpüyordu –bir eli Atlas’ın başının arkasına, öbür eli ise beline

dolanmıştı- o sırada asansörün kapısı manivelayla zorla açıldı.

Avery içeriye ışığın aktığını duyumsadı, kapalı gözlerinin ardında parlıyordu, kaynar su dökülmüş gibi Atlas'tan geri sıçradı. Boşu boşuna, sürünerek ayaklarının üzerinde doğrulmaya çabaladı.

Max çarpılmış gibi orada duruyordu. Her şeyi gördüğü açıkça belliydi.

Çok, çok daha kötüsü, Avery başıboş dolaşan bir zetanın yanılığına yer bırakmayan vızıltısını duydu. O küçük uzaktan kumandalı uçan kamera hızla uzaklaşıp giderken, arkasından koşamayacak kadar çaresizce izledi. Merceği parladı ve sonra uzaklaşarak kayboldu.

LEDA

Leda sadece Avery'nin hatırına da olsa, göreve başlama törenine geldiği için memnundu.

Avery'nin Atlas'ın dönmesinden nasıl altüst olduğunu fark etmemişti. Eski sevgilinle aynı çatı altında yaşamak, onu her gün görmek zorunda olmak; Leda bunun işkencenin eşsiz bir biçimi olduğunu anlamalıydı. Diğer yandan Avery gerçek hislerini herkesten, hatta kendinden bile saklamak konusunda öylesine uzmandı ki... En yakın arkadaşını o göksel altın elbisenin içinde öyle gururlu, pırıl pırıl görünce onun için yüreği sızlamıştı. O parlak uzaklığı tanımıştı –yalnızlık ve özlem.

Leda dans pistinin yakınlarında bir masaya yaslanmış, partinin gözlerinin önüne serilişini izliyordu. Çok uzun zamandır olduğundan daha fazla kendi gibi hissediyordu. Siyah ipekten, üzerine oturan, zırh gibi biçimlendirilmiş elbisesinin içinde çok güzel görüldüğünü biliyordu. Her iki kulağındaki yıldız biçimli elmas küpeler boyunun koyu kıvrımını belirginleştiriyordu. Ama bundan

daha fazlası vardı. Leda, Watt'la dün gece olanlardan dolayı parlıyordu. Watt'ın dokunuşlarını hâlâ hissediyordu; bir hareketli dövme gibi yeni ve kalıcı yollarla ona damgasını vurmuştu.

Keşke bu gece o da olsaydı. Bugün attığı mesajla telaşlanmamaya çalışmıştı. *Acil halledilmesi gereken bir şey çıktı. Her şey yolunda ama akşam gelemeyeceğim. Çok üzgünüm. Daha sonra anlatacağım*, demişti ona Watt. Söylediklerine güvenmeye çalışmıştı ama ne iş çevirdiğini bilmeyince endişelenmemesi de zordu.

Sınıf arkadaşlarından bir grup dans pistine doluştu; Leda, Ming Jiao'zu'yu ve Maxton Feld'i gördü, Risha yine Scott Bandier'la mı birlikteydi? Çok tahmin edilebilirdi. Göz göze gelip el sallayarak onu da yanlarına çağırdılar ama Leda kafasını salladı. Şimdi hepsi onunla arkadaşlık etmekten mutluydu ama geçen sene Leda paramparça olduğunda hiçbiri yanında değildi. Hiçbiri onun gerçek arkadaşı değildi.

"Leda! Seni arıyorduk." Annesi ile babası ona doğru yaklaştılar; ikisi de sanki yasak bir şey yapıp kaçmış gibi sırıtıyordu. Leda'nın onlarda uzun zamandır görmediği bir ifadeydi.

"Hamptonlar'a gidiyoruz," diye duyurdu annesi. Siyah cildini iyice ortaya çıkaran o soluk kayısı rengi elbisesinin içinde büyüleyici görünüyordu.

"Şimdi mi?" böyle ani planlar pek annesiyle babasının tarzı değildi. Belki de, diye düşündü Leda, bu yüzden böyle bir şeye ihtiyaçları vardı.

"Sadace bu geceliğine. Çok geç değil," dedi Leda'nın babası, saate bakmak için gözleri görüşünün kenarına kayd. Daha yeni 10 oluyordu.

“Son zamanlarda o kadar işe daldım ki; babanla bir geceliğine uzaklaşmak iyi gelecek.” İlara kızının kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırmak için uzandı. “Sen tek başına idare edebilecek misin?”

“İdare ederim,” diye ısrar etti Leda, tam o sırada İlara’nın arkadaşlarından biri bir soru sormak için yaklaşarak dikkatini dağıttı.

“Geçen hafta söylediklerini çok düşündüm,” dedi Leda’nın babası birdenbire, sesini alçaltarak. “Haklıydın. Annene gerçeği söylemem gerek. O bunu hak ediyor.”

Leda çok şaşırdı, sonra sarılmak için babasını kendine doğru çekti; bunu öyle şiddetli yaptı ki neredeyse babasıyla kafa kafaya çarpışacaklardı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Ama... Ona bu gece mi söyleyeceksin? Hamptonlar’da mı?”

“Kötü bir fikir mi?” Babası mahcup görünüyordu ama sonra kafasını salladı. “Leda, annenle aramızda ne olursa olsun, her zaman yanında olacağıma söz veriyorum. Bütün bunların ortasında böyle sıkışıp kaldığın için çok üzgünüm. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Leda yumuşak bir biçimde, annesi onlara doğru dönerken.

İlara kolunu rahatça kocasının kine doladı, hâlâ kocaman sırıtiyordu. “Biz doğruca helikopter sahasına gidiyoruz. Sen daha kalacak mısın, tatlım?”

Leda annesiyle babası kalabalığın içine kayıp kaybolurken sessizce onları izledi. Babası gerçeği söyleyebilecek kadar cesurdu: Yaptıklarını itiraf edip sonuçlarıyla yüzleşecekti. Bu sırada Leda hakikati yalanlardan, şantajlardan ve sırlardan oluşan bir dağın ardında saklamakta ısrar ediyordu.

Babası gerçeği söyleyebilecekse, o zaman belki...

Dirseklerini masanın üzerine dayayıp, tembel tembel masanın üstündeki yalancı ateşli ince mumla oynadı. Zararsız alevleri çıplak parmaklarının üzerinde titreşiyordu. Alev elindeki nitinol yüzüğü ısıtıyordu. O sırada Leda gözlerini kaldırdı ve doğruca Watt'la göz göze geldi.

Bir anlığına nefesi kesildi. O smokinin içinde insanın aklını başından alacak kadar yakışıklı göründüğünü unutmuştu. Smokinin modeli geniş omuzlarının net çizgilerini gösteriyor, teninin altınımsı ışığını belirginleştiriyordu.

“Demek gelebildin!” diye haykırdı Leda ona doğru koşarak ama hafif tökezler gibi oldu. Watt'ın bakışlarındaki bir şey heyecanını bastırmıştı.

“Konuşmamız gerek. Baş başa,” diye sesi çatladı Watt'ın, gözleri hızla partiyi kolağan etti. “Avery ile Rylın de buradalar mı?”

“Onları bir süredir görmüyorum,” dedi Leda gitgide büyüyen panik hissini bastırmaya çalışarak. “Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?”

Partinin uzak bir köşesine çekildiler; bir çift chiavari sandalye yüksekçe bir çiçek topluluğunun arkasına sıkışmıştı. İkisi de oturmadı.

“Neler oluyor?” diye sordu Leda hafif sallanarak.

Watt derin bir nefes aldı. “Bu gece polis karakoluna sızdım.”

“Aklın neredeydi? Bu çok tehlikeli!” Leda ona uzandı, sertçe ceketinin yakalarından kavrayıp panikle salladı.

“Bu gece polislerin çoğu *bu* partide olduğu için dikkatleri iyice dağınıktı,” diye cevap verdi Watt. “Ayrıca bu sabah sorguya çekildiğim için, pek iyi düşünememiş olabilirim.”

“Ne?”

Watt suratını buruşturdu. “Avery’nin sana söylediğini sanmıştım. Mariel’le ilgili sorguya çağrıldım. Avery ile Rylin de öyle.”

Leda, Avery’nin ona neden söylemediğini tahmin edebiliyordu. Avery kendi sevimli, yanlış fikirleriyle onu *koruma*ya çalışmıştı. Ama Leda, Watt’tan daha fazlasını beklerdi.

“Bu olduğu anda bana mesaj atmalıydın. Ayrıca *polis*in sistemine dalmayı denemeden önce benimle konuşmalıydın!” Leda hâlâ sıkı sıkı Watt’ın yakasını tuttuğunu fark edip ellerini yavaşça indirdi.

“Merak etme, oraya gittiğimi bile hiçbir zaman anlamayacaklar. Ama daha büyük bir sorunumuz var.” Watt gözlerini Leda’nınkilerden ayırıp başka yöne çevirdi. “Polis, Mariel ile Eris’in ölümleri arasındaki bağlantıyı bulmuş.”

Leda tökezleyerek bir adım geriledi, bütün bedeni titriyordu. “Yani Eris’i öldürdüğümü biliyorlar mı?”

“Henüz değil,” dedi Watt hemen acele ederek. “Sanırım yalnızca o iki gecenin birbiriyle bağlantısı olduğunu biliyorlar. Merak etme Leda. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim.”

Bir anda Leda’nın içinden düzinelerce duygu geçti; dehşet, üzüntü, pişmanlık... “Aman Tanrım!” dedi yavaşça, sonra bir daha, daha perişan biçimde, “Aman *Tanrım*.”

“Her şey iyi olacak. Bir yolunu bulacağız...”

“Her şeyin iyi olacağını söyleme, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz!” diye çıkıştı Leda; öyle sertti ki Watt bir anda sustu. Leda çaresizce sandalyelerden birine çöktü. “Hiçbir şey iyi olmayacak,” dedi çok daha yumuşak biçimde. “Üstelik hepsi benim suçum.”

Watt onun yanındaki sandalyeyi aldı, sessizce destek olmak için eline uzandı.

Leda orada otururken etrafındaki sahne beynine acımasız bir açıklıkla kazındı. Çiçeklerin yumuşak, hafif kokusu; korkunç kahkahalar; bardakların tokuşturulması; dans pistinden yayılan müzik... Watt'ın ellerinin kendi elleri etrafında yarattığı o sıcak his. O anın bütün ayrıntılarını hayatı boyunca hatırlayacağını hissetti, hayatı daha ne kadar devam ederse etsin; çünkü o her şeyin değiştiği andı.

Arkadaşlarını riske atmıştı.

Leda hepsinin güvende olduğunu düşünmüştü –polis elinde onlarla ilgili bir şey yoktu, o yüzden bu kâbus yakında sona erecekti. Leda paramparça olan üzüntüsünün küçük parçalarını toplayıp her şeye yeni baştan başlayacaktı.

Ne aptallık etmişti. Polisin Leda'nın yaptığını bulması yalnızca an meselesiydi. Bu da onları arkadaşlarının sırlarına götürecekti. Rylin'in uyuşturucu satıcılığı, Watt'ın yasa dışı bilgisayar ve Avery'nin Atlas'la ilişkisi.

Bu sırlar açığa çıkarsa Leda kendiyle yaşayamazdı.

Kasırganın ortasında bir tekneymiş gibi hissetti, pişmanlık hiç pişmanlık duymadan üst üste dalgalar halinde üzerine çarpıyordu. Başını indirip ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapadı.

“Bu işin içinden çıkmanın bir yolunu bulacağız,” deyip duruyordu Watt. “Senle ben, ikimiz her şeyin karşısında durabiliriz.”

Leda kendini zorlayarak başını kaldırıp baktı. Yukarıdaki holografik bayrakların ışığı Watt'ın gözlerinden yan-

siyor, tenine bronz bir parıltı katıyordu. Bir an gözlerinin Watt'ın üzerinde gezmesine izin vererek onu ezberledi.

Sonra ayağa kalkıp Watt'ı da yukarı çekti, sonra onu öptü. Watt başta şaşırılmış gibiydi ama hemen sonra kollarını Leda'ya dolayıp öpücüğüne karşılık verdi.

Leda cesaret edebildiği kadar öptü onu, birinin görüp görmediği umurunda değildi. Kalbinin zıvanadan çıkmış çaresiz vuruşlarını Watt'ın hissetmemesi için dua etti. Bu onun son öpücüyüdü, ölüm hücresindeki son vedasıydı ve onu hatırlanır kılmaya kararlıydı. Bu yüzden Watt'a –onun verdiği hisse, onun o sakın gücüne, ağzının Leda'nıninkiyle mükemmel uyumuna– odaklandı.

Leda yüreğinin derinliklerinden veda ediyordu.

Sonunda geri çekildiğinde, Watt kafası karışmış gibi bir ifadeyle onu inceliyordu. Leda bunu görmemiş gibi yaptı. Watt eğer Leda'nın ne planladığını tahmin ederse, bu planını gerçekleştirmesine asla izin vermezdi.

"Eve gidiyorum," dedi Leda, sesi ona bir parça ihanet etmişti, çünkü zımpara kâğıdı gibi sert çıkmıştı.

"Leda," diye itiraz etti Watt ona uzanıp; Leda bir an bocaladı, çünkü kendini onun kucağına bırakmak çok kolay olacaktı; başını göğsüne dayayıp, her şeyin iyi olacağını söylemesine izin vermek...

Ama iyi *olamazdı*. Ne Eris ne Mariel ne de geri kalanlar için olabilirdi. Bu şey kesin olarak bitene dek olmazdı.

"En azından seninle eve yürümeme izin ver," diye önerdi Watt. Ama Leda kafasını salladı, içinde, derinlerde bir yerlerde kasvetli bir köşede kalmış son kuvvet kırıntısını kazıp çıkardı.

"Şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Watt cevap vermek için ağzını açtı, sonra sanki fikrini değiştirdi. Sarsılırmış gibi başını salladı. “Sonra görüşürüz,” diyerek Leda’ya güven verdi.

“Görüşürüz,” dedi Leda sakince, bunun yalan olduğunu biliyordu.

Leda, Watt’ın silüeti kalabalığın içinde gözden kaybolana, artık gittiğinden emin olana dek bekledi. Sonra titreyerek kocaman bir nefes bıraktı. Watt’ın ondan uzaklaşmasını son kez olduğunu bilerek izlemek, iradesini son kırıntısına dek kullanmasına neden olmuştu.

Her nasılsa, gözü bir şey görmeden eve varmayı başardı. Sessizlik yatak odasında tüyler ürpertici biçimde yankılanıyordu. Kendini yatağına sürüklemeyi becerdi –her zamanki yatağı geçmişin tanıklığıyla karışmış, daha dün gece Watt’la ikisini içinde saklamıştı. Leda daha bu sabah Watt’ın kollarında güvenle uyandığına inanamıyordu.

Ama Leda güvende değildi. Hiçbiri güvende değildi ve bu Leda’nın suçuydu.

Watt’ı o kadar çok seviyordu ki, canı yanıyordu, o kadar çok ki, bu onu korkutuyordu. Tam da bu yüzden, felakete dönüşen hayatına girmesine bir daha asla izin veremeyecekti. Leda fazla zehirliydi. Çok fazla korkunç şey yapmıştı, kaçamadığı şeyler; Watt’ı da kendisiyle birlikte aşağı sürüklemeyi reddediyordu.

Düşünceleri hummalı beyninin içinde bir girdap gibi çılginca dönüp duruyordu. Bir noktada uykuya dalmış olmalıydı; soğuk terler içinde, yumruklarını kapalı gözlerinin üzerine bastırarak uyandı durdu ama o görüntüler bir türlü gitmiyordu. Çünkü onlar kâbus değildi, Leda’nın gerçekliği idi.

Hangi yoldan giderse gitsin Leda hep aynı sonuca varıyordu. Polisler gitgide yaklaşıyordu. Bu da demek oluyordu ki, biri Mariel'in ölümü için tutuklanana dek hiçbiri güvende olmayacaktı.

Leda, Eris'e ya da Mariel'e olanları düzeltemezdi. Ama Avery'i, Rylin'i ve Watt'ı hâlâ kurtarabilirdi –bu kadarına hâlâ gücü yeterdi. Olanlar yüzünden hiçbiri cezalandırılmayı hak etmiyordu ama Leda hak ediyordu.

AVERY

Babasının göreve başlama balosundan sonra, Avery oturma odasında kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri gidip duruyordu. Her defasında aynı yoldan yürüyordu; özel olarak ısmarlanmış bulut kanepeler ile iki katlı girişe çıkan kapı arasındaki yarı yolu gidip geliyordu. Her ne olacaksa olmasını bekliyordu.

Ortalık çok sakindi. Avery sessizliği görebildiğini hayal etti; dalgalı ve serindi, dalgaları duvarlara çarpıyor, sonra sessiz bir çağılıyla geri çekiliyordu.

Atlas pencerenin yanında oturduğu kanepeden “Her şey yoluna girecek,” diye güvence verdi. Onu kendine doğru çekecekmiş gibi bir kolunu uzattı, sonra sanki fikrini değiştirdi.

Avery uyumamıştı. Tüm olanlardan sonra nasıl uyuyabilirdi? Max’in orada öylece duruşu ve utanmaz bir dehşetle Atlas’la ikisine bakışı devamlı gözlerinin önüne geliyordu. Avery sendeleyerek ayağa kalkmış ve koşup adını haykırarak tanımadığı koridorlarda peşinden

gitmeye çalışmıştı ama Max merdivenlerin birinden inip kaçmıştı. Kelimenin tam anlamıyla Avery'den kaçmıştı.

Avery bütün sabah ona çağrı ve mesaj atmış ama hiç cevap alamamıştı. Güvenini böyle korkunç biçimde suistimal ettiği için Max'ten özür dilemek ve asla onu incitmeyi istemediğini söylemek istiyordu. Onu sevdiğini söylerken yalan söylemediğini söylemek istiyordu.

Aynı anda Atlas'a âşıkken bir şekilde Max'i de sevmişti.

Geçen sene kalbi parçalara ayrıldığında onu toplayıp hayata döndüren Max olmuştu. Avery'e *kendi* kalbini vermiş, ikisi için bir hayat kurmaya çabalamıştı, Avery ise karşılığında ona acıdan başka hiçbir şey vermemişti.

Avery, Atlas'la birlikte birbirlerini çaresizce sevmemeye çalışırken yaraladıkları insanların sayısını tutamaz hale gelmişti. Leda, Watt, şimdi de Max: Zarar vermek istemedikleri insanlar zarar görmüştü. Avery aynı hatayı bir daha yapmayacağına kendi kendine yemin etmişti.

Bu sabah erkenden Max'i aramak için çıkmış, doğrudan yurttaki odasına gidip yatak örtüsünün dümdüz olduğunu, içinde uyunmadığını görmüştü. Sonunda vazgeçip geri dönmüş, nefes almadan, neyi beklediğini bilmeden *bekleyerek* saatler geçirmişti. Spor pantolonu ve eşofman üstüyle huzursuz ve tedirgin bir halde bir ileri bir geri yürümüş, ufuktan büyük, karanlık bir fırtına bulutu gibi korkunç bir şeyin yaklaştığı hissinden kurtulamamıştı.

Onu asıl endişelendiren zettaydı.

Atlas'la birlikte sorunu tekrar tekrar evirip çevirmişlerdi ama sonuçta o zettanın hangi i-Net sitesine ait olduğunu bile bilmeden hiçbir şey yapamazlardı. Bir zettanın olması için reklam lisansınızın olması gerekirdi ve

o lisans da caydırıcı biçimde pahalıydı –her şeye karşın kimse bu şeylerin sürüler halinde bulutlar oluşturarak şehri tıkamasını istemiyordu.

O resimler her kimdeyse, Avery yakında ondan haber alacaklarını biliyordu. Tek umudu doğrudan sadece ona ulaşmaları, resimleri yayınlamak yerine şantaj için ellerinde tutmalarıydı.

Odanın sonuna kadar gidip tekrar geri döndü; atkuyruğunun ucunu faydasızca eğip büküyordu. Atlas kucağında tuttuğu tabletinden iki saat önce açtığı makaleye bakıyordu. Dün gecedен beri pek bir şey konuşmamışlardı; sanki bütün sözcüklerini *seni seviyorumlarla* harcamışlar da, geri kalanları onları bekleyen şey için biriktirmeleri gerekiyormuş gibi.

Evin kapısı açılınca ikisi de başlarını hızla yukarı kaldırdı. Avery bedenindeki bütün hücrelerin aniden sıçrayıp uyandığını hissetti. Sesler duydu; annesinin koridorda yürürken topuklarından çıkardığı o tanıdık boş yankıları. Bir an için her şey keyifli, kutsanmış biçimde normaldi.

“Şu yarı profesyonel golf turnuvası hakkında konuşmamız gerek,” diyordu annesi. “Kaç kişi çağırmayı düşünüyorsun?”

Pierson hemen cevap vermedi. Sonra yüksek sesle, öfkeyle küfretti. “*Kahretsin,*” dedi kızgınlıkla, muhtemelen tabletini uzatıyordu.

İşte böyle, Avery artık her şeyin değiştiğini biliyordu.

Elizabeth çığlık attı. Soğuk, hayvan çığlığı gibi bir çığlıktı; Avery’nin iliklerinde ilkel bir dehşetin uyanmasına neden olmuştu. Atlas’a baktı, sonra mide bulandırıcı bir korku hissiyle bilgi akışına bağlandı.

Beklediği gibi, babasının bulmuş olması gereken haber oradaydı. Yalnızca otuz saniye önce ilan edilmişti. *Fuller Kardeşler: Teselli İçin Fazla Yakın*, diyordu başlıkta. Haber, Atlas'la ikisinin dün gece asansörde öpüşürken sarmaş dolaş oldukları bir fotoğrafla tamamlanıyordu.

Kuşkusuz onlardı. Atlas'ın açık kahverengi saçları, smokininin göğüs kısmında parlayan vatansever roze-ti... Atlas'ın elleri onu sıkıca sarmıştı. Parıldayan altın elbisesinin dalgaları arasında yere çömelen o sarışın da Avery'den başkası olamazdı.

Avery gerçekdışılığın o soğuk, kopuk hissini duydu. Bunca zaman sonra –sırlarını güvende tutmak için aştıkları o muazzam mesafelerden sonra– en kötüsü sahidenden gerçekleşmiş, hakikat dünyaya duyurulmuştu.

“Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum,” diye fısıldadı Atlas, ayağa kalkıp nazikçe Avery'nin sırtını okşadı.

Annesi ile babası oturma odasına daldıklarında Avery'nin kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Babası *Teselli İçin Fazla Yakın* haberinde donup kalan tableti uzatıyordu. Sanki haber onu pisletecekmiş gibi tableti kol mesafesinde tutuyordu. “Ne *pislik*! Sırf yönetimimi baltalamak için birinin çocuklarımı böyle kullanması, böylesine rezil bir iftira uydurması...”

Ah Tanrım, ah *Tanrım*! Babası bunun gerçek olmadığını düşünüyordu. Avery, Atlas'la göz göze gelmeye çalıştı ama Atlas ona bakmıyordu. Gözleri annelerinin üzerinde sabitlenmişti.

Elizabeth Fuller, Fuller'ların katıldıkları kahvaltıda giydiği kısa kollu örgü elbisesi ve topuklularıyla her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Küçük ve sade hare-

ketlerle mutfağa gitti, kendine bir bardak su koydu ama suyu içmedi. Avery yalnızca, elleriyle sıradan bir şey yapmak istediğini biliyordu. Ama o eller titriyordu.

Avery'nin babası hâlâ bağırıyor, *hakaret* ve *rezalet* gibi sözcükler kullanıyordu. Bir dirseğini antika konsollu masaya dayamış, sözcükleri vurgulamak için masanın resimli abanoz yüzeyine küçük, güçlü darbelerle vuruyordu. Bütün sahne bir rüyanın yapış yapış, gerçekdışı kalitesinde gerçekleşmişti. Avery kendisine uyanmayı emreliyordu.

Bu konuşmayı ne kadar da çok hayal etmişti, annesiyle babasının Atlas'la aralarındaki gerçeği öğrenmesinden kendisini hasta edecek kadar endişelenmişti. Ama hiçbir hayalinde, gerçekler doğruca yüzlerine baksa bile, annesiyle babasının bu gerçeği kendi iradeleriyle reddedeceğini öngörmemişti.

Pierson birdenbire monoloğunu kesti. Yüzü koyu kırmızıydı, damarları bütün alnı boyunca kabarmıştı. Bir Avery'e, bir Atlas'a bakıyor, sonra yeni baştan başlıyordu, ifadesinde alttan alta bir değişiklik görülüyordu.

"Siz ikiniz korkunç derecede sessizsiniz. Resimlerinizi bu şekilde kötüye kullanılmasına bundan daha çok kızacağınızı düşünürdüm. O resimle her kim oynadıysa, gerçeğe çok benziyor." Sesi tehlikeli ölçüde sakinleşmişti. "Tabii resimde hile yapılmadıysa..."

İşte, diye düşündü Avery annesinin nefesi kesilir gibi olunca.

Yalan söylemek çok basit olacaktı; resimlerle *elbette* oynandığını, Atlas'la ikisinin birbirine kardeşçe duygular besleyen son derece normal evlatlık kardeşler olduğu-

nu söyleyebilirlerdi. Avery bu yalanı –kendine, dünyaya– tüm hayatı boyunca söylemişti. Bunun sanatını herkesten iyi bilirdi. Gerçek hislerini kimsenin tahmin edemeyeceği biçimde içine, derinlere gömmesini bilirdi.

Annesi ile babasının çaresizce duymak istedikleri yalandı bu. Ama hayatında ilk kez bu yalanı söylemeye kendini ikna edemedi.

Onun yerine, uzanıp Atlas'ın elini tuttu. Bu jestinin işaret ettikleri, orada bulunan kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

“Avery.” Pierson'ın sesinde hafif bir tehdit vardı.

Atlas elini Avery'nin elinin üzerine kapatıp, başparmağını bilerek, şaşırtıcı biçimde el kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Teninin dokunuşu Avery'e ihtiyaç duyduğu güveni verdi.

“Atlas'ı seviyorum,” dedi basitçe ve annesiyle babasının yüzünde doğan dehşeti izledi.

Atlas'ın eli sıkıca onun eline kenetlenmişti. “Ben de Avery'i seviyorum.”

Avery'e sanki bir alarm çalmaya başlamış gibi gelmişti ama evlerinde yankılanan sessizlikten başka bir şey değildi.

“Demek istediğiniz bu değil,” dedi Avery'nin annesi zayıf bir şekilde.

“Hayır, bu. Avery'le yıllardır birbirimize âşığız. Resim de gerçek. Dün gece biz birlikteyken bir paparazzi zettası çekti.”

“Anne...” Avery'nin sesi çatladı. Bunun annesiyle babasının düşündüğü kadar kötü olmamasının nedenlerini bir bir saymak istiyordu: Atlas'la fiziksel, genetik bir ak-

rabalıkları yoktu. Evlatlık kardeşlerin ilişkilerinin olabileceğini, elli eyalette *evlenebildiklerini* anlatabilirdi; çok uzun zaman önce araştırmıştı. Kanunlar yalnızca anne babaların evlatlık çocuklarıyla evlenmesini yasaklıyordu.

Hatta dahası, Atlas'la ikisinin birlikte ne kadar mükemmel olduklarını anne babasının anlamasını dilerdi; aşkları önüne çıkan bütün engelleri aşan bir aşktı. Dünya onu defalarca yok etmeyi denese de aşkları hep tekrar ortaya çıkmıştı; hırpalanmıştı, yaralanmıştı ama inatla oradaydı.

Bu onun sonsuza dek sürecektir aşkıydı. Bir yüzyıl evvel birinin hakkında roman yazacağı türden bir aşktı. Dünyaya karşı ne olursa olsun o ve Atlas vardı; üstelik Avery eğer Atlas'la olamazsa hayatının geri kalan günleri boyunca kimseyle olmayacağını biliyordu.

Annesiyle babasının yüzlerindeki tiksintiden bu savların hiçbirinin bir şey değiştirmeyeceğini biliyordu.

Öne doğru bir adım atmaya kalkıştı ama annesi geri çekildi, yüzü bir ısırtap maskesi gibi çarpılmıştı. Avery annesinin sessizce ağladığını fark etti. "Durun. Lütfen, *durun!*"

Avery yanaklarından aşağı yaşların kaydığını hissetti. "Durmaya *çabaladım*, anlamıyor musunuz? Bazen kim seveceğinizi seçemezsiniz. Bazen aşk sizi seçer." Avery dudağını ısırıldı. "Siz âşık olmanın, birlikte olmanız gereken kişinin o olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyor musunuz?"

Bir saniyeliğine Avery annesinin yüzünde bir kıvılcım görür gibi oldu, akışkan, değişken bir kıvılcım; ama sonra belirdiği gibi çabucak kayboldu. "Söylediklerinin ya-

rısının ne demek olduğunu bilmiyorsun. Hormonlarınız yüzünden hata yapıyorsunuz; siz daha *çocuksunuz*, Tanrı aşkına...”

“İkimiz de yetişkiniz aslında,” diyerek araya girdi Atlas. Annesiyle babası seçimlerde oy verdiklerini unutmuş muydu?

“Derdiniz ne sizin?” diye lafa girdi Pierson. “Bize bunu neden yapıyorsunuz? Tek kızımız ve tek oğlumuz... Korkunçsunuz.”

Biz bunu size yapmıyoruz, diye haykırmak istedi Avery, babasının sözleri karşısında irkilmemeye çalıştı. Bu hiçbir şekilde annesiyle babasıyla ilgili bir şey değildi. Onlarla tek ilişkisi, onlara rağmen olmasıydı.

“Biz birbirimizi seviyoruz,” dedi Atlas yumuşak bir biçimde. “Bunun pek mümkün görünmediğini, hatta belki bencilce görüldüğünü biliyorum ama oldu işte. Gerçek.”

Sonra Avery’nin şaşkınlığı arasında babasının önünde bir dizinin üzerine çöktü. Tuhaf biçimde babasına evlenme teklif etmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ne yaptığını anlamak Avery’nin bir dakikasını aldı.

Babalarına yardım etmesi için yalvarıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı Atlas. “Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum, çünkü hazırlıksız yakalandınız ama aslında hiç korkunç değil. Bu gerçek aşk, yani dünyada en ender görülen, en güzel şey. Avery ile ben bunu atlatabiliriz –*ailemiz* bunu atlatabilir, yemin ederim– ama yalnızca sen bizi desteklersen.”

Avery, Atlas’ın cesareti karşısında afallamıştı. Anne-siyle babasından gerçekten *onaylamalarını mı* istiyordu?

“Burası New York,” diye devam etti Atlas gözü pek biçim-

de. “İnsanlara bunu atlatmaları için yeterince zaman vermeniz yeter, hepimiz biliyoruz ki atlatacaklar da, zannettiğinizden de çabuk. Bir çözüm bulabiliriz. Evden taşınırım; adımları değiştiririm; istediğin her şeyi yaparım. *Lütfen*,” dedi tekrar, nefes nefeseydi. “Sen *Pierson Fuller’sın*. Kamu fikrinin nasıl kolay yönetildiğini bilirsin! New York her konuda olduğu gibi bu konuda da senin öncülüğünde hareket edecektir! Eğer sen bizi reddedersen, dünya da reddeder. Ama eğer yanımızda olursan ve herkesin önünde bizi kabul edersen, dünyanın da fikrini değiştireceğini biliyorum.”

Avery afallamıştı. Kendisi gerçekten New York’ta kalıp birlikte olabilecekleri olasılığını düşünmemişti bile. Ama Atlas konuşurken, sözlerinin doğruluğunu gördü ve yüreğinde keskin bir umut uç vermeye başladı. İşe yarayabilirdi.

Burası New York’tu, toplumun çiçek bozuğu yüzeyi skandallarla delik deşik olmuştu. Herkesin sırrı vardı, herkes sarsıcı bir şey yapmıştı. Hiçbir akrabalığı olmayan iki genç insanın birbirine âşık olması gerçekten o kadar kötü müydü?

“Sen ne diyorsun Atlas? Benim bunu hoş görmemi mi istiyorsun. Bunu,” babası konuşurken tükürükler saçıyor-du, “bu iğrenç şeyi?”

Atlas geri çekildi. “Benim söylediğim, eğer baştaki tepkinin üstesinden gelip mutluluğumuzu düşünecek olursan...”

Pierson aşağı uzanıp oğlunu vahşice çekip ayağa kaldırdı. “Benim *düşündüğüm* de sizin mutluluğunuz! Böyle bir hata yapmanıza izin veremeyecek kadar çok seviyorum sizi. Anneniz haklı; sizin ne söylediğinizin farkında olmadığınız belli.”

Elizabeth artık gerçekten ağlıyordu, bedeni büyük, çirkin hıçkırıklarla sarsılıyordu. Hayır, annesi *öğürüyor-du*. Annesi Avery ile Atlas'ın birlikte olmaları düşünce-sinden o kadar tiksinimişti ki, kelimenin tam anlamıyla kusmak istiyordu.

“Bu konuşma bitmiştir,” diye bağırdı babası. “İkinizin de gitmesi gerek.”

İkisi de yerinden kıpırdamayınca babası yumruğunu tekrar masaya vurdu. “*Defolun!* İkiniz de! Annenizi ne kadar üzdüğünüzü görmüyor musunuz?”

Avery ile Atlas birbirlerine baktılar ama Atlas ha-yır anlamında başını salladı, sanki *şimdi olmaz* der gi-bi. Avery bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. İki-si de dönüp ters yönlerle, ayrı yatak odalarına doğru yü-rüdüler.

Avery haberi ancak güven içinde odasına gittikten sonra tekrar açtı. Hâlâ çirkin ve yaralayıcıydı. O korkunç metnin ve fotoğrafın altında şimdi de bir yorum dalgası başlamıştı.

O çirkin sahnenin yaşandığı on dakika içinde haber paylaşıp binlerce kez yeniden yollanmıştı. Avery buna o kadar şaşırmamıştı. O New York'un kahrolası prensesi-ydi sonuçta, değil mi?

Bakmaması gerektiğini biliyordu ama sözcükler sayfa-dan fırlayıp Avery'nin bilincine savruluyorlardı.

Dış görünüşün mükemmelliğine aldanmayın –o fahişe İĞRENÇ!

Bininci kadın dev bir orji olduğunu hep biliyordum!

Iyy! Benim de üvey ağabeyim var. Affedersiniz, kusma-ya gidiyorum.

Bir keresinde bir trende yanına oturmuştum, dönüp benim tarafıma bakmadı bile. Ne asil bir kaltak.

Bu şekilde devam ediyor, devam ediyordu. Avery kar-
nında bir ıstırap düğümünün toplandığını hissetti. Dün-
yada bu kadar çok insanın –hiç tanımadığı insanların–
ondan böyle kötülükle nefret edebileceklerini hiç düşün-
memişti.

Küçücük bir top olup kıvrıldı, dünyayı karartmak için
gözlerini kapatıp sıktı, böylece unutulup gitmek istiyordu.

RYLIN

Rylin'in spor ayakkabıları dışarıdaki yolun kaldırımına saldırgan bir ritimle vuruyordu.

Genelde burada dışarıda; terasta, basketbol kortlarının, yüzme havuzlarının ve oyuncak tırmanma merdivenlerinin arasında koşmayı severdi. Ama bugün ıstırap verici biçimde monoton ya da belki yalnızca ıstırap verici geliyordu. Ne kadar çok koşarsa koşsun ufuk hiç değişmiyordu sanki, her ilerleme yanılsaması tam olarak kendisiydi işte: Bir yanılsama.

Rylin yine de ilerlemeye devam etti, çünkü şimdi faydasız hareket bile durgunluktan iyiydi. En azından hareket etmeye devam ettikçe hava terli, nemli teninden tıslayarak geçiyor, içinde atan sıcaklığı dindiriyordu. Daha hızlı, daha hızlı koştu; ta ki dizlerinin arkasındaki kırışlar yanana, sol bileğinin su topladığını hissedene kadar. Önünde yapay bir gölet vardı; bir grup küçük çocuk minyatür hava araçlarını yarıştıırıyordu; renkli bayraklarını rüzgârda dalgalandıran küçük bir oyuncak filosu.

Burası genelde Rylin'in geri döndüğü yerdı. Ama bugün daha ileriye zorladı. Eğer mümkünse, dün gecedен üzerine yapışıp kalan öfkeyi terle atana kadar koşmak istiyordu.

Cord'un yaptığı şeye inanamıyordu. Hiral'la ilişkisine ne ne cüretle karışırđı? Tam ona, bütün yüksek seviye'lilere göreydi; dünyayı kendi istekleri doğrultusunda eğip bükebileceklerini düşünüyorlardı. Aralarındaki engelleri yıkmak için *parayı* kullanması ne kadar iğrençti.

Gökbalon'u, bedenlerinin şafak parlaklığında birbirine dolanışını hatırlayıp, birden bastıran utanç hissini uzaklaştırmaya çalıştı. Şimdi bildiğı şeyi bilince, o an artık o kadar da büyüleyici gelmiyordu. Aksine ucuz hissetmesine neden oluyordu.

Bunu yapmaya devam edemezdi. Artık Cord'u ya da Hiral'ı düşünmek yoktu. Rylin âşık olduğı oğlanların toplamından fazlaydı. Kendisini onların tanımlamasını reddediyordu.

Gelen çağrıyla kontaklıensleri aydınlandı.

Çağrının şokuyla Rylin'in ayağı takıldı ama düşmeden dengesini yeniden bulmayı başardı. Yavaşlayıp yürümeye başladı, sonra gölete doğru döndü. Yüzeyinde güneş ışığının altın rengi lekeleri dans ediyordu.

Bir an daha tereddüt ettikten sonra pes edip çağrıyı kabul etti.

"Hiral. Konuşmamak konusunda anlaştığımızı düşünüyordum," dedi Rylin iğneleyici bir şekilde. Banklardan birine oturdu.

"Chrissa bana ulaştı. Sana çağrı atmam gerekiyor-muş."

Rylin irkildi. Bütün sabah evin içinde sağa sola vurup öfkeyle iç geçirip durmuştu; ta ki Chrissa olanları anlatmaya zorlayana kadar. “Hiral’la konuşman gerekiyormuş gibi görünüyor,” demişti Chrissa. Rylin’in buna cevabı spor ayakkabılarını kapıp koşuya kaçmak olmuştu.

“Tam Chrissa’ya göre,” diye mırıldandı Rylin alçak sesle.

“Anlıyorum. Küçük kız kardeş yine işine karışmış,” diye yanıt verdi Hiral. Rylin tonundaki sahte neşenin altında endişelendiğini duyar gibi olmuştu.

Rylin ona kızgın –inanılmayacak kadar tepesi atmıştı aslında– kalmayı çok istiyordu. Ama kendinde o gücü bulamadı.

“Orası nasıl?” diye sordu, çünkü aralarında ne olursa olsun, Hiral’ın iyi olduğunu bilmek istiyordu.

“Doğrusunu istersen muhteşem.” Rylin, Hiral’ın sesindeki heyecanı duyabiliyordu. “Eğitimi tamamlayıp yosun hasadı kafeslerinde çalışmaya başladım. Tek sorun, hayatımda hiç görmek istemediğim kadar yeşil protein yiyorum. Terimin bile yeşile dönüştüğünü hissediyorum.”

“İğrenç,” diye kahkahayla güldü Rylin bu beklenmedik imge karşısında.

Hiral bir an sessiz kaldı. “Chrissa’nın seninle konuşmamı istediği şey neydi?”

“Artık bir önemi yok.”

“Pekâlâ,” dedi Hiral; pek inanmamış gibiydi. “Artık ne kadar yararı olur bilmiyorum ama özür dilerim. Sana yaşıttıklarım için. Seni uyarmadan şehri terk ettiğim için bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda ikimiz için en iyisinin bu olduğunu da biliyorum.”

“Herkesin, düşüncemi gerçekten öğrenmeden, benim için en iyisinin ne olduğunu söylemesinden gerçekten bıktım artık,” diye yanıt vermekten kendini alamadı Rylin.

“Anderton’la cennetinizde sorun mu var?”

Bu gerçekten tuhaftı; Hiral’la Cord hakkında konuşmak. “Nereden bildin?”

“Çünkü *seni* tanıyorum, Ry. O öğleden sonra alışveriş merkezinde gördüm, beraber sizin şu gülünç projeniz üzerine çalışırken; görmezden gelmek istedim ama oradaydı işte. Cord’la göz göze geldiğinizde bütün yüzün aydınlanıyordu. O bakışı biliyorum.” Hiral’ın sesi kulak antenlerinden çok bitkin geliyordu, sonra birden Rylin, Hiral’ın aslında ne kadar uzak, dünyanın öbür ucunda olduğu düşüncesiyle çarpılmışa döndü. “Biliyorum, çünkü bir zamanlar bana da öyle bakardın.”

Rylin bir elini alt üst olmuş bir halde gözlerine götürdü. Güneş ışığı giderek parlaklaşıyordu.

Hiral bir şey demedi, yalnızca o sessizlik anlarının acımasızca geçip gitmesini bekledi, oysa o dakikalar ona kim bilir ne kadara mal oluyordu.

“Cord bana şehri terk etmene yardım ettiğini söyledi,” dedi Rylin sonunda.

“Bunu biliyor musun?” diye sordu Hiral. Rylin sesine sürünerek giren o suçluluk tonunu duymuştu. “Özür dilerim. Lütfen beni acımasızca yargılama, olur mu? Fazla seçeneğim yoktu.”

Hiral’ın sözlerini işlemek Rylin’in biraz zamanını aldı. “*Seni* mi acımasızca yargılamayayım?”

“Eski erkek arkadaşına gidip ülkeden kaçmama yardım etmesini istediğim için. Kızdığın şey buydu, değil mi?”

“Bir dakika... *Cord*’a giden sensin, öyle mi?”

“Eh, herhalde. Sen ne sandın, *Cord*’un gitmem için bana rüşvet verdiğini falan mı?” Rylin cevap vermedi, Hiral derin bir nefes aldı. “Rylin, insanlardan hep en kötüsünü beklemeyi bırakmalısın.”

“Ben...”

“Bu o hep yalnız yaşadığın, bir yetişkin gibi davranıp *Chrissa*’ya bakmak zorunda kaldığın yıllardan gelen bir şey. İnan bana, anlıyorum,” dedi Hiral nazikçe. “Ama böyle yaşamayı sürdüremezsin. İnsanları hep kol uzaklığında tutup kameranın merceğinin arkasına saklanamazsın. Bazen insanların sana yaklaşmasına izin vermek iyidir.”

Rylin savunmaya geçip kıpkırmızı oldu ama Hiral’ın sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu.

“Bak,” diye devam etti Hiral, “Hepsi benim fikrimdi. *Cord*’a gidip bana iş ve uçak bileti bulup bulamayacağını sordum. O bana sürekli buna karışmak istemediğini söyledi ama sonunda onu ikna ettim.”

“Neden? Yardım istemek için gidebileceğin başka yerler vardı, eminim,” diye başladı Rylin ama Hiral sözünü kesti.

“Pek yoktu, Ry. Bırak başka bir kıtada iş bulmayı, sabıka kaydın olduğunda iş bulmak bile başlı başına çok zor. Parası ve bağlantıları olan birine ihtiyacım vardı. Anlaşılan tanıdığım tek sevimli zengin *Cord*’muş.” Hiral bunu tuhaf bir şekilde, sözlerine öfke katmadan söylemişti. “Ayrıca,” diye ekledi, “Sana o kadar çok değer veriyordu ki *bana* bile yardım ederdi; bunu biliyordum.”

Çocukların hava araçları, suyun yüzeyi üzerinde dans eden yusufçuklar gibi hırsıyla yol alırken, suyu hafifçe bile dalgalandırmıyordu.

“Ama...” Rylin çaresizlikle sustu. Yine de yanılttı. Değil miydi? Cord’un Hiral’in ülkeden çıkmasına yardım edip, hemen sonra doğruca Rylin’in yanına gelmesi?.. Sonra da eski erkek arkadaşından kurtulmasında payının olduğunu söylememesi?

Hattın öteki tarafından hıştırtılar geliyordu, sonra Hiral oradaki birine, muhtemelen eski bir arkadaşıyla çağrıda olduğunu açıklarken, başka boğuk sesler geldi. Rylin konuştuğu kişinin bir kız olup olmadığını merak etti. Onu suyun üzerinde süzülen şehirdeki bir iskelede yayılmış, güneşin ışınlarını emerken hayal etti.

Sonra, Hiral’in sesini kulaklarında kaybetmeye henüz hazır olmadığı için, ondan Undina hakkında daha çok şey anlatmasını istedi. Onun hattın öteki tarafında gerçekten gülümsediğini duyabiliyordu.

“Buraya geldiğinde dikkatini çeken ilk şey gökyüzü. Gökyüzüne New York’ta olduğundan çok daha yakın hissediyorsun; çok tuhaf, çünkü elbette Kule’de çok daha yüksekteyiz...”

Hiral bu şekilde bir süre daha anlatmaya devam etti, ona dünyanın o en büyük suda yüzen şehrindeki rutinini anlattı. Gece vardiyasında –çünkü bütün yeni başlayanlar terfi edene kadar gece vardiyasında çalışıyor-muş– sadece dokunarak çalıştığını, yosun ağlarında sürüklendiğini, yumuşak bitki mahsullerini nasıl kazıyarak çıkardığını, yosunun ışıktan hassaslaşmaması için bütün bunları zifiri karanlıkta yaptığını anlattı.

Rylin oturup onu dinledi, önünden geçen insanların akışını, göletin yüzeyindeki sakin suları izledi.

“Ry,” dedi Hiral, sonra Rylin bir süredir sessiz kaldığını fark etti. “Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Sana kızgın değilim,” diye güvence verdi Rylin. Hiral’ın yeni hayatında mutlu olduğu o kadar barizdi ki, onun adına mutlu olmamak için gerçekten korkunç bir arkadaş olması gerekirdi. O bulunduğu yere aitti, Rylin de buraya, New York’a.

Yalnızca *kiminle* olacağından emin değildi. Bir parçası hâlâ Cord’u seviyordu –ama yaptığı ve söylediği şeyler için onu affetmeye henüz hazır değildi

“Gitmem gerek. Hoşça kal,” dedi Hiral yumuşak bir biçimde.

Rylin ona *görüştürüz*, diyecekti, sonra ne zaman görüşeceklerinden ya da görüşüp görüşmeyeceklerinden emin olamadı. “Kendine iyi bak, olur mu?” dedi onun yerine.

Rylin orada uzun süre oturdu, düşünceli gözlerle suya baktı; yüz hatları güçlü ve okunaksızdı.

AVERY

Avery yavaş yavaş bilincinin yerine gelmeye başladığını hissetti.

İçgüdüleri onu geri çekmeye çalıştı. Uyanmak istemiyordu; onun yerine burada kalmalıydı; bu güvenli, serin, bağışlayıcı karanlıkta.

Ama başka bir içgüdüğü de göz kapaklarını zorla açması, gözlerini kırpıştırıp şaşkın bir halde orada oturması için ısrar etti. Sonra Avery hatırladı.

Atlas'la kendisi hakkındaki gerçek ortaya çıkmıştı.

Öğle saatleriydi: Avery yatak örtüsünün üzerinde yatıp, insanların haberin altına karaladıkları o nefret dolu yazıları okuyarak uyuyakalmış olmalıydı. Bilgi akışındaki sayfasını çoktan silmişti –orada insanların onun hakkında söylediklerini gördükten sonra silmesi gerekiyordu– ama bir şey değiştireceğinden değildi elbette. Hâlâ o çirkin, kokuşmuş yorumlarıyla i-Net'i tıka basa doldurmaya devam ediyorlardı.

Olan oldu, diye düşündü üzüntüyle, artık geri dönüş yoktu.

Avery görüşünün köşesinde parlayan ikonu fark etti; uyurken muhtemelen kaçırmış olduğu bir mesaj dizisini işaret ediyordu. Kendini hazırladı –ya annesiyle baba-sıysa ya da daha kötüsü, *Max* ise– Avery gelen kutusunu açacak komutları mırıldandı, sonra rahat bir nefes verdi. Leda'ydı.

Ama sonra Leda'nın zıvanadan çıkmış mesaj dizisini okuyunca kalbi telaşla çarpmaya başladı.

Selam, konuşabilir miyiz? Seni görmem gerek.

Avery???

Tamam, ben geliyorum.

Kahretsin, annenler içeri girmeme bile izin vermiyorlar. Lanet...

AH. Haberi gördüm. Çok üzgünüm.

Birkaç saat sonra da: *Elinden geldiğinde bir çağrı atman yeter.*

Avery en yakın arkadaşı için endişelenirken kendi yıkıcı umutsuzluğunu unuttu. Bir şey olmuştu, Leda'nın ona ihtiyacı vardı. Birisi tarafından ihtiyaç duyulmak güzeldi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, ceketine uzandı ama sonra durdu. O hâlâ Avery Fuller'dı ve hâlâ öyle görünebilirdi, nasılsa gözlerini dikip ona bakmaya devam edeceklerdi.

Avery hemen spor pantolonunu çıkarıp yeni bir elbise ile en sevdiği siyah botlarını giydi. Tuvalet masasına eğilip makyajını programladı –makyajın dikkatle, katman katman, molekül küçüklüğünde zırh tanecikleri halinde yüzüne püskürtülmesini bekledi.

Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken evin üzerinde tüy-

ler ürpertici, ağır bir sessizlik asılıydı. Gidip Atlas'a bakmayı düşündü ama sonra riskli olacağına karar verdi. Bunun yerine ona bir mesaj gönderdi: *Leda'lara gidiyorum. Sen ne durumdasın?*

AşağıKule mahalle hattında yandan birkaç bakış yaladı, onu hedef alan birkaç fısıldaşma oldu. Bakışlarını aşağıda, omuzlarını yukarıda tutup New Yorkluların her zaman yaptığı gibi ayakları arasındaki boşluğa baktı. Kimse onu rahatsız etmedi. Böylece Cole'ların kapısına kadar geldi.

Sokaklar bir beklentiyle susmuş gibiydi. Avery havanın sesini duyabildiğini hayal etti; önceden programlanmış sürekli düzeniyle Kule'nin yoğun cüssesinin içinde hareket ediyordu. Tüm bunlar kötüye alametti sanki.

Leda odasındaydı, penceresinin yanındaki yuvarlak arkalıklı koltuğunda oturmuş dışarıya bakıyordu. Avery'i en çok da bu endişelendirirdi işte. Çünkü bu Leda Cole'du, sakin oturamayan, komplolar kuran, sürekli hareket halinde itişip kakışan kızdı. Şimdiyse burada oturmuş boşluğa bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Avery. Leda nihayet arkasına döndü.

Korkunç görünüyordu, Avery hemen fark etmişti; yüz hatları gerilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Sanki dökülmemiş gözyaşlarıyla havada koşuyormuş gibiydi.

"Ah, Avery. Çok üzgünüm," diye fısıldadı Leda. Hemen ayağa kalkıp kollarıyla arkadaşını sardı. "Ne durumdasın?"

"Daha iyi olduğum günler olmuştu," dedi Avery neşesiz bir halde.

“Bu durumda cesur olman gerekmiyor, biliyorsun değil mi?”

Avery boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti. Leda’nın karşısındaki sandalyeye çöktü. “Bu konuda pek iyi olduğum söylenemez. Cesur olan *sensin*; etrafındaki herkesi gözetmek için her zaman güçlü olmaya çalışırsın.”

“Şu anda ben de pek cesur hissetmiyorum.” Leda üzüntüyle iç geçirdi. “Avery, bana Mariel’in ölümüyle ilgili soruguya çağrıldığını neden söylemedin?”

Avery’nin sorgulamayı hatırlaması biraz zaman aldı. Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibiydi, oysa sadece dündü. “Başka o kadar çok şey oluyordu ki. Ayrıca bununla ilgili endişelenecek bir şey yok; hiçbirimizin Mariel’in ölümüyle bir ilgisi yok.”

Leda’nın sesi çok alçak çıkıyordu. “Benim olabilir.”

“Ne?”

“*Bilmiyorum*,” dedi Leda çaresizce. “Ama ben yapmış olabilirim. Dubai’den döndükten sonra, kendimde olmadığım o gece onu ben öldürmüş olabilirim. Açıklayamadığım koca bir zaman bloğu var. Ya onu ben öldürdüysem?”

“Biraz fazla zorluyorsun,” dedi Avery belirsizce. “Bilincini kaybetmen cinayet işlediğin anlamına gelmez.”

“Benim daha önce de birini öldürdüğümü görmüş biri olarak bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Sen Eris’i öldürmek istemedin,” diye hatırlattı ona Avery.

“Ama bu *olanları* değiştirmiyor!” Leda aşağıdaki ellerine bakıyor, parmaklarından birindeki tırnak cilasıyla oynayıp yüzüğünü bir ileri bir geri kaydırıyordu. Avery araya girmemesi gerektiğini biliyordu. Pencereden dışa-

rı baktı, güneş bir bulutun arkasından çıkıp gökyüzünde daha da yükseldi.

“Neler yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok,” dedi Leda yumuşak bir biçimde. “Dubai’den döndüğümüzde aşırı dozda aldığım o ilaçlarla neyi unutmaya çalıştığımı biliyor musun?”

“Herhalde Mariel’in seni yaralayıp ölüme terk etmesini.”

Leda onu duymazdan geldi. “Mariel’in bana o gece Dubai’de söylediği bir şeyi. Bana Eris’in kardeşim olduğunu söyledi. Babam Eris’in de babasıymış.”

Avery son yirmi dört saat içinde ikinci kez nefessiz kaldığını hissetmişti. Küçükken Cord’la ebelemece oynarken her nasılsa bir fleksiglas duvara çarptığını hatırladı. *Bak*, demişti Cord’a kanayan dudaklarıyla. *Bunun olacağını tahmin etmeliydim.*

Şimdi de benzer bir şey hissediyordu: Asla tahmin edemeyeceğin parlak, soğuk hakikat; ama bir kere onunla çarpışınca, nasıl olup da daha önce göremediğine şaşıyorsun. Ne kadar da çok işaret olduğunu hissediyorsun; hepsi de göz kamaştırıcı, bariz işaretler ama çok geç olana kadar onları göremiyorsun.

“Senin tahmin ettiğin şeyden –Eris’in babanla ilişki yaşamasından– çok daha mantıklı geliyor.” Avery iç çekti. “Leda. Neden bana hiç söylemedin?”

Leda tamamen çökmüş görünüyordu. “Çünkü utanıyordum. Kimsenin kardeşimi öldürdüğümü bilmesini istemedim. Hepsini unutmak istedim, geçmişe sünger çekip yoluma devam etmek istedim. En azından doktorumun bana yapmamı söylediği şey buydu,” dedi Leda yumuşak bir biçimde. “Rehabilitasyondan döndük-

ten sonra eski hayatıma dair her şeyi bu yüzden kesip attım.”

Avery, babasının Oxford’a transfer belgelerini imzalar-ken söylediklerini hatırladı –sonuçta yüzleşmek zorun-
da kalacağı şeylerden kaçmasının bir faydası olmadığını
söylemişti. Avery de Leda da kendi yöntemleriyle kaçma-
ya çalışmışlardı. İşte geldikleri nokta buydu.

Bu kadar akıl almayacak bir suçla güreşmek zorunda
kaldığı için Leda’ya yüreği sızladı. Çok genç öldüğü için
Eris’e de. Hepsine; kontrol edemeyecekleri şeyler tarafın-
dan kapana kısıtıldıkları için. Leda’nın babası annesi-
ni aldatmasaydı; Leda’ya Eris’le ilgili gerçeği söyleseydi;
Avery’nin annesiyle babası Atlas yerine başka bir oğlanı
evlatlık edinselerdi; o zetta onları dün gece asansörde ya-
kalamasaydı –*şöyle olsaydı, böyle olsaydı*. Dünyanın bu
kadar çok *şöyle olsa, böyle olsa* üzerine kurulmuş olması
Avery’e çok akıldışı ve zalimce geldi; o sırada önemsiz gi-
bi görünen ufak tefek seçimler bütün bir hayatı alt üste
edecek baltalara dönüşüyordu.

“Bilemezdin,” dedi kafasını sallayan Leda’ya.

“Onları öyle gizlice buluşurken gördüğümde tek aklı-
ma gelen bir ilişkilerinin olduğuydu. Bunu hiç sorgula-
madım. Aklıma hiç” –hızlanarak anlatmaya devam eder-
ken sesi titriyordu– “Eris’in kardeşim olduğu gelmedi.
Ona karşı hep çok sert ve sabırsızdım; onunla arkadaş ol-
maya bile çalışmadım, sonra da onu *öldürdüm*; Mariel’i
de ben öldürmüş olabilirim!”

Leda derin bir nefes aldı. “Bu yüzden polise gideceğim,
Eris’i ittiğimi itiraf edeceğim. Onlara bilincimi kaybettiğim
sırada Mariel’i öldürmüş olabileceğimi de söyleyeceğim.”

Bunları söyleyişinde buz gibi bir kesinlik vardı: Başını inatla yukarı kaldırmıştı, amansız biçimde kararlıydı. Ama Avery gözlerindeki korkunun gölgesini de görmüştü.

“Leda,” dedi yumuşakça. “Eris’in nasıl öldüğüyle ilgili gerçeği söylemek onu geri getirmeyecek.”

Avery, Eris’i ittiğini, sonra da yalan söyleyerek üstünü örtmeye çalıştığını itiraf ettiğinde neler olacağını Leda’ya söylememişti. Çok kötü olacaktı: Gerçeği en başta söyleseydi bu kadar kötü olmazdı. O zaman hiç değilse kasıtsız adam öldürmeden hüküm giyecekti. Şimdi adaleti engellediğini, gerçeği kendi iradesiyle bir yıl gizlediğini de itiraf etmiş olacaktı. Sonra gerçek de muhtemelen ortaya çıkardı –Leda ile Eris’in akraba oldukları. Avery jürinin buna anlayışla bakmayacağını biliyordu. Cinayet için sapıkça bir neden olarak görülebilirdi, sanki Leda kız kardeşinin yolundan çekilmesini istemiş gibi. Tüm bunların iki aileye vereceği zararlar da cabasıydı.

“Hapse gireceğimi biliyorum,” dedi Leda, Avery’nin aklındakileri okuyarak. “Hak ettiğim de bu zaten. Hiç değilse vicdanım rahat olacak.”

Vicdan rahatlığı. Avery en son ne zaman böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Max’e yaptıklarından sonra hiç hissedecek miydi, onu da bilmiyordu.

“Sen bunu hak etmiyorsun, Leda. Ben oradaydım, gördüm –Eris’in sana doğru koştuğunu hatırlıyorum, üstelik korkuluk da yoktu, Eris o çok yüksek platformlu ayakka-bılardan giymişti, çok rüzgârlıydı, hepimiz *çığlık atıyor-duk...*” Avery sustu, sonra yavaşça nefes aldı. “Leda. Tek bir hatanın, kazara gerçekleşen bir hatanın seni hayatın boyunca tanımlamasını mı istiyorsun?”

“Ne yapmamı istiyorsun, olan biteni unutmamı mı? Yapamam!”

“Elbette hayır. Hatırlamanı istiyorum. Alınma lütfen,” diye devam etti Avery, “ama Eris’i senin tanıdığından daha iyi tanıyordum, onun da senin itiraf etmeni isteyeceğini sanmıyorum. O senin, kız kardeşinin –sahip olduğu tek kardeşinin– hayatına devam edip sonuna dek doya doya yaşamasını isterdi. Onun anısını *yaşayarak* onurlandırmanı isterdi.”

“Ya Mariel?” diye fısıldadı Leda. “Belki polisle onun hakkında konuşursam ayrıntıların bir kısmını benimle paylaşır, dosyayı cinayet soruşturması olarak neden tekrar açtıklarını açıklarlar. Belki söyleyecekleri bir şey hafızamı tetikler, o zaman onu gerçekten öldürüp öldürmediğimi öğrenmiş olurum.”

“Bu, yapıp yapmadığından emin olmadığın bir şeyi itiraf etmek için oldukça sudan bir neden,” diye çıkıştı Avery.

Leda kafasını salladı. “Polis, Eris ile Mariel’in ölümleri arasındaki bağlantıyı zaten kurmuş durumda. Er ya da geç Mariel’in sırlarımızı bildiğini öğrenecekler –*benim* ona söylediğim sırları. O zaman birinin Mariel’i bildiklerinin üstünü örtmek için öldürdüğü düşünülecek. Hiç değilse bu yüzden tutuklanırım. O zaman hepiniz güvende olursunuz.”

Leda’nın kararında tuhaf biçimde kahramanca bir şey vardı. Sanki kendi içinde bir karara varmış, üzerini mühürlemişti ve sonuçları ne olursa olsun kararını uygulamaya kararlıydı. *Tipik Leda*, diye düşündü Avery. *Ölümüne inatçı*.

“Etkisi bu kadar güçlü olacak bir şey yapma. En azından bir gün bekle,” diye yalvardı Avery. Aklına gelen en

iyi şey buydu. “Bana bir gün daha düşüneneğine söz ver, yarın hâlâ bunu yapmayı istersen, yemin ediyorum yanında olacağım.”

Leda başını kaldırıp Avery’e baktı; heyecanlı ve umutluydu. “Bunu yapar mısın?”

“Elbette. Kimse bir cinayeti yalnız itiraf etmemeli,” diye güvence verdi ona Avery. “Hiç duymadın mı? En yakın arkadaşlar bunun içindir.”

Avery, Leda’nın böyle sarsıla sarsıla kahkahalarla gülmesine şaşırmişti –sonra kahkahalar aynı hızla göz yaşlarına dönüştü. Sanki işlemesini sağlayan gerili yay sonunda kopmuş gibiydi.

Avery sandalyesini Leda’ya yaklaştırdı, Leda başını Avery’nin omzuna dayayıp, kendini tamamen bırakarak hıçkırıqlarla ağlamaya devam etti.

“Tanrım,” diyerek bir noktada burnunu çekti Leda, “neden ağlamamı durduramıyorum?”

“En son ne zaman ağlamıştın?” diye sordu Avery.

Leda kafasını salladı. “Hatırlamıyorum.”

“Demek ki arayı kapatman gerekiyormuş.”

Avery orada kaldı, kolu Leda’nın sırtında sanki bir çocuğu teselli eder gibiydi; kendi yanaklarından da yaşlar kayıp gidiyordu.

En yakın arkadaşının ıstırabına, Eris’e olanlara, Max’e yaptıklarına ağlıyordu. Atlas ve kendisi için ağlıyordu, onu kaybetme ihtimaline karşı duyduğu o bencilce korkuya ağlıyordu –bu çılgın, aksak dünya onların bir arada olmasına izin vermeyi reddedecekti ve bu her şeylerini kaybetmelerine neden olacaktı.

* * *

Leda'nın evinden kendi evine giden merdivenler çok daha kötüydü.

Öğleden sonra olmuştu; haber tamamen viral hale gelmiş, sonsuz bir grotesk canlanmayla paylaşılmış, tekrar paylaşılmıştı... Avery AşağıKule'ye giderken iyiydi ama şimdi eve giderken güveni sarsılmıştı.

Bütün Kule hararetli, hırslı fısıltılar ve arayış içindeki gözlerden ibaretti. Herkes tepeden tırnağa tiksinti içinde, müşterek bir büyülenmişlikle ona bakıyordu. Avery kendisine bakılmasına alışkındı. Tüm hayatı boyunca insanlar ona bakıp, *ne kadar güzel; beklediğim kadar güzel değilmiş; duyduğum kadarıyla kaltağın tekiymiş; duyduğum kadarıyla biraz fazla namusluymuş* gibi şeyler söylerler ve bu böyle giderdi. Avery bunlara aldırmamayı öğrenmişti. Şimdiye kadar.

YukarıKule'ye giden C mahallesi asansörüne bindiğinde bir kızın alçak sesle "Fahişe," diye mırıldandığını duydu. Kızın arkadaşları kötülükle kıkırdadılar.

Ben yanlış bir şey yapmadım. Tek yaptığım onların birlikte olmamam gerektiğini düşündüğü birine âşık olmak, diye hatırlattı Avery kendi kendine. Bu insanlar için, bu kadar acınası derecede dar görüşlü oldukları için üzülme-ye çalıştı.

Asansör 965'inci kattaki ekspres durakta durduğunda her şey daha da kötüleşti; bir grup arkadaşı kabine binmişti.

Kendi aralarında rahat rahat laflıyorlardı, parti sonrası gecenin ardından yaptıkları brançtan geldikleri belli oluyordu. Avery o brançları hatırlıyordu. Bakehouse ya da Miatza'da arkadaşlarıyla oturup trüf kızartması ve bey-

kın ısmarlarlar, birbirlerine bir gece önceki öyküleri anlatır, yaptıkları aptalca şeylere gülerlerdi. Şimdi hepsi başka bir insana ait anılanmış gibi geliyordu.

Onu gördükleri anda gruptaki herkes sustu.

Avery, Zay Wagner’le göz göze geldi ama o hemen kıpkırmızı kesilip yere baktı. Arkasından Ming Maxton, Feld’e dönüp bir sohbet başlatmadan önce, ağzı dehşetle yarı açılmış halde Avery’e bakakalmıştı. Avery’nin bakışları Risha’nıninkileri aradı –dördüncü sınıftan bu yana arkadaşı olan Risha– sonra neredeyse yavaş çekimle Risha’nın ona sırtını dönüşünü izledi. “Masada bir şeyimi unutmuşum,” dedi Risha yüksek ve sahte bir sesle. “Geri dönebilir miyiz?”

Daha kapılar kapanmadan, Avery’nin arkadaşları dönüp asansörden kaçmış ve duyulabilecek biçimde “oh,” diyerek onu yabancılarla çevrili halde yalnız bırakmışlardı. Bu sahnenin tamamı beş saniyeden az sürmüştü.

Bu yükseklik için asansör fazla kalabalık, diye düşündü Avery biraz sersemlemiş halde; sonra bunun elbette rastlantı olmadığını anladı. Bütün bu kalabalık onu görmeyi umarak gelmişti; kötü şöhretli Avery Fuller’ı görmek için.

Birkaçı ona doğru yaklaşmıştı. Gözlerinin onu deldiğini, kazıdığını hissetmişti Avery –sanki elbisesinin içini, çıplak bedenini, açık benliğini görebiliyorlarmış gibiydi.

Adamlardan biri “İğrenç,” diye mırıldanıp Avery’nin ayakkabılarına tükürdü, bir tutam balgam süet botlarından aşağı kayıyordu.

Avery çenesini yukarıda tutuyor, şiddetle kırıştırdığı gözlerinin yaşlarla dolmasını engellemeye çabalıyordu. Ama sessizliği onları cesaretlendirmiş olmalıydı, çünkü

sonra başka biri –ondan yalnızca birkaç yaş küçük bir oğlan– ona doğru seslendi. “Hey Fuller, eve ağabeyinle kırıştırmaya mı gidiyorsun?”

“Ne New York prensesi ama.”

“Onun yerine bir de bunu denesene,” dedi başka bir adam çapkın bir ifadeyle haykırarak.

“Bak sen şu küçük...”

Sonra baraj kapakları gerçekten açıldı; herkes ona bağırmağa, onu kaba, çirkin isimlerle çağırmağa başlamıştı –Avery’nin hayatta hiçbir insana, hele hiç tanımadığı birine söylemeyeceği şeylerdi bunlar. Avery’nin hiçbir zaman kendisine savrulmayacağını düşündüğü pis karalamalar.

En tuhafı da, diye düşünmüştü sersemlemiş halde, ifadelelerindeki o çiğ hazdı. Hepsi onun çöküşüne şahit olmak için can atıyordu. Bundan zevk alıyorlardı.

Biri ona soda fırlattı. Avery sesini bile çıkarmadı, yalnızca yapış yapış, pis kokulu şurubun saçında toplanmasına izin verdi. Soda gözüne batıyordu ya da belki gözüne batan gözyaşlarıydı.

Önemli değil, dedi kendi kendine: Yalnızca soda, diğerleri de yalnızca laf. Aşk nefretten her zaman daha güçlü olacak.

Asansör nihayet 990’ıncı katta durmuştu, Avery şaşkınlıkla, orada koca bir kalabalığın olduğunu gördü, hepsi perona toplanmıştı. Gazeteciler, seyirciler ve zettalar; sürülerleydiler. Derhal Avery’nin başına üşüşüp adını haykırdılar, yorum yapmak isteyip istemediğini sordular.

Avery başını yere eğip insanları iterek merkeze doğru kendine yol açtı, güvenlik kontrol noktasını geçti; bun-

dan sonra onu takip edemezlerdi. Ailesinin özel asansörüne adımını attığında, sanki maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. Yanakları soda ve üzüntüden ıslanmış, yapış yapış olmuştu.

Atlas'ı görmesi gerekiyordu, sonuçları ne olursa olsun. Teninin teni üzerindeki o sıcak, rahatlatıcı hissine ihtiyacı vardı; hiç değilse birbirlerine sahip olduklarını, birbirlerini sevdiklerini kendine hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Birlikte her şeye göğüs gerebilirlerdi.

Ama Atlas'ın odasının kapısını vurduğunda kimse cevap vermedi. Avery çekinerek kapıyı açtı; gördüğü şey nefesinin göğsünde sıkışmasına neden olmuştu.

Atlas'a dair bütün izler gitmişti.

Düzenli katlanmış yatağı geçip ne bulacağını bilerek dolabı açtı. Dolap boştu.

Büyük sandığı denedi; hızla teker teker bütün çekmeceleri açtı ama onlar da boştu. Duvar da, Atlas'ın en sevdiği yerde hiçbir hareketli resim yoktu, raflarda biblo koleksiyonu yoktu, bir zamanlar orada yaşadığına dair hiçbir kanıt yoktu. Herhangi bir otel odası kadar soğuk ve kişisellikten uzaktı; sanki anısı evden zorla, vakumla çekilip atılmıştı.

"Avery? Ne oldu sana?"

Annesi kapıda duruyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Ne yaptınız?" diye sordu Avery. "Atlas'ı uzaklaştırdınız mı? Dubai'de mi?"

Babası bir adım öne atılıp annesine katıldı, kollarını acımasızca göğsünde kavuşturmuştu. "Hayır, Dubai'de değil," dedi kısaca.

"Avery, bu senin iyiliğin için, söz veriyorum," diye ısrar etti annesi.

Avery onları duymazdan gelip, Atlas'a çağrı atmak için kontaklenslerine birkaç komut verdi –ama tüm elde edebildiği düz, monoton bir sesli uyarıydı. *Komut geçerli değil*, diye bilgilendiriyordu onu kontaklensleri.

Atlas izini kaybettirmişti.

"Nerede o?" diye haykırdı Avery.

"Üzgünüm Avery. Bu bizim için de çok zor," dedi babası, onu dikkatli gözlerle izleyerek. "Şimdi sana zalimce geldiğini biliyorum ama bir gün bunu neden yaptığımızı anladığında bana teşekkür edeceksin."

Elizabeth bir şey söylemedi. Kapı girişine devrilip yine sessizce ağlamaya başlamıştı.

Avery gözü bir şey görmeden, anne babasını geçip koridordan odasına gitti. Ağlamak istiyordu ama tuhaf biçimde sanki ağlama noktasını geçmiş gibi hissediyordu. Belki de bütün gözyaşlarını daha önce kullanmıştı, şimdi içindeki o acı dolu boşlukta daha fazlası kalmamıştı. Oda bilgisayarının çıktı boşluğunda, günlük vitaminlerinin ve buz gibi su bardaklarının çıktığı yerde doğada çözünebilir beyaz bir kutu görünce durdu. Bir yemek teslimatıydı ama Avery bir şey ısmarlamamıştı.

Avery oraya doğru yavaş, korkmuş adımlarla yürüyüp kutuyu açtı.

Bir *Doğum Günün Kutlu Olsun* pusulası eşliğinde, bir düzine parlak pembe kapkekti. İsmarlama doğum günü mesajının olduğu notta, *Kalbimin her zaman orada, dünyada bir yerde seninkiyle birlikte attığını bil*, yazıyordu.

"Ah, Atlas," diye fısıldadı Avery, sonra daha çok gözya-

şının olduğu ortaya çıktı, çünkü yine ağlamaya başlamıştı; yumuşak, sessiz gözyaşları hızla yanaklarından aşağı dökülüyordu. Babası iletişimlerini engellemişti ama her nasılsa –belki tabletini elinden almadan önceki son dakikalarda– Atlas bunu düşünmüştü. Onunla son bir kez daha temasa geçmenin tek yoluydu.

Bir kapkeke uzanıp bir parça ısırdı ama ağzında tuzluymuş gibi bir tat bıraktı.

Neredeydi şimdi? İyi miydi; canını yakmışlar mıydı? Ne düşünüyordu?

Avery kapkeki bırakıp banyosuna doğru sendeledi; bütün ışıkları en yüksek güce, duşu kaynama sıcaklığına getirdi. Hareketleri çabuk ama sarsaktı, elleri titriyordu. Kıyafetlerini çıkardı, onları kızgınlıkla yığın halinde yerde bir kenara fırlattı, sonra bulanık, yaşlarla dolu gözlerinden aynadaki yansımasına baktı.

Tüm çıplak görkemiyle oradaydı işte: Annesiyle babasının onun için satın aldığı beden. Avery birkaç hareket yaptı; sanki görünmeyen iplerce çekilen bir kuklaymış gibi. Bir bileğini döndürdü, bir omzunu kaldırdı, başını arkaya öne döndürdü. Ne zaman hareket etse aynadaki soluk kız da hareket ediyor, boş gözlerle karşıdan ona bakıyordu. Hepsi ona tuhaf biçimde uzaktı sanki. Kimdi o aynadaki kız, Avery Fuller’la gerçekte ne bağı vardı?

Kendi bedenini neredeyse bilimsel bir yansızlıkla inceledi; o uzun, yağsız kıvrımlarını, saçlarının omuzlarından dökülüşünü, o mükemmel kalça-bel, dudak-göz, çene-ağız oranlarını gözden geçirdi. Milyonlarca nanodolar harcayarak kızınızı kendi müşterek DNA havuzundan özel olarak ısmarladığınızda elinize geçen işte buydu.

Değmezmiş, diye düşündü. Hiçbir zaman değmedi.

Keşke hepsini geri alabilseydi, kendi hayatını geçen seneye, hatta belki daha öncesine kadar –yaptığı bütün hataları hiç acımadan silebileceği kadar– geriye sarabilseydi. O kadar geriye almalıydı ki; başka bir insan, bu ince elenip sık dokunarak seçilmiş, bir milyon beklenti ve kısıtlamayla iki büklüm olmuş insan değil de *normal* bir insan olsun. Bugün insanların asansörde söyledikleri o korkunç sözler, nefretten bir asit yağmuru gibi üzerine bir anda yağdırmıştı sanki.

Duşa girip tenini kıpkırmızı, açık yara olana dek ovalayarak yıkadı, içini boşaltarak ağladı. İstırabı körelene kadar, içinde boş, ölü bir his kalana kadar ağladı. Sanki ruhunun bir bölümü kesilip atılmış gibi hissediyordu.

Sıcak su iğne gibi bedenine batarken, Avery iyi bir şey daha yapabileceğini fark etti. Kendisini kurtarmak için artık çok geç olabilirdi ama biri için henüz çok geç değildi –henüz değildi.

Gözlerini kapadı ve son bir plan daha hazırlamaya başladı.

CALLIOPE

Ertesi sabah, Calliope, İberya Demiryolları peronunda sersemlemiş bir halde annesini takip ediyordu. Tuhaf biçimde kendini çocuk gibi hissediyordu; gözü hiçbir şey görmeden elinden tutulmuş götürülüyor ama bir nedenden ötürü kendisi için bir şey yapma becerisi gösteremiyordu.

Son iki geceyi Nuage'da geçirmişlerdi. “New York’ta geçirdiğimiz zamanı başladığımız gibi bitirmemiz ne harika,” diye belirtti Elise ama Calliope cevap vermedi. Dünkü hız yuvarı trenine binmek yerine fazladan bir gece daha kalmalarının nedenini biliyordu.

Elise, Nadav’ın fikrini değiştirip büyük bir romantik jestle peşlerinden geleceği umudundan vazgeçememişti. Ama zaman ilerleyip, Nadav’dan bir haber çıkmayınca, gelmeyeceği ikisi için de netlik kazanmıştı.

Calliope gözlerini kaldırıp köşedeki bitbank otomatının aynalı duvarından yansıyan halini görünce irkildi. Çünkü o kızı tanıyordu. O, *giden Calliope*’ydi: Bir yerden

ötekine hevesle zıplayan, annesinin yanında parlak bir palto ve botlarla, ardında çeşit çeşit valizle duran kız.

O ve Elise her zamanki fındıklı sütlü kahvelerini kapmışlardı, valizleri en sevdikleri salyangoz kremi nemlendiricileri ve tren yolculuklarında uyumalarını kolaylaştıran masaj yastıklarıyla tıkış tıkıştı. Her ayrıntı ritüellerinin bir parçasıydı, üçkâğıtlarının sonunda şehri terk ettikleri diğer seferlerden tanıdıktı; yine de her şey yanıltıyordu sanki. Bu kez kahkahalarla fıkır fıkır, başarının ucuz heyecanıyla kıpkırmızı değillerdi.

Yenik düşmüşlerdi. Üzerlerine pişmanlığın o leş kokusu sinmişti; Calliope'ye adımları her zamankinden daha çok ses çıkarıyor gibi geliyordu; sanki yankı odasındalarmış gibi, çünkü her adımları onları New York'tan, onlara gerçekten değer veren insanlardan biraz daha uzaklaştırıyordu.

Büyük Merkez İstasyonu'nun telaşı bile neşesini yerine getirmiyordu. Calliope gözlerini yerden ayırmıyor, görünmez olmayı diliyordu. Aslında o kadar zor değildi –sonuçta bakılmanın öteki yüzüydü ve Calliope bu konuda uzmandı. Tek farkı, bu kez dikkati çekmek yerine defetmek gerekiyordu. Kendi içine çekilip, üzerinde pelerin gibi bir görünmezlik alanı olduğunu hayal etti.

Herkes tarafından unutulmanın ne kadar zaman alacağını merak etti.

Önce okuldaki çocuklar unuttur, diye düşündü. Sonuçta onun hakkında ne biliyorlardı ki, ya da o onlar hakkında ne biliyordu? Bir süre hakkında fısıldaşırlardı –*O tuhaf isimli Britanyalı kıza ne oldu acaba?* Hiç değilse hakkında dedikodumsu söylentiler olmasını umdu. Bir kahve

plantasyonunda çalışmak üzere Hawaii'ye ya da ailesinin onaylamadığı, kendinden çok büyük bir adama kaçtığı – kahretsin, uyuşturucu ve rehabilitasyon söylentilerine bile razıydı, unutulmasın yeterdi.

Ama Calliope aptal değildi; onu en fazla bir hafta hatırlayacaklarını biliyordu.

Nadav, Livya ve Brice daha uzun hatırlardı belki. *Brice'ı düşünme*, diye azarladı kendi kendini. Üzerinde durmanın bir faydası yoktu, canını daha çok yakmaktan başka işe yaramayacaktı. Brice'ın belleğinde gitgide bulanıklaşan bir holo gibi sessizce yok olacağı düşüncesinden nefret ediyordu.

Bu son birkaç hafta boyunca kendini bırakıp bir geleceğinin olabileceğini ummuştı. O alaycı esprileri, macera anlayışı ve zaman zaman insanı şaşırtan içten davranışlarıyla Brice'a değer veriyordu. Calliope'yi –annesi dışında– dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Bu da onu hayatındaki kimse tarafından tanınmadığı sonucuna götürüyordu.

Brice'a ustaca taşıdığı tüm o sahte katmanlarının ve yalanlarının altındaki asıl benliğini göstermişti.

Calliope, şimdi onu bir daha görmeyeceği düşüncesiyle, New York öncesinden bu yana duymadığı bir yalnızlık duyuyordu; sanki bir daha hayatı boyunca kimseyle bir bağ kuramayacakmış gibi.

“Eğer sen istemiyorsan, ben de zaten Lizbon'da kalmayı planlamıyordum,” dedi Elise sessizliği bozarak. Gözlerinin kenarları ağlamaktan hâlâ kırmızıydı, boynuna aldığı fularını daha da sıkımişti ama en azından sesi titremiyordu.

Calliope bir sonraki repliğini biliyordu. Biarritz ya da Marakeş'e gitmeyi önermesi, renginin açılmasıyla ilgili bir şaka yapması, hiç değilse sıcak bir yere gidemezler mi diye sorması gerekiyordu. Onun yerine omuz silkip etrafındaki kuvvet alanını daha da yakınına çekti.

Elise cesaretle gülümseyip tekrar denedi. "Başlangıç mı son mu?" diye sordu, el ele tutuşan bir çiftte başıyla işaret ederek. Gıcır gıcır süveterleri ve uyumlu baş harf işlemeli valizleriyle Doğu Sahili züppelerine benziyorlardı.

Calliope annesinin ne yaptığını biliyordu, yem atıp, eskiden olur olmaz giriştikleri diyalogu hatırlatıyordu. "*Başlangıç mı, son mu?*" İnsanların kişisel seyahatlerinin başında mı, yoksa sonunda mı olduklarını tahmin ettikleri bir oyundu –bir tatile mi çıkıyorlardı, yoksa eve mi dönüyorlardı. Calliope ile Elise bu oyunu çok severdi, çünkü kendilerini üstün hissetmelerine neden olurdu; çünkü onlar elbette her zaman, her defasında bir seyahatin başında olurlardı.

Calliope şimdi öyle pek üstün hissetmiyordu. "Bilmiyorum," dedi belirsiz biçimde, annesi sessiz kaldı.

Perona bir tren yanaştı; düzgün krom kavisleri mor İberya Demiryolları logosuyla damgalanmıştı. Yeni gelenler dışarı akın edince Calliope geri çekildi. Bazılarının heyecandan yüzü kızarmıştı, bazıları bitkinlikle boş bakıyordu; ama hepsi *buradaydılar*; New York'ta, bu şehrin onlar için sakladığı maceraya başlamak üzere.

Son yolcu da kabinden indiği anda kapılar kapandı ve koltuklar öteki yöne bakmak için mil üzerinde 180 derece dönmeye başladı. Limon sarısı temizlik robotları hemen vagonu yerden tavana oarak temizlemeye, koltuk kılıf-

larını değiştirmeye ve her şeyi morötesi ışıkla temizlemeye koyuldu. Calliope bir trenin kendi temizliğini yaptığını gördüğü ilk seferi hatırladı; on bir yaşındaydı, annesiyle Londra'dan kaçıyorlardı. Camlardan gördüğü neon mor titreşimler ona masal coşkusu gibi görünmüştü.

Etraflarında bir kalabalık toplanmaya başladı, insanlar şevkle, bekleyen trene doğru yanaşıyordu; çünkü kapılar açıldıktan sonra birkaç dakika içinde tren kalkacaktı.

“Özür dilerim. Bunlar hep benim hatam,” dedi Elise ve iç çekti.

Calliope ağzında suçluluk duygusunun o acı tadını duydu. “Hayır, benim hatam. Ben bunları yapmasaydım, hâlâ normal hayatlarımızı sürdürüyor olacaktık.”

“Ne normal hayatı?” Elise eşarbını boğazında çözüp, tekrar bağlıyordu. Calliope elinin –nikâh yüzüğünü hâlâ takıyordu– titrediğini gördü. “Hayatımızda hiçbir şey normal değil ve bunu *ben* böyle yaptım. Bu hayatı bizim için ben kurdum; içinde kaçmaktan başka hiçbir şey olmayan bir hayat! Tam bir yerde yaşamaya başlamıştık, senin nihayet arkadaşların, bir erkek arkadaşın olmuştu ki, tekrar gitmek zorundayız.”

O benim erkek arkadaşım değildi, diye itiraz etmek istedi Calliope ama bu konu pek tartışmaya değer görünmedi gözüne. Onun yerine annesini kollarıyla sarıp kendine doğru çekti. “Ben çocuk değilim. Bir süredir ne yaptığımı biliyorum. Kendini suçlamamalısın,” dedi onu rahatlatarak.

Elise geri çekildi. “Görmüyor musun? Senin çocuk olmaman da benim yüzümden! Bu kadar çabuk büyümeye

–sen daha hazır olmadan yetişkin olmaya– seni zorlayan da bendim!”

Calliope annesinin sözlerinin doğruluğu karşısında duraksadı. Belki de çok erken büyümüştü. Belki de bu yüzden yeniyetme olmakta bu kadar kötüydü, çünkü kendisine kılavuz olarak yetişkin kurallarını uyarlayalı çok olmuştu. Nasıl içten, nasıl sinsi olunur biliyordu, hapishanedeki ya da saraydaki partiler için nasıl giyinilir biliyordu, gerçeklerden nasıl kaçılır, şeyler nasıl bedavaya alınır biliyordu.

Nasıl kendi olacağı dışında her şeyi biliyordu.

Elise’in arkasından hız yuvarı treninin kapıları açıldı ve kalabalık içeri girmek için ileri doğru itişmeye başladı.

“Sen burada kalmalısın,” diye fısıldadı Elise, bunu o kadar usulca söylemişti ki, Calliope başta onu duyamadığını sandı.

“Ne?”

“Nadav sana kızgın değil. *Bana* kızgın. Kalırsan senin kimliğini ortaya çıkarmaz –bizimle ilgili gerçeği herkese anlatmaz.” Elise’in kirpikleri titredi. Olanaksız derecede sık ve saçaklı görünüyorlardı ama zaten gerçek değillerdi –Elise’in başka birçok şeyi gibi. “New York’ta kalabilirsin. Nadav’ın evine geri dönemezsin elbette ama bir çözüm bulursun. Üstelik artık onunla yaşamayacağın için de öyle sessiz ve namuslu değil, kendin gibi olabilirsin...”

Annesinin söylediklerini anlaması biraz zaman aldı, anladığında da Calliope afallamıştı. “Sensiz mi... Kalaçağım?”

Elise, Calliope’nin çenesini tuttu ve doğruca gözlerinin içine baktı. “Hazırsın, tatlım. Artık bana ihtiyacın yok.”

Bu sözlerin anlamı Merkez İstasyonu'nun etrafında yankılanır gibi olmuştu. Calliope sürekli tekrarlandıklarının hayal etti; onları yiyecek satıcılarınıninki gibi parlak neon ışıklarıyla hayal etti. *Hazırsın*. Annesinin bunu söylemesini ne zamandır bekliyordu? Şimdi söylediğindeyse, gerçekten duymak istediğinden emin değildi.

“Nereye giderim?”

“Bir şey bulursun. Ani kararlar verebiliyorsun, beceriklisin.” Elise gülümsedi ama Calliope bulanıklaşan görüşünden ötürü pek göremedi. “Ne de olsa en iyisinden öğrendin.”

“Lizbon’a gidecek olan 1099 numaralı tren iki dakika içinde kalkacaktır,” diyen elektronik bir ses yükseldi hoparlörlerden.

Sonra ikisi de ağlamaya başladı: Gerçek, çirkin göz yaşlarıyla; çevirdikleri dolaplar sırasında kullandıkları o yumuşak, çiy gibi olanlarla değil. Calliope öteki İberya Demiryolları yolcularının etraflarından dolaştıklarını fark etti, onları rahatsız, acıyan bakışlarla süzüyorlar ya da tamamen görmezden geliyorlardı. Calliope bunların sahici New Yorklular olduklarını düşündü, tatsız bir şey görünce –Merkez İstasyonu’nda ağlayan bir anne ile kızı gibi– üzerinden atlayıp geçebiliyorlardı.

Calliope onlardan biri olmak istediğini fark etti. Sahici bir New Yorklu. Kalmak, burada bir hayat kurmaya devam etmek istiyordu; bunu tek başına yapacak olsa bile.

“Tek başına çevirebileceğin dolaplar var, biliyorsun,” diyordu Elise. “Tek elli kapaklama iyi iş görür, hayalet taç da öyle, kaçak prensesi her zaman uyarlayabilirsin.”

“Tamam anne. Başımın çaresine bakarım,” diye gü-

vence verdi ona Calliope, o anda ikisi de kararını verdiğini anlamışlardı.

Calliope annesinin onu kollarıyla sıkı sıkı sardığını fark etti, kalp atışları göğüs kafesinde çekiç gibi vuruyordu. “Benim sevgili kızım. Seninle gurur duyuyorum,” dedi Elise ateşli bir şekilde.

“Seni özleyeceğim.” Calliope’nin sözleri annesinin omzunda boğuldu.

“Yolumun nerede bittiğinden seni haberdar ederim. İtalyan Rivierası, diye düşünüyorum. Kim bilir, belki yeni yıl için beni Capri’de görmeye gelirsin,” diye yanıt verdi Elise, normal tonuna yakın bir tonlamayla.

“Otuz saniye,” diye sözünü kesti otomatik hatırlatıcının banda alınmış sesi.

“Kendine dikkat et. Seni seviyorum,” dedi Elise, sonra son bir kez daha kucaklaştılar; dirsekleri, paltoları ve yanaklarından akan gözyaşları birbirine karışarak. Sonra Elise trene binerken, kocaman valizleri de onun önünden valiz bölümüne gitti.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi Calliope ama annesi onu duyamadı. Calliope, gözleri Elise’in parlak kırmızı kazağına takılmış bir halde, tren demiryolunda fısılayarak uzaklaşıp gittikten çok sonra bile el sallayarak orada durdu.

Sonunda dönüp gözlerini tavana kaldırdı, bu koca şehirde nereye gideceğini merak ediyordu.

LEDA

Leda kaygıdan kusacak bir halde New York Emniyet Müdürlüğü'ne yürüdü.

Kontaklensleri gelen bir çağrıyla aydınlanınca, bir an, arayanın Avery olduğunu umarak hemen kenara çekildi –ama hayır, Watt arıyordu. Yine. Leda çağrıyı cevaplamadan bıraktı ve geçip gitmesini bekledi.

Dünden bu yana Watt neredeyse saatte bir arıyordu. Leda ise onu görmezden gelmeyi sürdürüyordu. Şu anda Watt'a söyleyecek bir şeyi yoktu.

Çünkü onu hâlâ seviyordu. Leda kendisine onunla konuşmak için izin verecek olursa, onun sesini bir an bile duyacak olursa, cesaretini kaybedip, yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçmekten korkuyordu.

Avery'i son bir kez daha denedi, kalbi çekiç gibi vuruyordu. Onun burada olacağından çok emindi –dün gece ona çarpık, buz gibi bir korku içinde çağrı attığında Avery orada olacağına söz vermişti. “Elbette, orada olacağım,” diye güvence vermişti ona Avery. “Saat yedide karakolda buluşalım.”

“Önce bizim eve gelir misin?” diye sormuştu Leda, sesi çok alçaktı. Birisinin elinden tutup onu cinayet itirafına götürmesini istiyordu; okula götürülen bir çocuk gibi.

“Seninle saat yedide karakolda buluşacağım, yemin ederim,” diye cevap vermişti Avery.

Şimdi saat neredeyse 7.20’ydi ve Avery hâlâ gelmemişti. Leda artık gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Onu suçlayamazdı: Avery’nin de şu anda uğraşması gereken çok şeyi vardı; kendi pisliğinin üzerine bir de Leda’nınkini yığılmasına hiç ihtiyacı yoktu.

Yine de Leda bunu tek başına yapmak zorunda olmayı çok isterdi.

Ailesiyle kahvaltayı çok zor atlatmıştı. Hampton’lardan dün gece helikopterle gelmişlerdi. Leda aralarındaki meselenin tamamen çözülmediğini görebiliyordu –annesinin gözlerindeki soruları görebiliyordu– ama annesinin gitmediğini de biliyordu. Bu sabah aşağıya indiğinde babası waffle pişiriyordu: O enfes yağlı çeşidinden; çikolata tanecikleri ve krem şantiyle dolu olanlardan. Eskiden bir aile olarak kahvaltı ettiklerinde yaptığı gibi.

Annesi aşağıya inip sofrayı kurmaya başladığında Leda her şeyin yoluna gireceğini anlamıştı. Ailesi iyileşmeye henüz yaklaşmamış olabilirdi ama sonuçta iyileşecekti.

Nerdeyse –*nerdeyse*– itiraf hakkındaki kararını değiştirecekti.

“İyi misin, tatlım?” diye sormuştu annesi. Leda yerinden sıçramıştı; İlara bir şekilde planından haberdar olmuş olabilir mi, diye merak etmişti ama sonra annesinin Avery-Atlas haberlerini kastettiğini anlamıştı.

Leda, Avery için endişelendiğini mırıldanıp waffle’i-

nı ısırmıştı. Kendini bütün tabağını bitirmeye zorlamıştı, çünkü bir daha ne zaman yemek yiyebileceğini bilmiyordu. Ona hapishanede ne vereceklerdi?

Polis karakoluna gitmek için bir hava taksisi tutmuştu; son bir kez savurganlık yapmak için. Taksi onların sokağından pürüzsüzce giderken Leda başını fleksiglas pencereye dayamış, kontaklenlerinden bilgi akışlarına mesaj atmak yerine, bir kez olsun manzaraya bakmıştı. Mahallesini her bir ayrıntısına dek ezberlemeye çalışmıştı, her bir demir kapıyı, tuğla basamağı, parlak girişi. Hepsi dokunaklı, yeni bir anlam kazanmış gibiydi, çünkü Leda onları son kez görüyordu.

Koşu yapan bir kadınının yanından geçti, yanında koşucu bebek arabasında bir bebek süzülüyordu; Leda birden kadının bir keresinde ondan bebek bakıcılığı yapmasını istediğini hatırladı. Leda bu ricanın gülünçlüğü karşısında gözlerini döndürmüştü. *Oda bilgisayarları bu iş için değil mi?* diye yanıt vermiş, kadınsa gülmekle yetinmişti. *Bazı insanlar bebeklerinin insanlar tarafından bakılmasını istiyor, robotlar tarafından değil.*

Leda bir gün hapisten çıktığında o bebeğin kaç yaşında olacağını merak etti.

Oturuşunu değiştirdi; birden pilili okul eteği ve üniforma gömleği içinde gülünç olduğunu hissetti. Bu sabah başka bir şey giyip giymemeyi çok düşünmüştü ama sonra annesi ile babasını kuşkulandıracağına karar vermişti. Üstelik polis onu bu şekilde tutuklarsa, bu onlara kendisinin ne kadar genç olduğunu hatırlatır ve polisleri ona karşı çok sert olmamaya teşvik ederdi.

7.25. Avery hâlâ gelmemişti. Leda oyalanıyordu. Bu-

rada, eşikte elinde olmadan tereddütte kalmıştı –yüksek bir yerden dalışa geçmeden önce donup kalmış gibi, atlamaktan korkarak kıpırdayamamıştı.

Ama burada bir kere merdivenleri tırmandıktan sonra geri dönmek yoktu. Böylece Leda yüreğinin derinliklerindeki aşınmış gücünün son kalıntılarını toplayıp girişten geçti.

Kasıtlı olarak bu kadar erken gelmişti; gece vardiyasının gündüzle yer değiştirdiği, uykulu gözlerin olduğu bir zamanda. Memurların uyku uyusukluğuyla gözlerinin kararmasını bekliyordu, elleri süt tozuyla karıştırdıkları kahvelerinin üzerinde kıvrılmış olacaktı. Ama havada hafif bir enerji dalgalanması vardı, insanlar çevik adımlarla koridorlardan ileri geri yürüyor, kapalı kapıların ardında tartışanların sesleri duyuluyordu. Polisi yavaş bir anında yakalamak mümkün değildi anlaşılan.

“Evet?” dedi ön masada duran memur; isim etiketinde MEMUR REYNOLDS yazıyordu, cana yakın görünüşlü bir adamdı.

Leda kabuğuna çekilen bir salyangoz gibi içine kapanıverdi; o son özgürlük anını uzatıyordu. “Buraya bazı bilgiler vermeye geldim,” diye açıkladı.

“Neyle ilgili bilgiler?”

“Eris Dodd-Radson.”

Yalnızca Eris’in adını söylemek bile onu o karanlık, acı çaresizliğin içine çekmeye yetmişti. *Ağlama*, dedi kendi kendine, gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını geçiştirerek. Leda insanlar arasında asla ağlamazdı. Bu onun temel kurallarından biriydi.

“Ah, şu çatıdan düşen kız mı?” diye düşündü Reynolds

yüksek sesle, Eris'in kim olduğunu neredeyse hatırlamayı karşılarında Leda'nın nutku tutulmuştu. Leda son birkaç ayını hiç durmadan onu düşünerek geçirmişken, Eris o adam için bir isimden başka bir şey değildi.

"Bir de Mariel Valconsuelo'nun ölümü hakkında." Bu cümleyi düzinelerce kez çalışmış, dışarıdan dinlemişti; yine de sesi titrek ve gergin çıkıyordu.

Reydolds'ın kaşları çatıldı, Leda'ya ilgisi uyanmış gibi bakıyordu. "Siz Leda Cole'sunuz, değil mi?"

"Ben..." Leda ağzını açtı ama boğazı zımpara kâğıdı gibi kupkuru olmuştu. Onun suçlu olduğunu şimdiden biliyorlar mıydı?

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi Leda'yı şaşırtan bir enerjiyle, "ama destekleyici tanıklık almaya henüz hazır değiliz. Doğrusu, Bayan Fuller'ın anlattıklarından sonra hiç ihtiyacımız olmayabilir de."

Avery mi? Onun bunlarla ilgisi neydi ki?

"Destekleyici tanıklık mı?" diye tekrar etti.

"Arkadaşınız geleceğinizi söylediğinde bu sabahı kasettiğini düşünmemiştim," dedi Leda'ya neredeyse neşeyle.

"Avery burada mıydı?" Bu, karakolun sabahın bu saatinde neden gerekenden daha uyanık olduğunu açıklıyordu: Bütün mekânın içinden cızırdayarak bir elektrik akımı geçiyordu; sanki çok önemli biri gelmiş ve herkesin uyanmasına yol açmıştı.

"Buradan ayrılalı daha yarım saat bile olmadı," diye bilgilendirdi Reynolds, Leda'yı. Sonra daha yumuşak bir şekilde "O kızın sakladıkları hakkında hiçbirimizin *bir* fikri yoktu," dedi.

Sözleri Leda'nın içinde bir şeyin patlamasına neden ol-

muştı. “Akraba bile değiller, tamam mı? Onu rahat bırakın! O şey lafını –*pislik* lafını yeterince dinledi!”

Reynolds bir kaşını kaldırdı. “Aile durumuyla ilgili konuşmuyordum. Yaptığı şey hakkında konuşuyordum. Az önce Bayan Dodd-Radson ile Bayan Valconsuelo’yu öldürdüğünü itiraf etti. Annesi ile babası onu geçici kefaletle eve götürdü.”

Ne? Birden Leda’nın başı dönmeye başlamıştı. Yere devrilmemek için ellerini masaya bastırdı. “Avery o kızları öldürmedi,” dedi Leda çok yumuşak bir biçimde.

“İtiraf etti. Elimizde kaydı var.”

“Hayır, yapamaz... Avery asla...”

Reynolds nazıkçe öksürdü. “Bayan Cole, arkadaşınıza yardım etmek istediğinizden eminim ama zaten ona epey bir yardım edildi. Babasının kim olduğunu unutmayın. Şimdi sizin tanıklığınızı almam için çok erken, hem zaten yorgun görünüyorsunuz,” dedi hiç kaba olmayan bir şekilde üniformasına işaret ederek. “Neden okula gitmiyorsunuz?” diye bitirdi sözünü.

Leda hissiz bir şekilde başını salladı. Boğazı tıkanmış gibiydi, zihni hâlâ uğulduyordu ama aynı zamanda bomboştı. Sersemleşmiş adımlarla polis karakolundan çıktı; sarhoş ya da kaybolmuş gibiydi.

Avery o itiraflarda bulunurken ne yapıyordu? “Avery’e çağrı at,” dedi kontaklenslerine, sonra sesli mesaj çıkınca, “Atlas’a çağrı at,” dedi. Neler döndüğünü Atlas bilirdi, bininci katta neler olduğunu ona anlatırdı.

Ama Atlas’ın kontaklensleri hiç çalmadı. Leda’nın tüm elde edebildiği pes bir notaydı, bir de *komut geçerli değil* hatası.

Leda öne doğru sendeleyip yakınlardaki bir banka yaslandı, tekrar dengesini bulmaya çalışıyordu. Bunlar anlamsızdı. Atlas gitmişti. Avery'i ayakta tutan, hayata bağlayan Atlas... Yine mi kaçmıştı... Yoksa annesi ile babası ondan kurtulmuşlar mıydı?

Leda, Avery'nin dünkü halini düşündü, Leda'nın her zaman cesur olduğu, etrafındaki herkesi kolladığı konusunda ısrar etmişti. Sonra Leda ne olduğunu anladı.

Avery, Leda için itirafta bulunmuştu.

Leda'nın suçunu kendi üzerine almıştı. Leda'nın özgür olabilmesi için her şeyin altına kendisinin sürüklenmesine göz yummuştu. Avery, Leda'ya *hayatını* geri veriyordu –Leda için kendini feda ediyordu– son, mutlak bir arkadaşlık jestinde bulunuyordu. Leda panik içinde fark etti; eğer böyle bir şey yapıyorsa, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Dönüp en yakın YukarıKule asansörüne doğru hızla koşmaya başladı, çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

AVERY

Avery birkaç yüz kat yukarıda, YukarıKule’de planının son parçalarını eyleme geçiriyordu.

“Avery Elizabeth Fuller!” Babasının sesi evlerinin iki katlı girişinin cilalı mermer zemininde, yüksek kemerli tavanında, aynalı duvarlarında öfkeyle yankılanıyordu. “Tüm bunlar ne demek oluyor?”

Pierson Fuller elbette kızgındı; en azından onun bakış açısından son kırk sekiz saatin nasıl geçtiği düşünülürse. Göreve başlama balosunun o görkemli zaferini Avery ile Atlas’ın birbirlerini sevdiklerinin ortaya çıkması izlemişti –son derece çirkin ve herkesin gözü önünde gün ışığına çıkmıştı. Fuller’lar, New York’un en meşhur ve kıskanılan ailesiyken bayağı bir alay konusu olmuşlardı.

Pierson bunun sorunu çözeceğini umarak Atlas’ı başından atmıştı ama sonra daha da kötü bir şeyle karşı karşıya kalmıştı –polis sabahın erken bir saatinde kapısına dayanmıştı. *Özür dilerim, efendim, dediklerini hayal etmişti Avery, kızınızı karakolda gözaltında tutuyoruz.*

“Neden bizi uyarmadın? Polis karakoluna *yalnız* mı gittin?” Elizabeth kollarıyla kızını sardı, sesi parça parçaydı. “Bunlar Atlas’la mı ilgili?”

Avery kendini sertçe annesinin kucağından çekti. “Hayır, *öyle mi* olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bunun Atlas’la bir ilgisi yok,” diye kükredi Pierson. “*Seninle* ilgisi var Avery! Güvenimizi ayaklar altına aldın. Sanki senle Atlas’ı öğrenmemiz yeterince acı olmamış gibi, şimdi bir de sabahın saat altısında polis kapımıza gelip kızımızın karakola gittiğini ve açıklanamayacak biçimde birini öldürdüğünü itiraf ettiğini söylüyor.”

Avery, “Aslında iki kişiyi,” diye hatırlatmadan edemedi.

“Avery kimseyi *öldürmedi*,” demişti Elizabeth, *Bu masa örtüsü mavi olmamalıydı* derken kullandığı tonun aynısıyla. Sanki böyle söyleyerek istediği şeyi gerçekleştirebilirmiş gibi. “O Mariel denen kızı tanı mıyordun bile.”

“Aslında tanıyordum,” dedi Avery, sonra kendisini asıl vurucu repliği, öldürücü darbeyi indirmek için hazırladı: “Atlas’la aramızdaki gerçeği biliyordu, anlıyorsunuz değil mi?”

Sessizlik. Sözlerinin verdiği dehşet havada yankılanıyordu sanki.

“Sakın bunu bir daha söyleyeyim deme,” diye tehdit etti babası, artık sesi ürkütücü biçimde alçaktan çıkıyordu. “Sakın bir daha bunu ya da bunun gibi bir şeyi söylemeyi düşünme bile. O gülünç itiraftan sonra sırf seni *eve* getirmek bile benim için ne kadar zor oldu, farkında mısın? Sahip olduğum bütün torpilleri kullandım, sonra bir de seni geçici kefaletle çıkarabilmek için yanında ağza alınmayacak miktarda para ödedim.”

“Tanrı esirgesin, bir daha sakın benim için para ödeme,” dedi Avery acı acı. “Ama zaten senin için her şeyin bir fiyatı var, değil mi baba? Mutluluğumun bile?”

Annesi yüksek sesle nefesini içine çekti ama Avery ona bakmıyordu. Gözü babasından başkasını görmüyordu.

Babası elini yüzünde dolaştırdı. “Ne düşünüyordun, Avery?”

“Onu öldürürken mi, yoksa polise anlatırken mi?”

“Onu öldürdüğünü söylemeyi kes!”

“Senin için ne fark eder ki?” diye bağırdı Avery. “Senin için hırsından başka kutsal olan hiçbir şey yok! Onu gerçekten öldürmüş olsam da umurunda olmazdı, umurunda olan tek şey itiraf etmiş olmam!” Avery’nin elleri iki yanında yumruk olmuştu, tırnakları kendi cildini kazıyordu.

“Demek öldürmediğini kabul ediyorsun.” Babası sert biçimde Avery’nin koluna uzandı. “Seni korumak istiyorum Avery ama bizimle konuşmazsan yardım edemem. Kimi koruyorsun? Kimdi? Atlas mı?”

“Tabii ki Atlas değildi!” Bu fazla uzamaya başladı, diye düşündü Avery çıldırmışçasına. Leda ne yaptığını anlamadan ya da burası fazla aydınlanmadan önce gitmeleri gerekiyordu.

Annesi hâlâ ellerini ovuşturuyordu, sesi çatlıyordu. “Öyleyse neden?..”

“Sizden nefret ediyorum!” diye çığlık attı Avery elinden geldiğince vahşi ve acımasız biçimde; onlara saldırmak, canlarını yakmak istiyordu. “Atlas’a söyledikleriniz yüzünden sizden nefret ediyorum! O sizden desteğinizi, sevginizi istedi, siz karşılığında ne yaptınız? Yok olması-

nı sağladınız!” Ağlamaya başladı –yaşadığı onca şeyden sonra bu o kadar zor olmamıştı. “İkinizin de beni rahat bırakmasından başka bir şey istemiyorum!”

Babası ona sanki delirmiş ya da bir yabancıymış gibi bakıyordu. “Sonra konuşuruz,” dedi sonunda, çoktan kapıdan çıkmıştı bile. Ondan bir an önce uzaklaşmak istediği belliydi. “Böyle olduğunda seninle mantıklı konuşmak mümkün olmuyor.”

Elizabeth kapıda duraksayıp geri döndü, kalbinin nasıl kırıldığı yüzünden belli oluyordu. Bunu görmek neredeyse Avery’i kararından vazgeçirecekti.

“Seni eve kilitliyorum,” diye açıkladı Pierson; dokunmatik ekrana vurup kimliğini onaylatmak için irisini tarattı. “Bundan sonra gizli gizli polis karakollarına, arkadaşlarını görmeye ya da başka bir yere gitmek yok.”

“Siz Atlas’ı elimden almışken, tüm New York benden nefret ederken nereye gidebilirim ki?”

“Senden nefret etmiyorlar Avery. Senden iğreniyorlar. Tıpkı benim gibi.”

Babasının ifadesi güçlenmişti, Avery’nin kararı da güçlenmişti. *Demek, böyle olacaktı, diye düşündü. Son veda bu olacaktı.*

“Sen burada kalıp yaptıklarını düşün,” diye çıkıştı babası. Annesi hafif hafif ağlamaya devam ediyordu.

Sonra asansörün kapısı tıkırdayarak arkalarından kapandı; Avery’i bininci katta yalnız bırakmışlardı.

Avery nefes almadan odasına koşup dün gece yatağının altına sokuşturduğu çantayı kaptı. İçinde düzinelerce kalın kırmızı silindir vardı –neopren uçlarını çektiğinizde alev alan, tek kullanımlık küçük kıvılcım çubukları. Bun-

lar yüksek kaliteli olanlardandı; fazladan, bir tür sıcak süper alev üretiyorlardı; yaban hayatında kalan kampçılar için düşünülmüştü. Kule’de bu türden bir şeye sahip olmak bile yasaktı; özellikle oksijenin böyle serbestçe dolaştığı, her şeyin zaten biraz fazla kolay alev aldığı yukarıda.

Avery’nin ilkinin neopren ucunu çekmesiyle çubuğun bir ucundan alevler fışkırdı.

Alev sallanıp titriyordu, aynı anda birçok rengi varmış gibiydi, normalde Avery’nin Kule’de görmediği renkler – yalnızca kırmızı değil, zengin turuncular, altınlar hatta yaz şimşegi gibi çatırtıyla kıvılcım saçan parlak, akışkan bir mavi. Çok güzeldi.

Avery kıvılcım çubuğunu beyaz dantel yastıklar ve yatak örtüsüyle kaplı yatağına fırlatıp serinkanlılıkla alev alev yanışını izledi.

Avery ardından her bir yüzeye yanan birer birer kıvılcım çubuğu fırlatarak çevik adımlarla bütün evi dolaştı. Zalimce bir tatminle hiçbir duman alarmının çalışmadığını fark etti. Alevler açlıkla birbirlerini besleyerek gitgide yükseliyor, Avery’nin yüz kemiklerine vahşice bir parlaklık kusuyorlardı. Gözleri kısılmıştı, elmacık kemikleri her zamankinden daha çıkıntılıydı. Bu olay için kot ve ince beyaz bir kazak giymiş, kulaklarına vidalı elmaslarını takmıştı; bütün dünya için kül, kükürt ve yıkımı müjdeleyen bir intikam meleği gibi görünüyordu. Annesiyle babasının evinin yanıp kül olmasını izlerken dudakları solgun bir tebessümle kıvrıldı. Zenginliklerinin, statülerinin ve mide bulandırıcı hırslarının simgesi; belki Avery dışında, satın aldıkları en pahalı şey. Çok yakında her ikisi de gitmiş olacaktı.

Adımları Atlas'ın odasında tökezledi. Burası kutsal bölgeydi, annesiyle babası onu Avery'den ayırmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsın, burada Atlas'ın varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Bir dakikalığına yatağında oturmak için kendine izin verdi, ellerini yastıklarında gezdirip hâlâ Atlas gibi koktuklarını hayal etti.

Avery birdenbire çelik gibi sertleşerek ayağa kalktı ve bir kıvılcım çubuğu daha fırlattı, sonra buranın kıyımına şahit olmak için, çabucak ilerlemeye devam etti.

Bütün evin fırına dönüşmesi için birkaç dakika yetmişti. Yanan mobilya cılası, halı, eriyen teknolojinin lastiğimsi kokusu öğürmesine neden oldu. Tavanda siyah duman helezonları toplanıyordu. Avery genişleyen kızıl duvarın önünden aceleyle ilerlemeye devam etti. Kulağındaki haykırışları duymazdan gelmeye çalıştı, sanki cehennemın kötü ruhları yapmak üzere olduğu şey için ona sesleniyorlardı.

Mutfak en nazik kısımdı, çünkü burada alev almayan çok fazla yüzey vardı. Avery tezgâha son bir kıvılcım çubuğu atmadan önce durdu ama artık bir önemi yoktu aslında; ev çoktan yok olmuştu. Kıvılcımlar yukarı doğru fırlıyor, sonra yanan kar taneleri gibi aşağı doğru süzülüyorlardı.

Hayır, Avery pencerenin dışında gördüğü bir şeyle durdu; şimdi fark ediyordu. Bu *gerçek* kardı. Bugün yılın ilk karı yağıyordu.

Kar taneleri pencere çerçevelerinin arasında bir natürmort resmi gibi donmuş görünüyordu. Bir an Avery onların yukarı doğru, sanki oraya büyüyle çağrılmışlar gibi bulutlara geri uçmalarını bekledi.

Ona doğru patlayan bir sıcak dalgası ensesinin çıplak derisini yaktı. Avery öne doğru atılarak yukarıya, kilere doğru sendeledi.

Artık tek bir çıkış yolu vardı.

Eski toplanabilir merdiveni hızla tavandan aşağı doğru çekti. Kalbi göğsünde inatla küt küt atıyordu. İçinde titrek bir korku alevi yükseldi ama artık çok geçti; bu eylem planına kalkışmıştı bir kere.

Avery merdivenin tepesinde tavan kapağını itti –kapak bir an direnç gösterir gibi oldu ama birinin kapağın elektronik sistemini kurcaladığı belli oluyordu, çünkü neredeyse anında açıldı. Neyse ki Watt verdiği sözü tutmuştu.

Çatıya çıkıp tavan kapağını arkasından kapatırken derin bir nefes aldı. Hava burun deliklerinin içini yakmış, saçlarının uçlarını ütülemişti.

Çatı ona bir yıl önce bıraktığı gibi görünüyordu. Foto-voltaik yüzeylerinin altında birkaç makine uğulduyordu; birkaç yağmur toplama borusu, suyu toplayarak filtreleme için aşağı iletliyordu. Avery tekmelerle ayakkabılarını çıkarıp kenara doğru yürüdü. Ayaklarının altındaki yüzey pürüzlüydü. Başını kaldırdı; profili gururlu, keskin ve güzeldi.

Çok yüksekte olduğunu hissetti. Kar artık daha sert yağıyordu, sanki gökyüzünün parçaları hızla döne döne aşağı dökülüyordu.

Altındaki şehir bir karanlık ve ışık çalışmasıydı; eski moda, renksiz bir film gibi –aşırılıklar şehri, diye düşündü Avery: Aşk ve nefretle dolu ama belki de dünyanın işleyişi böyleydi. Belki de sonsuz aşkın bedeli, o aşkı bir kere kaybedince sonsuza dek yalnız hissetmektir.

Avery kalbinin çağırıldığı kişiyi özgürece sevemediği bir dünyada var olmak istemiyordu.

Eris ile Mariel'e olanları itiraf ettiğine memnundu. Madem her şeyden vazgeçiyordu, suçu da pekâlâ üzerine alabilirdi. Leda o ölümler yüzünden özgürlüğünü kaybetmeyi hak etmiyordu. Hayır, diye düşündü tutkuyla, Leda *yaşamayı* hak ediyordu, hatalarını arkasında bırakıp, Avery'nin artık yapamayacağı şekilde hayatına devam etmeyi hak ediyordu. Leda kurtuluşu hak ediyordu, Avery de ona bunu vermenin bir yolunu bulmuştu.

En yakın arkadaşına ayrılık hediyesi... Hayata hayat; dengeli bir takas. Eris'in de böyle isteyeceğini biliyordu.

Avery dindar sayılmazdı, yine de son bir dua için gözlerini kapadı. Leda'nın huzur bulması için, annesi ile babasının onu affetmesi için, her nerdeyse Atlas'ın iyi olması için dua etti.

Ufkun muhteşem güzelliğine son bir kez daha baktı; karın her şeyi tozlandırmasını, şehrin kusurlarını örtmesini, noksanlıklarını eşitlemesini izledi. Taneleri saçlarına, kazağının beyazına konuyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, sonra iyice kenara doğru adım attı; gözleri hâlâ kapalıydı.

Bu Avery Fuller'ın sonsuza dek söyleyeceği son sözdü.

WATT

Bininci kattaki beklenmedik yangını ilk görenlerden biri, East River'daki gözetleme noktasında bulunan Watt oldu.

Gerçekten çarpıcıydı: Kule'nin üzerinde kıvrılan alevlerin parlaklığı, zarif bir turuncu-kırmızı fırça darbesi gibiydi. Yağmur balonlarının etrafında toplanan donuk gri fırtına bulutları alçalarak ilk karın yağışına işaret ediyordu. Bütün bunların büyüğü bir tarafı vardı, şimdi bile her şey tasarlanmış gibiydi: O narin billur mucize, kimyasal bir reaksiyona, hidrosülfatlar ile karbonun birleşmesine indirgenmişti.

Büyü havada, insanların tepki verme biçimlerindeydi. New Yorklular yılın ilk karını *çok severdi* –Kule'nin içinde şapka takar, yabancılara gülümser, tatil müzikleri mırıldanmaya başlardı. Watt bunu MIT'de duyduğunu hatırlıyordu; birinci sınıf öğrencileri ilk karın yağdığı akşam maça giderlerdi. Ama Watt bunu hiçbir zaman göremeyecekti.

Leda'nın nasıl olduğunu merak ediyordu. Cumarte-

si gecesi göreve başlama törenini terk ettikten sonra ona birkaç kere –pekâlâ, birçok kere– çağrı atmayı denemişti ama Leda inatla çağrılarını reddetmişti. Watt kafasında halletmesi gereken çok şey olduğunu anlıyordu; hele şimdi, en yakın arkadaşının yaptıklarından sonra. Watt'ın kendisinin de düşünecek çok şeyi vardı.

Bu sabah bütün bunlara kafa yormak, zihninde kendiyle baş başa kalabilmek için Nadia'yı kapatmıştı. Ayrıca hayatında ilk kez bir tekne kiralamıştı. Ya da sormadan ödünç almıştı diyelim.

Oraya vardığında rıhtım kapalıydı: Çok erken gelmişti; özellikle böyle beklenen bir hava olayının olacağı bir gün için. UYARI: YAĞIŞ ALARMI, diye yanıp sönüyordu ekran ve Watt'a bir şey kiralamayı reddediyordu ama Watt bunun kendisini durdurmasına izin verecek değildi. Nadia olmadan bile kiralama dükkânının işletme bilgisayarının altını üstüne getirmesi birkaç dakikasını aldı.

Mavi bir dört kanatlıda karar kıldı; hidrofil kanatlarla kalkıp, dalgaların çırpıntılı yüzeyini sıyrarak geçen küçük hız teknelerindendi. Teknenin GPS'ine gideceği yeri tuşladı, sonra arkasına yaslandı; tekne onu suyun üzerinden vızıldayarak geçen bir böcek gibi ırmağın yukarısına götürüyordu.

Watt, kayıtsızca, Kule'nin doğu tarafı boyunca altyapı sisteminin yanından geçip gidişini izledi. Kafasında kelimelere dökmek istemediği bir düşünce vardı ve onunla yüzleşebilmek için –ona uzaktan, gözünün tam olarak görebileceği bir açıdan bakabilmek için– bir adım geri çekilmesi gerekiyordu.

Kar tam zamanında yağmaya başladı. Watt hızla iler-

lerken iğne gibi batarak onu uyanık tutuyordu. Parlak-Yağmur hava koruması teknenin arkasından süzülerek çıktı; Watt onu kapatmayı düşündü ama sonra sıkıntıya değmeyeceğine karar verdi. Hava koruması başının üzerinde yumuşakça süzülüyordu ve sarı bir parlaklık yaymaya başlamıştı. Üzerindeki iletken zar, kar yağışının kinetik enerjisini elektriğe dönüştürüyordu.

Watt, Mariel'in boğulduğu yerde, East River'da bir rıhtımın yakınlarında durdu. Motoru durdurdu. Metal levhalar kenarda toplanarak tekneyi yavaşça suya indirdi; tekne dalgalarda ileri geri sallanmaya başladı.

İskeleye baktı. Birkaç yüz metre boyunca, çok amaçlı bir rıhtım yayılmıştı –otokarların şarj edilip, teknelerin çekilebileceği türden bir yer. Rıhtımın yarısı çatıyla, diğer yarısı ise güneş levhalarıyla kaplıydı. Köşedeki küçük kulübe muhtemelen yedek araç gereçlere, belki çalışma saatleri içinde de bir insan çalışana ev sahipliği yapıyordu.

Watt, Leda'yı hayal etmeye çalıştı; uyuşturucu etkisinde ve hınç dolu, kontaklenslerine bağlanarak Mariel'in nerede olduğunu bulmaya çalışıyor. Onu José'nin partisinden buraya kadar takip ediyor, sonra kuvvetle suya itiyor. Ama Leda, Mariel'in monoraya binmek yerine eve yürüyeceğini nereden biliyordu? Yoksa Leda, Mariel'in nereye gittiğini bilmeden takip edip, aklına estiği gibi davranacak kadar tedbirsiz ve uyuşturucu etkisinde miydi? Leda o gece yağmur yağacağını ya da Mariel'in yüzemediğini biliyor muydu?

Watt, ne kadar çaresiz ve korkmuş da olsa Leda'nın böyle bir şey yapamayacağı hissinden kurtulamıyordu.

Watt'ın gözleri şarj istasyonunu her bir ayrıntısına dek içti. Otokarların girip çıkmalarını, birkaç boş teknenin umursamazca rıhtımda sallanışını izledi. Kocaman nakliye robotları programlı rotaları üzerinde bir ileri bir geri yuvarlanıyordu, tekerlekleri kaldırım üzerinde ağır ağır dönüyordu.

Watt'ın aklındaki fikir daha da somutlaşmıştı, daha fazla göz ardı edemeyecekti. Çünkü Mariel'i karanlık, fırtınalı bir gecede suya itmek –bu şeyi en azından ilk bakışta kaza gibi göstermek için mükemmel koşullarda– Leda'nın yapacağı gibi bir şey değildi. Fazla derli toplu, fazla hesaplı, fazla kusursuz bir suçtu.

Watt bunu kimin yapmış olabileceğini biliyordu.

“Kuant açılırsın,” diye mırıldandı. Nadia uyanıp hayata gelirken, zihninde duyduğu o tanıdık pürüzlü derinleşmeyi hissetti. Nadia'nın burada ne yaptıklarını sormasını bekledi. Hiçbir şey söylemeyince kafasındakinin kesinliği katılaşmaya başladı. Hiç bilmediği bir ağlama arzusu duydu.

“Nadia. Mariel'i sen mi öldürdün?”

“Evet,” diye cevap verdi Nadia, insanı afallatan bir sadelikle.

“Neden?” diye haykırdı Watt, rüzgâr sözlerini yakıyordu.

“Senin için yaptım, Watt. Mariel çok fazla şey biliyordu. O bir yükü.”

Sabah Watt'ın etrafında yoğunlaşıyor, kar taneleri havada titreyordu. Watt karnına aniden bir acının saplandığını duydu, gözlerini kapadı.

Nadia'ya sormayı akıl edebilseydi bu gizemi aylar önce çözmüş olabilirdi. Nadia'nın ona doğruyu söylemekten

başka şansı yoktu. Watt'tan bilgi saklayabilirdi –saklamak zorundaydı; Watt'ın beyni Nadia'nın yaptığı her şeyi tutmaya kalkışsaydı kelimenin tam anlamıyla çöküp ölürdü. Watt onu kendisinden sır saklama becerisiyle yapmıştı, çünkü onu yapmanın başka bir yolu yoktu.

Ama Nadia ona *yalan* söyleyemezdi, Watt ona doğru-
dan bir soru sorduğunda bunu yapamazdı. Ama Watt ona bu soruyu sormayı hiç düşünmemişti; şimdiye kadar.

“Mariel'in hareketlerini Dubai'den beri izliyordun, değil mi?” diye sordu Nadia'ya. Tamamen dehşet içindeydi ve anlamaya ihtiyacı vardı. “Yalnızca kendisini korunmasız bir pozisyona sokmasını bekliyordun. Sonra bir gün karanlıkta eve yalnız yürüdü ve bunun onu öldürüp kaza gibi göstermek için mükemmel bir şans olduğunu düşündün. O büyük nakliye robotlarından birine sızıp Mariel'i suya devirmesini sağladın,” diye tahmin etti Watt.

“Evet,” dedi Nadia ona.

“Onun beni hapse göndermesinden korktun ve bu yüzden onu *öldürdün*, öyle mi?

“Onu öldürdüm, çünkü eğer hayatta kalsaydı senin hapse girme ihtimalin yüzde doksan beşten fazlaydı, yüzde otuzdan fazla bir olasılıkla da seni öldürmeye kalkışacaktı! Tekrar, tekrar hesap yaptım, Watt. Hepsinin sonucunda ya hapse giriyordun ya da daha kötüsü oluyordu. Bu hariç. Mariel'in sana zarar vermemesinin tek nedeni benim ona daha önce zarar vermiş olmam.”

“Şimdi benim bu yüzden daha mı iyi hissetmem gerekiyor?”

“Minnettar hissetmen gerekiyor, evet. Hâlâ hayattasın ve özgürsün. Dürüst olmam gerekirse,” diye ekledi Nadia,

“bu kadar vicdan azabı duymana şaşırdım, Watt. Mariel, Leda’yı ölüme terk etmişti, sana da zarar verecekti...”

“Bu seni onun hakkında *hüküm* verecek bir tanrı yapmaz!”

Kar yumuşak taneler halinde döne döne nehre vuruyordu. Yüzeye çarpan her bir kar tanesi anında eriyor; küçük, donmuş bir gözyaşı gibi suya karışıyordu.

Nadia üzülmüşe bile benzemiyordu. Ama elbette üzülemez, diye kendi kendini düzeltti Watt, *hiçbir şey* hissedemez, çünkü o bir makine; ne kadar akıllıca şakalar yaparsa yapsın ya da fikirler üretirse üretsın, Watt kendini kötü hissettiğinde söyleyeceklerini ne kadar iyi bilirse bilsin, o yine de bir makineydi ve Watt’ın onu tarif edilmesi zor bir insan özeliği olan empatiyle programlaması mümkün değildi.

Watt’ın aklına başka bir şey daha geldi. “Onun yapmadığını bildiğin halde, bunca zamandır neden Mariel’i Leda’nın öldürdüğünü düşünmemi sağladın?”

“Leda hep benim yedek planımdı. O gece bilincini kaybetmesi tesadüf değildi –onun hesabından uyuşturucu satıcısına sahte mesajlar gönderip normalden fazla doz istedim. Ne olur ne olmaz diye, suçu üzerine atabileceğim birinin olmasını sağlamalıyım.”

“Ne olur ne olmaz mı?”

“Yaptığım şeyin bütün izlerini yok etmeye çalıştım ama anlaşılan o nakliye robotuna sızarken bir iz bırakmışım. Üç ay önce rutin bakım kontrolleri sırasında biri robotun kurcalandığını fark etti. Polis bu yüzden Mariel’in kazara ölüm dosyasını değiştirip cinayete çevirdi.”

Watt gözlerini kırptırdı, ihanete uğradığını hissediyordu.

yordu. “Dosyanın yeniden sınıflandırılmasının nedeninin bu olduğunu bilmene rağmen bana hiç söylemedin?”

“Elbette biliyordum,” dedi Nadia. Sesi kesik kesikti. “Sana söylemedim, çünkü bana hiç doğrudan sormadın. Şimdiye kadar.”

“Bunların Leda’yla ilgisi nedir?”

“Senin sonuçta cinayet soruşturmasına çekileceğinden korktum. Polis Mariel’in ölümünden seni sorumlu tutabilirdi ya da daha kötüsü benimle ilgili gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Buna izin veremezdim.

Bu yüzden Mariel’i Leda’nın öldürmüş olabileceğini düşünmeni sağladım. Senin Leda’nın suçlu olduğu düşüncesini sorgulayacağını biliyordum. Polis karakoluna sızdıktan sonra polisin yaklaştığına –hepiniz için ağır daraldığına– inanmanı sağladım. Leda’nın kendi suçunu sorgulamasını istedim.”

“Neden?”

“Leda’nın senin tehlikede olduğunu düşünürse güvende olman için suçu üzerine alacağını biliyordum. Haklıydım da, değil mi?” diye ekledi Nadia. Neredeyse kendiyile gurur duyduğu söylenebilirdi. “Leda tam da bunu yapmayı planlıyordu. Öngöremediğim tek şey Avery Fuller’ın araya girip suçu üstlenmesiydi.”

Nadia için bunun da bir önemi yoktu, Watt bunu fark ettiğinde, mide bulantısıyla duyduğu acıya karşı koydu. Bir günah keçisi olduğu sürece kimin olduğu fark etmezdi. İnsanlar onun için değiş tokuş edilebilirdi –önem vermek üzere programlandığı tek insan dışında, Watt dışında.

Nadia bir adım öne çıkıp suçunu itiraf edecek gibi değildi.

Watt kafasını salladı. “Hâlâ anlamıyorum. Senin insanlara zarar vermemen gerekiyordu; bu senin programlanmanın temeliydi.” Watt bunu Nadia’nın ana yönergesi olarak kodlamıştı: Bu Nadia’nın asla çelişemeyeceği tek komuttu; sonrasında gelen komutlar ne olursa olsun. Bütün kuantlar bu şekilde kodlanırdı, böylece ne olursa olsun –bir terörist ya da katil onlara erişim sağlasa da– asla bir insana zarar vermezlerdi.

“Hayır,” dedi Nadia basitçe. “Bu benim programlanmamın ikinci dizgesi. Benim ana yönergem senin için en iyi olanı yapmak. Çok senaryo çevirdim, Watt. O kız yaşadığı sürece senin güvende olmanın mümkün olmadığı hükmüne vardım.”

“Ah Tanrım, *Tanrım!*” dedi Watt yavaşça. Sızlatan bir rüzgâr çıkmıştı, öfkeyle yüzünü kamçılıyordu. Kirpiklerinde katı, soğuk bir şeyler olduğunu hissetti; ağladığını, rüzgârın gözyaşlarını dondurduğunu fark etti.

Onun hatasıydı. Mariel ne yapmış ya da yapabilecek olursa olsun, sonuçta Watt yüzünden ölmüştü. Çünkü Watt on üç yaşındayken bir bilgisayarı programlarken hata yapmıştı.

Watt’ın başka seçeneği yoktu. Teknesini çevirip rıhtıma gitmek için dönüş yoluna koyuldu.

Nadia nereye gittiklerini sormadı. Çünkü zaten biliyordu.

LEDA

Diğerleriyle birlikte Leda da orada duruyordu: Fuller'ların özel peronunda bir yığın insan dalgalanıyordu; hepsi can havliyle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Oysa Leda diğerleri *gibi* olmadığını düşündü delirmişçesine. Gazetecilerden, medyadan, tüyler ürpertici biçimde omuzlarının üstünde uçuşan zettalardan oluşan karmakarışık bir grup ve Leda'nın gerçekten tanıdığı birkaç kişi vardı. Risha'nın, Jess'in, Ming'in bir köşede toplandığını gördü; avaz avaz, ayırım gözetmeyen üzüntüleriyle gösteri yapıyorlardı.

Leda onlara katılmadı. Onlara en çok ihtiyaç duyduğu sırada Avery'i yüzüstü bırakmışlardı; Leda bunu asla unutmuyacaktı.

O kendi öfkesine odaklandı, çünkü o üzüntüyü hissetmekten daha kolaydı böylesi. Öfke duyularını keskinleştiriyordu, ona enerji veriyordu; orada, bininci katta Avery'e neler olmuş olabileceğini düşünmekten onu alıkoyuyordu.

"Sizce neler oluyor?" diye sordu kıvrır kıvrır saçı, koca-

man hırslı gözleri olan bir kadın. Leda dudaklarını bü-züp cevap vermedi. Bu dedikodu makinesine yakıt olma-yacaktı; burada söz konusu olan Avery'nin *hayatıydı*.

Ama dedikodu köpürmeye devam ediyordu, her hikâye bir öncekinden daha tuhaftı. Avery evlerini yaktı. Avery Alman sevgilisine kaçtı; hayır Avery, *Atlas*'la kaçtı; Alman sevgili de hepsini öldürmekle ya da kendini ya da üçünü birden öldürmekle tehdit ederek evi yaktı.

En kötüsü Avery'nin, arkadaşı Eris'in yaptığı gibi ken-dini çatıdan attığı söylentisiydi.

Leda dinlememeye çalışıyordu ama dakikalar kayıp gittikçe, insanlar boşlukları bedenleri ve aptalca konuş-malarıyla dolduruyordu. Başarılı bir şekilde, hep daha kötü sonları, hep aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatıyor-lardı!

Nihayet Fuller'ların özel asansöründen biri çıktı: İtfai-ye şefiydi; gümüş saçları olan, yorgun gözlü, katı, ağır-başlı ifadeli bir adamdı. "Affedersiniz," diye haykırdı Le-da, adamın üzerine hücum edip kolundan yakaladı. "Yu-karıda neler oluyor?"

"Küçük Hanım, size bir şey söyleyemem," diye çıkıştı adam; yorgun ve sabırsızdı.

Leda adamın kolunu bırakmadı. "Lütfen. Avery benim en yakın arkadaşım," diye yalvardı Leda. İfadesindeki bir şey adama dokunmuş olmalıydı, çünkü sabırsızca nefesi-ni bırakıp dikkatini çekmeye çalışan diğer insanları gör-mezden geldi.

"En yakın arkadaşısın demek, öyle mi?"

"Evet. Adım Leda Cole. Onaylanmış girebilenler liste-sindeyim, kontrol edebilirsiniz," dedi Leda, sesinde çare-

sizlik vardı. “Lütfen... Avery iyi mi? Annesiyle babası yukarıda mı?”

“Belediye başkanıyla karısı yoldalar.”

Leda neden hâlâ gelmediklerini merak etti. Belki bu durumla yüzleşememişlerdi. Sonra birden panikle Bay ve Bayan Fuller’dan söz etmesine rağmen hâlâ Avery’le ilgili bir şey söylemediğini fark etti.

“Avery nerede?” diye sordu yine.

İtfaiye şefi cevap olarak dönüp sert bir jestle ona takip etmesini işaret etti. “Neden içeri gelmiyorsunuz Bayan Cole. İçerisi artık güvenli.”

Leda’nın vücudu korkuyla titriyordu, Leda adamı Fuller’ların özel asansörüne doğru takip etti. Bulundukları 990’ıncı kattan yukarıya on kat vardı ama başka bir gezegene de gitmiş olabilirlerdi. Çünkü Fuller’ların giriş holüne girdiklerinde Leda’ya tamamen farklı ve yabancı görünmüştü, oysa buraya ne çok gelmişti.

Her şey yanmıştı. Bir evin kararmış cesedi gibiydi; içi oyulmuş, yerle bir olmuştu. Aynalar çatlamış, üzerleri işle yol yol olmuştu. Leda evin uğradığı zararın, paramparça olmuş yüzeylerinde tekrar tekrar yansıdığını görüyordu; yıkımın milyonlarca aynalı dünyası gibiydi.

Oturma odasının kapısı gitmişti, duvardan tamamen sökülmüştü; terk edilmiş, dişsiz bir ağız gibi tamamen açık, öylece duruyordu. Yangın robotları sürülerle içeriye doluşup seller halinde siyah oksijen-inhibitörü fışkırtmışlardı, o yüzden içerisi pasta kaplaması gibi mide bulandırıcı derecede tatlı kokuyordu; oysa yangın söndürüleli çok olmuştu.

“Hangi odanın Avery’nin odası olduğunu doğrulayabilir misiniz?” diye sordu itfaiye şefi. “Şimdi söylemesi zor.”

“Ah, eee... Tamam,” dedi Leda tereddütle ve koridordan yürümeye başladı. Her adımıyla yoğun bir kül bulutu yükseliyordu –kararmış koca koca küller cehennemden gelen karlar gibi yeni biçimlerde tekrar yere yerleşiyordu. Leda enkazın üzerinden, Fuller’ların evini kaplayan o pis kokulu, karanlık, sulu çamuru yürümeye devam etti ama yavaşlamadı.

Avery’nin odasına –ya da doğrusu ondan geriye kalana– geldiğinde içine bir nefes çekti.

Yatak, için için yanmaya devam eden bir kül yığınıydı, hâlâ birkaç başıboş alev külleri yalamaya devam ediyordu.

Leda’nın irade gücünün son kalıntıları da kopmuştu; gözü hiçbir şey görmeden öne doğru koşup yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve enkazı karıştırmaya başladı. Kare bir kumaş parçasına, ahşap bir yatak desteğine saldırdı –avucunun alazlanıp, su toplamasına, parmaklarına kıymıklar batmasına aldırmiyordu. Avery bu evde bir yerlerde olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı, çünkü Leda diğer olasılıkları kabul etmeyi reddediyordu.

“Hey, hey,” dedi itfaiye şefi; onu ayağa kaldırmak için kollarını arkadan uzatıp Leda’yı sarmaladı, ağırlığı pek bir şey tutmadığı için de kolayca kaldırdı. Leda acı içinde kıvranıp bar kavgasına karışmış sarhoşlar gibi yumruklar savurmayaya devam ediyor, çığlık çığlığa yüksek sesle anlamsızca bağırıyordu. Çıldırılmış kadınlar gibi hissediyordu.

İtfaiye şefi onu oturma odasına bıraktığında Leda sessizleşmişti. Çığlık çığlığa bağırmaktan ya de belki küllerden boğazı batıyordu. “Arkadaşın için üzgünüm,” dedi itfaiye şefi sertçe.

Bir anlığına gözden kayboldu, geri döndüğünde elinde yarısı dolu bir şeftali schnapps şişesi vardı. “Bir yudum al. Doktorun emri. Üzgünüm,” diye ekledi; Leda orada oturmuş etikete bakıyordu, “bulabildiğim kırılmamış tek şişeydi. Diğerlerinin hepsi paramparça olmuş.”

Leda itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti. Schnapps’tan cömert bir yudum aldı, bacakları önünde uzanmıştı. Yine ağlamaya başladığını fark etti, çünkü bu şişeyi biliyordu: Onu Avery’nin on altıncı yaş gününde şaka olsun diye almıştı; Fuller’ların likör dolabında bunca uzun zamandır kalmasının tek nedeni de kimsenin ondan içmek istemeyişiydi.

Şişeyi bir kenara bırakıp öne doğru yığıldı, dizlerini göğsüne çekti. *Ah, Avery*, diye düşündü teselsiz bir halde, *ne yaptın sen?*

İtfaiye şefi onu rahatsız etmedi. Leda’yı Fuller’ların külden oluşan oturma odasının yerinde hüngür hüngür ağlamaya bırakıp işine devam etmekle yetindi.

Leda seçtiği kız kardeşi Avery için ağladı, sonra çok geç olana dek haberdar olmadı kız kardeşi Eris için ağladı. Leda’nın iki kardeşi: Kan kardeşi ile yüreğinin kardeşi. Artık ikisini de sonsuza dek kaybetmişti. Onlar olmadan yaşamaya nasıl devam edecekti?

Polise her şeyi itiraf ederek bu vicdan azabından kurtulacağını düşünmüştü. Ama Avery onu mağlup etmişti. Avery, etkili bir özveri eylemiyle Leda için kendini feda etmişti; bu bir daha geri alınamayacak türden bir özveriydi.

Leda’nın bu fedakârlığı hak etmek için yapabileceği tek şey, gelecekte, geçmişte yaptığından daha iyi şeyler yapmaktı.

Yaptığı kötü şeyleri çok iyi biliyordu, her bir entrikayı, her dalavereyi ve her fesadı. Kalıcı biçimde yüreğine kazınmışlardı.

Ama belki yaptığı iyi şeyler de oradadır, diye düşündü, sayıları ne kadar az olursa olsun. Ailesi, arkadaşları –ve Watt’a olan sevgisi.

Belki Leda yeterince çaba gösterirse, eğer sabırlı, düşünceli, ilgili ve kibar olmaya çalışırsa, yaptığı iyi şeyler sonunda kötü şeyleri geçebilirdi. Belki o zaman, Avery’nin ona verdiği bu muazzam hediyeye bir gün gerçekten layık olabilirdi.

CALLIOPE

Calliope, Nuage Bar'da başını döndürdüğünü belli etmeden etrafına bakındı; bu çok uzun zaman önce edindiği bir yetenektir. Önündeki tezgâhta dokunulmamış, hafif köpüklü bir macchiato duruyordu. Takım elbiseler içindeki çeşit çeşit erkek ve kadın iş kahvaltısı ya da hızlı bir kahve için sıralar halinde gelmeye başlamıştı. Birden çok kişi ona çekingен ve meraklı gözlerle bakmıştı. Eğer bir hedef seçmeye baksaydı, hepsi kolay hedeflerdi. Ama bunu yapmayacaktı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Calliope'nin buraya gelme nedeni, yalnız ve bir sonraki hamlesini bilmiyorken gidebileceği en rahat yerlerden birinin otel barları olmasıydı. Güvenliydi, tarafsızdı ve iddiasızdı. Yabancı bir elçilik gibi, diye Brice'a yaptığı espri geldi aklına.

Bu kadar erken barda olmanın yatıştırıcı bir tarafı vardı; her taraf sakin ve ısıllı ısıldı; şişeler de öylece sıralanmıştı. Gürültülü gece saatleri ile gün ortasının telaşı arasında küçük bir sakinlik parçasıydı.

Calliope yıllardır hissetmediği kadar başboş hissediyordu. Artık onu birine bağlayan hiçbir şey yoktu. Çapraz çantasının içinde güvenli bir şekilde katlanmış mücevher kesesi dışında bütün valizleri Nuage'ın resepsiyonunun arkasına yığılmıştı. Her şeyi bırakıp kaçabilir, şehrin içinde eriyip yok olabilirdi –halka açık bir parka, bir şarap dükkânına ya da bir büyük mağazaya dalabilirdi– ve kimsecikler nerde olduğunu bilmezdi. Tuhaf bir histi.

İç geçirip kontaklenslerine birkaç komut verdi, bilgi akışlarının üzerinden geçerken birden yüksek sesle nefesini çekti. Başlıklar kendisine ve hâlihazırdaki durumuna yönelttiği düşünceleri kafasından çekip almıştı. Avery Fuller'ın sırrı açığa çıkmıştı, tüm dünya onu ve Atlas'ı biliyordu artık.

Avery, misilleme olarak ailesinin evini –bininci katın tamamını– kendisi içerdeyken yakmıştı.

Calliope bu haberler karşısında tuhaf bir şekilde hissiz kalmıştı. Dünyanın artık Avery Fuller'ı barındırmadığına inanamıyordu. Avery onun için birçok şey olmuştu: Bir yabancı, engel ve en sonunda arkadaşına yakın bir şey. Parlak, neşeli Avery; her zaman hazır gülümsemesi, güneş gibi parlak saçlarıyla kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesinde yaşayan Avery. Onun gibi bir kızın asla böyle geri dönülmez biçimde şiddetli bir şey yapacağını düşünemezdi. Öte yandan insanların dünyaya gösterdikleri yüzlerinin arkasında neler sakladıklarının asla tahmin edilemeyeceğini Calliope'den daha iyi kimse bilemezdi.

Sıcağı hissetmek için avuçlarını kahve kupasının etrafında kıvırdı; aşkın ne tuhaf bir şey olduğuna hayret edi-

yordu. Yenilmez hissetmene yol açıp, bir dakika sonra seni tamamen yok edebilirdi. Calliope, Avery ile Atlas'ı düşündü, olanaksız bir durumun içinde kapana kısılmışlardı. Annesi ile Nadav'ı düşündü. Tamamen başka bir bağlamda tanışmış olsalardı bir şansları olabilir miydi?

Calliope, Elise'in şimdi nerede olduğunu merak etti. Kontaklenslerinden çoktan kurtulmuş olmalıydı; her şeyden kopup, dünya üzerinden silinerek sırta kadem basmıştı. Tıpkı Avery gibi.

"Seni burada bulabileceğimi tahmin etmiştim."

Brice yanındaki sandalyeye kaydı. Calliope'nin kalp atışları birdenbire bütün bedeninde, parmak uçlarına kadar yankılanmaya başlamıştı. Bugün farklı görünüyordu ama belki de bunun nedeni Calliope'nin zihninde ondan vazgeçip, sonunda her şeye karşın aslında hâlâ onun olduğunu keşfetmesiydi. Onun muydu gerçekten?

Bir şey kesindi: Calliope, annesi ile Nadav arasında olanları gördükten sonra Brice'a gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. Brice bunu ondan duymayı hak ediyordu.

"Ben senin düşündüğün kişi değilim."

"Artık düşüncelerimi okumaya başladığını hiç bilmiyordum," diye belirtti Brice, sonra bir kahve almak için elini salladı. "Güzel ve öngörülemez olman dışında senin ne olduğunu düşünüyormuşum peki?"

Calliope nefesini bıraktı. "Ben..."

Sonra sustu, nasıl devam edeceğinden emin değildi. *Kibar mı değildi? İyi bir insan mı değildi?* "Benim adım Calliope değil."

Brice kılını bile kıpırdatmamıştı. "Biliyorum."

"Ne? Nasıl?.."

“Singapur’da kumsaldaki ilk tanışmamızı hatırlamamdan biraz alınmıştım. O zaman kendine Gemma di-yordun.”

“Onu hatırlıyor musun?” Brice’ın o bağlantıyı kurma-sından ne zamandır korkuyordu –şimdi Brice karşısına geçmiş bunca zamandır zaten bildiğini söylüyor ve hiç kızmışa benzemiyordu. Calliope’nin endişesinin üzerine bir ışık demeti düşmüş, içindeki umut dolu, belirsiz bir şe-ye dokunmuştu sanki.

“Elbette hatırlıyorum,” diye yanıtladı Brice. “Sen unu-tulmazsın.”

“Madem biliyordun, neden bir şey söylemedin?”

“İki nedenden. Birincisi, çünkü tam olarak *bilmiyo-rum*. Annenle ikinizin neden sürekli isim değiştirerek se-ke seke dünyayı dolaştığınızdan hâlâ pek emin değilim. Teorilerim var,” dedi Calliope’nin yüzündeki endişeli ifa-deye cevap olarak, “ama şimdi onları tartışmanın zama-nı değil.”

Calliope nefesi tuttu. “İkinci neden nedir?”

“Seni tanımak istiyordum. Gerçek seni. Tanıdım da,” dedi Brice, sanki dünyanın en aşikâr şeyiymiş gibi.

Calliope parlak, ince bir sevincin, içinde köpürerek yükseldiğini hissetti. Brice onunla ilgili gerçeği biliyordu ya da hiç değilse şüphelenmişti ve yine de bir önemi yok-tu. Hâlâ onunla olmak istiyordu.

“Pekâlâ,” diye devam etti Brice, ses tonu onun o yıldırım hızında değişen tarzıyla arsızdan içtene doğru kay-mıştı. “Ne oldu da bu kadar erken Nuage’a geldin?”

“Nadav annemle benim söylediğimiz kişiler olmadığımı öğrendi. Söylemeye gerek yok, pek memnun olmadı.”

“Bu New York’tan ayrılıyorsunuz anlamına mı geliyor?”

“Annem çoktan gitti. Ben kaldım,” dedi Calliope yumuşak bir şekilde, arkasından o eski flört tonu da yetmişti. “New York’ta... Yarım kalmış işlerim var.”

Calliope elini çekinerek aralarındaki bara yerleştirdi. Brice bir şey söylemeden elini Calliope’nin elinin üzerine koydu.

“O yarım kalmış iş ben miyim?”

“Başka şeyler de var,” diye yanıtladı Calliope, gözlerini Brice’in gözlerine doğru kaldırarak.

“Başka ne var?”

“Şehir,” diye başladı Calliope, sonra bocaladı. New York’a olan hislerini nasıl açıklayabilirdi? New York’u, hani bir şeyi asla sevginize karşılık bulamayacağınızı bile bile seversiniz ya, öyle tuhaf bir şekilde seviyordu, çünkü ruhuna işlemişti. Calliope, New York’a *aitti*. Buraya ilk geldiğinde –şeklini bulamamış kil gibi– kararsız hissediyordu, şimdi biçimini bulmuştu, dokusu vardı; New York’un parmak izlerini, Brice’in dokunuşunu teninde hissettiği gibi, her yerinde hissedebiliyordu.

Burada her şey o kadar *çoktu* ki; çok renk, çok tat, çok ışık ve çok hareket. Çok acı ve çok umut. Şehir aynı zamanda hem çirkin hem güzeldi ve sürekli değişiyordu, sürekli kendisini size bir daha tanıtıyordu; bir dakika bile başınızı çeviremezsiniz, yoksa yarının New York’undan ve ondan sonraki haftanın New York’undan farklı olan bugünün New York’unu kaçırdınız.

Brice avucunu çevirip Calliope’nin avucunu kendinin içine aldı. “Planın nedir?”

Calliope kahvesinden bir yudum daha aldı, keşke bir

kaşığı olsaydı, diye düşündü, o zaman bardağın etrafını sıyrabilirdi, sonra gerektiğinden fazla bir kuvvetle fırlatır atardı. Yeni amaçlarla dolup taşıdığını hissetti.

Bugünün pazartesi olduğu kafasına dank etti. “Okul, sanırım.” Şimdi çok değişkenli yüksek matematik dersine girme fikri biraz gülünç geliyordu. “Bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Kendimi çözmem gerekiyor,” dedi yavaşça.

“Çözecek ne var?”

“Kişiliğim!” diye ağzından kaçırıverdi. “Kim olduğumu artık bilmiyorum. Belki hiçbir zaman bilmedim.” Son yedi yılını sorunsuz bir şekilde bir rolden ötekine kayarak geçirmişti, akıllı veya aptal, zengin veya fakir, macezacı veya korkak, koşullar neyi gerektirirse. Kendi dışında herkes olmuştu, kendi hayatı dışında bütün hayatları yaşamıştı.

Ama bu kez, kimi isterse, neyi isterse olabilirdi.

“Ben seni biliyorum,” dedi Brice kayıtsızca. “Hangi hikâyeyi anlattığının ya da hangi aksanı kullandığının bir önemi yok. Ben senin kim olduğunu biliyorum ve daha da bilmek istiyorum, Calliope, Gemma, adın her neyse.”

Calliope duraksadı.

Gerçek adını hiç –pekâlâ, neredeyse hiç– kimseye söylememişti. Bu, yaşadıkları hayatın temel kurallarından biriydi: Asla kimseye gerçek adını söyleme, çünkü bu seni savunmasız kılar. Kendini sahte isimler, sahte aksanlarla koruduğun sürece kimse sana zarar veremez.

Ama böyle olunca kimse seni *bilemez* de.

“Beth,” diye fısıldadı, dünyanın derinliklerinde sismik bir kayma hissetti. “Gerçek adım Beth.”

Kontaklensleri yeni gelen bir mesajla aydınlandı, An-

na Marina Santos, diye kayıtlı bir göndericidendi. *Bu sefer de böyle.*

Calliope'nin gözlerinin köşelerinde yaşlar toplandı ve sarsılarak bir kahkaha attı. Elise'dendi elbette, çoktan yeni bir isimle iş görmeye başlamıştı bile.

"Bu sefer de böyle," diye fısıldadı Calliope ve başını sallayarak mesajı gönderdi. "Seni seviyorum." Sözcüklerinin nasıl metne çevrildiğini, bir uyduya kadar tüm o yolu geçip dünyayı aşarak annesinin yepyeni retinalarında nasıl aydınlandığını hayal etti. Keşke aralarına giren tüm o kilometreleri aşıp aynı kolaylıkla onu kucaklayabilseydi.

Ben de seni seviyorum.

"Beth," diye tekrar etti Brice ve kendini tanıtmak için elini uzattı. Gözleri kıpır kıpırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen New York'ta sizi ilk karşılayanın ben olmama izin verin."

"O zevk bana ait," dedi Beth sırtarak.

RYLIN

Rylin mutfak masasında oturmuş, tabletini yazı moduna almış, başarısızca NYU için yazdığı ön yazıya odaklanmaya çalışıyordu. Ama zihnini tek bir konuya odaklanamayacak kadar dağılmış hissediyordu.

Cord'u bugün sınıfta görmemişti. Tüm o Avery Fuller patırtısından sonra okula gelmeyen tek kişinin o olduğu da söylenemezdi. Her şeye rağmen, Cord'un çok üzülmesini umarken yakaladı kendini. Cord, Avery'i küçüklüğünden bu yana tanıyordu. Üstelik elbette, bu onun değer verdiği birini ilk kaybedişi değildi.

Rylin, Avery'i pek iyi tanı mıyordu, bununla birlikte sıra dışı koşullarda bir araya gelmişlerdi: Eris'in ölümü, Mariel soruşturması, ikisinin de Cord'a değer veriyor oluşu.

Kimi zaman Avery'den nefret etmeyi istemişti. Onun her zaman kusursuz bir bileşimi olmuştu, sadece gülümsemesi yeterdi. Oysa Rylin devamlı bir güvensizlik hissiyle, darmadağın atkuyruklarıyla ortada dolanırdı. Üstelik Avery ile Cord o kadar uzun zamandır arkadaşlıklar ki...

İkisinin paylaştığı anılar gözünü korkutuyordu, aralarında gidip gelen bir espri sözlüğü vardı; bu Rylin'in asla kırmayı umamayacağı bir şeydi.

Avery'den nefret etmeyi istemiş ama yapamamıştı, çünkü tüm bunların ortasında bile Avery her zaman sevimliydi. Dünyanın en aşağılık kızı olabilirdi, diye düşündü Rylin, ama o asla bunu seçmemişti.

Yine de dünyada isteyebileceğin her şeye sahipken sevimli bir insan olmak da epey bir kolay olmalıydı. Ya da en azından hemen hemen her şeye.

Rylin hâlâ Avery'nin sakladığı şey karşısında şaşkına dönmüş haldeydi. O saf porselen cilasının altında Atlas'a âşık olduğunu düşünmek... Dünyanın sahip olmasına asla izin vermeyeceği tek insana. Sonuçta Avery bu yüzden ölmüştü. Böyle pes edip... Kendisi de içindeyken ailesinin evini yakarken ne düşünüyordu, diye merak ediyordu Rylin.

İç geçirip tekrar iletisine baktı. *Sizin için en önemli şey nedir, neden?*

Rylin birden cevabı bildiğini fark etti. *Hikâyeler*, diye tuşladı cevap kutusuna.

Hikâyeler gerçekten büyümlü olan tek şeydir. Bir hikâyeye bireyler arasındaki o olanaksız uzaklığa karşı gelir. Bizi bir anlığına da olsa kendi hayatımızdan çıkarıp başka birinin hayatının içine sokarlar. Bizi insan yapan, hikâyeye olan açlığımızdır.

Belki Hiral'la yaptığı konuşma ya da Cord'un yaptığı şeyden ötürü hâlâ ihanete uğramış hissetmesindendi. Belki de New York'un prensesi Avery Fuller'ın böyle geri alınamaz biçimde kendine zarar verecek bir şey yapması-

nın tuhaflığıydı. Ama bunun büyük olasılıkla utanç duyulacak kadar basit bir fikir olduğunu bilmesine rağmen –yaptığı işte ciddi olan kimse böyle bir şeye, hele üniversite programlarında yer vermezdi– Rylin yazmaya devam etti.

Özellikle bizi mutlu eden hikâyeleri isteriz.

Hikâyeler dünyanın gerçekte olmayan halleriyle anlamlıdır. Çünkü hikâyeler gerçek hayatın tertemiz hale getirilmiş uyarlamalarıdır; insan davranışının gerçek hayattan daha komik, daha trajik, daha kusursuz, damıtılmış uyarlamaları. İyi yapılmış bir holoda anlatıma dayalı kayıp ilmekler, boş çekimler bulunmaz. Eğer kamera bir ayrıntıya odaklanıyorsa, o ayrıntıya dikkat etmeniz gerekiyor demektir, çünkü o ayrıntının sonradan belirginleşecek çok önemli bir anlamı vardır. Gerçek hayat öyle değildir.

Gerçek hayatta ipuçlarının bir anlamı yoktur. Sizi çıkmaz yollara götürürler. Sevgililer destansı romantik jestlerde bulunmaz. İnsanlar çirkin şeyler söylerler, veda etmeden giderler ve anlamsızca acı çekerler. Hikâye ilmekleri çözüme ulaşmadan kesilir.

Bazen dünyayı anlamlandırmak için ihtiyaç duyduğumuz şey bir hikâyedir –iyi yapılmış, neşelendiren bir hikâye.

Rylin'in gözleri batıyor, parmakları tabletinin yüzeyinde uçuyordu. Cord'un söylediği bir şeyi hatırladı; hayatta son diye bir şeyin olmadığını söylemişti. Haklıydı. Var olan tek son, insanın kendisi için hazırladığı sondu.

Gerçek hayatta mutlu son diye bir şey yoktur, çünkü hayatta son diye bir şey yoktur, yalnızca değişim anları vardır, diye yazdı, Cord'un sözlerini tekrar ederek. Her zaman yeni

bir macera, aşılması gereken yeni bir zorluk, mutluluğu bulmak ya da kovalamak için yeni bir fırsat vardır.

Ben holografi okumak istiyorum, çünkü benim hayalim hikâyeler yaratmak. Umarım benim hikâyelerim bir gün insanlara, dünyayı bulduklarından daha iyi bir şekilde bırakmaları için ilham verir. Gerçek aşka inanmak için, mutluluk adına savaşmak için cesaret verir.

Rylin yazısını göndermek için başparmağını tabletinin üzerinde tuttu; beklenmedik gözyaşları karşısında gülümsedi.

Onun hikâyesi daha yeni başlıyordu ve niyeti onu kendi başına yazmaktı.

* * *

O gece Rylin kapının vurduğunu duyunca sertçe iç geçirdi. “Ciddi olamazsın, Chrissa,” diye çıkışarak kapıyı açmaya gitti. “Voleybola giderken yanına kimlik yüzüğünü de alman gerek; gerçekten giderek...”

“Selam,” dedi Cord yumuşak bir şekilde.

Rylin öyle bir afallamıştı ki, Cord’a gözlerini kırpmıştırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kalp atışları birden düzensizleşmiş, cildinin yüzeyine vuracak şekilde coşkuyla, değişken bir ritim kazanmıştı. Cord Anderton aşağıya, onun 32’nci kattaki evine gelmişti.

“Kapıyı yüzüme kapatmadan önce lütfen söyleyeceklerimi dinle,” dedi çabucak Cord. “Geçen gece söylediklerin hakkında çok düşündüm. Haklıydın. Hiral’a buradan gitmesi için yardım etmemeliydim. Niyetim asla seni yönlendirmek, incitmek, ne yapacağını söylemek değildi. Aslında,” diye ekledi Cord çekingen bir tebessümle, “sen bana ne

yapacağımı söylersen gerçekten minnettar olurum, çünkü bazen her şeyi karmakarışık bir hale getirebiliyorum.”

“Ben sana ne yapacağımı söyledim. Ama sen beni dinlemedin,” diye belirtti Rylin.

Cord rahatsız olarak duruşunu değiştirdi. “Gerçekten özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim. Birbirimizi incitmek konusunda çok yetenekliyiz gibi görünüyor.”

“Birini ne kadar iyi tanırsan, onu incitmek o kadar kolay olur da ondan,” diye yanıt verdi Cord. “Gördün mü? Psikoloji dersinden gerçekten bir şey öğrenmişim.”

Rylin bundan pek emin değildi. Cord’u gerçekten tanıyor muydu? Bazen gerçekten öyle hissediyordu; Cord savunmasını indirip, paranın ve kinayeli sözlerin altından gerçek benliğini gösterdiğinde. Ama sonra tekrar yalnız başına kaldığında, Rylin bunun gerçek olduğuna dair şüpheyeye düşüyordu.

Cord’un ifadesi ciddileşmişti. “Geçen gece senden utanmışımı düşündüğünü söylediğinde çok kötü hissettim.” O sözcüğün üzerinden çabuk geçmişti; sanki söylemeye bile katlanamıyor gibiydi. “Yalnız, bazen kendimi kaptırıp bir şeyler yapmak istiyorum, ne bileyim, elbiseler almak ya da her neyse, çünkü yapabiliyorum...”

“*Yapabiliyor* olman, *yapmalısın* anlamına gelmiyor,” diye araya girdi Rylin.

Cord bir nefes verdi. “Doğru. Anladım.”

Rylin, Cord’un gururunu bir kenara atıp özür dilemek için buraya kadar gelmesinin cesaret gerektirdiğini biliyordu. “Özür dilemeye aşağıya kadar indiğin için teşekkürler.”

“Ben buraya yalnızca af dilemeye gelmedim. Bir şans daha istemeye geldim, çünkü bu sahip olduğumuz şeyin mücadele etmeye değer olduğunu biliyorum.”

Rylin bunun koşup Cord’un kollarına atılması gereken an olduğunu biliyordu ama kendini koruma içgüdüğü onu geri tuttu. Cord onu birden çok kez incitmişti. “Bilmiyorum.”

Cord bir adım yaklaşıp elini Rylin’in kolunun üzerinde gezdirdi. Rylin ürpermişti.

“Bana artık aynı şekilde hissetmediğini mi söylüyor-sun?”

“Cord,” dedi Rylin çaresizce, “hâlâ neredeyse birbiri-mizden bin kat uzaklıkta yaşıyoruz. Bunu yatay olarak düşünürsen kelimenin tam anlamıyla eyalet sınırlarını geçer.”

“Uzun mesafe çıkmazı,” diye şaka yaptı Cord ve Rylin buna gülümsedi. “Ben denemeye varım, sen de varsan. Ya da önce mektup arkadaşı olarak başlarız, eğer hızlı git-mek istemezsen.”

“Ben yalnızca başarısızlığa mahkûm olmamızdan kor-kuyorum. Bu yoldan daha önce de geçtik; bir aradayken anlamsızlaşmamızın birçok sebebi var.”

Cord kollarını göğsünde kavuşturarak kapı girişine yaslandı. “*Mahkûm*, çok güçlü bir sözcük. Neymiş tüm bu nedenler, sorabilir miyim? Ama AşağıKule’ye gelmediği-mi söyleme, çünkü şimdi buradayım.”

Rylin’in öfkesi ve dargınlığı dağılıyor, faydasız boş parçalar halinde göğsüne düşüyor, orada unutulup gidi-yordu. Rylin boğazının kahrkaha ile gözyaşları karışımı bir şeyle tıkandığını hissetti.

“Bizi yürütmemiz için çok büyük bir nedenim var. O

da seni seviyor olmam.” Cord gülümsedi, gözleri Rylin’in üzerindeydi, sanki onu da gülümsetmeye çalışıyor gibiydi. “Seni seviyorum ve belki, bir olasılık, yaptığım sayısız budalaca hataya rağmen senin de beni sevebileceğine dair aptalca bir umut besliyorum.” Bir kaşını kaldırdı ve birden Rylin ona geçen sene âşık olduğundaki gibi kendinden emin ve kibirli göründü.

Rylin artık söyleyeceklerini içinde tutamıyordu.

“Ben de seni seviyorum. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen, diye eklememe izin verirsen.”

“Umalım da doğru olan hiç kazanmasın öyleyse.” Cord güldü ve arka cebine uzandı. “Bir barış hediyesi getirdim, bu arada.”

Minik bir paket Şeker Kanka’ydı.

“O geceyi hatırlıyor musun? Seni öptüğüm ilk geceyi?”

Sanki Rylin hiç unutabilirmiş gibi. “Sana *tokat* atıp, zengin, aşağılık bir herif olduğunu söylediğim akşam mı?”

“Evet, tam üzerine bastın,” dedi Cord sakince. “Her şey o gece başladı.”

“Belki bir tane.” Rylin parlak vişne kırmızısı bir Şeker Kanka’ya uzanıp ısırdı. Şekerin içine gömülü minik, sindirilebilir RFID* çipi etkisini gösterip şekerin kıvranıp çığlıklar atmasına neden oldu. Rylin biraz daha gülerek çabucak şekerin diğer yarısını da yuttu.

“Bunlar ilk seferdeki gibi acayıpler.”

“Çünkü onlara işkence etmekte ısrar ediyorsun,” diye karşılık verdi Cord sırtıtmaktan kendini alamayarak. “Şikâyetçi falan değilim. Yeter ki bana değil onlara yap.”

* Radyo Frekansı ile Tanımlama. (ç.n.)

“Gerçekten mi? Çünkü sanırım sıra sana geldi.” Rylin gülümsedi ve Cord’u öpmek için yüzünü kaldırdı.

Belki de mutlu sonlar *gerçektir*; yeter ki onların son değil de yolda attığın adımlar olduklarını anla. “Değer değişimleri,” demişti Cord.

Eğer Rylin şimdiye dek bir şey öğrendiyse, o da gerçek hayatta geleceği asla tam olarak bilemediğindi. Kötü olanı da iyi gibi kabul etmelisin. Riski göze alıp, nefesini tutup, insanlara güveneceksin.

Sonuçta gerçek hayat hikâyelerinin eğlencesi, hâlâ yazılıyor olmalarında.

WATT

Watt aşağı Manhattan'daki Tennebeth Parkı'nın köşesinde duruyor, uzaktaki Özgürlük Heykeli'ne bakıyordu; heykelin meşalesi kararlılıkla gri gökyüzündeki kar fırtınasına doğru kalkmıştı. Kar durmamıştı; Watt'ın ceketinin kıvrımlarına yakalanıyor, botlarının üstüne serpiliyordu.

Bir elini tam sağ kulağının üstüne kaldırdı; az önce geçirdiği operasyonun tek kanıtı buruşuk bir plasterdi. Başı hem fiziksel hem duygusal, karışık bir acıyla zonk-luyordu.

Watt tabelasız kliniğin kapısını açtığında “Yine mi sen?” diye sormuştu doktor. Kendinden menkul Dr. Smith, karaborsanın resmi tıp danışmanı, birkaç yıl önce Nadia'yı Watt'ın beynine yükleyen kişiydi.

şimdi de onu kaldırmıştı.

Watt aşağıya, eldiveninin avucuna baktı. Arkasında canlı, işlek koca bir şehir duruyordu ama Watt'ın odağı ufacık bir noktaya kilitlenmişti: Elinde tuttuğu diske.

Nadia'yı böyle görmenin tuhaf biçimde saldırgan bir

tarafı vardı; kuantum bitleri önünde çıplak duruyordu, sanki üzerinde elbise olmayan bir kıza bakıyor gibiydi. Bu ufacık kuantum çekirdeğinin, bu kalbi atan sıcak metal parçasının Nadia'nın enginliğini içerdığını düşündü.

Sesinin kafasında olmaması garip bir histi. O kadar uzun zamandır oradaydı ki, Watt onsuz olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Onu özleyecekti. O alaycı espri anlayışını, sürekli devam eden satranç maçlarını... Her zaman bir müttefiki varmış gibi hissetmeyi, ne olursa olsun bir köşede her zaman biri varmış gibi hissetmeyi özleyecekti.

Ama belki de böyle hissetmeyi bırakması gerekmediğini düşündü Watt; tam o sırada bir silüet kendini gölgelerden koparıp ona doğru bir adım attı.

“Leda? Nerede olduğumu nasıl bildin?”

“Sen söyledin,” dedi Leda burnu şaşkınlıkla kırışarak; Watt ne olduğunu anlamıştı.

Nadia her zamanki gibi Watt'ın duygularını sezerek onun için mesaj atmış olmalıydı. Watt'ın bir arkadaşına ihtiyacı olacağını bilmişti.

Watt fikrini değiştirdi, belki de, Leda'nın ona ihtiyacı olduğunu bilmişti.

Etraftaki ışık kara yansıyarak Leda'nın kederle parlayan yüzünü aydınlatıyordu. Hatları çekilmişti, gözleri cam gibi gözyaşlarıyla parlıyordu. Kabarık yeşil cekektine sokulup sarılmış, ellerini ceplerine sokuşturmuştu. Bu haliyle narin görünüyordu; yine de hareketlerinde yeni bir sessiz güç vardı.

“İyi misin?” diye sordu Watt; oysa hiç iyi olmadığı açıkça belliydi.

Leda yanıt olarak Watt'ı kollarıyla sardı. Watt da gözlerini kapatıp sıkı sıkı ona sarıldı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisi de Kule'nin tepesine bakmadan edemedi: Bu kadar yakından doğru dürüst görebilmeleri mümkün değildi ama önemi yoktu. İkisi de yukarısının nasıl görüldüğünü biliyordu.

"Hâlâ Avery'nin benim için, hepimiz için yaptığı şeye inanamıyorum." Leda'nın sesi sözcüklerin üzerinde çatlamıştı.

Watt biraz ürperdi. Avery her şeyden vazgeçerek diğerlerini özgürleştirmeyi istemişti; orada, bininci katta, inanılmaz biçimde kapana kısıldığını hissetmiş olmalıydı.

Öte taraftan Watt, Avery ile Atlas üzerinden çıkan kıyameti, insanların ikisine birden kustuğu o nefret dolu şeyleri görmüştü. İnsanların birbirlerini nasıl incitebildiklerini görmek Watt'ı her zaman hayrete düşürmüştü. Başka hiçbir hayvanda bu türden kötücül, faydasız bir acımasızlık olamazdı. İnsanların bir tür olarak kendilerini çoktan geliştirmiş olmaları beklenirdi.

Avery'nin tüm bunlardan kurtulmak istemesini anlıyordu. Hayatı boyunca peşini bırakmayacak türden bir şeydi bu. Ondan hiçbir zaman kaçamayacaktı.

Watt, Avery'e yardım ettiği için kendini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu –o ve Nadia birlikteydiler aslında– ama içinden bir ses, Avery'nin, istediği şeyi yapmanın bir yolunu, Watt'ın yardımı olsa da olmasa da bulacağını söylüyordu.

Watt tekrar Nadia'nın avucunun içinde bir tılsım gibi sıkı sıkı tutunduğu yere baktı. Leda, Watt'ın hareketini izledi; gözleri kocaman açılmıştı.

“Bu Nadia mı?” diye fısıldadı Leda.

Watt başını salladı. “Onu yerinden söktürdüm,” diye bilmişti zar zor.

“Neden?”

“Çünkü Mariel’i öldürdü.”

Watt, Leda’nın keskin nefes alışını duydu, kuşkunun son ağırlığının omuzlarından kayıp gidişini gördü; Mariel’in ölümünün onun suçu olmadığını kesin olarak anlamıştı.

“Ben katil değil miyim?” dedi. Watt hayır der gibi başını salladı.

Üzerlerindeki bulutların kırılmış yüzeyini yansıtan, ayna gibi gri, dümdüz suya döndü. *Hoşça kal Nadia*. Ama bu kez, yıllardır ilk kez Nadia onun bu sessiz düşüncesine cevap vermedi, çünkü artık kafasında değildi, onu duyamazdı. Düşüncelerini duyabilen tek insan Watt’ın kendisiydi.

Kolunu arkaya savurup tek bir hareketle Nadia’yı atabildiği kadar uzağa attı.

Watt’ın yaptığı şeyi geri almak istediği, derin, yoğun bir sessizlik oldu ama artık çok geçti –Nadia suyun üzerinde kavis çizip, incimsi sabah ışığında parlayarak havada süzüldü, sonra keskin, yankılanan bir *cup* sesiyle suyun yüzeyine çarptı.

Bu kadarmış, diye düşündü Watt sersemlemiş bir halde. Nadia gitmişti. Koyun tuzlu suyu onu kemirmeye, o dibe doğru batarken işlemcilerini dağıtmaya başlamıştı bile. Mariel’in öldüğü suyla aynı suydü.

Leda parmaklarını uzatıp Watt’ın avucunun içinde kıvırdı.

İkisi de bir süre orada öylece, konuşmadan durdu. Watt göğsündeki o buruk acı üzerine pek düşünemiyordu bile.

Kontaklensleri gizli bir numaradan gelen çağrıyla aydınlandığında, Nadia'nın kim olduğunu öğrenmek için sisteme girmeyeceğini fark etmesi biraz zamanını aldı.

Leda'ya bir el işareti yapıp bir adım geri attı ve çağrıyla kabul etmek için başını çevirdi. "Alo?"

"Bay Bakradi, ben Vivian Marsh. MIT'den," diye ekledi Vivian, sanki Watt bilmiyormuş gibi. "Bunu siz kendiniz mi kodladınız?"

"Efendim?"

"Bir kuantum bilgisayarının kodlarını içeren, bana az önce gönderdiğiniz dosyadan söz ediyorum. Nereden bunlar?"

Watt telaş içinde kontaklenslerine bir şeyler mırıldanıp gönderilmiş postalar dosyasını açtı; en son gönderdiği postayı görünce kalbi göğsünde patlayacak gibi oldu, çünkü Nadia'nın kodlarını içeren dosyanın tamamını MIT'ye göndermişti. Ya da Nadia çıkarma işlemi sırasında göndermişti. Muazzam bir dosyaydı; o kadar büyüktü ki, Nadia'nın sırf gönderiyi başlatabilmek için bile birkaç yerel sunucuya el koymuş olması gerekirdi.

Watt yalan söylemek için kendini topladı, fazlasıyla yasa dışı olan böyle bir kuantum bilgisayarına dair hiçbir şey bilmediğini söyleyecekti ama sözcükler ağzına gelmedi bir türlü.

Zaten koca bir ömür ona yetecek kadar yalan söylemişti. Belki de artık yaptığı şeylerin sorumluluğunu üstlenmesinin zamanı gelmişti.

"Evet, o kodu ben yazdım," dedi yavaşça; neredeyse

küstahça. Farkında olmadan Leda'dan kaptığı bir tavırla çenesi kalkmıştı.

“Yetkiniz olmadan böyle bir kod yazmanızın Programlama Yönergesi Yasası'nın 12.16 numaralı bölümüne göre ağır suç olduğunu ve federal mahkemelerce cezalandırılacağını biliyor olmalısınız.”

“Biliyorum,” dedi Watt; midesi bulanıyordu.

“Ayrıca kodun çekirdek yönergesinde tehlikeli denebilecek bir hata var!” Vivian bir cık sesi çıkarmıştı; sanki Watt'ı paylamak ister gibi.

Watt'ın ilgisi aniden yükselip bir anlığına korkusunun üzerine çıktı. “Kodu okudunuz mu?”

“Elbette kodu okudum, *özgeçmişimde* kuantum mühendisliğinin olduğunu hatırlamıyor musunuz?” diye haykırdı Vivian. “Dürüst olmam gerekirse, Bay Bakradi, çok etkilendim. Kodu yığıp katlamayı düzenlemeniz dikkate değer; bu şekilde en az yüz milimetre küp yer kazanmış olmalısınız. Bilgisayar nerede?”

Şaşkınlıkla Nadia'dan söz ettiğini anladı. “Gitti,” dedi çabucak. “Kızı yok ettim –yani o şeyi demek istedim. Onu yok ettim.”

“Ah,” diye bir nefes çekti Vivian; sesinin neredeyse... Hayal kırıklığıyla çıkmış olması Watt'ı çarpmıştı. “Herhalde böylesi en iyisi. Bu türden kaçak bir bilgisayar... Hiçbir işte kullanmadınız, değil mi?”

“Eee...” *Polisin sistemine girmek, Metropolitan Hava Ofisi'ne girmek, insanların mesajlarını alt üste etmek, Leda'nın benden hoşlanmasını sağlamak için beer pong'da hile yapmak, ha bir de okumak zorunda kalmayayım diye Gurur ve Önyargı'nın özetini çıkarmak. Her zamanki şeyler.*

“Bir düşündüm de,” diye tekrar söze girdi Vivian, “Bu soruyu cevaplamayın. Böyle bir bilgisayarı kullandığınızı bilirsem ahlaki açıdan sizi ilgili birimlere bildirmek zorunda hissederim kendimi.”

Watt bir şey demedi.

“Bu hafta ikinci bir görüşme için gelebilir misiniz?” diye devam etti Vivian sabırsızca.

“İkinci görüşme mi?”

“Elbette. Artık neler yapabildiğinizi öğrendiğime göre başvurunuzu tekrar ele almak isterim,” dedi ona Vivian. “Tabii, eğer hâlâ MIT’ye gelmek istiyorsanız?”

Watt’a sanki bütün dünya birdenbire birkaç ton parlanmış gibi gelmişti. “Evet. Kesinlikle.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye ekledi Vivian. “Kodu o şekilde göndermeniz çok riskliydi, biliyorsunuz değil mi? Sizi tutuklatabilirdim.”

Watt kalbinin sıkıştığını hissetti. Nadia burada olsaydı nasıl cevap verirdi diye düşünmeye çalıştı. “Riskleri hesaplayıp buna değeceğine karar verdim,” dedi sonunda.

“Gerçek bir mühendis gibi konuştunuz.” Vivian’ının sesi çağırışı sonlandırırken tuhaf bir biçimde gülüyor gibiydi. “Bu hafta sizi görmek için sabırsızlanıyorum Bay Bakradi.”

Watt artık hiçbir şey düşünemiyordu. Nadia, Watt için son bir iyi niyet gösterisi yapmanın yolunu bulmuştu: Onu MIT’ye sokmak için kendinden vazgeçmişti. Bu onun büyük finali, son gösterisi, son vedasıydı.

Teşekkür ederim, diye düşündü coşkuyla. Sana gurur vereceğime söz veriyorum.

Nadia cevap vermedi.

Leda onu izliyordu, gözlerinde milyonlarca soru vardı, Watt'ın da ona söylemek için sabırsızlandığı o kadar çok şey vardı ki. Ama söyleyemezdi, çünkü bir söz vermişti ve o sözü tutmaya niyetliydi.

“Çağrı MIT'den miydi?” diye sordu Leda. Konuşmanın ana başlıklarını takip ettiği belli oluyordu.

“Evet. Tekrar görüşmeye gitmemi istiyorlar,” dedi Watt usulca.

“Watt! Senin için çok sevindim.” Leda duraksadı, sanki söylemek istediği başka bir şey vardı. Garip biçimde heyecanlı görünüyordu. “Başka bir şey olmadan önce sana bir şey söylemem gerek.”

Watt nefesini tutmuştu.

“Seni seviyorum,” dedi Leda ona.

Diğer bütün sesler susmuş gibiydi ve orada yalnızca ikisi vardı, Watt'ın kalbi göğsünde sıkışmıştı, çünkü bu ümit edebileceği her şeyden daha iyiydi. “Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi, oysa Leda bunu elbette biliyordu.

Leda kendini onun kollarına attı; Watt onu bir süre öylece tuttu, aşklarının incecik ipliklerinin onları dünyadan ayırmasından memnundu. Leda'yı öpme ihtiyacı bile duymamıştı. Böyle durmak –kalp atışları göğüs kafesinde yankılanırken Leda'nın saçlarının kokusunu içine çekmek– her nasılsa onu Leda'ya daha yakın hissettiriyordu.

Sonra Leda gözlerini kaldırıp gülümseyerek ona baktı, karşılık olarak birden Watt da sırtıttı. “Biliyordum,” demekten kendini alamadı. “Bana tekrar âşık olacağını biliyordum.”

Leda hafifçe gülümsemeye devam ederek kafasını hayır anlamında salladı. “Watt. Sana âşık olmayı bıraktığı mı nereden çıkarıyorsun?”

Watt işte bu sefer Leda’yı öptü.

Birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi birden başlarını kaldırıp tekrar Kule’ye baktı. “Geri dönmeye hazır mısın?” diye sordu Leda.

“Hayır,” dedi Watt dürüstçe.

“Ben de değilim. Ama hazır olana dek beklersek, son suza dek beklemek zorunda kalacağız.”

Watt, Leda’nın haklı olduğunu biliyordu. Son kez Nadia’nın suda kaybolduğu yere baktı, sonra Leda’yla birlikte el ele monoray istasyonuna doğru yürümeye başladılar: Bulutların arasından güneş görünüyordu, kar durmuş ama kaldırımların üzerinde hafif bir toz bırakmıştı. Öyle ki Watt yürürken kendini daha önce kimsenin dokunmadığı bir karın üzerinde yürüyormuş gibi duyumsuyordu. Sanki zaman akmaya yeniden başlıyordu.

Bir fincan kahve ile fıstık ezmeli bir sandviç alıp dünyayla öyle yüzleşecekti Watt –net, filtresiz, tam da görülmesi gerektiği gibi.

ATLAS

892'nci kattaki Neuhaus Caddesi'nde yürürken, insan sıradan bir YukarıKule öğleden sonrası olduğunu düşünebilirdi. Çeşitli butiklerin önünde oyalanan turistler mücevher bilezik mi, yoksa elektrikli ceket mi alacaklarını tartışıyordu. İyi giyimli çiftler ellerindeki geri dönüştürülmüş ince espresso fincanlarıyla öğle yemeğine doğru yürüyordu. Tepelerindeki tavanlara yansıtılan holografik gökyüzü, ortamın ciddiyetiyle uyumlu olarak koyu barut rengiydi. St. Monica Bazilikası'nın beyaz taşlarını aydınlatan soluk ışık, yapıyı kireçli kalsiyum solgunluğunda yansıtıyordu.

Atlas köşeyi döner dönmez bir gürültü duvarının saldırısına uğradı. Kilisenin etrafında toplanan kalabalık on sıra uzunluğundaydı. Elllerinde SENİ ÖZLÜYORUZ, AVERY! pankartlarıyla gösterişli biçimde, acı acı bağırıyorlardı.

Atlas başını iğrenerek salladı ve oradan hemen uzaklaşıp kilisenin yan tarafı boyunca uzanan bir sokağa sap-

tı. Doğruca nefin arkasına çıkan, yazısız bir kapıdan içeri girdi. Bu kapıyı beş sene önceki kendi kiliseye kabul töreninden hatırlıyordu.

Bazilika o kadar kalabalıktı ki her yer doluydu. Ama Atlas'ın umurunda değildi. Geleceğini duyurmayı planlamamıştı, Fuller'ların yanına gidip onları kucaklamayı da istemiyordu. Muhafızlarından kaçtığını bilip bilmediklerinden bile emin değildi; o gülünç güvenlik haydutları, üzerindeki bütün teknolojileri soyup çıkarmış, onu zorla isimsiz bir uçağa sokup gözden kaybolmasını sağlamaya çalışmışlardı. Ama sonunda Atlas onları atlatmıştı.

Fuller'lar biraz düşünselerdi Atlas'ın o gün orada olacağını anarlardı. Avery'nin cenazesini kaçıramazdı. Hayatının aşkına veda etme şansını kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Kilisenin arkasında sessizce, göze çarpmadan duruyor, annesiyle babasının güvenlik görevlilerinin onu arama ihtimaline karşı bir gözünü açık tutuyordu. Böylesi daha kolaydı. Kimseyle merhabalaşmak zorunda kalmamak, baş sağlığı dileklerini kabul etmemek; onun Avery'i sevmesi yüzünden besledikleri tiksinti hissiyle uğraşmak zorunda kalmamak. Yalnızca kendi, anıları ve o peşini bırakmayan ıstırap canavarı.

Yine de Fuller'ların hakkını vermeliydi. Cenazeyi her zamanki parti tantanası ve harcamayla düzenlemişlerdi.

Operanın açılış gecesi gibiydi. Kilisenin içinden çağılayan beyaz güller ve karanfiller koridor boyunca sunağa kadar çok güzel, beyaz bir hah oluşturunuyordu. Üzerlerinden yüzlerce mum süzülüyordu. Melek görünümlü bir oğlan korusu o muazzam oymalı orgun arkasından şarkı söylüyordu.

Bunların hiçbiri Avery’i yansıtmıyordu. O çok güzeldi, diye düşündü Atlas tutkuyla, ama kırılgan ya da narin değildi. Güçlüydü.

Sıralar özel tasarım siyah elbiselerini ve terzi elinden çıkmış takımlarını giymiş yaşlı insanlarla doluydu. Üzerlerinden elmaslar damlıyordu, gözlerine monogramlı ipek mendiller bastırıyorlardı. New York sosyetesı tüm gücüyle buradaydı: Atlas, Fuller Yatırım Şirketi’nin bütün çalışanlarını görüyordu, orada iki yanında korumalarıyla duran da New York belediye başkanı değil miydi? Moda dünyası da buradaydı; bir sıranın tamamı tasarımcılar, butik sahipleri ve blogger’larla doluydu: Avery’nin fanatik takipçilerinin hepsi. Kıyafet seçimlerinin genellikle istemeden yapılmış, son dakika seçimleri olduğu düşünülürse bu da oldukça komikti aslında.

Avery’nin okuldan arkadaşları önlerdeki sıraları tutmuştu, gözleri üzüntüyle dolu doluydu. Atlas yanlarında Max von Strauss’u görünce şaşırmıştı. Max’in o gün oraya gelmesinden dolayı kinle karışık bir saygı saplandı içine; ne de olsa son gördüğünde Avery *Atlas*’la sarmaş dolaştı.

Evet, hepsi oradaydı ve hepsi de pek sessiz sayılmayacak bir tonla, kulaktan kulağa Avery’nin sarsıcı ölümünü konuşuyordu.

İşin ironik tarafı, ölümü, Atlas’ın tahminince tam da Avery’nin istediği sonucu vermişti –hikâyeyi değiştirmişti. Artık yanlış çocuğa âşık olan o iğrenç kız değil, imkânsız aşkın trajik kurbanı olmuştu. O çirkin haber i-Net’ten çıkarılmıştı, Avery’nin o haber üzerine *intihar* ettiği düşünülürse, onu orada bırakmak sarsıcı biçimde yakışksız olacaktı.

Atlas ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Burası New York, diye düşünüyordu, sonuna dek kaypak. Sonuçta Atlas haklı çıkmıştı: Anne babaları onları ayırıp ailelerini yıkmak yerine yanlarında olsaydı, insanlar da eninde sonunda ilişkilerini kabul edip hayatlarına devam edecekti.

Atlas, Eris'in boşanan anne babası Caroline Dodd ve Everett Radson'ı kilisenin önünde, kendi anne babasının yanında şeref konuğu olarak görmüştü. Maske gibi pürüzsüz ve sakın yüzlerinin ardında ne düşündüklerini merak ediyordu. Anlaşılan, Avery ölmeden önce Eris'i kazara çatıdan ittiğini ileri sürerek onu öldürdüğünü itiraf etmişti. Bu itiraf eski yaraları deşmiş, eski dedikoduların yeniden su yüzüne çıkmasına neden olmuştu, özellikle de Avery kendini Fuller'ların evini ateşe vererek öldürünce.

Atlas, Avery'nin böyle bir şey yapacağına inanmak istememişti ama artık neye inanacağını da bilmiyordu. Avery'nin Eris'in ölümü söz konusu olduğunda ne kadar ketum olduğunu hatırlamadan edemiyordu. Doğru olabilir miydi?

Peki ya Avery'nin alt katlarda yaşayan başka bir kızı daha öldürdüğünü itiraf ettiğiyle ilgili diğer dedikodu parçasına ne demeliydi? Anlamsızdı. Atlas hikâyenin devamı olduğunu düşünüyordu, belki Avery başka birini koruyordu.

Hayır, diye hatırlattı kendi kendine. O buraya yas tutmaya gelmişti, soruşturmaya değil.

Peder Harold vaiz kürsüsüne çıkıp açılış duasını okumaya başladı. Cemaat başını eğdi.

"Onlara sonsuz istirahati bağışla Tanrım. Ölümsüz

ışığın üzerimizden hiç eksik olmasın...” diye monoton bir sesle başlamıştı rahip ama Atlas dinlemeyi bırakmıştı. Bu koca insan denizine bakıp, kaçının Avery’i tanıdığını, *gerçekten* tanıdığını merak etti. O narin, boyalı kopyasını değil, alttaki o canlı, etten kemikten kızı.

Törenin üzerinden akıp gitmesine izin vererek Avery’le ilgili milyonlarca hatıraya boğulmuştu. Maine’deki kumsalda geçirdikleri bütün o yazlar: Köpüklü dalgaların arasında koşmaları, mutfaktan çikolata kalıpları kaçırp erimeden önce çabuk çabuk yemeye çalışmaları. Güneşin, saçının bütün tonlarını belirginleştirerek üzerinde parıldaması. Ansızın tüm bedeniyle gırtlaktan attığı kahkahası. Gaddarlığı, sıcaklığı, inatçı tabiatı... Onu öptüğünde verdiği his.

Atlas asla onu hak etmemişti. Bu *dünya* onu hak etmemişti, onu öldüren de o soğuk dar görüşlülüğüyle bu dünya oldu. Atlas *kendisine* söylenenlere hiç aldırmamıştı ama Avery’e sırf sevdiği kişi yüzünden alçak, değersiz demeleri... İşte bu Atlas’ın da parçası olmayı istemediği bir dünyaydı.

Avery’i sevdiği için özür dilemeyi reddediyordu. Doğrusu, azıcık kalbi olup da onu tanımasına rağmen *sevme-yecek* adamın alnını karışlardı. Avery’i sevmek dünyanın ona verdiği en büyük ayrıcalıktı ve tek bir saniyesinden bile pişmanlık duyamazdı.

Avery’nin de pişmanlık duymamış olması için dua ediyordu.

“Üzüntümüz dünyanın sarsılması gibi, ölümsüz alevler gibi...” diyordu Peder Harold. Atlas duanın sözleri karşısında irkilmişti. Avery’i bininci katta alev duvarlarıyla çevrilmiş halde hayal etmek istemiyordu.

Olayı olduktan yalnızca saatler sonra duyduğunda Laos'taydı. Haber o kadar çabuk yayılmıştı: Çünkü New York Belediye Başkanı Pierson *Fuller*'ın, dünya ölçeğinde dikey yaşamı icat eden adamın kızının ölümü kahrolası uluslararası bir haberd. Özellikle de o kız, ailesinin meşhur çatı katı evini kendisi içerideyken yaktığı için.

Atlas duyar duymaz babasının güvenlik takımını ekmiş, cenazeye zamanında yetişmek için New York'a uçakla dönmüştü.

Tüm o akıl dondurucu yolculuk boyunca vicdan azabından tükenmişti. Onun hatasıydı. Asansörde yakalanmaları onun hatasıydı, annesiyle babasının onu ortadan yok etmeye çalışması onun hatasıydı, Avery'e mesaj yollamanın daha iyi bir yolunu bulamamış olması onun hatasıydı. O hummalı birkaç saniyede Avery'e gönderdiği kapkekleri düşünüp midesi bulandı. Onlarla ne demek istediğini –Atlas'ın ne pahasına olursa olsun ona geri dönmenin bir yolunu bir şekilde bulacağını– Avery anlamamış mıydı?

Atlas, Avery'nin gözlerinin asansördeki karanlıkta üzerinde nasıl yandığını hatırladı; Atlas'a dönüp fısıltıyla *Tutacağından emin olamayacağın sözler verme* demişti.

Sonuçta verdiği sözleri tutamamıştı. Onu yüzüstü bırakmıştı.

Ne muazzam bir geri zekâlıydı. Bay iyi niyet yine her şeyi berbat etmişti. Shakespeare trajedilerinden biri gibi hissediyordu; birbirinden kopmuş talihsiz sevgililer, yanlış yollara saparak yaptıkları hatalarla kendi hayatlarını mahvediyordu.

Atlas, Avery'nin böyle bir şey yapabileceğini asla tahmin edemezdi: Böyle bir boşluk, evrende Avery şeklinde

bir delik bırakacağını. Öte yandan New York'ta yalnız bırakılıp o gecenin kötücül, nefret dolu artıklarıyla uğraşan da oydu.

Rahip tabuta kutsal su serpti. Çok büyük, ahşaptan oyulmuş, sipariş üzerine yapılmış bir tabuttu; Atlas tabutu taşımamış olsa da, tuhaf bir biçimde boş olacağını biliyordu; çünkü içinde Avery yoktu. Ondan geriye kalanları asla bulamamışlardı. Yalnızca ince altın sarısı saçlarından küllerin içine gömülmüş uzun birkaç tutam kurtulmuştu.

Böyle olması belki de daha iyiydi. En azından Atlas onu yanmış, parçalanmış görmek zorunda kalmamıştı. Avery'i istediği gibi hatırlamakta özgürdü; hayat dolu, gülerken ve gayet diri.

Peder Harold kapanış ayinine başladı; Atlas nefes alamıyordu. Bu törenden nefret etmişti ama yine de bitmesini istemiyordu; çünkü bittiğinde Avery gerçekten gitmiş olacaktı.

Sonunda orgun sesi alçalıp koronun sesi Requiem Aeternam'la yükselirken, yaşlı aile merkez koridorundan yürümeye başladı: Pierson ile Elizabeth Fuller, büyükanne Fuller, birkaç teyze ve amca. Atlas iyice gölgelere çekildi.

Leda üzerinde uzun kollu örgü bir elbise ve siyah çoraplarla yürüyerek yanından geçerken, Atlas onun pek de sarsılmamış olduğunu düşünmeden edemedi. Adımları çevikti, gözleri her zamanki kadar karanlık, her zamanki kadar deliciydi. Atlas iyice geri çekilmeye fırsat bulamadan, o gözlerle onun bulunduğu yöne döndü ve bakışlarıyla Atlas'ın gözlerini deldi.

* Ölümler Missası'nın bestesi. Bu adı missa ayininin başlangıç dizesi olan, "Requiem aeternam dona eis Domine"den (Onlara sonsuz istirahatı bağışla Tanrım) alır. (ç.n.)

Atlas bunu tahmin etmeliydi; onca insan arasında Leda onu anında tanımıştı.

Atlas dehşet içinde donakalmıştı, Leda'nın olay çıkaracağından emindi. Ama onun yerine dudaklarını büzdü, başını sanki *bu taraftan*, demek istermiş gibi aniden kapalı yan şapellere doğru yana attı, sonra da ana kapıdan yürümeye devam etti. Atlas onun çağrısına uymaktan başka bir çaresinin olmadığını hissetmişti.

Şapele doğru gitti; orada taştan oyulmuş bir çift melek ona gizemli bir sakinlikle bakıyordu. Kanatları tüylü değil de derimsiydi –sanki kuş kanatlarından çok yarasa kanatları gibiydi. Belki melek bile değillerdi. Bu duruma tuhaf biçimde uygun düşüyordu.

Leda kilise iyice boşalana kadar geri dönmedi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı, gergin bir şekilde omuzlarının üstünden bakarak. “Çok uzaklardasın sanıyordum.”

“Öyleydim ama geri geldim,” dedi Atlas tereddüt ederek, malumu ilan eder gibiydi. Ama beyni doğru dürüst çalışmıyordu. Kederinden düşünemez haldeydi.

Leda sabırsızlıkla duruşunu değiştirdi, babet pabuçlarından birini soğuk mermer yere vuruyordu. Onu görmekten şaşılacak derecede rahatsız olmuş gibiydi. “Buraya gelmemeliydin.”

“Ona veda etme şansımı kaçıracağımı düşündüysen...” diye başladı Atlas. Ama Leda sözünü kesti.

“Avery’e gerçekten ne olduğuyla ilgili bilmen gereken bir şey var.”

SONSÖZ

Budapeşte havaalanında bir kız duruyordu, üzerinde kot ile şekilsiz bir eşofman üstü vardı, bir omzundan yırtık pırtık kırmızı bir çanta sarkıyordu. Bundan sonra nereye gideceğine karar vermeye çalışıyordu –neresi olursa olsun, o güzel beklentinin tadını çıkarıyordu.

Tüm halka açık yerlerde olduğu gibi, havaalanı da kısa, isimsiz rastlaşmalar dünyasıydı; birbirine yabancı insanlar geçici, zorlama yakınlaşmalarla bir araya sıkışıyorlardı. Kız başını sürekli eğik tutuyordu, insanlarla göz teması kurmaktan kaçınıyor, dikkat çekmemeye çalışıyordu; bunun işe yaraması onu hayrete düşürüyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu.

Karnından gelen guruldamayla şaşırdı. *Pekâlâ, önce bir şeyler atıştırayım*, diye düşündü, *sonra hedef belirlerim*.

Her seçim onun için bir oyuna dönüşmüştü. Başını biraz yana eğiyor, kaşlarını kaldırıyor, kendi kendine misket limonu içeceği mi, yoksa pancar şerbeti mi istediğini tartıyordu. Onu tanımayan biri rahatlıkla kızın neyi sevip ne-

yi sevmediğini bilmediğini düşünebilirdi; belki öyleydi de. Belki tercihlerinin gerçekten onun olup olmadığını bilmiyordu; belki başka birileri tarafından ona verilmiş şeylerdi; şimdiye kadar hayatında olan diğer şeyler gibi.

Fleksiglas pencerelerden birinin yanında durup iniş yapan ve kalkan uçaklara baktı. Bu koreografinin adımlarını seyretmeye bayılıyordu: Etrafa sular sıçrata sıçrata jetleri dolduran su tankları, insanları alıp bırakılacakları noktaya götürürken dizi dizi boncuklar gibi hareket eden kişisel ulaşım kapsülleri...

Ellerini kayıtsızca, henüz yeni bir oğlan çocuğu gibi kesilmiş simsiyah saçlarına götürdü. Baş omuzlarından dökülen ağır bukleleri olmadan ilginç biçimde hafiflemiş gibiydi. Olağanüstü bir histi.

Kız başını cama doğru eğip, gözlerini titreterek kapattı. Aşağıda gelişigüzel yayılan şehirde isimsiz ama şaşırtıcı biçimde temiz bir “doktor muayenehanesi”nde yıldırım hızıyla yaptırdığı retina değişimi operasyonundan ötürü hâlâ yanıyorlardı. Ne tuhaf, pervasız birkaç gündü.

* * *

“Ortadan kaybolmam lazım,” demişti Watt’a; o gece ona çağrı attığında. “Sen yapabilirsin, değil mi?”

“Kaçıyor musun?” Watt duraksamıştı, sanki düşüncelerini toparlamaya çalışır gibiydi. “Şu haber yüzünden mi? Çünkü o resmi kimin gönderdiğini bulabilirim, sonra da...”

“Leda’yla çok fazla zaman geçirmişsin,” diye paylamıştı Watt’ı kibarca. “İntikam almak peşinde değilim, Watt. Kaçmak istiyorum.”

Watt'ın ona direnmesine şaşırmişti. Bir tarafıyla tuhaf biçimde ona minnettarlık duymuştu; sanki ne düşündüğünü açıkça söylemek zorunda olduğunu bilmiyormuş gibi; çünkü Watt bu planını paylaşmayı düşündüğü tek insandı. Onun için savaşılan tek kişi. “Şu anda tüm bu durumun imkânsız görüldüğünü biliyorum,” demişti, “ama bunun yüzünden *hayatından* çıkıp gidemezsin.”

“Ya sana hayatımdan bir süreliğine uzaklaşmak istediğimi söylersem?”

Yatağına yığılmış, gözlerini dikip tavana bakmıştı; bir eli alnında, öteki kalbinde; yogada yaptığı gibi. Bir şeye yoğunlaşmaya çalışıyordu; herhangi bir şeye. Bu his ne zamandır içinde oluşmaktaydı –bu kapana kısılmışlık hissi; kendi benliğinin başkalarının, anne babasının, Max'in ve tüm dünyanın beklentilerinin ağırlığıyla boğulduğu hissi.

Anlatmaya çabalamıştı. “Anlayamazsın ama sanki kafamda bir sürü ses bana kim olmam gerektiğini söylüyor. Şimdi daha bile çok ses var, yaygara koparan koca bir şehir; ben tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum.”

“Kafadaki seslerle ilgili senin düşündüğünden daha çok şey biliyorum,” demişti ona Watt, anlaşılmaz bir kahkahayla. “Pekâlâ, haydi lojistiği konuşmaya başlayalım.”

* * *

Geriye baktığında bu işi nasıl kıvırdıklarına hâlâ inanmıyordu.

Watt olmasaydı asla başaramazdı; bilgisayar korsanlığı yetenekleri en çılgın beklentilerinin bile ötesine geçmişti. Artık kullanılmayan, teflon saklanma panelleri olan askeri bir insansız hava aracı çalmayı başarmış-

tı. İnsansız hava aracı onu tam çatıdan almıştı; o, evi Watt'ın ele geçirdiği birinci sınıf kıvılcım çubuklarıyla ateşe verdikten sonra. Watt'a kıvılcım çubuklarını nereden bulduğunu sormamıştı.

İnsansız hava aracına dizlerini göğsüne çekerek bile zar zor sığmıştı ama önemi yoktu. Onunla yirmi dakikada Boston'a uçmuştu; resmen görünmezdi, havada bir pırıltıdan başka bir şey değildi.

Çocukluğunu geçirdiği eve verdiği zararı hatırlayınca irkilir gibi oldu. Ama başka şansı yoktu. Watt'la bunu tüm açılardan tartışmışlar ama onu retina tarayıcılarına yakalanmadan Kule'den çıkarmanın bir yolunu bulamamışlardı. Tek seçeneği çatıdan gitmekti. Yani cesedinin yokluğunu açıklamak için bir yangına ihtiyacı vardı.

Çünkü annesi ile babası ölmüş olduğunu düşünmezlerse –yalnızca kaçmış olduğunu anlarılarsa– bitmez tükenmez kaynaklarını onu bulmaya adanmışlardı. Hayatını korku içinde, omzunun üstünden arkasına bakarak geçirmek istemiyordu.

En zor kısmı Leda'ya söylememek olmuştu. Ama Leda'yı planına dâhil ederse atacağı her adımda onunla mücadele edeceğini biliyordu. Leda'ya ancak tehlikenin geçtiğinden emin olduktan sonra söylemesi için Watt'a söz verdimişti. Yine de arkadaşına bir saatlik de olsa böyle bir ıstırap verdiğini düşündüğünde üzülüyordu.

Bunu yaptığına memnundu. Geri kalanları şüphe altında olmaktan kurtarmıştı; Leda'yı vicdan azabından kurtarmıştı ama hepsinden önemlisi kendisi özgürlüğüne kavuşmuştu. Kimliğinin onu nasıl kapana kıştırdığını altından sürünerek çıkıp kurtulana kadar anlamamıştı.

Arkasına dönüp, giden yolcular holosuna baktı; minik hedef ikonları gözlerinin önünde umutlar saçıyor, bir menünün maddeleri gibi parlıyordu. Petersburg, Nairobi, Beyrut... Atlas bu saymakla bitmeyecek kadar çok yerden hangisindeydi? Bir kez daha planı hakkında Atlas'ı uyar-
mış olmayı istedi ama Watt bile onu bulamamıştı. Anne-
si ile babası onu her nereye götürdüyse, onu ortadan kay-
betmekte gayet iyi bir iş çıkarmışlardı.

Şimdiden her yerde onu görüyordu. Her kafeteryada, her trende, her sokak köşesinde. Birinin yürüyüşü, sesi ya da saç rengi onunkine benzeyecek olsa, sırf emin olmak için bir daha bakıyordu. Sanki onun sonsuz yankısıyla çevrilmiş gibiydi. Acaba Atlas da onunla ilgili aynı şekilde mi hissediyor, diye merak ediyordu.

Kız başını kaldırdı. Gözleri yeni olabiliirdi ama içlerin-
de parlayan o inatçı isyankârlık her zaman olduğu gibiydi.

Atlas her yerde olabiliirdi, gerçekten. Orada o kadar *çok* dünya vardı ki, hepsi beklenmedik köşelerle doluydu: küçük şehirler, yayılan şehirler, gökyüzünün izini süren kuleler; okyanuslar, göller, dağlar ve o milyarlarca insan. Onunsa, Atlas'ın nerede olabileceğine dair elinde hiçbir ipucu yoktu. Onu bulmak haftalar, yıllar, hatta koca bir ömür alabiliirdi.

Ama aramak eğlencenin yarısıdır, değil mi? Eğer bir ömür sürecekse, diye düşündü alayla, başlasa iyi ederdi.

Avery Fuller ölmüştü ve on sekiz yıldır onun hayatını yaşayan bu kız, gerçekte kim olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Profilini hava yolları kontuarlarına doğru çevirip, cesaretle geleceğine yürüdü.

TEŞEKKÜRLER

Bu üçleme sona yaklaşırken minnettarlıkla ezildiğimi hissediyorum. Bu kitapları mümkün kılan herkese kocaman bir teşekkür:

Editörüm eşsiz Emilia Rhodes'a: İlk serimde yanımda senden daha çok isteyebileceğim kimse olamazdı. Jen Kolonsky, bitmez tükenmez coşkun yüzüme bir tebessüm kondurmaktan hiçbir zaman geri kalmadı. Alice Jerman, yazı işleriyle ilgili desteğine minnettarım. Jenna Stempel kapak tasarımlarınla her defasında şaşkına dönüyorum ama bu kez gerçekten kendini aştın. Ayrıca Gina Rizzo, Bess Braswell, Sabrina Abballe ve Ebony LaDelle'e, pazarlama ve tanıtım dehaları için teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi bu kez de Alloy Entertainment'ın bütün takımına muazzam bir teşekkür. Joelle Hobeika, Josh Bank ve Sara Shandler, bu seri sizin o çılgın müşterek dehanızdan hiçbir zaman sayamayacağım kadar çeşitli yönlerden faydalandı. Üstün yaratıcı rehberliğiniz ve bu projeye olan inancınız için teşekkür ederim. Ayırı-

ca Les Morgenstein, Gina Girolamo, Romy Golan ve Laura Barbiea'ya da teşekkürler.

Rights People'daki takım –Alexandra Devlin, Allison Hellegers, Caroline Hill-Trevor, Rachel Richardson, Alex Webb, Harim Yim ve Charles Nettleton– Bininci Kat'ı dünyada bu kadar dile ulaştırdığınız için size teşekkür ederim. Bir hayalim gerçek olmuş gibi hissediyorum.

Ayrıca Oka Tai-Lee ile Zachary Fetters'a nefes kesici bir internet sayfası yaptıkları için, Mackie Bushong'a tasarım yetenekleri için teşekkürler.

Annemle babam olmasaydı ne yapardım bilmiyorum, her zaman en hevesli satış elemanlarım ve en ateşli amigolarım olarak kalıyorlar. Lizzy ile John Ed ilk deney platformum olduğunuz ve bütün diyalog önerileriniz için teşekkürler (Bazıları gerçekten kitaba girmeyi başardı!). Ve Alex'e: Saymakla bitmez ev yapımı tacos için, bilgece tavsiyelerin ve kurmaca yeniyetmelerin hayatını sabırla tartışmak için harcadığın sonsuz saatler için teşekkürler. Sen olmasaydın hiçbir zaman, hiçbir şey yazılamazdı.

Herkesten çok, bu yolculukta benimle olan okuyuculara teşekkür ederim. Benim inancıma göre, kitaplar hâlâ varolan en güçlü büyü –ama bu büyü yalnızca okuyucuların ellerinde hayat buluyor.